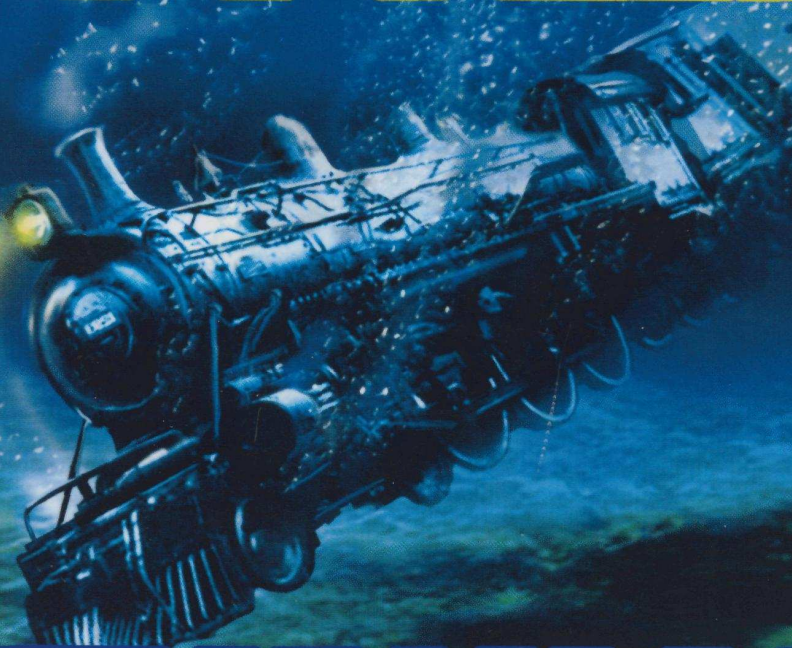

V HLAVNÍ ROLI ISAAC BELL, LOVEC ZLOČINCŮ

CLIVE CUSSLER

ŠTVANICE

V DIVOKÉM AKČNÍM HISTORICKÉM THRILLERU

CLIVE CUSSLER

ŠTVANICE

Přeložil Karel Šmejkal

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2008

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2007 by Sandecker, RLLLP

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Chase*

(Published by G. P. Putnam's Sons, New York)

přeložil © 2008 Karel Šmejkal

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2008 Bohumil Fencel

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

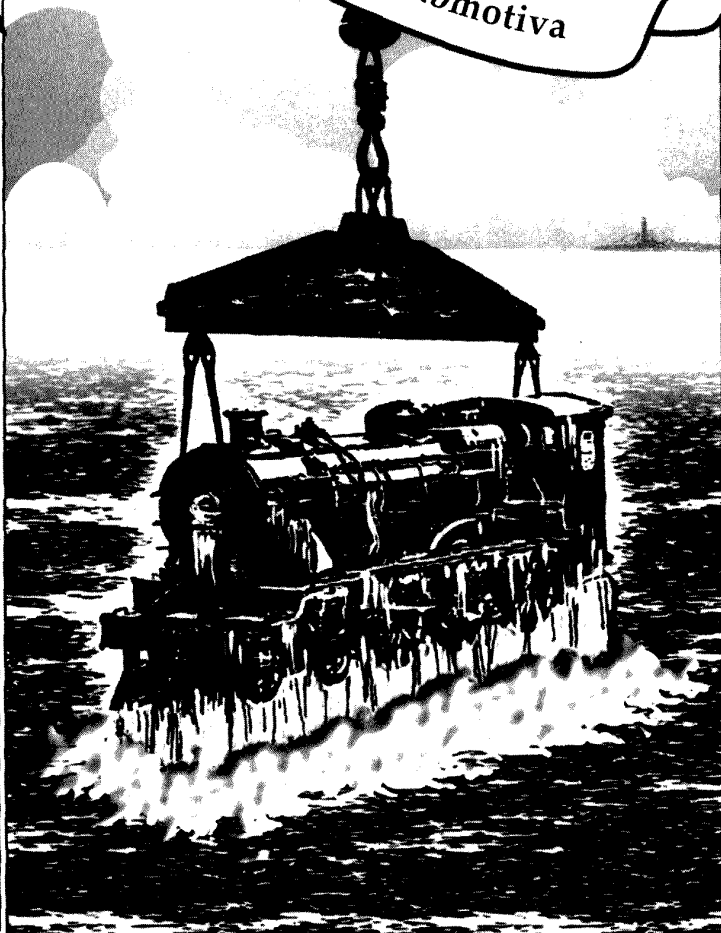
ISBN 978-80-7381446-5

Teri, Dirkovi a Daně

Žádnému otci se nedostalo požehnání více milujících dětí

DUCH Z MINULOSTI

4-6-2 Pacifická lokomotiva

15. DUBNA 1950

JEZERO FLATHEAD, MONTANA

Z HLUBIN SE VYNORĚILO MONSTRUM JAKO NĚJAKÁ HRŮZNÁ PŘÍŠERA z druhohorního moře. Celou kabinu a nádrž pokrýval zelený sliz, zatímco z hnacích kol o průměru dva a čtvrt metru sklouzávaly hroudy šedohnědého bahna a s pleskáním mizely v ledových vodách jezera. Stará parní lokomotiva zvolna vystoupala nad hladinu a zůstala na chvíli viset na konci kabelů mohutného jeřábu, stojícího na dřevěném říčním člunu. I přes odkapávající bahno byly pod postranním okénkem kabiny zřetelně patrné číslice 3025.

Lokomotivu 3025 postavili v Baldwinově továrně na lokomotivy ve Filadelfii v Pensylvánii. Na koleje vyjela poprvé 10. dubna 1904. Jakožto běžný velký parní stroj s vysokým pohonem kol, který byl schopný táhnout deset vagonů s cestujícími na dlouhou vzdálenost rychlostí sto šedesáti kilometrů za hodinu, patřila do třídy „Pacific“. Její technický popis ji uváděl jako 4-6-2, protože těsně za přední ochrannou mříží měla čtyřkolový podvozek, pak pod nádrží šest masivních hnacích kol a nakonec dvě menší kolečka pod kabinou strojvůdce.

Posádka říčního člunu se zatajeným dechem sledovala, jak jeřábík rozehrává ovládací páky a jemně jako pírkó ukládá obří náklad na palubu. Pod touto zátěží se celý říční člun ponořil o osm centimetrů. V této poloze zůstala lokomotiva nehnutě stát téměř celou minutu, než se šest mužů obsluhy vzpamatovalo z údivu a začalo uvolňovat závěsné kabely.

„Je v neuvěřitelně dobrém stavu, když člověk uváží, že byla téměř padesát let pod vodou,“ zamumlal velitel omláceného záchrannářského člunu, který byl mimochodem skoro stejně starý jako právě vyzdvížená lokomotiva. Od dvacátých let totiž sloužil při bagrování dna jezera a jeho přítoků.

Bob Kaufman byl mohutný, přívětivý muž, připravený zasmát se při sebemenším náznaku něčeho veselého. Se svým brunátným obličejem, svědčícím o dlouhých hodinách strávených na slunci, pracoval na člunu již celých sedmadvacet let. V pětasedmdesáti letech mohl být již dávno v penzi, ale dokud o něj bagrovací společnost

bude stát, pracovat nepřestane. Do jeho představy spokojeného života rozhodně nepatřilo sezení doma a luštění křížovek. Teď se pozorně zadíval na muže stojícího vedle něj. Podle všeho byl ještě o něco starší než on sám.

„Co si o tom myslíte?“ otázal se ho Kaufman.

Muž se otočil. Byl vysoký, ve svých téměř osmdesáti letech stále štíhlý, s hustými stříbrnými vlasy. Kůže obličejů připomínala jeleň. Zíral zamyšleně na lokomotivu očima, které stále ještě nepotřebovaly brýle. Měly blankytnou barvu se stopou levandulové modři. Horní ret mu zakrýval mohutný knír, který jako by tam byl vsazen před řadou let. Byl hustý, podobně jako obočí, jež stářím zchundelatělo. Nadzvedl drahý panamský klobouk a kapesníkem si osušil čelo.

Přistoupil k vyložené lokomotivě, která nyní už bezpečně spočívala na člunu, a zaměřil pozornost na kabinu. Po přístupovém žebříčku ještě stékala voda a bahno a rozlévaly se po palubě.

„I přes tu špínu,“ pronesl nakonec, „představuje stále estetickou pastvu pro oči. Určitě je jenom otázkou času, kdy železniční muzeum najde prostředky, aby ji uvedlo do původního stavu a mohlo ji vystavovat.“

„Ještě že místní rybář právě v těchto hloubkách ztratil přívěsný motor a prohledával dno, aby ho našel. Jinak mohla ta lokomotiva zůstat na svém místě ještě dalšího půl století.“

„Jistě. Bylo to velké štěstí,“ pravil pomalu vysoký muž s šedivými vlasy.

Kaufman přistoupil blíž a rukou přešel po velkém hnacím kole. V obličejích se mu mihl sentimentální výraz. „Můj táta byl strojvedoucím u Union Pacific,“ pronesl tiše. „Vždycky tvrdil, že lokomotivy Pacific jsou ty nejlepší, jaké kdy řídil. Vzpomínám si, že jsem směl sedět v kabině, když zajížděl s mašinou do vozovny. Díky své rychlosti se tahle třída používala většinou jen k přepravě cestujících.“

Tým potápěčů, všichni v oblecích z plátna, po obou stranách pokrytých vrstvami gumy, stál na plošině, která se nyní vynořovala ze studené vody jezera nad hladinu. Každý z mužů měl mosaznou helmici typu Mark V, mohutné pásy se záteží navlečené přes prsa a potápěčské boty s plátěným svrškem, mosaznou špičkou a olověnou podrážkou, které vážily osmnáct kilo. Dohromady nesl každý potá-

pěč výstroj o váze pětasedmdesáti kilogramů. Navíc teď za sebou tahali hadice, které jim ještě před chvílí přiváděly z hladiny do hlubin vzduch, vháněný nepřetržitě vzduchovými pumpami. Teď, když se platforma ocitla na palubě člunu, se hadice trochu pletly. Sotva se tato skupina ocitla na člunu, už se na plošinu po žebřících spouštěli další potápěči, s nimiž se začala neprodleně potápět zpět do vody, po dlouhé zimě stále ještě ledové.

Vysoký muž to všechno tiše pozoroval. Vypadal trochu nepatříčně, obklopen členy posádky člunu v jejich promaštěných a špinavých overalech. On sám měl na sobě vzorně vyžehlené hnědé kalhoty, drahý kašmírový pletený svetr a přes něj sako rovněž z kašmíru. Boty byly nablýskané a kupodivu si udržovaly lesk i na olejem prosláklé palubě mezi rezivějícími lany.

Všiml si, že na stupíncích vedoucích do kabiny leží stále vrstva bahna, proto se otočil ke Kaufmanovi a řekl: „Přistavte sem žebřík, ať se můžeme dostat dovnitř.“

Kaufman vydal rozkaz nedaleko stojícímu členu posádky a zanedlouho se objevil žebřík, který opřeli o hranu podlahy těsně za sedadlem strojvedoucího. Šéf záchranářů šplhal jako první, následován člověkem, který vše pozoroval. Voda stékala proudem ze střechy kabiny a na podlaze se uhlí mísilo s bahnem, které se neustále valilo dovnitř otevřenými dvířky topeniště.

Na první pohled se zdálo, že kabina je prázdná. Labyrint ventilů, trubek a různých pák vybíhajících z parního kotle byl pokrytý slizem a šlahouny zelených rostlin rostoucích z bláta. Bahno na podlaze sahalo příchozím nad kotníky, ale vysoký tichý pozorovatel si toho zdánlivě ani nevšiml, i když mu blátivá břечka tekla do bot vrchem. Naopak si klekl a zahleděl se na tři hrboly vyčnívající ze zeleného koberce jako kopečky.

„Strojvůdce a topič,“ oznámil.

„Jste si jistý?“

Zakýval hlavou. „Jsem si jistý. Strojvůdce byl Leigh Hunt. Měl ženu a dvě děti, obě teď ve středním věku. Topič byl Robert Carr. Ten se měl po téhle túře ženit.“

„Kdo byl potom ten třetí muž?“

„Jmenoval se Abner Weed. Byl to pořádný parchant. Ten pistolí

přinutil Hunta a Carra, aby tu lokomotivu řídili.“

„Nevypadají moc pěkně,“ zamumlal Kaufman, kterého pohled na pozůstatky mužů dost odpuzoval. „Divím se, že z nich nezbyly jenom kostry.“

„Kdyby zemřeli ve slané vodě, nezůstalo by z nich vůbec nic, ale ledová čistá voda jezera Flathead je uchovala v téhle podobě. To, co vidíte, je tuková tkáň, v níž je uloženo sádlo. Jestliže se ocitne na delší dobu pod vodou, rozloží se a tělo dostane voskový, mýdelnatý vzhled. Tomu se říká saponifikace.“

„Budeme muset zavolat šerifa a dostat sem koronera.“

„Nezdrží ale celou operaci?“ ujišťoval se cizinec.

Kaufman zavrtěl hlavou. „Ne, to naši práci nikterak nezpomalí. Jakmile potápěči z náhradního týmu upevní kabely, vytáhneme uhelný tendr.“

„Důležité je, abych si mohl prohlédnout připojený vagon.“

„To budete moci.“ Kaufman pohlédl na muže po svém boku a marně se pokoušel číst jeho myšlenky. „Bude ale jednodušší, když se nejdřív budeme věnovat uhláku. Kdybychom se začali zabývat tím vagonem, ještě než ho odpojí od tendru, mohlo by to skončit katastrofou. I když určitě není tak těžký jako lokomotiva, mohl by se rozpadnout na kusy. Bude to daleko choulostivější operace. A kromě toho je přední část zavazadlového vagonu pohřbená pod uhlákem.“

„To není zavazadlový, ale nákladní vagon.“

„Jak to můžete vědět?“

Pozorovatel tuto otázku ignoroval. „Vyzvedněte tedy nejdřív tendr. Vy tomu velíte.“

Kaufman upřeně hleděl na ohavné hromádky, jež kdysi byly lidskými bytostmi. „Jak se sem dostali? Jak se mohl takový vlak ztratit na tolik let uprostřed jezera?“

Dlouhý muž se pohledem dotkl klidné modré hladiny. „Před čtyřiačtyřiceti lety tady fungoval přívoz, který dopravoval přes jezero sem a tam vagony naložené dřevem.“

„To je tedy dost zvláštní,“ pronesl pomalu Kaufman. „Noviny i oficiální zpráva společnosti Southern Pacific uvedly, že vlak někdo ukradl. Jestli si to dobře pamatuju, bylo to 21. dubna 1906.“

Starý pán se usmál. „To byl od společnosti krycí manévř. Vlak

nikdo neukradl. Oni tehdy podplatili dispečera, aby jim pronajal lokomotivu.“

„V tom nákladním vagonu muselo být tedy něco hodně cenného, když se kvůli tomu zabíjelo,“ poznamenal Kaufman. „Třeba náklad zlata.“

Starý muž přikývl. „Tenkrát kolovaly různé pověsti, že vlak vezl zlato. Popravdě řečeno to nebylo zlato, ale hotovost.“

„Čtyřicet čtyři let,“ prohlásil zvolna Kaufman. „To je zatraceně dlouho na takový vlak, aby se o něm nevědělo. Ale třeba jsou ty peníze stále ještě uvnitř ve vagonu.“

„Možná,“ odpověděl dlouhán s pohledem upřeným k horizontu, jako by sledoval obraz, který vidí jen on sám. „Snad na to všechno najdeme odpovědi, až se dostaneme dovnitř.“

ZLODĚJSKÝ ŘEZNÍK

10. LEDNA 1906 BISBEE, ARIZONA

KAŽDÝ, KDO BY TO ODPOLEDNE SPATŘIL STARÉHO ZPUSTLÉHO opilce, jak se zvolna kymácí po Moon Avenue v Bisbee, by ho mylně pokládal za někoho, kým rozhodně nebyl, tedy za muže, který předčasně zestárl dřinou v dolech. Ty se táhly pod městem a zavrátávaly se do kopců, obsahujících bohatá ložiska minerálů. Onen muž měl na sobě špinavou košili, dlouho nepranou a páchnoucí. Potrhané a rozervané kalhoty mu držela jediná šle. Nohavice měl zastrkané do ošoupaných, obnošených bot, které měl už dávno zahodit na smetiště za městem.

Rozcuchané mastné vlasy dosahovaly v chumáčích až k ramenům a volně přecházely v nepěstěné vousy, jež spadaly zhruba do poloviny vystouplého břicha. Na svět se díval očima tak tmavohnědýma, že byly prakticky černé. Neodrážely žádnou emoci, neměly žádný výraz, vypadaly chladně a téměř zlověstně. Na rukou, jež nikdy nedržely lopatu nebo krumpáč, měl pár pracovních rukavic.

Pod jednou paží nesl starý jutový pytel, na první pohled prázdný. Téměř žertovně vypadal nápis na špinavé jutovině, který hlásal DOUGLASOVO KRMIVO & OBILÍ, OMAHA, NEBRASKA.

Starý muž si zjevně potřeboval na chvíli oddechnout a usadil se k tomu na lavičce stojící na rohu Moon Avenue a Tombstone Canyon Road. Za ním stála hospoda, z větší části prázdná, protože byl všední den a všichni stálí zákazníci pilně pracovali v dolech. Lidé, kteří se v tomto hornickém městečku procházeli a nakupovali, mu nevěnovali zvláštní pozornost, pouze vrhali jeho směrem většinou jen krátké znechucené pohledy. Při každé takové příležitosti tulák vytáhl z kapsy kalhot láhev a pořádně si zavdal. Nikdo však nemohl vědět, že místo whisky je uvnitř čaj.

Na červen bylo pořádně teplo, odhadoval, že může být tak kolem pětatřiceti stupňů. Opřel se a rozhlédl se vpravo i vlevo po hlavní ulici. Zvolna ho mýjela tramvaj tažená starým koněm. Elektrické vozy ještě do Bisbee nedorazily. Většinu vozidel na ulici tvořily stále nákladní vozy a

bryčky s koňskými spřeženími. Město mělo jen hrstku automobilů a dodávek, a žádné nebyly v té chvíli v dohledu.

Věděl toho o tomto městě dost. Například že bylo založeno v roce 1880 a pojmenováno po soudci DeWittovi Bisbeem, jednom z finančníků stojících za dolem Copper Queen Mine. Od té doby vyrostlo město do slušné velikosti. S dvaceti tisíci obyvatel představovalo nejlidnatější osídlení mezi San Franciskem a St. Louis. Přestože tu ve skromných dřevěných domech žila spousta rodin horníků, pro město nejpodstatnější ekonomický přínos pocházel z hospod a z malé armády pochybných ženštin.

Muži poklesla hlava na prsa, takže věrně připomínal opilce, který zmožen usnul. Bylo to však jen divadýlko. Ve skutečnosti si dobře uvědomoval každický pohyb ve svém okolí. Čas od času též pohlédl na Národní banku v Bisbee stojící na protější straně ulice. Se zájmem přivřenýma očima pozoroval, jak k bance přirachotil nákladáček s řetězovým pohonem a hodně sjetými pneumatikami. Doprovázel ho jediný strážný, který vystoupil z kabiny a odnesl do budovy banky velký balík nových bankovek. O několik minut později se objevil znovu, tentokrát v doprovodu pokladníka, který mu pomáhal vyvléct z banky velikou těžkou bednu a naložit ji do auta.

Otrhaný muž věděl, že se jedná o zásilku zlata, část ze sedmi set padesáti kilogramů, které se vytěžily v místních dolech. Nebylo to však zlato, co přitahovalo jeho pozornost. To bylo příliš těžké a zbavovat se ho představovalo pro jednoho člověka nadměrné riziko. Do Bisbee ho přivedly hotové peníze, nikoliv žlutý kov.

Pozoroval, jak se automobil vzdaluje a z banky vycházejí dva muži, které identifikoval jako bezpečnostní strážce z gigantické těžební společnosti Phelps Dodge Mining Company. Dodali bance finanční hotovost, aby mohla za důlní společnost vyplatit příští den mzdy jejím zaměstnancům. Usmál se pro sebe, když si uvědomil, že bankovní aktiva Národní banky v Bisbee právě dosáhla nejvyšší úrovně.

Déle než dva týdny sledoval přicházející i odcházející lidi z banky, až je dokázal identifikovat. Současně si vštěpoval do paměti, kdy se tito lidé objevují. Nyní byl konečně spokojen, krom pokladníka a majitele by neměl v bance nikdo být. Pohlédl na hodinky a kývl hlavou.

Starý ztroskotanec se lenivě zvedl, protáhl se a volným krokem

zamířil přes cihlami vydlážděnou vozovku s tramvajovými kolejiemi ke vchodu do banky. Velký prázdný jutový pytel nesl přes rameno. Těsně předtím, než vstoupil do banky, kolem něho neočekávaně proklouzla nějaká žena. Štítivě na něj pohlédla, obešla ho a vstoupila dovnitř. Nezapadala do jeho plánů, ale on se rozhodl raději vypořádat s její přítomností, než ještě vyčkávat. Rozhlédl se po ulici na obě strany a pak vkročil do banky.

Zavřel za sebou dveře. Pokladník byl v sejfu a žena čekala u přepážky, až se objeví. Otrhanec vytáhl z vysoké boty automatický Colt ráže .38, model 1902, jeho hlavní udeřil ženu do zátylku a pak již nezúčastněně sledoval, jak se pomalu skládá na dřevěnou podlahu. Všechno se to událo tak náhle a tiše, že si majitel banky ze své zasklené kukaně ničeho ani nevšiml.

Opilý horník, ze kterého se vyklubal bankovní lupič, svěže přeskočil přepážku, vstoupil do kanceláře ředitele a přiložil mu hlavěň k hlavě. „Když budete klást odpor, zastřelím vás,“ pronesl tichým ale dostatečně výhrůžným hlasem. „Ted’ sem zavolejte pokladníka.“

Holohlavý, tlustý a šokovaný majitel banky pohlédl na lupiče hnědýma očima, doširoka otevřenýma strachem. Bez jediného náznaku odporu okamžitě zavolal: „Roi, pojd’te sem.“

„Hned jsem u vás, pane Castle,“ křičel Roy z trezoru.

„Povězte mu, aby nechal trezor otevřený,“ napovídal bankovní lupič tichým hlasem, v němž však bylo dobře slyšitelné ostří.

„Roi, nezavírejte dveře do trezoru,“ vyhověl Castle rozkazu. Začal dokonce šilhat, jak se snažil zahlédnout zbraň, opírající se mu o čelo.

Roy vyšel z trezoru, hlavní účetní knihu v podpaží. Ze svého místa nemohl vidět ženu ležící v bezvědomí na zemi. Aniž by cokoli tušil, vešel do šéfovy kanceláře. Teprve pak uviděl, že nějaký lupič míří zbraní na Castleovu hlavu. V tom okamžiku však lupič stáhl hlavěň a krátce ukázal směrem k trezoru.

„Oba dva,“ pravil klidně, „do trezoru.“

Na odpor neměl nikdo z mužů ani pomyšlení. Castle se zvedl od stolu a jako první se vydal k trezoru. Lupič se mezitím přitočil k oknu a rychle obhlédl ulici, jestli se někdo nechystá vstoupit do banky. Avšak kromě dvou nakupujících žen a projíždějícího nákladáku s pivem byla ulice zcela pustá.

Interiér trezoru byl dobře osvětlený Edisonovou mosaznou lampou, visící pod ocelovým stropem. Vedle bedny se zlatem se nacházely police s hromádkami účtů, faktur a výplatních listin důlních společností. Lupič hodil vak pokladníkovi.

„Oukej, Royi, naplň ho všemi dolárky, které tu máte.“

Roy poslechl a třesoucím se rukama začal shrnovat kupy bankovek různých hodnot do pytle. Když skončil, byl vak napěchovaný k prasknutí tak, že připomínal plný pytel s prádlem.

„Tak, teď si lehněte na zem,“ rozkázal lupič.

Castle a Roy se s důvěrou, že se násilník chystá odejít, natáhli na zem, ruce za hlavou. Lupič vytáhl z jedné kapsy vlněnou šálu a omotal jí ústí hlavně svého automatu. Pak, pěkně postupně, prostřelil oběma mužům hlavu. Rány zněly spíše jako zadupání než jako výstřely. Poté si násilník bez sebemenšího zaváhání hodil pytel přes rameno, a aniž se ohlédl, vyšel z trezoru.

Naneštěstí však ještě neskončil. Žena pod přepážkou zasténala a pokusila se zvednout na loktech. Zcela lhostejně se k ní sehnul, sklonil zbraň a střelil ji do hlavy stejně jako prve majitele banky a jeho pokladníka. Necítil sebemenší lítost nebo jakoukoliv jinou emoci. Bylo mu úplně jedno, jestli některý z nich po sobě zanechal rodinu. Prostě chladnokrevně zavraždil tři bezbranné lidi s takovou lhostejností, jako by zašlápl pouhé mravence.

Zdržel se chvíli hledáním třetí nábojnice. Domníval se, že ji slyšel vypadnout na zem z šály obalující zbraň, ale nikde ji nemohl nalézt. Nakonec to vzdal a nenápadně vyšel z banky. S potěšením si uvědomil, že venku zjevně nikdo tlumené výstřely neslyšel.

S jutovým pytlem naditým bankovkami přes rameno zašel lupič do uličky za budovou banky. Skryl se do nevelkého výklenku pod schody, kde na něj nebylo vidět. Svlékl umazané oblečení, zbavil se šedivé paruky a vousů a to všechno hodil do nevelké kabely. Když se znovu objevil, byl oblečen do drahých šatů, s kloboukem bezstarostně nasazeným, a měl pečlivě vykartáčovaný krátký porost ohnivě rudých vlasů. Navlékl si kravatu, uvázal ji na uzel a pak odhodil do kabely i ošoupané boty. Místo nich si obul anglické kožené střevíce se silnějším podpatkem, které z něho učinily vyššího člověka. Sám byl dost malý, takže i podrážky a podpatky vysokých bot měl podražené o dobrých pět centi-

metrů.

Teprve pak obrátil pozornost k velkému koženému kufru, který byl dosud schovaný pod plachtou spolu s motocyklem značky Harley-Davidson. Co chvíli kontroloval oba konce uličky a usilovně přemísťoval obrovský objem bankovek z jutového pytle do kufru, který nakonec přivázal na zadní nosič. Malou kabelu s proprietami k maskování připevnil na přední nosič.

V tom okamžiku uslyšel křik, který sem doléhal z Tombstone Canyon Road. Kdosi objevil mrtvoly v Národní bance v Bisbee. Muž lhostejně vytlačil motocykl ze skryše pod schody a pak jednoválcový motor o obsahu pětadvaceti kubíků a výkonu tří koňských sil nastartoval. Přehodil jednu nohu přes sedlo a vyrazil opuštěnými postranními uličkami k seřadovacímu nádraží. Nikým nepozorován se dostal k vedlejší koleji, na které právě nákladní vlak nabíral vodu.

Bylo to dokonale načasované.

Ještě nějakých pět minut a nákladní vlak by se už přesunul na hlavní trať a vyrazil směrem na Tuscon. Takhle ho nespátřil ani strojvůdce, ani brzdař, oba měli totiž co dělat s přitahováním mohutné hadice z dřevěné nádrže do tendru, aby načerpali vodu k výrobě páry. Muž vytáhl z kapsy vestičky klíč a odemkl zámek na dveřích nákladního vagonu, popsaného nápisem O'BRIANOVA NÁBYTKÁŘSKÁ SPOLEČNOST, DENVER. Otevřel dveře dokořán. Přítomnost nákladního vagonu v této chvíli a na tomto místě nebyla žádná náhoda. Vystupoval totiž jako fiktivní představitel stejně fiktivní nábytkářské společnosti a zaplatil v hotovosti, aby byl tento vagon začleněný do vlaku projíždějícího Bisbee na cestě z El Pasa v Texasu do Tusconu v Arizoně.

Pak použil širokou fošnu, připevněnou k boku vagonu pomocí držáků, jako rampu k naježdění harleye do vozu. Načež dveře vagonu rychle zavřel, sklopnými dvířky vystrčil ven ruku a zavěsil a zaklapl zámek právě ve chvíli, kdy lokomotiva zapískala a vlak se začal přesouvat na hlavní trať.

Zvenčí vypadal nákladní vagon přesně jako kterýkoliv jiný, již několik let používaný. Barva byla zašlá a dřevěné stěny otlučené a místy i našťipnuté. Venkovní vzhled byl však zavádějící. Dokonce i zámek na dveřích byl falešný a měl vzbuzovat dojem, že vagon je dokonale zajištěný. Nicméně nejpřekvapivější byl interiér vozu. Namísto prázdného

prostoru nebo halabala nacpaného nábytku se uvnitř nacházel luxusní prostor, bohatě vyzdobený a zařízený tak honosně jako soukromý vagon kteréhokoliv prezidenta železniční společnosti. Stěny i strop zakrývaly mahagonové panely, na podlaze ležel silný koberec. Výzdoba i zařízení byly až přehnaně nádherné. Nacházel se zde bohatý obývací pokoj, luxusní ložnice a účelná kuchyně, vybavená posledními technickými možnostmi, sloužícími k přípravě gurmetských pokrmů.

Nebyli zde však žádní sluhové, stevardi ani kuchaři.

Muž vždycky pracoval sám, bez kompliců, kteří by mohli odhalit jeho skutečné jméno a zaměstnání. Nikdo tedy o jeho tajných aktivitách bankovního lupiče a masového vraha nevěděl. Dokonce i tento železniční vagon byl zkonstruován a vyzdoben v Kanadě a teprve pak tajně převezen přes hranice do Spojených států.

Lupič se složil do přepychového koženého křesla a konečně se uvolnil. Odzátkoval láhev Chateau La Houringue Bordeaux ročník 1884, které bylo chlazené v kbelíku s ledem, a nalil si skleničku.

Představoval si, jak městský šerif zaručeně brzy vytvoří ozbrojený oddíl. Ten ale bude pátrat po starém prašivém horníkovi, který zřejmě vraždil v opilosti. Členové oddílu budou postupovat vějířovitě a prohlédají celé město, i když si už předem budou celkem jistí, že dotýčný darebák je tak chudý, že žádný vlastní dům nemá. Nikdo z místních ho ale neviděl přijet či odjet ani na koni, ani v bryčce.

Byl se sebou nesmírně spokojený, usrkával víno z broušené sklenice a pečlivě si prohlížel kožený kufr. Byla to jeho patnáctá úspěšná loupež. Nebo šestnáctá? přemítal. Na osmatřicet mužů a žen, včetně dvou dětí, které přitom zabil, si nikdy ani nevzpomněl. Odhadoval, že tentokrát doly připravil o zhruba tři sta dvacet pět až tři sta třicet tisíc amerických dolarů určených na výplaty zaměstnanců. Žádný z lupičů by neodhadl, že může jít o tak vysokou částku.

Pro něj to však bylo jednoduché, protože byl sám bankéř.

Šerif, jeho zástupci, ani ozbrojený oddíl nikdy vraždícího lupiče nenajdou. Vypadalo to, jako by se rozplynul ve vzduchu. Nikoho by ani nenapadlo spojovat si tuto záležitost s elegantním mužem, který projížděl městem na motorce.

Ohavný zločin se tak stane jednou z nejtrvalejších záhad města Bisbee.

15. ZÁŘÍ 1906 ŘEKA MISSISSIPPI POD MĚSTEM HANNIBAL, MISSOURI

KRÁTCE PO ZROZENÍ NOVÉHO STOLETÍ ZAČALA PARNÍKOVÁ doprava po Mississippi upadat. Nicméně pár parníků stále kralovalo ve velkém stylu. *Saint Peter* byl jednou z posledních majestátních osobních lodí, která přežila nemilosrdný nápor železnice. Byla přes osmdesát metrů dlouhá a pětadvacet metrů široká a představovala skvělý příklad honosné elegance, se schodišti s vyřezávaným zábradlím, přepychovými kajutami i nádhernou hlavní jídelnou, kde se podávaly ty nejlepší pokrmy. Pro dámy zde byly okázalé salony, zatímco muži si vychutnávali doutníky a hráli karty v příjemných prostorách vyzdobených zrcadly a obrazy.

Hra v karty byla na těchto lodích plavících se říčními vodami pověstná díky známým karbaníkům. Mnohý cestující opouštěl parník chudší, než když na něj nastupoval. Právě teď si u jednoho stolu v herně na palubě *Saint Peteru*, v klidném koutu, vzdáleni od hlavního dění, dva hráči vychutnávali stud poker s pěti kartami.

Na první pohled vypadala tato scéna jako kterákoliv jiná v sále, ale bližší kouknutí prozradilo, že na zelené plsti stolu neleží žádné žetony.

Joseph Van Dorn se klidně zahleděl na své karty a dvě odložil. „Náhodou je moc dobře, že dnes nehrajeme o peníze,“ pravil. „Už bych ti dlužil asi osm tisíc dolarů.“

Plukovník Henry Danzler, šéf kriminální policie Spojených států, se jenom usmál místo odpovědi. „Kdybys podváděl tak jako já, byli bychom na tom oba stejně.“

Van Dorn byl sympatický chlapík krátce po čtyřicítce. Tváře i bradu kryly mohutné rudé licousy, které barvou odpovídaly zbytku vlasů, jež obkružovaly lysé temeno. Jeho obličejí dominoval římský nos a hnědé oči vyzařovaly smutek a melancholii. Nicméně jeho vzhled a chování klamaly.

Narodil se v Irsku a jeho jméno bylo známé a vážené v celé zemi

pro vytrvalost, s jakou pronásledoval vrahy, lupiče a další desperáty. Tehdejší příslušníci zločineckého podsvětí dobře věděli, že je bude pronásledovat třeba až na konec světa. Zakladatel a šéf proslulé Van Dornovy detektivní agentury spolu se svými kolegy zabránil politickým atentátům, dopadl mnohé nejobávanější zločince Západu a pomohl zorganizovat první agenturu tajných služeb v zemi.

„Pokaždé si nadělíš víc es, než dostanu já,“ poznamenal teď vlídně.

Danzler byl mohutný chlap, vysoký a mamutích rozměrů v pase. Přestože vážil něco přes sto padesát kilogramů, dokázal se pohybovat lehce a nenuceně jako tygr. Prokvetlé vlasy měl bezvadně ostříhané a vykartáčované, takže se ve světle dopadajícím velkými okny v bocích parníku jen leskly. Modrozelené oči mu měkce zářily, ale přitom bezpochyby zaznamenávaly a analyzovaly vše, co se kolem něho dělo.

Byl veteránem španělsko-americké války, zúčastnil se útoku na San Juan Hill spolu s kapitánem Johnem Pershingem a jeho černými „Buvolími vojáky“ z Desáté kavalerie. S vyznamenáním sloužil rovněž na Filipínách, kde bojoval proti Morům. Když Kongres schválil vytvoření Úřadu kriminální policie, prezident Roosevelt ho požádal, aby se stal jeho prvním ředitelem.

Danzler odklopil víčko velkých kapesních hodinek a zahleděl se na ručičky. „Tvůj člověk už má pět minut zpoždění.“

„Isaac Bell je můj nejlepší agent. Vždycky dostane svého muže, nebo případně i ženu. Jestliže má zpoždění, pak k tomu má zaručeně pádný důvod.“

„Říkal jsi, že to byl on, kdo zatkl Ramose Kellyho, dříve než mohl zastřelit prezidenta Roosevelta?“

Van Dorn souhlasně kývl. „A taky sebral Bartonovu bandu v Missouri. Tři z nich zastřelil, než se mu zbývající dva vzdali.“

Danzler se upřeně podíval na slavného detektiva. „Takže myslíš, že dokáže zastavit onoho bankovního lupiče a masového vraha?“

„Jestli je někdo schopen ho zarazit, pak to je právě Isaac.“

„Z jaké rodiny pochází?“

„Z velice bohaté,“ odpověděl Van Dorn. „Jeho otec i děda byli bankéři. Slyšel jsi někdy o Bostonské bance amerických států?“

Danzler přikývl. „Jistě, dokonce mám u nich konto.“

„Isaac je velice zámožný. Jeho dědeček mu v poslední vůli zanechal pět milionů dolarů v naději, že Isaac jednoho dne zaujme jeho místo ředitele banky. K tomu ale nikdy nedošlo. Isaac dával přednost detektivní práci před bankovníctvím. Jsem šťastný, že ho mám.“

Danzler si všiml stínu na své paži. Když vzhlédl, zjistil, že se dívá do laskavých modrých očí s lehkým fialovým odstínem. Byly to oči, jež hledí za obzor a vidí, co se tam děje. Výsledný dojem byl takřka fascinující. Danzler měl pocit, jako by ten pohled pátral přímo v jeho nitru, mezi nejtajnějšími myšlenkami.

Danzler dokázal odhadnout člověka stejně precizně jako koně.

Vetřelec byl vysoký a štíhlý, měl jistě přes sto osmdesát centimetrů a přitom nevážil víc než nějakých pět osmdesát kilo. Mohutný knír barvy lnu, zakrývající mu celý horní ret, doplňoval hustou čupřinu pečlivě upravených blondatých vlasů. Ruce i prsty měl dlouhé a hbité, ale teď mu volně, téměř nedbale visely podél těla. Už podle vzhledu nebyl z těch, s nimiž by bylo radno si zahrávat. Plukovník usoudil, že to je muž, který jde vždycky k podstatě věci a nesnáší hlupáky nebo bezvýznamné, úlisné lidi. Měl energickou bradu a rty, jež se nyní roztáhly do přátelského úsměvu. Danzler ho odhadoval tak na třicet let.

Muž měl na sobě bílé, dokonale vyžehlené lněné šaty. Z levé kapsičky u vesty mu visel masivní zlatý řetěz, na jehož konci byly v pravé kapsičce velké zlaté kapesní hodinky. Na hlavě měl posazený nízký klobouk s širokou krempou. Danzler by ho na první pohled mohl označit za floutka, kdyby celkový dojem elegance nekazily jeho boty. Byly kožené, značně obnošené a bylo na nich vidět, že se nacházely mnoho hodin v kontaktu se třmeny. Bell nesl tenký kufřík, který postavil vedle stolu na zem.

„Plukovníku Danzlere,“ představil ho Van Dorn, „to je muž, o kterém jsem vám vyprávěl, Isaac Bell.“

Danzler mu podal ruku, ale od stolu nevstal. „Tady Joe mi říkal, že vždycky dostanete svého muže.“

Bell se nepatrně ušklíbl. „Obávám se, že pan Van Dorn přehání. Kupříkladu před třemi lety jsem dorazil o deset minut později, takže Butch Cassidy a Harry Longabaugh stačili odjet z New Yorku do Argentiny. Jejich loď odrazila od břehu dřív, než jsem je stačil zatknout.“

„Kolik policistů nebo agentů jste měl tehdy s sebou?“

Bell pokrčil rameny. „Chtěl jsem tu věc vyřídit sám.“

„Nebyl ten Longabaugh Sundance Kid?“ zeptal se Danzler.

Bell přikývl. „Tu přezdívkou dostal poté, co se pokusil v Sundance ve Wyomingu ukrást koně. Chytili ho a osmnáct měsíců strávil ve vězení.“

„Jistě jste nečekal, že je přemůžete bez boje?“

„Domnívám se, že můžu klidně říct, že by se postavili na odpor,“ připustil Bell, aniž by však třeba jen naznačil, jak by sám chtěl zajmout dřívější členy nechvalně známé skupiny Divoká banda.

Van Dorn se opřel v křesle, ale zdržel se jakéhokoliv komentáře a jen se na Danzlera poněkud blazeovane usmál.

„Proč se neposadíte, pane Belle, a nepřipojíte se k naší malé hře?“

Bell pohlédl tázavě na prázdný stůl. „Zdá se, že nemáte žádné žetony.“

„Je to jenom taková malá přátelská hra,“ pravil Van Dorn, zamíchal karty a rozdál pro tři. „Doposud dlužím tady plukovníkovi osm tisíc dolarů.“

Bell se posadil, tázavý pohled ustoupil výrazu porozumění. Celá hra byla vlastně jen kamufláž. Jeho šéf seděl s plukovníkem v koutě, stranou od dalších hráčů, a hru pouze předstírali. Odložil si tedy klobouk na klín, vzal si rozdané karty a předstíral, že je hluboce zamyšlený.

„Víte o té spoustě bankovních loupeží a vražd, které se v posledních dvou letech stále opakují ve státech na západním pobřeží?“ zeptal se Danzler.

„Jenom tak povšechně,“ odvětil Bell. „Pan Van Dorn mě zaměstnává jinými případy.“

„Co tedy vlastně o těch zločinech víte?“

„Pouze to, že lupič zabíjí každého, kdo se v bance nachází, pak zmizí jako duch a nezanechá na místě jedinou stopu, podle níž by mohl být obviněn.“

„Ještě něco?“ pobízěl ho Danzler.

„Ať to je kdokoliv,“ odpověděl Bell, „je velmi, velmi dobrý. V celém jeho chování není jediné vodítko, jediná skulina.“ Odmlčel se a pohlédl na Van Doma. „Proto jste mě sem povolali?“

Van Dorn přikývl. „Přeju si, abyste převzal ten případ jako hlavní

vyšetřovatel.“

Bell odhodil jednu kartu, vzal si od Danzlera místo ní jinou a zařadil ji do vějíře ostatních, které držel v levé ruce.

„Vy jste levák, pane Belle?“ zeptal se Danzler ze zvědavosti.

„Ne, jsem pravák.“

Van Dorn se potichu zasmál. „Isaac umí tasit derringer, který schovává v klobouku, natáhnout kohoutek a vypálit rychleji, než dokážete mrknout.“

Danzlerův respekt k Bellovi během rozhovoru vzrůstal. Ted' odhrnul límec pláště a odhalil tak colt ráže .38 se skrytým kohoutkem z roku 1903. „Samozřejmě Joeovi věřím, ale bylo by zajímavé pokusit se to dokázat prakticky...“ Ještě než Danzler dokončil větu, už se díval do ústí dvou hlavní derringeru.

„S přibývajícím věkem jsi nějak pomalejší, Henry,“ poznamenal Van Dorn. „Buď to, nebo jsi duchem někde jinde.“

„Musím přiznat, že je velice rychlý,“ připustil Danzler, na něhož to představení zjevně udělalo dojem.

„Z které kanceláře budu pracovat?“ tázal se Bell Van Dorna, zatímco vracel derringer do nevelké kapsičky vedle dýnka klobouku.

„K těm zločinům došlo v prostoru od Placeville v Kalifornii na západě až k Terlingua v Texasu na východě,“ odpověděl Van Dorn. „A od Bisbee v Arizoně na jihu po Bozeman v Montaně na severu. Myslím, že nejlepší bude mít základnu uprostřed té oblasti.“

„To znamená v Denveru.“

Van Dorn přikývl. „Jak jistě víte, máme tam kancelář se šesti zkušenými agenty.“

„Se dvěma z nich jsem před třemi lety spolupracoval,“ podotkl Bell. „Curtis a Irvine jsou dobří chlapi.“

„Ano, už jsem zapomněl,“ řekl Van Dorn, který si náhle vzpomněl. „Ještě bych dodal, plukovníku, že Isaac měl zásluhu na zatčení Jacka Kerchuma, jehož později pověsili za dvě vraždy, které spáchal během vlakové loupeže.“ Odmlčel se, sáhl pod stůl a vzal odtud stejný kufřík, s jakým přišel Bell do herny. Bell pak předal Van Dornovi výměnou svůj prázdný. „Uvnitř najdete zprávy o všech zločinech. Doposud každá stopa končila vždycky ve slepé uličce.“

„Kdy začnu?“

„Na příští zastávce, což je Clarksville, vystoupíte a pojedete prvním vlakem do Independence. Tam si koupíte lístek na Union Pacific Express do Denveru. Cestou si můžete prostudovat a zapamatovat stopy a důkazy, které se nám doposud podařilo shromáždit. Jakmile dorazíte na místo, zahájíte hon na toho vraždícího vyvrhele.“ Van Dornovy hnědé oči zakalil hněv a zoufalství. „Je mi líto, že jsem vám nedopřál čas, abyste si mohl sbalit před odjezdem z Chicaga, ale budu rád, když se do toho pustíte co nejdřív.“

„Nelamte si s tím hlavu, pane,“ odpověděl mu Bell a mírně se pousmál. „Naštěstí jsem si zabalil dva kufry.“

Van Dorn pozvedl tázavě obočí. „Vy jste to předpokládal?“

„Řekněme, že jsem učinil zasvěcený odhad situace.“

„Průběžně nás informujte,“ požádal Danzler. „Kdybyste potřeboval nějakou pomoc od vlády, udělám cokoli, abych vás podpořil.“

„Děkuji vám, pane,“ odpověděl Bell potěšeně. „Ozvu se, jakmile se v situaci pořádně zorientuju.“

Nato se ozval Van Dorn: „Budu pracovat v naší chicagské pobočce. Jelikož transkontinentální telefonní servis ještě nestačil spojit St. Louis přes prérii s Denverem a dále s Kalifornií, budete mě muset o pokroku v té záležitosti informovat telegraficky.“

„Bude-li jaký pokrok, ovšem,“ zamumlal sarkasticky Danzler. „Stojíte proti nejlepšímu zločineckému mozku, jaký kdy tato zem poznala.“

„Slibuju, že si neodpočinu, dokud nezatknu muže zodpovědného za všechny ty hrozné zločiny.“

„Přeju vám hodně štěstí,“ pronesl Van Dorn vážným hlasem.

„Ne že bych chtěl utíkat od tématu,“ ozval se Danzler se zadostiučiněním a vyložil karty na zelenou plst', „ale mám tři královny.“

Van Dorn pokrčil rameny a odhodil své karty. „To mě podržte.“

„A co vy, pane Belle?“ oslovil ho Danzler s pot'ouchlým úsměvem.

Isaac Bell odkládal pomalu jednu kartu po druhé. „Čistá postupka,“ pravil jen tak mimochodem. Pak se beze slova zvedl a rázně vypochoďoval ze salonu.

V POZDNÍM DOPOLEDNI PROJÍŽDĚL KOLEM HŘBITOVA U MĚSTA Rhyolite v Nevadě nějaký muž se starým vozem, zapřaženým za párem mezků. Hroby měly kolem sebe obyčejné dřevěné plůtky, jména zesnulých byla vyrytá do dřevěných destiček. Mnoho mrtvých byly děti, oběti epidemií moru či cholery, které doléhaly nejhůře právě na chudé rodiny hornického městečka.

Červencové vedro v Mohavské poušti bylo na přímém slunci nesnesitelné. Kočí seděl pod potřhaným deštníkem připevněným ke kozlíku. Černé vlasy mu spadaly podle krku, ale až na ramena nedosahovaly. Hlavu mu chránilo ušpiněné mexické sombrero. Téměř neviditelné oči hleděly přes modře zbarvená skla brýlí a dolní polovinu obličejů zakrýval šátek, který zachycoval prach zvířený kopyty mezků. Způsob, jakým seděl celý shrbený, znesnadňoval či přímo znemožňoval zhodnotit jeho postavu.

Se zájmem pohlédl na dům, který si jakýsi horník postavil z tisíců prázdných pivních lahví obezděných vepřovicemi. Dna lahví byla otočená ven a hrdla dovnitř. Zelené sklo dodávalo interiéru poněkud strašidelné osvětlení.

Spřežení dorazilo k železnici a vydalo se po cestě rovnoběžné s kolejemi. Povrch kolejí se v oslepující sluneční záři leskl jako dvě úzká rovnoběžná zrcadla. Koleje patřily železnici Las Vegas & Tonopah Railroad a vinuly se středem obytné části města.

Vůz se zvolna pohyboval podél více než osmdesáti vagonů, odstavených na vedlejší koleji, kde z nich vykládali dovezené zboží. Následně do vagonů nakládali rudu, kterou posílali do drtiček. Kočí krátce přešel zrakem po krytém vagonu, připojenému ke zhruba třiceti dalším vozům. Nápis na bocích hlásal O'BRIENOVÁ NÁBYTKÁŘSKÁ SPOLEČNOST, DENVER. Pak letmo pohlédl na ciferník levných kapesních hodinek – neměl u sebe nic, co by ho mohlo identifikovat – a ujistil se, že vlak má plánovaný odjezd do Las Vegas teprve za čtyřicet minut.

Necelého půl kilometru dál dorazil k železničnímu nádraží Rhyolite. Bytelná budova představovala směsici gotiky a raného španělského stylu. Vyzdobená stanice byla postavená z kamene, vytěženého a

dovezeného z Las Vegas. Podél nástupiště stál osobní vlak ze San Franciska. Cestující z něho vystoupili, načež se na sedadla vrhli uklízeči, aby je vyčistili. Nyní se již lidé začínali opět vracet na svá místa, aby pokračovali v cestě k pobřeží.

Kočí dorazil do středu města, kde ulice kypěly životem. Otočil se a zahleděl se na obchodní kolos bratří Porterů, HD & LD PORTER STORE. Pod jménem podniku byl velký panel, který visel nad hlavním vchodem, na němž byl slogan: *Vedeme veškeré zboží kromě whiskey.*

Zlatá horečka roku 1904 měla za následek vybudování solidního městečka z bytelných staveb, jež měly přetrvat dlouhá léta. V roce 1906 byl Rhyolite bující komunitou více než šesti tisíc lidí. Rychle se přeměnil z čilého stanového provizoria v důležité město, jež bylo stavěno tak, aby mohlo existovat ještě v daleké budoucnosti.

Hlavní budovy byly postaveny z kamene a betonu, takže se z Rhyoliteu postupně stala metropole jižní Nevady. Objevila se třípatrová budova banky, líbivá stavba, jež už svým vzhledem vyvolávala asociaci majetku a bohatství. Necelého půl bloku od ní se právě zvedala k nebi dvouposchodová budova budoucích kancelářů.

Dále tu byla pošta, opera, nemocnice s dvaceti lůžky, pohodlné hotely, dva kostely, tři banky a velká škola. Rhyolite se mohl pochlubit úplně moderním telefonním systémem a vlastní elektrárnou. Město mělo i svou prosperující čtvrť červených luceren, čtyřicet hospod a osm tančíren.

Muže na kozlíku nezajímalo nic z toho, co mu město nabízelo, až na aktiva banky John S. Cook Bank. Věděl, že její sejf může obsahovat více než milion dolarů ve stříbrných mincích. Bylo však mnohem snazší unést hotovost připravenou k výplatám horníků, takže zatím ještě nikdy neodnesl ani kousek stříbra nebo zlata. Spočítal si, že v pětadesáti společnostech, jejichž doly se nacházely v nejbližším okolí, budou výplaty představovat podstatnou sumu.

Jako obvykle bylo jeho plánování dokonalé. Bydlel v penzionu pro horníky a několikrát navštívil Cookovu banku, aby si tam uložil menší částky na konto otevřené pod falešným jménem. Navázal dokonce krátké přátelství s ředitelem banky, kterému se představil jako báňský inženýr. Svůj zjev výrazně změnil černou parukou, knírem a

vandykeovskou bradkou. Navíc při chůzi kulhal, což byl, podle jeho slov, následek jedné důlní nehody. Potvrdilo se, že tento převlek je dokonalý a dovoluje mu podrobně studovat bankovní zvyklosti občanů v době nejmírnějšího provozu.

Když teď vedl mezky s vozem do středu města směrem ke Coovově bance, změnil se samozřejmě z důlního inženýra na malého přepravce, pracujícího pro potřeby dolů. Nijak se nelišil od ostatních městských přepravců, snažících se vydělat na denní chléb ve žhnoucím vedru letní pouště. Jakmile dojel za stáje, přitáhl mezkům uzdu. Když se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, vytáhl ze skrýše figurínu, oblečenou přesně jako on, a přivázal ji na kozlík. Pak zavedl mezky zpátky na Broadway, hlavní ulici probíhající středem města. Těsně předtím, než dojeli k betonovému chodníčku před vchodem do banky, poplácal mezky po zadku a poslal je i se zapřaženým vozem do centra města. Jeho vycpaný dvojník seděl pevně na kozlíku místo něj, v rukou otěže.

Obhlédl ulici a zapátral po zákaznících mířících do banky. Nikdo z hemžícího se davu však do banky nespěchal. Vzhlédl na průčelí třípatrové budovy a povšiml si zlatého nápisu na oknech v jednom vyšším poschodí, který oznamoval, že se zde nachází ordinace zubaře a doktora. Jiná směrovka tvaru ruky ukazovala do suterénu, kde byla městská pošta.

Loudavě vstoupil do banky a rozhlédl se po hale. Byla prázdná až na jednoho muže, který si vybíral hotovost. Zákazník si od pokladníka převzal peníze, otočil se a vyšel z banky, aniž se na cizince podíval.

Šťastný muž, pomyslel si lupič.

Kdyby si ho zákazník prohlédl, musel by ho zastřelit. Lupič nikdy nenechával naživu nikoho, kdo by ho mohl eventuálně identifikovat, třeba i mlhavě. Stále tu totiž existovala možnost, jakkoliv vzdálená, že by někdo mohl jeho přestrojení prohlédnout.

Z hovoru v nedalekých hospodách se dozvěděl, že banku spravuje ředitel pro společnost majitelů nejproduktivnějších dolů v celé oblasti, zejména dolu Montgomery-Shoshone, jehož původní zábor vydal zlato za téměř dva miliony dolarů.

Zatím jde všechno hladce, pomyslel si lupič, když přeskočil pult a dopadl na nohy těsně vedle pokladníka. Vytáhl z boty pistoli a přitiskl její ústí úředníkovi ke krku.

„Ani se nehněte! Ať vás ani nenapadne šlápnout na tlačítko alarmu pod pultem, nebo pocákám tuhle zeď vaším mozkiem.“

Pokladník nemohl pořád uvěřit tomu, co se děje. „Je tohle opravdové přepadení?“ zakoktal.

„To si pište,“ odvětil lupič. „Tak, teď půjdete do kanceláře ředitele, pěkně klidně, pomalu, a budete se chovat, jako by se nic nedělo.“

Vyděšený pokladník se pohnul ke kanceláři, která měla zavřené dveře. Ty byly sice prosklené, ale přes leptané sklo nebylo pořádně vidět ani dovnitř, ani ven. Zatřáskal.

„Ano. Jen pojďte dál,“ ozval se hlas zevnitř.

Pokladník Fred otevřel dveře a vtom ho pevná ruka strčila dovnitř tak silně, že ztratil rovnováhu a upadl přes ředitelský psací stůl. Jmenovku s nápisem Herbert Wilkins přitom shodil na zem. Wilkins bleskově pochopil situaci a sáhl pod stůl pro revolver, který tam právě pro tyto účely schovával. Byl však o pět vteřin pomalejší. Lupič se totiž o této zbrani dozvěděl přímo od tohoto ředitele, když spolu jednou přátelsky hovořili v nedaleké hospodě.

„Toho revolveru se nedotýkejte,“ obořil se na něj lupič, jako by mu četl myšlenky.

Wilkins nebyl z těch, kteří by se nechali lehce vyděsit. Nepokrytě si prohlížel útočníka a v duchu zaznamenával každý detail jeho zjevu. „Tohle vám nikdy neprojde,“ prohlásil opovržlivě.

Lupič odpověděl klidným, ledovým hlasem. „Už mi to prošlo a zase projde.“ Pak ukázal na impozantní, skoro dva a půl metru vysoký sejf stojící poblíž. „Otevřete ho!“

Wilkins se podíval lupiči zpřímá do očí. „Ne, to asi neudělám.“

Lupič neztrácel čas. Zabalil ústí hlavně do ručníku a střelil pokladníka mezi oči. Pak se znovu obrátil k Wilkinsovi. „Třeba odtud odejdu bez jediného centu, ale vy to neuvidíte.“

Wilkins vstal a zděšeně pohlédl na narůstající kaluž krve pod Fredovou hlavou. Sklouzl pohledem na doutnající ručník, kterým proletěla kulka, a uvědomil si, jak je nepravděpodobné, že by někdo v budově ten výstřel zaslechl. Skoro jako v transu přistoupil k sejfu a začal vytáčet kombinačním zámek příslušná čísla. Po půl minutě odstranil závoru a otevřel dokořán těžké dveře.

„Vezměte si to a buďte proklet,“ syknul.

Lupič se pouze usmál a střelil Wilkinse do spánku. Ředitel banky ještě ani nedopadl na zem a násilník se už vrátil k předním dveřím, zabouchl je a pověsil na ně cedulku ZAVŘENO. Nakonec zatáhl žaluzie. Pak metodicky vyčistil sejf od všech papírových peněz, jež nactpal do vaku na prádlo, který měl dosud pod košilí omotaný kolem pasu. Když byl pytel plný tak, až praskal ve švech, nactpal si zbývající bankovky do kapes a do bot. Poté, co takto očistil sejf od papírových peněz, pohlédl ještě na stříbrné a zlaté mince. Neodolal a jeden zlatý suvenýr si strčil do kapsy.

Banka měla zadní vchod, uzavřený masivními ocelovými dveřmi, který vedl do úzké uličky. Lupič uvolnil vnitřní závoru, pootevřel dveře a škvírou obhlédl nejbližší okolí. Ulici na protější straně lemovaly obytné domy.

Ve vzdálenosti jednoho bloku od banky hrála skupina kluků baseball. To nebylo dobré. Něco takového lupič v žádném případě nečekal. Za celou tu spoustu hodin, po které sledoval okolí Cookovy banky, to bylo poprvé, co si děti hrály v uličce za bankou. Měl však přesný časový plán a do dvanácti minut se musel dostat na nádraží a do svého uzavřeného vagonu. Hodil si pytel na rameno tak, aby si z pravé strany zastínil obličej, obešel plácek, kde probíhala hra, a zamířil k ústí uličky.

Kluci ho z větší části ignorovali. Pouze jeden z nich zůstal zírat na chudě oblečeného muže, potácejícího se pod velkým rancem, který nesl na pravém rameni. Co mu však přišlo nápadnější, byla skutečnost, že ten člověk má mexické sombrero, což tady v okolí Rhyoliteu nebylo moc běžné. Většina mužů tu nosila měkké klobouky, buřinky nebo hornické čepice. Na tom chudákovi bylo ale ještě něco zvláštního... Pak ho však zavolal další kluk, chlapec se otočil zátky čelem ke hře, jen tak tak včas, aby dokázal chytit přihrávku.

Lupič si uvázal pytel kolem ramen, takže mu vlastně visel na zádech. Již dříve toho dne si zaparkoval kolo za ordinací dentisty a opřel ho tam o barel, který zachycoval odpadní vodu z budovy. Nasedl a rozjel se po Armagosa Street, kolem čtvrti červených luceren, až se konečně dostal k nádraží.

Podél vlaku právě přecházel brzdař, který mířil do služebního vagonu na konci vlaku. Lupič nemohl uvěřit, jakou má dnes smůlu. I

přes pedantské plánování si s ním osud ošklivě zahrál. Na rozdíl od jiných loupeží a vražd si ho tentokrát všiml jeden pitomý kluk. A teď ještě ten brzdař. Doposud nikdy ho na ústupu z místa činu nesledovalo tolik očí. Nedalo se ale nic dělat, jenom to přetrpět.

Brzdař se našťestí ani jednou neohlédl jeho směrem. Přecházel od jednoho vozu ke druhému a kontroloval vazelínovou náplň mazačích nádržek na osách vagonů. Kdyby mosazný kroužek rotující uvnitř v mazačí krabičce nedostával dostatek mazadla, tření by zahřálo konce os na nebezpečnou úroveň. Váha vagonu by pak osu zlomila a způsobila tak děsivou havárii.

Když ho lupič míjel, brzdař se na něj ani nepodíval. Místo toho si hleděl svého, jak se snažil dokončit úkol dříve, než vlak vyrazí do Tonopah a dále pak do Sacramenta.

Tou dobou již strojvedoucí kontroloval ukazatele a měřidla, aby se přesvědčil, že bude mít dostatek páry, aby pohnul těžkou soupravou. Lupič sázel na to, že se brzdař již neotočí, a tudíž ho neuvidí nastupovat do zavřeného vagonu. Rychle odemkl, hodil dovnitř bicykl a po krátkém žebříčku vyšplhal na práh soukromého vagonu. Těžký pytel s penězi táhl už po zemi.

Jakmile se ocitl uvnitř, ohlédl se ke konci vlaku. Tam už brzdař nastoupil do služebního vozu, kde již byla celá posádka vlaku. Po skutečnosti, že lupič zmizel v privátním uzavřeném vagoně, nezůstala ani stopa.

V bezpečí svého luxusního vozu se lupič uvolnil. Vzal si do ruky rhyolitský Herald. Napadlo ho, co asi ten plátek napíše zítra o bankovní loupeži a o smrti bankovního ředitele a pokladníka. Ani nyní, jako už tolikrát v minulosti, nepocítil sebemenší výčitky či lítost. Na všechny ty mrtvé vůbec nemyslel.

Později se, kromě záhady, jak se podařilo vraždícímu lupiči po onom hrůzném činu nepozorovaně uniknout, objevila další hádanka. Byl jí vůz se zapřaženými mezky, který našli za městem na silnici k Bullfrogu. Vůz byl prázdný a ukázalo se, že ho místo vozky řídila loutka. Policejní oddíl, který onen povoz pronásledoval, byl dokonale zmaten.

Šerif Josh Miller si dal dvě a dvě dohromady, ale ani tyto spekulace ho nikam nedovedly. Nic nedávalo smysl. Ten desperát nezanechal žádnou stopu.

Loupež a vraždy v Rhyoliteu se staly další nevyřešenou hádankou.

V COLORADU, ŠESTNÁCT SET METRŮ NAD MOŘEM, PAPER-
 PRSKY letního slunce ještě zdůrazňovaly kontrast mezi barvami. Na
 nebi nebyl ani mráček, jasně modrá obloha se klenula nad Denverem
 jako nadýchaná peřina. Teplota dosahovala příjemných sedmadvaceti
 stupňů.

Isaac Bell zavřel dveře svého soukromého kupé, vyšel na vy-
 hlídkovou plošinu na konci Pullmanova vagonu a opustil vlak. Za-
 stavil se, aby se ohlédl na věž s hodinami na nádraží Union Station,
 zbudovanou v gotickém stylu. Dvoupatrová impozantní budova byla
 postavená z kamene pocházejícího ze Skalistých hor a táhla se dob-
 rých čtyři sta metrů.

Ručičky velkých hodin, jejichž konce tvořily špičky šípů, uka-
 zovaly 11.40. Bell vytáhl z kapsičky vesty plátěného obleku své mo-
 hutné kapesní hodinky s ciferníkem s římskými číslicemi. Podle nich
 bylo právě 11.43. Bell se spokojeně usmál, neboť si byl jistý, že ob-
 rovské věžní hodiny se o tři minuty zpožďují.

Došel po nástupišti z červených cihel až k zavazadlovému vago-
 nu, objevil své kufrы a zastavil nosiče. „Jmenuju se Bell. Mohl byste
 se, prosím, postarat, aby se má zavazadla dostala do hotelu Brown
 Palace?“

Nosič se zeširoka usmál na zlatou minci, kterou mu Bell vložil
 do dlaně, skoro uctivě ji mnul. „Jistě, pane. Dopravím je tam osob-
 ně.“

„Očekávám také větší dřevěnou bednu, měla by dorazit příštím
 vlakem. Můžu se na vás spolehnout, že ji dopravíte do skladiště spo-
 lečnosti Union Pacific?“

„Ano, pane. Postarám se o to.“ Nosič stále ještě hladil zlatou
 minci a usmíval se.

„Byl bych vám vděčný.“

„Můžu vám vzít tohle?“ nabídl se nosič s poukazem na brašnu,
 kterou nesl Bell v ruce.

„Tu si nechám, děkuji vám.“

„Můžu vám zavolat taxík?“

„To nebude třeba. Pojedu tramvají.“

Bell kráčel nádražní halou s vysokým stropem a zavěšenými majestátními lustry, podél řad dubových lavic s vysokými opěradly a nakonec hlavním vchodem ven z nádraží. Po obou stranách stály dva antické sloupy. Přešel Wyncoop Street na 17. ulici a prošel pod nedávno vztyčeným obloukem Mizpah Arch, připomínajícím bránu, se dvěma americkými vlajkami na vrcholu. Brána zde byla zbudována na uvítanou příjíždějících a na rozloučenou s odjíždějícími cestujícími. *Mizpah*, jak Bell věděl, znamená ve starohebrejštině věžní hodi-ny.

Bella právě míjely dvě dámy v lehkých letních šatech, rukavičkách a nazdobených kloboucích s květinami v tramvaji poháněné elektrickým proudem z baterií. Smekl klobouk, na což dámy zareagovaly pokývnutím hlavy a úsměvy, kterými kvitovaly pozornost atraktivního muže, ale pokračovaly dál po Sedmnácté ulici směrem k budově kapitolu.

Koňmi tážené vozy a kočáry měly stále ještě převahu nad těmi několika automobily, jež bafaly sem a tam ulicemi. Vůz Denverské tramvajové společnosti projel se zvoněním kolem rohu z Wazee Street a na konci bloku zastavil, aby vyložil a naložil pasažéry. Kolečkové vozy byly v Denveru už historií a ulicím tohoto města nyní vládly elektrické troleje, dosahující do všech koutů města.

Bell nastoupil po schůdcích do vozu a dal řidiči deset centů. Zazvonil zvon a velký rudý vůz se vydal po 17. ulici. Dvou až třípatrové cihlové budovy tvořily následujících čtrnáct městských bloků. Chodníky překypovaly lidmi jako v každý normální pracovní den. Muži měli na sobě černé nebo šedé obleky a kravaty, zatímco ženy kráčely v dlouhých šatech, dosahujících těsně nad kotníky. Většina z nich měla na hlavě okázalý klobouk a v ruce slunečník.

Bell se plný zájmu zahleděl na obchod prodávající automobily značky Cadillac. Plátěné markýzy byly vytažené do ulice, takže vrhaly stín na okna a otvíraly pohled na automobily uvnitř. Očima vyhledával tabulku se jménem ulice, aby to místo v budoucnu snadno našel. Byl nadšencem motorových vozidel. Vlastnil lokomobilní závodní vůz, se kterým v roce 1905 Joe Tracy jel městský závod o pohár Vanderbilt Cup. V soutěži, která se pořádala na Long Islandu v New Yorku, skončil Tracy na třetím místě. Bell si vůz upravil na běžný

civilní provoz přidáním nárazníků a světel.

Dál vlastnil motocykl jasně červené barvy. Byl to nejnovější závodní model. Jeho dvouválcový motor do V měl výkon tři a půl koňské síly. Měl vylepšený systém regulace plynu otáčivým držadlem řídítek, vážil pouhých šedesát kilo a na silnici dokázal vytáhnout rychlost až sto kilometrů za hodinu.

Když se vůz elektrické dráhy drkotavě zastavil na rohu California Street a 17. ulice, Bell seskočil ze schůdků na vozovku a nedbale přešel na chodník. Naposledy byl v Denveru před třemi lety. Teď tu skoro na každém rohu stály vysoké budovy a stavební ruch neustával. Šel asi jeden blok ke Colorado Building, stavbě z hnědého kamene, která se na křižovatce 16. a California Street vypínala do výše sedmého patra.

Okna byla vysoká a stíněná plátěnými roletami, hodícími se k hnědému exteriéru budovy. Převís nejvyššího patra činil téměř tři metry, kterými zasahoval nad chodník hluboko dole. Prostory v přízemí využívaly firmy Hedgecock & Jones a Bramanova oděvní společnost. Nad nimi sídlilo několik dalších společností, včetně Hasičské pojišťovací společnosti a Van Dornovy detektivní agentury.

Bell vkročil do haly a prodral se skupinou úředníků, kteří se hrnuli z budovy na polední přestávku. Podlaha, stěny i strop byly krásně obloženy zeleným italským mramorem barvy nefritu. Vstoupil za dvěma krásnými mladými ženami do výtahu značky Otis, posunul se do zadního rohu, zatímco liftboy zavíral železné mřížové dveře. Jelikož byl Bell džentlmen, smekl podle pravidel etikety klobouk se širokými okraji.

Liftboy otočil páku upevněnou na prohnutém krytu a zvolna se vydal s kabinou do vyšších pater. Ženy vystoupily v pátém poschodí za neustálého živého štěbetání. Obě se však ještě otočily a věnovaly Bellovi upejpavý úsměv, než zmizely v chodbě.

Liftboy zastavil výtah a otevřel dveře. „Sedmé patro a přeju dobré odpoledne, pane,“ pronesl srdečně.

„Vám také,“ opáčil Bell.

Vystoupil z výtahu do chodby, jejíž stěny byly v horní polovině natřené mexickou červení. Spodní část byla obložená panely z ořechového dřeva. Bell se obrátil doprava a došel ke dveřím, na jejichž

skle byl vyleptán nápis VAN DORNOVA DETEKTIVNÍ AGENTURA. Pod ním se skvěl slogan agentury: *Nikdy se nevzdáváme, nikdy.*

Předpokoj byl vymalován bíle, byla v něm dvě polstrovaná křesla a stůl, za nímž seděla v otáčecím křesle mladá žena. Van Dorn nebyl z těch, kteří by mrhali penězi na okázalou parádu. Jedinou výzdobou byla fotografie nejvyššího představitele visící na stěně za sekretářkou.

Ta vzhledla a sladce se usmála. V duchu ocenila elegantně oblečeného muže stojícího před ní. Byla to hezká žena s měkkýma hnědýma očima a širokými rameny. „Můžu vám nějak pomoci, pane?“

„Ano. Rád bych hovořil s Arthurem Curtisem a Glennem Irvinem.“

„Očekávají vás?“

„Povězte jim, prosím, že je tady Isaac Bell.“

Ostře se nadechla. „Och, pane Belle. Mělo mě to napadnout. Pan Curtis a pan Irvine vás čekají až zítra.“

„Podařilo se mi chytit z Independence v Missouri dřívější vlak.“ Bell pohlédl na vizitku na jejím stole. „Vy jste slečna Agnes Murphyová?“

Pozvedla levou ruku, aby ukázala snubní prstýnek. „Paní Murphyová.“

Bell vyčaroval svůj okouzlující úsměv. „Doufám, že vám nebude vadit, když vám budu říkat prostě Agnes. Budu tady totiž nějaký čas pracovat.“

„Ale to mi vůbec vadit nebude.“

Vstala od stolu, takže Bell uviděl, že má na sobě plizovanou modrou bavlněnou sukni a bílou nadýchanou halenku. Vlasy měla vyčesané vzhůru na temeno hlavy podle právě populární kreslené slečny Gibsonové. Když kráčela ke dveřím do vnitřní kanceláře, šustila spodničkami.

Protože byl od přírody zvědavý, Bell obešel stůl a podíval se na dopis, který paní Murphyová měla právě v psacím stroji značky Remington. Byl adresovaný Van Dornovi a vyjadřoval nelibost superintendenta pro západní státy nad tím, že se tu má objevit Bell a převzít nevyřešený případ. Bell se dosud nikdy s Nicholasem Alexanderem,

který vedl denverskou pobočku, nesetkal, ale byl rozhodnut chovat se k němu uctivě a zdvořile, nehledě na nějaký osobní antagonismus.

Bell odstoupil od stolu paní Murphyové a stanul u okna s pohledem upřeným přes městské střechy, když do předpokoje vešel Alexander.

Vzhledem připomínal spíše účetního z pohřebního ústavu než šéfa vyšetřovatelů, jenž odhalil mnohý zločin a řadu pachatelů přivedl před soud. Nebyl velký, temenem sotva dosahoval k Bellovým ramenům. Měl na sobě kabát, který mu byl příliš velký, a plandavé kalhoty. Vysoký límeček košile byl místy propocený a obnošený. Hlavu měl úplně holou, až na zbytky vlasů na spáncích a v týle, obočí měl prořídlé podobně jako zbytky vlasů. Na kořeni nosu mu před smutnými šedozelenými očima seděl skřípec.

Alexander nabídl ruku ke stisku a rty se mu roztáhly v úsměvu, který však zcela postrádal humor. „Pane Belle, jsem poctěn, že se mohu seznámit s Van Dornovým nejlepším agentem.“

Bell však tento kompliment nepřijal, protože v něm nebyl ani kousek upřímnosti. „Poctěn jsem já, že vás poznávám,“ odpověděl Bell, ale div si neukousl jazyk. Bylo zřejmé, že Alexander považuje Bella za vetřelce na svém soukromém teritoriu.

„Pojďte, prosím, ke mně. Než vás zavedu do vaší kanceláře, promluvíme si.“

Alexander se prudce otočil a strnule napochodoval do vnitřní kanceláře. Paní Murphyová ustoupila kousek stranou, a když ji muži míjeli, sladce se usmála.

Alexanderova pracovna se nacházela v jediném rohu budovy, odkud byl panoramatický výhled na hory. Ostatní kanceláře byly mrňavé a bez oken. Bell si povšiml, že jsou dokonce i bez dveří, takže nezajišťují ani to nejzákladnější soukromí. Alexanderovo království zdobily pohovka a křesla z hovězí kůže. Jeho stůl z osikového dřeva byl obrovský a neležel na něm jediný papír. Ačkoliv oblečení Alexanderovi nijak nesesedlo a bylo celé pomačkané, ohledně pracovních návyků byl velice úzkostlivý.

Posadil se ke stolu do křesla s vysokým zadním opěradlem a pokynul Bellovi, aby si sedl na nepolstrovanou dřevěnou židli na protější straně stolu. Vynechal snad jen jednu drobnost, jak by mě poní-

žil, pomyslel si Bell. Alexander neseděl na žádném pódiu, z kterého by shlížel na své zaměstnance a návštěvníky jako nějaký menší bůh na Olympu.

„Ne, díky,“ odmítl Bell nabídku. „Po dvou dnech sezení ve vlaku dávám přednost něčemu měkčímu.“ S těmito slovy složil svou dlouhou postavu na pohovku.

„Jak si přejete,“ pravil Alexander, nepřilíš nadšený Bellovými blahosklonnými způsoby.

„Vy jste tu nebyl, když jsem před třemi lety pracoval na jednom případě, že ne?“

„Ne, přijel jsem o půl roku později, když mě povýšili z kanceláře v Seattlu.“

„Pan Van Dorn o vás mluvil velice pochvalně,“ lhal Bell. Van Dorn se o něm ve skutečnosti ani nezmínil.

Alexander složil ruce a naklonil se přes pustou prázdnost svého stolu. „Jsem přesvědčen, že vás informoval o tom vrahovi a o detailech jeho činů.“

„Nikoliv ústně.“ Bell se odmlčel a zvedl svou brašnu. „Dal mi ale několik zpráv, které jsem si prošel ve vlaku. Už chápu, proč se toho lotra, zodpovědného za vraždy a loupeže, nedaří odhalit. On totiž plánuje své odvážné aktivity nesmírně pečlivě a technika provedení se zdá být bezchybná.“

„Právě proto nebyl dosud dopaden.“

„Když jsem vstřebal všechny podklady, došel jsem k závěru, že ono chorobné lpění na detailu bude jeho zhoubou,“ pronesl zamyšleně Bell.

Alexander se na něj překvapeně podíval. „Co, mohu-li se zeptat, vás vede k tomuto závěru?“

„Jeho akce jsou příliš perfektní, příliš dokonale načasované. Tudíž jeden drobný omyl může být pro něj tím posledním.“

„Doufám, že budeme úzce spolupracovat,“ pronesl Alexander s těžko skrývaným nepřátelstvím.

„Souhlasím,“ opáčil Bell. „Pan Van Dorn mi slíbil, že můžu do svého týmu zařadit Artu Curtise a Glenna Irvinea, jestli s tím ovšem souhlasíte.“

„To je v pořádku. Nepůjdu proti přání pana Van Dorna. Kromě

toho mi oba prozradili, že s vámi už před několika lety spolupracovali.“

„Ano, objevil jsem v nich obětavé agenty.“ Bell se zvedl. „Mohl bych vidět svou kancelář?“

„Samozřejmě.“

Alexander vstal zpoza stolu a vyšel do chodby.

Bell viděl, že všechny kanceláře jsou malé a ošklivé. Nábytku tu bylo žalostně málo, na stěnách žádné obrázky. Přítomen byl pouze jeden další agent, kterého Bell neznal a Alexander mu ho nepředstavil.

Dříve než mohl Alexander ukázat na nějaký krcálek, Bell se ho nevinně zeptal: „Máte tu také konferenční místnost?“

Alexander přikývl. „Ano zrovna tady.“ Zastavil se, otevřel dveře a ustoupil stranou, aby Bell mohl vejít dovnitř.

Místnost byla dlouhá téměř deset metrů a široká pět. Pod dvěma masivními kruhovými lustry stál dlouhý stůl z borovicového dřeva, tmavě namořeného a naleštěného. Kolem stolu bylo v pravidelných intervalech rozmístěno osmnáct kožených židlí s područkami. Stěny byly obloženy panely ze stejného borovicového dřeva, z jakého byl vyroben stůl. Podlahu kryl hluboký rudý koberec. V jedné stěně byla vysoká okna, umožňující časně odpolednímu slunci prosvětlit každý kout místnosti.

„Velmi pěkné,“ pronesl Bell, na kterého to všechno udělalo dojem. „Velmi pěkné.“

„Ano,“ přitakal Alexander s hrdostí ve svých špiclovských očích. „Často ji využívám k rozhovorům s politiky a jinými vlivnými občany města. Dodává to Van Dornově detektivní agentuře značný respekt a důležitý dojem.“

„To bude bohatě stačit,“ oznámil konverzačním tónem Bell. „Budu pracovat tady.“

Alexander se zpříma podíval na Bella, planoucí pohled v očích, které náhle žhnuly hněvem. „To není možné. To nedovolím.“

„Kde je nejbližší telefonní stanice?“

Alexander se zarazil. „Dva bloky jižně odtud, na křižovatce Šestnácté ulice a Champa. Proč?“

„Pošlu panu Van Dornovi zprávu s požadavkem na možnost vy-

užití vaší konferenční místnosti jako operačního centra. Když uvážíme důležitost celého případu, nepochybuju, že mi dá své požehnání.“

Alexander poznal, kdy prohrál. „Myslím to s vámi dobře, pane Belle,“ začal ustupovat. „Budu s vámi spolupracovat ve všech směrech.“ S těmito slovy se otočil a vrátil se do své rohové kanceláře. Ve dveřích se však ještě zastavil. „Och, mimochodem, rezervoval jsem vám pokoj v hotelu Albany.“

Bell se pousmál. „To nebude třeba. Už jsem si zamluvil apartmá v hotelu Brown Palace.“

Alexander vypadal zmateně. „Nemůžu uvěřit, že by pan Van Dorn akceptoval na výkazu výdajů takovou sumu.“

„To jistě ne. Já si to ale platím ze svých soukromých peněz.“

Jelikož superintendent pro západní státy neznal Bellovy finanční poměry, vypadal dokonale zmaten. Nebyl schopen porozumět řádně situaci, a přitom se nechtěl vyptávat. Vrátil se tedy do kanceláře jako omámený a s pocitem dokonalé porážky za sebou zavřel dveře.

Bell se znovu usmál a po konferenčním stole začal rozkládat papíry, které přinesl v brašně. Pak vešel do předpokoje a přistoupil k Agnes Murphyové. „Agnes, můžete mi dát vědět, až se objeví Curtis a Irvine?“

„Neočekávám, že by dorazili dřív než zítra ráno. Odjeli do Boulderu kvůli nějakému bankovnímu podvodu.“

„Tak fajn. A mohla byste zavolat vedoucího údržby a požádat ho, aby sem přišel? Potřebuju udělat v konferenční místnosti pár změn.“

Tázavě se na něj podívala. „Říkal jste v konferenční místnosti? Pan Alexander zřídka kdy povolí někomu tam jen vkročit. Používá ji většinou k přijímání městských pohlavárů.“

„Po dobu mého pobytu to bude moje pracovní.“

Agnes pohlédla na Bella s novým uznáním. „Budete bydlet v hotelu Albany? Tam bydlí většina přesporních agentů.“

„Ne, v hotelu Brown Palace.“

„To pan Alexander povolil mimořádné výdaje?“ otázala se ostražitě.

„Do téhle věci nemá co mluvit.“

Agnes Murphyová ho doprovázela pohledem, jako by právě

uviděla Mesiáše.

Isaac Bell se vrátil do své nové kanceláře a přeskupil židle tak, aby na jednom konci stolu měl dostatečně veliký pracovní prostor. Za několik minut dorazil šéf údržby. Bell mu vysvětlil změny, které si v konferenční místnosti přál udělat. Na vzdálenou stěnu se bude muset upevnit vrstva nějaké měkké hmoty, do které bude možné připíchnout mapu západních států a měst, v nichž zabiják udeřil. Další nástěnku bude nutné umístit na vnitřní stěně, kde se budou věšet aktuální informace, fotografie či kresby. Bell nabídl údržbáři dvacetidolarovou zlatou minci a ten mu slíbil, že úpravy budou dokončeny do poledne následujícího dne.

Zbytek odpoledne strávil Bell organizováním a plánováním honu na bankovního zabijáka.

Přesně v pět hodin strčil do dveří hlavu Alexander, který byl na cestě domů. „Zabydlujete se bez problémů?“ otázal se ledovým tónem.

Bell se ani nenamáhal zvednout hlavu. „Ano, díky.“ Nakonec přece jen pohlédl do šedivých Alexanderových očí plných hněvu. „Mimochodem, dělám tu v místnosti pár změn, doufám, že vám to nebude vadit. Slibuju, že to všechno uvedu do původního stavu, až ten případ skončí.“

„Buďte tak laskav.“ Alexander na rozloučenou kývl hlavou a zmizel.

Bell neměl příjemný pocit z toho, že se s Alexanderem nesnášejí. Neměl v plánu být na kordy s přednostou agenturní kanceláře, nechat se zatáhnout do hry na hádavého tupce, ale věděl, že kdyby na Alexandra nezaútočil, on by ho prostě spláchl.

HOTEL BYL POSTAVEN V ROCE 1892 HENRYM C. BROWNEM NA místě, kde pásal svou krávu dříve, než narazil na zlatou žílu a zbohatl, a byl trefně pojmenován Brown Palace, Brownův palác „městské královny plání“ – Denveru. Byl vystavěn z rudé žuly a pískovce ve tvaru lodní přídě. Muži, kteří si nadělali majetek ve zlatě a stříbře, tu bydleli se svými ženami, které se scházely na odpolední čaj, a s dcerami, jež nezřídka protančily celou noc na opulentních plesích. V hotelu přespali i prezidenti McKinley a Roosevelt, stejně jako pár císařů, králů a dalších členů královských rodin. Dále by bylo možné jmenovat celebrity své doby, zejména slavné herce a herečky. Brown Palace byl rovněž ctěn a ceněn místními i přesporními za to, že fungoval jako jakési útočiště čilého finančního a kulturního života města.

Byla téměř tma, když Bell vešel do hotelu vchodem ze Sedmnácté ulice. Ohlásil se u recepce a rozhlédl se po velkolepé hotelové hale, nacházející se v atriu, jež dosahovalo do úrovně osmého patra. Pilíře a táflování stropu sem dopravila železnice z Mexika. Byly vyřezané ze zlatého onyxu a odrážely světlo pastelových barev, pronikající do prostoru masivním stropem z barevného skla. Zábradlí balkonů zdobilo přes sedm set panelů z kovaného železa, jež oddělovaly halu od vyšších poschodí.

Nebylo všeobecně známo, že majitel protějščího hotelu Navarre nechal mezi Brown Palace a vlastním podnikem vyhloubit podzemní tunel, aby ubytovaní gentlemani, kteří zatouží po dámské společnosti v bordelu, jenž se nacházel ve vyšších patrech hotelu, nebyli při příchodu či odchodu sledováni.

Bell dostal klíč a vstoupil do výtahu, kde sdělil obsluze, v kterém patře je ubytován. Za ním do výtahu nastoupila ještě nějaká žena. Stanula u stěny se zrcadlem, a pak se otočila obličejem ke dveřím. Měla na sobě dlouhé modré hedvábné šaty s velkou mašlí vzadu. Její jako oheň rudé vlasy byly hedvábně jemné. Měla je stažené do uzlu, z něhož se dralo několik kudrnek. Účes zdobila dvě dlouhá péra. Bylo v ní cosi přitažlivého. Jak tam tak stála, štíhlá a vzpřímená, Bell jí hádal tak pětadvacet až sedmadvacet let, možná ještě méně,

soudě podle její labutí šíje a tváří hladkých jako alabastr. Oči měla medové. Podle Bella byla neobyčejně atraktivní – možná ne krásná, ale v každém případě velice půvabná. Současně si všiml, že nenosí snubní prsten.

Bella napadlo, že žena je oblečená, jako by mířila na jeden z večírků, konaných v plesových prostorách hotelu. Jako obvykle se nemýlil. Výťah zarazil ve druhém patře, kde byl taneční parket a plesový sál. Ustoupil stranou, s kloboukem v ruce, a když ta žena vystupovala, lehce se uklonil.

Odměnila se mu pohledem s překvapující mírou vřelosti, kývla hlavou a sladkým, i když poněkud chraplavým hlasem pronesla: „Děkuji, pane Belle.“

Nejprve to Bellovi nedošlo. Pak to ale na něj dolehlo jako rána pěstí. Ohromilo ho, že jej ta žena zná, a přitom si byl naprosto jistý, že on ji nikdy neviděl. Chytil muže obsluhujícího výťah za paži a požádal ho: „Nechte ty dveře chvilku otevřené.“

Tou dobou se už neznámá vmísila do davu lidí vlévajících se klenutým vchodem do velkého plesového sálu. Ženy byly oblečené do úchvatných rób nejrůznějších extravagantních barev – karmínové, paví modři, smaragdové zeleně – se stuhami, snítkami a péry ve vlasech. Muži měli na sobě nejlepší večerní oblečení. Nad vchodem do sálu visel plakát s nápisem: VE PROSPĚCH SIROTKŮ ZE ST. JOHN.

Bell ustoupil a kývl na liftboye. „Děkuju vám. Vezměte mě teď nahoru, prosím.“

Bell odemkl své apartmá. Za dveřmi se nacházela pracovna, obývací pokoj, přepychová koupelna a ložnice s postelí s nebesy, všechno zařízené s viktoriánskou elegancí. Kufry někdo otevřel a pokojská uložila prádlo do šatníku a obleky pověsila v šatně. To patřilo k servisu poskytovanému obyvatelům apartmá. Samotné kufry nebyly nikde vidět. Vynesli je z apartmá a uložili do skladu ve sklepech budovy. Bell dále neotálel a šel se oholit a vykoupat.

Otevřel víčko hodinek a zkontroloval čas. Od chvíle, kdy vystoupil z výťahu, uplynulo třicet minut. Následujících patnáct minut zabralo, než opatřil košili ozdobnými manžetovými knoflíčky, což byla obvykle záležitost pro čtyři ruce. Právě to byl jeden z mála

okamžiků, kdy zalitoval, že není ženatý. Následovaly černé ponožky a boty. Namísto šerpy kolem pasu nosil černou vestu se zlatým řetězem, který začínal v levé kapsičce a procházel knoflíkovou dírkou k velkým zlatým kapesním hodinkám v kapsičce pravé. Nakonec si navlékl jednořadové černé sako se saténovými klopami.

Pak jen poslední pohled do dvoumetrového zrcadla a byl hotov zúčastnit se večerní zábavy, jakkoliv dosud neznámé.

Dobročinný ples byl v plném proudu, když vešel do hlavního sálu a zůstal nenápadně stát za vysokou palmou v květináči. Plesový sál byl prostorný a majestátní.

Taneční parket byl sestaven do složitého slunečního motivu a strop zdobily barevné fresky. Po chvíli objevil onu záhadnou ženu, jak sedí zády k němu, spolu se třemi páry u stolu číslo šest. Zdálo se, že je zde sama, bez doprovodu. Přiblížil se k hotelovému řediteli, zodpovědnému za průběh této večerní události.

„Promiňte,“ oslovil ho s přátelským úsměvem Bell, „můžete mi sdělit jméno oné dámy v modrém u stolu číslo šest?“

„Velice lituji, pane, ale v tomto podniku se nelibě nese poskytování informací o našich hostech. Kromě toho nemůžu ani znát každého, kdo navštíví náš ples.“

Bell mu podal stvrzenku na kus zlata za deset dolarů. „Nepovzbudí to trochu vaši paměť?“

Ředitel beze slova otevřel tenký sešitek v kožených deskách a očima přešel po záznamech. „Ta samotná žena u stolu je slečna Rose Mantecaová, velice bohatá dáma z Los Angeles, kde její rodina vlastní obrovský ranč. To je vše, co vám mohu povědět.“

Bell poklepal řediteli na rameno. „Jsem vám zavázán.“

Ředitel se ušklíbl. „Hodně štěstí.“

Orchestr hrál směs ragtimů a moderních tanečních melodií. Páry právě tančily na píseň s názvem „Copak nepřijdeš ke mně domů?“.

Bell se po špičkách a zezadu přiblížil k Rose Mantecaové a zašeptal jí do ucha: „Svolila byste laskavě, abych vás vyzval k tanci, slečno Mantecaová, prosím?“

Obrátila se a pozvedla zrak. Zlatohnědé oči se zahleděly do zájímavého fialového pohledu. Bell si pomyslel, jak je uhlazená, ale že ji přesto omráčil jeho zjev ve večerním oblečení. Sklopila zrak a

okamžitě se vzpamatovala, avšak předtím se stačila celá zapýřit.

„Promiňte, pane Belle. Tak brzo jsem vás nečekala.“

„Tak brzo?“ podivil se. Co to říká za podivnou věc, napadlo ho.

Omluvila se společnosti u stolu a vstala. Bell ji jemně uchopil za rámě a vedl ji na taneční parket. Paží ji objal kolem útlého pasu, uchopil její ruku a vykročil podle hudby.

„Jste velice dobrý tanečník,“ přiznala, když s ní obtančil parket.

„Za to může moje matka, která mě nutila, abych bral hodiny tance, jen abych udělal dojem na debutantky v našem městě.“

„Také se na detektiva moc dobře oblékáte.“

„Vyrosl jsem ve městě, kde vlivní mužové žili ve smokinzích.“

„Myslíte v Bostonu, samozřejmě.“

Najednou, poprvé za celá léta svých vyšetřovatelských aktivit, se cítil jako ztracený. Rychle se však vzpamatoval. „A vy jste z Los Angeles.“

Je dobrá, napadlo ho. Ani nemrkla.

„Jste dobře informovaný,“ poznamenala. Nebyla schopná proniknout do jeho očí.

„Zdaleka ne tolik informovaný, jako jste vy. Co vás zajímá? Jak je možné, že toho o mně tolik víte? A nejspíš bych se měl ptát – proč?“

„Měla jsem ten dojem, že rád řešíte záhady.“ Vědomě se pokusila pohlédnout za něj, přes jeho vysoké rameno, ale zrak jí neustále sklouzával k jeho neuvěřitelným očím. Cítila jakýsi neklid, se kterým se dosud nesetkala.

Fotografie, které jí ukázali, mu ve srovnání se skutečností nedělaly příliš čest. Byl daleko přitažlivější, než si představovala. Navíc se ukázal i daleko inteligentnější. To však očekávala a rozuměla tomu, proč se tak proslavil svou intuicí. Nakonec to vypadalo, jako by vyslyšel on ji, zatímco ona měla vyslyšet jeho.

Hudba dohrála a páry zůstaly stát na parketu a čekaly, až orchestr spustí další melodii. Bell o krok ustoupil a přešel očima od jejích bot až po kouzelně upravený účes. „Jste velice půvabná dáma. Co ve vás podnítilo zájem o mne?“

„Jste atraktivní muž. Chtěla jsem vás lépe poznat.“

„Vy jste ale znala mé jméno a věděla, odkud pocházím, ještě než

jsme se potkali ve výtahu. Naše setkání bylo tudíž jasně záměrné.“

Dříve než stačila odpovědět, spustil orchestr „Ve stínu staré jabloně“ a Bell s ní začal kroužit po parketu v rytmu foxtrotu. Přitiskl si ji k sobě a pevně sevřel její ruku. Měla útlý pas, který byl díky korzetu ještě tenčí. Temenem hlavy dosahovala Bellovi zhruba do úrovně brady. Pocítil pokušení přitisknout své rty na její, ale včas si to rozmyslel. Nebyla na to vhodná doba ani místo. Stejně tak byly nepatřičné i jakékoliv romantické myšlenky. Špehovala ho přece, to bylo jasné. Začal v duchu různě kombinovat, aby se dobral motivu jejího chování. Jaký zájem o jeho osobu mohla mít tato naprosto cizí žena? Jako jediné možné vysvětlení ho napadla možnost, že si ji najal někdo z těch mnoha kriminálních, kterým pomohl za mříže, na šibenici, nebo se přičinil o jejich zastřelení. Je ta žena přítelkyní nebo příbuznou některého z těch četných darebáků, která se vydala na cestu pomsty? Nevypadala jako někdo, kdo by mohl být v jakémkoliv spojení s tím póvlem, který za posledních deset let díky němu skončil v base.

Hudba dohrála, ona uvolnila ruku ze sevření a o krok ustoupila. „Omluvte mě, pane Belle, ale budu se muset vrátit ke svým přátelům.“

„Můžeme se znovu setkat?“ otázal se s vřelým úsměvem.

Lehce zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne.“

Její negativní odpověď ignoroval. „Zvu vás zítra na večeři.“

„Lituji, ale mám už program,“ odpověděla povzneseně. „A vy byste se ani ve svém přepychovém smokinku na ples Západních bankéřů v denverském Country clubu vetřít nedokázal, na rozdíl od ple-su ve prospěch sirotků ze St. John.“ Pak zvedla bradu, pozvedla dlouhou sukni a odkráčela ke svému stolu.

Když se posadila, ohlédl se po Bellovi, ale nikde ho v davu neviděla. Úplně zmizel.

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA BYL BELL V KANCELÁŘI JAKO PRVNÍ. Použil univerzální klíč, kterým dokázal otevřít devadesát dveří ze sta. Právě třídil protokoly o jednotlivých loupežích a rozkládal je na konci stolu, když do konferenční místnosti vstoupili Arthur Curtis a Glenn Irvine. Bell povstal, aby je uvítal a potřásl si s nimi rukou. „Arte, Glenne, jsem moc rád, že vás oba zase vidím.“

Curtis byl nevysoký, silnější postavy, s vyklenutým břichem, úhledně zahaleným vestou, jejíž knoflíčky měly co držet. Měl řídnoucí světlé vlasy, velké uši, modré oči a úsměv, odhalující záplavu zubů a rozjasňující celou místnost. „Neviděli jsme se od té chvíle, co jsme dopadli Velkou nohu Cusslera poté, co vyloupil banku v Goldenu.“

Irvine si odložil klobouk na věšák. Odhalil přitom hnízdo hustých nečesaných hnědých vlasů. Stál vzpřímeně, jeho vytáhlé a šlachovité tělo připomínalo strašáka na poli. „Pokud si vzpomínám,“ pronesl, „zavedl jsi nás přímo do jeskyně, kde se skrýval.“

„To byla primitivní dedukce,“ prohlásil Bell s odměřeným úsměvem. „Zeptal jsem se tehdy dvou mladých hochů, jestli neznají nějaké místo, kde by se mohli na pár dní schovat před svými rodiči. Ta jeskyně byla jediné vhodné místo v pětaticetakilometrovém okruhu a přitom byla dost blízko města, aby se tam Cussler mohl vracet pro zásoby.“

Curtis si stoupl před velkou mapu západní části Spojených států, na které byla špendlíky s vlaječkami označena místa, která zabiják navštívil. Bylo jich celkem šestnáct. „Máš nějakou intuici ohledně Zlodějského řezníka?“

Bell se na něj ostře podíval. „Zlodějský řezník? Tak ho pojmenovali?“

„S tím přišel jeden reportér z *Bugle* v Bisbee a ostatní noviny to převzaly, takže se to rozšířilo po celé zemi.“

„To našemu případu moc nepomůže,“ povzdechl si Bell. „S tímhle jménem na rtech se občané poslušní zákonů vrhnou na Van Dornovu detektivní agenturu, že ho ještě nezatkli.“

„Už to začalo,“ poznamenal Curtis a položil před Bella výtisk *Rocky Mountain News*. Ten na něj zůstal zírat.

Hlavní článek se týkal loupeže a vražd v Rhyolite. Polovinu článku zabrala stále stejná otázka: „Proč agentury vymáhající právo nikam v tomto případě nepokročily a Zlodějského řezníka už nezatkly?“

„Už to věř,“ shrnul to Bell.

„Věř to ale kolem nás,“ dodal Irvine.

„Takže, co tu máme?“ nadhodil Bell a ukázal na více než půlmetrovou kupu protokolů a zpráv o bankovních loupežích, srovnanou na stole. „Prostudoval jsem dokumenty ve vlaku cestou sem na Západ. Zdá se, že jediné, co víme, je poznání, že nemáme co dělat s nějakým obyčejným kovbojem, ze kterého se stal bankovní lupič.“

„Pracuje zásadně sám,“ pokračoval Curtis, „a je ďábelsky vychytalý a zlý. Co je však nejhorší, nikdy nezanechá sebemenší stopu, po které by se mohli vyšetřovatelé pustit.“

Irvine souhlasně přikyvoval. „Skoro jako by pokaždé zmizel v pekle, odkud se předtím vynořil.“

„Nikdy se neobjevila jediná stopa, která by vedla z města do nejbližšího okolí?“ otázal se Bell.

Curtis zavrtěl hlavou. „Nejlepší stopaři pokaždé vyšli naprázdno.“

„Nenasvědčuje něco tomu, že vyhledal nějaký úkryt ve městě a vyčkal, než opadne největší vzrušení?“

„Nikdy se nic takového nenašlo,“ odpověděl Curtis. „Po loupeži ho nikdo nikdy neviděl.“

„Je to duch,“ zamumlal Irvine. „Máme co dělat s duchem.“

Bell se usmál. „Ne, je to člověk, ale zatraceně chytrý člověk.“ Odmlčel se a na desce konferenčního stolu rozložil jednotlivé složky. Jednu z nich vybral a otevřel ji. Byla to zpráva o loupeži v Rhyolite v Nevadě. „Náš člověk má prakticky neměnný modus operandi, který dodržuje při každém přepadení banky. Myslíme si, že se před loupeží nejdřív pár dní ochomýtá kolem vyhlédnutého objektu a sleduje město a lidi.“

„Bud' to je hazardér, nebo hrozně riskuje,“ poznamenal Curtis.

„Ani to, ani ono,“ opravil ho Bell. „Náš člověk je chytrý a mazaný. Můžeme se dohadovat, že veškerou předběžnou přípravu provádí v přestrojení, protože lidé ze všech měst, která ‚navštívil‘, se nikdy neshodli na popisu nějakého podezřelého cizince.“

Irvine přecházel po konferenční místnosti sem a tam, jen občas se

zastavil, aby zkontroloval některou vlaječku zapíchnutou do mapy. „Obyvatelé měst si vzpomínají, že viděli opilého vandráka, vojáka v uniformě, blahobytného obchodníka nebo malého přepravce zboží. Avšak žádného z nich si nespojovali s osobou vraha.“

Curtis pohlédl na koberec na podlaze a bezmocně pokrčil rameny. „To je zvláštní, že neexistuje svědek, který by byl schopen nějaké věrohodné identifikace.“

„Na tom není nic divného,“ oponoval Irvine. „On je všechny po-vraždil. Mrtví nemluví.“

Zdálo se, jako by Bell ignoroval tuto konverzaci, jako by byl ztracený v myšlenkách. Pak však soustředil pohled na mapu a pomalu pravil: „Pro mě je záhadou, proč pokaždé zabije každého, kdo je svědkem loupeží. Dokonce i ženy a děti. Co těmito jatky získává? Nemůže to být pouze z obav, že ho poznají, zejména poté, co ho viděli ve městě v přestrojení. Pokud ovšem...“ Odmlčel se. „Existuje nová definice, vytvořená psychology pro vrahy, kteří zabíjejí se stejnou lehkostí, jako si třeba čistí zuby. Takoví lidé se nazývají sociopati. Náš člověk dokáže vraždit bez výčitek svědomí. Nezná emoce, neumí se smát ani milovat a má srdce stejně chladné jako ledovec. Zastřelit malé dítě má pro něj stejný citový náboj jako zastřelit holuba.“

„Je těžko uvěřitelné, že existují tak krutí a bezcitní lidé,“ zamumlal s odporem Irvine.

„Mnozí z banditů a pistolníků minulosti byli sociopati,“ pokračoval Bell. „Ti dokázali zabít stejně lehce, jako třeba kýchnout. Kupříkladu John Wesley Hardin, známý texaský pistolník, jednou zastřelil jakéhosi muže za to, že chrápal.“

Curtis pohlédl zpřímá na Bella. „Ty si doopravdy myslíš, že v bance zabíjí prostě proto, že se mu to líbí?“

„Ano, to si myslím,“ přitakal klidně Bell. „Ten bandita nachází jakési pochybné uspokojení z páchání krvavých zločinů. To je další specifický rys. Zločin pak zakončí útekem ještě dřív, než si lidé z města, včetně šerifa, vůbec uvědomí, co se to vlastně stalo.“

„Co z toho tedy pro nás plyne?“ otázal se Irvine. „Jakým směrem zaměříme pátrání?“

Bell k němu obrátil pohled. „Další z jeho zvyků je zásada nebrat žádné zlato, jenom peníze. Glenne, to bude tvůj úkol, zkontrolovat

vyloupené banky a prostudovat jejich záznamy sériových čísel uloupených bankovek. Začni v Bozemanu v Montaně.“

„Banky v důlní oblasti ale nemají ve zvyku zaznamenávat identifikační číslo každé bankovky, která projde jejich rukama.“

„Třeba budeš mít štěstí a padneš na takovou banku, která si zapisuje čísla oběživa, jež přišlo z větší banky na výplatu horníkům. Lupič bude muset buď peníze utratit, nebo je vyměnit přes bankovní vklady a směnky. To je stopa, kterou nemůže nijak zamaskovat.“

„Mohl by ty peníze vyměnit přes zahraniční peněžní instituce.“

„Možná, to by je ale musel utratit v zámoří. Vozit ty peníze zpátky do Států by bylo příliš veliké riziko. Vsadil bych se, že drží svůj lup stále ještě v této zemi.“

Pak se Bell obrátil na Curtise. „Arte, ty zkontroluj časy odjezdů všech dostavníků a vlaků z příslušných měst ve dnech loupeží. Důvodem, proč našeho muže nikdy žádný policejní oddíl neobjevil, mohla být skutečnost, že nasedl na dostavník nebo vlak a zmizel z města. Mohl bys začít v Placeville v Kalifornii.“

„Považuj ten úkol za splněný,“ odpověděl pevně Curtis.

„Ty zůstaneš tady a budeš zajišťovat velitelské stanoviště?“ otázal se Irvine.

„Ne,“ zavrtěl Bell hlavou a ušklíbl se. „Vydám se do terénu. Mou první zastávkou bude Rhyolite a pak budu pokračovat po stopách loupeží. Bez ohledu na to, jak dobrý je ten vrah a jak pečlivě si celou akci naplánoval, něco muselo zůstat opomenuto. Někde musí existovat důkaz, který dosud všichni přehlíželi. Hodlám vyzpovídat obyvatele důlních městeček, kteří něco zahlédli, třeba něco zcela bezvýznamného, takže to ani místnímu šerifovi nebo veliteli policie nehlásili.“

„Dáš nám svůj časový plán, abychom se s tebou mohli telegraficky spojit, kdybychom něco objevili?“ otázal se Curtis.

„Zítra to budete mít připravené,“ odpověděl Bell. „Hodlám rovněž tak projet důlní města, která mají dlouhé výplatní listiny a která náš lupič dosud nenavštívil. Možná, ale opravdu jenom možná, budu schopen toho lupiče přechytračit, nastražit mu past a nalákat ho k přepadení nějaké další banky na naší domácí půdě.“ Pak otevřel zásuvku a vytáhl dvě obálky. „Tady je dost peněz na pokrytí vašich cestovních výloh.“

Curtis i Irvine vypadali překvapeně. „Dříve jsme museli cestovat třetí třídou za své peníze a teprve dodatečně odevzdávat lístky a účty,“ poznamenal Curtis. „Alexander vždycky vyžadoval, abychom bydleli v laciných hotelech a stravovali se hodně levně.“

„Tenhle případ je příliš závažný, než abychom ho nějak odbyli. Můžete mi věřit, že pan Van Dorn odsouhlasí peníze, které budu požadovat, ale jenom když předložíme nějaké výsledky. Ten gangster může všechny lidi přesvědčovat, jak je neviditelný a nepolapitelný, ale určitě není bezchybný. Dělá chyby jako každý jiný, třeba jako my. Nakonec ho chytíme na nějakém bezvýznamném opomenutí, které přehlédl. A to je, pánové, naším úkolem. Najít tu bezvýznamnou chybičku.“

„Uděláme, co bude v našich silách,“ slíbil Irvine.

Curtis jenom souhlasně přikývl. „Mluvím teď za nás za oba. Do-
vol mi, abych tě ujistil, jaká je to pro nás čest, že s tebou můžeme zase
pracovat.“

„Potěšení je na mé straně,“ odpověděl vážně Bell. Opravdu poci-
ťoval štěstí, že může spolupracovat s takovými inteligentními a zkuše-
nými agenty, kteří nadto znají lidi a krajinu Západu.

* * *

SLUNCE nad Skalistými horami se zvolna sklánělo k západu, když Bell vyšel z konferenční místnosti. Opatrně, jak bylo jeho zvykem, za sebou zavřel a zamkl dveře. Když procházel vnější kanceláří, málem vrazil do Nicholase Alexandera, který vypadal, jako by právě vyšel z drahého krejčovství. Obvyklý ošuntělý oblek vystřídal elegantní smokink. Chyběl mu však stále výraz úctyhodnosti, který si ještě nestačil osvojit. Neměl prostě takovou vnitřní eleganci.

„Vypadáte jako bonviván, pane Alexandere,“ oslovil ho společensky Bell.

„Ano, dnes večer беру manželku na luxusní večírek v denverském Country Clubu. Mám tady v Denveru spoustu vlivných přátel, víte?“

„Slyšel jsem.“

„Škoda že nemůžete jít také, ale ten večírek je pouze pro členy klubu s dobrou pověstí.“

„Rozumím vám dokonale,“ odpověděl Bell a snažil se nedat najevo svůj sarkasmus.

Jakmile se rozešli, zamířil Bell k budově telegrafního úřadu a poslal Van Dornovi zprávu.

Sestavil program pátrání pro sebe, Curtise a Irvinea. Chci, abyste věděli, že máme mezi sebou špeha. Zcela cizí žena, která mě oslovila v hotelu, znala mé jméno, moji minulost a asi i důvod mého pobytu v Denveru. Jmenuje se Rose Mantecaová a údajně pochází z bohaté rančerské rodiny v Los Angeles. Požádejte, prosím, naši kancelář v Los Angeles o prověření. O našem postupu vás budeme informovat.

Bell

Když odeslal telegram svému nadřízenému, vydal se Bell po rušném chodníku směrem k hotelu Brown Palace. Po pár slovech s vrátným, který mu poskytl mapu města, se nechal doprovodit dolů do skladiště a kotelny pod hotelovou halou. Tam se setkal s hotelovým údržbářem. Přátelský muž v zašpiněných montérkách zavedl Bella k otevřené dřevěné bedně. Ve světle jediné žárovky visící od stropu ukázal údržbář na oslnivě červený lesknoucí se motocykl na stojánku vedle bedny.

„Tady je, pane Belle,“ pronesl s uspokojením. „Připravený vyrazit. Osobně jsem ho pro vás naleštil.“

„Jsem vám vděčný, pane...“

„Bomberger. John Bomberger.“

„Až budu odcházet z hotelu, revanšuju se vám za vaše služby.“

„Rád jsem to pro vás udělal.“

Bell se odebral do svého apartmá a v šatně našel viset smokink, který si nechal v hotelu během dne vyčistit. Rychle se vykoupal a oblékl. Přes oblek si navlékl dlouhý plátěný plášť, jehož spodní lem se dotýkal okraje vysoce naleštěných bot. Pak si navlékl kamaše, aby ochránil kalhoty před olejem, který občas z motoru vystříkl. Nakonec si nasadil čepici a brýle.

Zadním schodištěm pak sestoupil do skladu. Rudý motocykl s bílými gumovými pneumatikami tam stál jako oř čekající, aby ho odnesl do bitvy. Kopnutím sklopil stojánek k zadnímu blatníku, uchopil řídít-

ka a vytlačil celých šedesát kilo vzhůru po rampě používané nákladními auty k odvozu hotelového prádla a dodávce potravin do restaurace a kuchyně.

Bell sjel z rampy a ocitl se na Broadwayi, ulici vedoucí kolem budovy Kapitolu s její zlatou kopulí. Nasedl na tvrdé úzké sedlo ve tvaru velbloudího hřbetu, které se táhlo nad benzinovou nádrží nad zadním kolem. Jelikož byl stroj konstruován na závody, sedlo bylo v jedné rovině s řídítky, takže jezdec musel na motorce prakticky ležet.

Stáhl si na oči brýle a pak pootočil ventilem, aby mohl benzin vlastní vahou téct z nádrže do karburátoru. Pak se opřel nohama do pedálů podobných těm na bicyklu a rozjel se. Tím uvolnil proud ze tří suchých baterií do cívky, která vyprodukovala jiskru o vysokém napětí, jež zapálila benzinovou směs ve válcích. Šlapáním do pedálů ujel pouhé tři metry, když se dvouválec ve tvaru V probudil k životu za hlučného prskání výfuku.

Bell sevřel rukou otáčivou rukojeť plynu a závodní motocykl vyrazil kupředu, hnán jednorychlostním řetězovým převodem, takže se Bell záhy řítí po Broadwayi, mezi kočáry s koňmi a občasnými automobily, závratnou padesátikilometrovou rychlostí.

Motocykl byl postaven jako závodní, takže postrádal světlo. Dorrůstající měsíc však jasně zářil a ulice byla lemovaná elektrickými svítilnami, takže kupičky koňských koblih na silnici viděl vždy včas, aby se jim stačil vyhnout.

Zhruba po třech kilometrech zastavil pod jednou lampou a rozložil mapu. S uspokojením konstatoval, že jede správným směrem, a pokračoval v cestě až k ulici Speer, po které zabočil k západu. Ještě další tři kilometry a objevil se před ním denverský Country Club.

Rozlehlá budova se špičatou střechou byla rozzářená světly, vycházejícími z řady velkých hranatých oken kolem dokola celé budovy. Příjezdová cesta před hlavním vchodem byla plná kočárů a automobilů, jejichž kočí a řidiči postávali ve skupinách, povídali si a kouřili. Dva muži s bílými motýlky a ve fraku kontrolovali u vchodu pozvánky vcházejících hostů.

Bell si byl jistý, že by způsobil pozdvižení, kdyby dojel s motocyklem až ke vchodu. A bez pozvánky bude těžké dostat se dovnitř, i když je na to řádně oblečený. V tlumeném světle měsíce se tedy znovu

chopil řídicí a vyrazil nocí na golfové hřiště. Opatrně se držel mimo jamkoviště a vyvaroval se bunkrů, takže opsal značně široký oblouk, než se dostal k boudě nosičů golfových holí, která byla vzadu přilepená k hlavní budově nedaleko první T zóny. Vnitřek chatky byl temný.

Vypnul zapalování a zatlačil stroj do blízkého křoví. Postavil motorku na stojánek, svlékl si dlouhý plášť a omotal jím řídicí. Nakonec odložil kamaše, čepici a brýle. Uhladil si blondaté vlasy, vyšel na světlo a vzápětí rázoval po pěšině vedoucí od boudy nosičů k honosné budově golfového klubu. Celá tato oblast byla zalitá září elektrických světel dopadající sem z oken a z vysokých luceren, jež těsně lemovaly úzkou cestu spojující silnici a zadní trakt Country Clubu. Zde, pod širokým schodištěm stoupajícím k zadnímu vchodu, stálo několik nákladních aut. Z nich vynášeli zaměstnanci cateringové firmy, oblečení do stejnokrojů připomínajících uniformu, podnosy s jídlem a nádobím do kuchyně klubu.

Bell vystoupal po schodech a mezi dvěma nosiči vešel do kuchyně, suverénně, jako by mu to tady patřilo. Žádný z číšníků, pobíhajících z kuchyně do jídelny s podnosy plnými jídla, ani nikdo z kuchařů si ho nevšímal. Co se jich týkalo, ten vysoký muž ve smokinku mohl klidně být jedním z vedoucích manažerů Country Clubu. Existoval-li dosud problém, jak se dostat do jídelny, nyní byl díkybohu vyřešen. Prostě se opřel do jedné kuchyňských létacích dveří a vmísil se mezi dav uhlazených členů. Volně procházel mezi stoly a pátral po Rose Mantecaové.

Po pouhých dvou minutách ji upozoroval na tanečním parketu.

Bell ztuhl.

Rose tančila s Nicholasem Alexanderem.

Krátce si představil to potěšení, s jakým by si vychutnal překvapení na jejich tvářích, kdyby k nim přistoupil a požádal dámu o tanec. Nicméně žádoucí byla diskretnost, takže jí dal přednost před uspokojením vlastního ega. Viděl víc, než si mohl přát. Nyní už znal totožnost špicla, Bell si však byl jistý, že Alexander není placeným agentem Zlodějského řezníka a jeho vyzvědačky. Je pouze hlupák, pohlázněný krásnou tvářičkou. Nakonec byl rád, že si ho nevšímlí.

Bell si přehodil přes ruku ubrousek a vzal do ní kávovou konvici, jako by obsluhoval nějaký stůl. Navíc, kdyby jeden z dvojice taneční-

ků pohlédl jeho směrem, mohl za konvicí skrýt obličej. Hudba dohrála a Rose s Alexanderem se vrátili ke stolu. Seděli všichni pohromadě, Alexander mezi Rose a starší ženou s hranatou dolní čelistí. Podle Bellova mínění šlo o Alexanderovu manželku. I kdyby nic jiného, potvrzovalo to alespoň skutečnost, že nešlo o náhodné či letmé setkání. To, že seděli spolu, znamenalo, že si museli předem zamluvit stůl. Nebyli si tedy cizí.

Bell otevřeně zíral na Rose. Měla šaty z rudého hedvábí, jehož barva téměř soupeřila s barvou jejích ohnivých vlasů. Dnes večer to byla kombinace drdolu vzadu a lokýnek podél obličeje vpředu. Její prsy se tiskly proti hedvábnému okraji, lemujícímu živůtek šatů, a zvedaly se ve dvojici bílých pahorků. Byla to půvabná žena od prstů u nohou až po vlasy.

V rozkošném smíchu pootevřela rty, zlatohnědé oči radostně rozzářené. Rukou se dotýkala Alexanderovy paže, z čehož si Bell odvodil, že má ráda fyzický kontakt. Příjemné vzrušení, obklopující její osobu, bylo nakažlivé i pro ostatní její společníky. Byla půvabná, okouzlující a nádherná, ale její aura Bella nějak neoslovovala. Necítil žádný oheň, žádnou vášeň. V jeho analytickém mozku byla nepřítel, nikoliv objektem touhy. Dokázal prohlédnout pozlátko její krásy a pod ním spatřil prohnatost a lstivost.

Rozhodl se, že toho viděl dost. Rychle se zařadil za číšníka mířícího zpět do kuchyně a doprovodil ho, dokud neprošli létacími dveřmi.

Když si Bell navlékal cestovní oblečení, jež nechal na motorce, uvědomil si, jaké měl štěstí. Zcela náhodou se stal svědkem situace, jakou nepředpokládal, ale z níž mohl těžit. Cestou zpět do hotelu Brown Palace se rozhodl, že jediná informace, kterou sdělí Alexanderovi, bude falešná a zavádějící. Možná dokonce že vykouzlí i nějaký trik, aby oklamal Rose Mantecaovou.

Tato část plánu ho začala tuze zajímat. Měl náhle pocit, jako by při pronásledování mazané lvice zaujal výhodnější startovní pozici.

KRÁTCE NATO, CO SE BELL DRUHÝ DEN RÁNO DOSTAVIL do kanceláře, přišel poslíček z telegrafní stanice a přinesl mu telegram od Van Dorna.

Můj vedoucí agent v Los Angeles hlásí, že nenalezl ani stopu po nějaké Rose Mantecaové. V okruhu tří set padesáti kilometrů neexistuje rodina tohoto jména, která by vlastnila nějaký ranč. Zdá se mi, jako by vám ta dáma házela písek do očí. Byla pěkná?

Van Dorn

Bell se pro sebe usmál. Strčil telegram do kapsy a vydal se do Alexanderovy kanceláře. Zatřel u něj na dveře.

„Dále,“ ozval se potichu Alexander, skoro jako by hovořil s někým v téže místnosti.

Bell sotva zaslechl ta slova, ale vešel dovnitř.

„Předpokládám, že jste přišel podat hlášení,“ poznamenal bez nejmenšího úvodu šéf denverské agentury.

Bell přikývl. „Chtěl bych vás informovat o našich posledních aktivitách.“

„Poslouchám,“ řekl Alexander, aniž by zvedl hlavu od papírů na stole a aniž by Bellovi nabídl židli.

„Poslal jsem Curtise a Irvinea do terénu, aby vyzpovídali příslušníky policie i civilní svědky těch loupeží a vražd,“ lhal Bell.

„Není moc pravděpodobné, že by objevili něco, co nám místní úřady nepředložily.“

„Sám hodlám odjet nejbližším vlakem do Los Angeles.“

Alexander poprvé vzhlédl, v očích podezíravý výraz. „Do Los Angeles? Proč tam chcete jet?“

„Já nechci. Vystoupím v Las Vegas a odtamtud se dostanu do Rhyoliteu, kde si chci promluvit se svědky, jestli někoho takového najdu.“

„To je chytrý plán.“ Alexanderovi se zjevně ulevilo. „Už jsem si chvíli myslel, že chcete jet do Los Angeles kvůli slečně Mantecaové.“

Bell předstíral překvapení. „Vy ji znáte?“

„Seděla s mojí ženou a se mnou u stolu na taneční zábavě v Country Clubu. Znali jsme se ale už dříve. Prozradila nám, že vy dva jste se setkali na plese pro sirotky, a zdálo se, že se velmi zajímá o vaši práci a váš původ. Zvlášť ji fascinoval ten lupič-zabiják.“

To bych řekl, že se bude zajímat o mou práci, pomyslel si Bell. „Nevěděl jsem, že jsem na ni udělal takový dojem. Docela tvrdě mě totiž odbyla.“

„Moje žena si myslí, že slečna Mantecaová je do vás zamilovaná.“

„To těžko. Dozvěděl jsem se o ní jedině to, že pochází z nějaké bohaté rodiny z Los Angeles.“

„To je pravda,“ odpověděl Alexander nezúčastněně. „Její otec vlastní obrovské pozemky nedaleko města.“

Bellovi bylo jasné, že Alexander v žádném případě nepátral po původu slečny Rose, ani mu nebyl nápadný její zájem o jeho osobu a o případ Zlodějského rezníka.

„Kdy myslíte, že se tu objevíte?“ chtěl vědět Alexander.

„Předpokládám, že v Rhyoliteu skončím pátrání během pěti dnů a pak se hned vrátím.“

„Co Curtis a Irvine?“

„Bude jim to trvat tak deset dní až dva týdny.“

Alexander se znovu soustředil na papíry na stole. „Hodně štěstí,“ řekl krátce a s tím Bella propustil.

Ten se vrátil do konferenční místnosti, vděčně se složil do houpacího křesla a s nohama na dlouhém stole odpočíval. Usrkával z šálku kávu, kterou mu před chvílí připravila paní Murphyová. Pak se zaklonil a zadíval se na strop, jako by viděl něco zajímavého v poschodí nad sebou. Takže jeho podezření na Rose Mantecaovou bylo oprávněné. Nejen že byla podvodnice, ale možná měla i nějaké spojení na toho Rezníka. Nejspíš ji někdo vyslal, aby vyzvěděla co možná nejvíc o výsledcích pátrání Van Dornovy detektivní agentury. Bellovy zdroje nebylo možno přeceňovat. Nešlo o obyčejného banditu. To, že onen zločinec najal krásnou ženu jako svou špiónku, svědčilo o opatrnosti a o promyšlenosti celé operace. Rose, nebo kdokoli to ve skutečnosti je, byla dobrá. Bez problému si získala důvěru ná-

čelníka denverské kanceláře. Základy byly zbudovány pevně. Tyto předpoklady byly jasně dílem profesionála. Schopnost zaměstnat podvodnici svědčila o tom, že bandita má prvotřídní zdroje a dále síť chapadel, kterými může proniknout i do společnosti vládních úředníků i obchodníků.

* * *

KDYŽ se Bell vrátil do hotelu Brown Palace, stávil se u recepce a zeptal se na číslo pokoje Rose Mantecaové. Recepční se tvářil velice oficiálně, když mu sděloval: „Velice lituji, pane, ale čísla pokojů našich hostů nesmíme nikomu sdělovat.“ Pak se mu v obličeji objevil samolibý výraz. „Můžu vám však prozradit, že slečna Mantecaová se v poledne z hotelu odhlásila.“

„Neříkala, kam půjde?“

„Ne, ale její zavazadla odvezli na Union Station a naložili do vlaku odjíždějícího v jednu do Phoenixu a Los Angeles.“

To Bell nečekal. Vyčinil sám sobě, že si ji nechal takhle proklouznout mezi prsty.

Kdo vlastně je ta Rosa Mantecaová? Proč jede do Los Angeles, když tam podle všeho nebydlí?

Pak se Bellovi v hlavě začal klubat nápad. Kde udeří ta jeho Nemesis příště? To si netroufal ani odhadovat, což ho rozčilovalo. V minulosti byl zvyklý mít věci pod kontrolou. Tento případ byl však odlišný, příliš odlišný.

SVĚTLOVLASÝ MUŽ S MOHUTNÝM ŽLUTOHNĚDÝM NAPOMÁDOVANÝM knírem připomínajícím řídítka kola vyzařoval všechny známky blahobytu. Prošel nádražím a pak se usadil na zadním sedadle taxíku značky Ford model N. Užíval si pohodu krásného bezmračného dne a kouzelný výhled na Salt Lake City, choulící se na úpatí pohoří Wasatch. Muž měl na sobě úhledné švihácké oblečení podle poslední módy, ale současně se mu dařilo důmyslně budít dojem seriózního podnikatele. Na hlavě měl klobouk s hedvábným dýnkem, na sobě pak černý žaket na tři knoflíky s vestou a u krku vysoký límeček s kulatými špičkami a elegantní vázanku. Ruce mu kryly perlově šedé rukavice z kozinky, na nohou měl přes boty psí dečky stejné barvy, sahající mu těsně nad kotníky.

Mírně se předkláněl, jak vyhlížel střídavě z obou okýnek, v ruce pevně třímal hůl se stříbrnou rukojetí ve tvaru orlí hlavy se silným zobákem. I když hůl vypadala docela mírumilovně, byla to v podstatě puška s dlouhou hlavní a spouští, která se na stisknutí knoflíku sklopila. V pušce byla kulka ráže .44, jejíž nábojnice byla při výstřelu vymrštnuta ven a do komory se vsunula další střela z malého zásobníku v orlím ocasu.

Taxík minul ústředí Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů – chrám, svatostánek i aulu. Celý komplex byl vybudován v letech 1853-1893. Sto osmdesát centimetrů silné žulové zdi byly nahore zakončeny šesti štíhlými věžemi. Na nejvyšší z nich stála měděná socha anděla Moroniho.

Taxi zabočilo z náměstí Temple Square do Třísté jižní ulice a zastavilo před hotelem Peery. Hotelové zařízení bylo projektováno jen před několika lety v intencích evropské architektury v období rozvoje důlního průmyslu, takže představovalo špičku služeb ve svém oboru. Dveřník vytáhl z kufru auta zavazadla, ale pasažér nařídil taxikáři, aby počkal. Pak vešel dvojítymi dveřmi z broušeného skla do okázalé hotelové haly.

Recepční se na něj usmál a pokynul hlavou. „Pan Eliah Ruskin, jak předpokládám.“

„Předpokládáte správně,“ odvětil ten muž.

„Dvě patnáct. Jste přesný, pane.“

„Můj vlak jel zase jednou na čas.“

„Kdybyste se laskavě zapsal do knihy hostů.“

„Musím odejít na nějakou schůzku. Postaráte se, aby mi odnesli zavazadla na pokoj a uložili oblečení do šatny a do zásuvek?“

„Jistě, pane Ruskin, osobně na to dohlédnu.“ Recepční se naklonil přes pult a pohlédl na velký kožený kufr, který měl Ruskin stát bezpečně mezi nohama. „Nepřejete si, abych tohle zavazadlo nechal také poslat nahoru?“

„Ne, díky. Vezmu si je s sebou.“

Ruskin se otočil a vyšel z hotelu k čekajícímu taxíku, v jedné ruce hůl, ve druhé pevně třímал držadlo kufru, jehož váha mu táhla pravé rameno k zemi. Zavazadlo strčil dopředu do auta a sám se usadil na zadním sedadle.

Recepčnímu připadalo divné, že si Ruskin nenechal ten kufr v taxíku. Nechápal, proč se vlekl s takovou tíhou do hotelové haly, aby ji pak vzápětí nesl ven. Napadlo ho, že uvnitř musí mít něco hodně cenného. Tyto spekulace ho však brzy opustily, protože k recepci přistoupil další host.

O osm minut později Ruskin vystoupil z taxíku, zaplatil a vešel do haly finančního ústavu Salt Lake Bank & Trust. Zamířil ke strážnému, sedícímu na židli v blízkosti dveří.

„Mám tady schůzku s panem Cardozou.“

Strážný vstal a ukázal směrem ke dveřím s matným sklem. „Pana Cardozu naleznete tam.“

Upřímně řečeno, Ruskin se nemusel ptát strážného, kam má jít. Ke dveřím kanceláře ředitele banky mohl dojít i bez pomoci. Strážný si nevšiml, že si ho Ruskin pečlivě prohlédl, jak se pohybuje, jak je starý a jak má na boku připnuté pouzdro s novým modelem automatické pistole Colt Browning ráže .45. Krátká prohlídka Ruskinovi rovněž odhalila, že strážný není nijak zvláště pozorný a ostražitý. Den po dni přicházely a odcházely davy lidí bez sebemenšího rozruchu, což otupilo jeho ostražitost i zaujetí. Zdálo se, že ani v Ruskinově případě nevidí nic mimořádného.

Banka měla dva pokladníky, každého za přepážkou v bezpečnostní kleci. Jedinými dalšími zaměstnanci, kromě strážného, byli

Cardoza a jeho sekretářka. Ruskin si prohlédl masivní ocelové dveře do trezoru, otevřené směrem do haly, snad aby vyvolávaly v duších zákazníků pocit jistoty, že jejich úložky jsou bezpečně chráněny.

Ruskin přistoupil k sekretářce. „Dobrý den. Jmenuju se Eliah Ruskin a mám o půl třetí schůzku s panem Cardozou.“

Postarší žena, asi padesátnice, s prosedivělými vlasy, se usmála a beze slova se zvedla. Došla ke dveřím s matným sklem, na kterém se v horní části výplně skvěl nápis ALBERT CARDOZA, ŘEDITEL. Zaťukala na dveře, pootevřela je a naklonila se dovnitř. „Přišel za vámi pan Eliah Ruskin.“

Cardoza se rychle zvedl a oběhl stůl. Napřáhl ruku a divoce potřásl Ruskinovou dlaní a prsty. „Jaké potěšení, pane. Nemohl jsem se dočkat, až přijedete. Každý den nemáme tu příležitost uvítat u nás představitele banky z New Yorku, která se rozhodla realizovat tak velký vklad.“

Ruskin zvedl kufr a položil ho na Cardozův stůl, odemkl a odklopil víko. „Tady to máte. Vkládáme půl milionu dolarů v hotovosti do doby, než se rozhodneme peníze vyzvednout.“

Cardoza uctivě hleděl na úhledně srovnané a svázané padesátidolarové zlaté certifikáty, jako by to byly propustky do bankéřské země zaslíbené. Po chvíli však s rostoucí zvědavostí vzhlédl. „Stejně tomu nerozumím. Proč nenosíte jenom pokladníkův šek namísto pěti set tisíc dolarů v bankovkách?“

„Ředitelé banky Hudson River v New Yorku dávají přednost transakcím v hotovosti. Jak již víte z naší korespondence, hodláme otevřít řetěz bankovních poboček v některých městech Západu, které mají dle našeho názoru větší potenciál růstu. Pokládáme za prospěšné mít v době, kdy budeme zahajovat provoz, po ruce hotovost.“

Cardoza se na Ruskina pochmurně podíval. „Doufám, že ředitelé banky Hudson River neplánují otevřít nějakou novou konkurenční pobočku v Salt Lake City?“

Ruskin se usmál a zavrtěl hlavou. „První jsou na řadě Phoenix v Arizoně a Reno v Nevadě.“

Cardoza si viditelně oddechl. „Phoenix a Reno tedy doopravdy vzkvétají.“

„Měli jste tu v Salt Lake někdy bankovní loupež?“ otázal se

Ruskin jen tak mimochodem, zatímco si prohlížel trezor.

Cardoza se na něj podíval skoro škádlivě. „V tomto městě ne. Občané by to nedovolili. Salt Lake je jedním z nejčistších měst, pokud jde o zločin. Věřte mi, pane Ruskinge, žádný lupič by si na tuto banku netroufl. Vaše peníze budou na sto a jedno procento bezpečné, jakmile je uložíme tady do sejfů.“

„Četl jsem cosi o Zlodějském řezníkovi, který působí tady v západních státech unie.“

„Nemusíte mít strach. Ten svá zvěrstva páchá jenom v malých důlních městech a zmocňuje se peněz na výplaty horníkům. Určitě není tak hloupý, aby se pokusil o loupež ve městě velikosti Salt Lake City. Nedostal by se ani na hranice města a policie by ho zastřelila.“

Ruskin pokynul směrem k sejfů. „Velice působivá schránka.“

„Nejlepší trezor západně od Mississippi. Ve Filadelfii ho dělali speciálně pro nás,“ pronesl Cardoza hrdě. „Ani celý regiment vojáků s kanóny by se do něho nedostal.“

„Vidím, že ho během pracovní doby necháváte otevřený.“

„A proč ne. Naši klienti rádi vidí, jak dobře jsou chráněny jejich vklady. A jak jsem už řekl, v Salt Lake dosud nikdy nebyla žádná banka vyloupena.“

„Kdy máte největší útlum?“

Cardoza se tvářil nechápavě. „Největší útlum?“

„Kdy máte nejméně zákaznických transakcí?“

„Mezi půl druhou a druhou hodinou. Většina našich zákazníků se po obědě vrací do práce. A jelikož zavíráme ve tři, řada klientů přichází provést své transakce na poslední chvíli. Proč se ptáte?“

„Zajímá mě porovnání provozu u nás v New Yorku a zde. Zdá se to být stejné.“ Pak lehce poklepal rukou kufr. „Peníze nechám uvnitř a vyzvednu si je zítra.“

„Za chvíli budeme zavírat, ale hlavní pokladník hned ráno ty peníze spočítá.“

Cardoza pootevřel zásuvku, vytáhl koženou knihu a vypsál stvrzenku na vklad ve výši půl milionu dolarů. Tu pak podal Ruskinovi, který ji uložil do velké peněženky v náprsní kapse pláště.

„Můžu vás požádat o laskavost?“ zeptal se Ruskin.

„Jistě. Cokoliv si přejete.“

„Rád bych byl při tom, až bude váš pokladník ty peníze počítat.“

„To je od vás laskavé. Jsem ale přesvědčený, že vaše banka ručí stoprocentně za každý dolar.“

„Jsem vám vděčný za vaši důvěru, ale přesto bych chtěl být pro jistotu přítomen.“

Cardoza pokrčil rameny. „Jak si přejete.“

„Pak bych měl ještě jedno přání.“

„Jenom ho vyslovte nahlas.“

„Ráno musím vyřídit nějaké záležitosti a nevrátím se tak do půl druhé zítřejšího dne. A jelikož je v té době provoz ve vaší bance nejklidnější, nemohlo by se to počítání provést právě v tuto dobu?“

Cardoza souhlasně kývl. „Máte naprostou pravdu.“ Zvedl se a napřáhl ruku. „Takže na shledanou zítra odpoledne. Těším se, že vás opět uvidím.“

Ruskin zvedl hůl jakoby na rozloučenou, pokynul Cardozovi a opustil kancelář. Prošel kolem strážného, který se na něj ani nepodíval, a když vstoupil na chodník, švihl hůlkou jako obuškem.

Usmál se pro sebe s vědomím, že se do banky nevrátí jen kvůli sčítání obsahu onoho kufru.

NÁSLEDUJÍCÍHO DNE ODPOLEDNE SE RUSKIN VYDAL PĚŠKY DO BANKY. Zajistil, aby ho vidělo co nejvíce lidí, zastavoval se v krámcích, kde se dlouze probíral nabízeným zbožím a co chvíli něco prohodil s obchodníkem. Zbraň ve vycházkové holi měl daleko spíše jako oporu než jako prostředek ochrany.

O půl druhé dorazil k budově Salt Lake Bank & Trust, vstoupil dovnitř, a aniž by si všimal ozbrojeného strážného, otočil klíčem v hlavních dveřích a zamkl je. Pak obrátil cedulku v okně s oznámením ZAVŘENO a stáhl žaluzie. Strážný nadále znuděně seděl a stále si neuvědomoval, že se chystá vyloupení banky. Ani sekretářka Alberta Cardozyho, ani pokladníci, stejně jako jediná klientka u přepážky si nevšíмали vetřelcova podivného chování.

Teprve po chvíli se strážný konečně probral a uvědomil si, že se Ruskin nechová jako normální klient banky a že může chystat cosi špatného. Vstal a rukou sjel k pouzdru na boku, které ukrývalo revolver Smith & Wesson ráže .38, a trochu nejistě útočníka oslovil. „Copak si myslíte, že děláte?“ Pak se mu ale v očích objevil děs, to když si uvědomil, že se dívá do ústí hlavně Ruskinova coltu .38.

„Nestavte se na odpor a pomalu přejděte za přepážku!“ nařídil mu Ruskin, zatímco balil svou zbraň do potrhané staré tlusté vlněné šály s propálenými otvory. Rychle se také sám přesunul za pult, ještě dříve, než se pokladníci ve své kleci vzpamatují a sáhnou po puškách, které jim stály u nohou. Jelikož však nikdy nečekali, že by jejich banka mohla být přepadena, zmateně zaváhali.

„Ať vás ani nenapadne sáhnout po zbrani!“ vyštěkl Ruskin. „Lehněte si pěkně na podlahu, jinak dostanete kulku do hlavy.“ Mávl holí na zákazníci u přepážky. „Obejděte ten pult, lehněte si spolu s pokladníky na zem a nic se vám nestane,“ pronesl chladným tónem. Pak namířil na Cardozovu sekretářku. „Vy taky. K zemi!“

Když všichni leželi tváří k naleštěné mahagonové podlaze, zatřásl Ruskin na dveře Cardozovy kanceláře. Ředitel neslyšel, co se před nimi děje, takže si nebyl vědom, jaká hrůzná událost se v jeho bance odehrává. Podle zvyku čekal, že vejde sekretářka, ale dlouho se nikdo neobjevoval. Nakonec se musel vytrhnout z práce, podráž-

děně vstal, obešel stůl a otevřel. Trvalo mu celých deset vteřin, než pochopil, o co se jedná. Udiveně zíral na Ruskina a na zbraň v jeho ruce.

„Co má tohle všechno znamenat?“ tázal se bezradně. Pak spatřil několik lidí ležících na podlaze a nakonec se vrátil zmateným pohledem k Ruskinovi. „Já tomu nerozumím. Co se to děje?“

„První bankovní loupež v Salt Lake City,“ pravil Ruskin téměř pobaveně.

Cardoza se ani nepohnul. Byl v šoku, jako by na místě přimrzl. „Jste přece ředitelem uznávané newyorské banky! Proč to děláte? To nedává smysl. Co tím hodláte získat?“

„Mám své motivy,“ opáčil Ruskin chladným neutrálním hlasem. „Chci, abyste vystavil bankovní směnku na částku čtyři sta pětasedmdesát tisíc dolarů.“

Cardoza na něj zůstal zírat jako na blázna. „Bankovní směnku? V čí prospěch?“

„Eliaha Ruskina, samozřejmě. Koho jiného?“

Naprosto zmatený otevřel Cardoza zásuvku, vyňal odtud knihu bankovních směnek a spěšně připsal sumu, kterou útočník požadoval. Když skončil, přistrčil ten papírek přes stůl Ruskinovi, který ho zasunul do náprsní kapsy.

„Tak, a teď na podlahu k ostatním.“

Jako v mučivém zajetí noční můry se Cardoza pomalu složil na zem, hned vedle třesoucí se sekretářky.

„A teď se nikdo ani nehne. Dokud vám neřeknu, nikdo ani nemrkne.“

Bez dalších slov vešel do otevřeného sejfu a začal cpát bankovky do kožených vaků na peníze, které prve zahlédl na polici uvnitř pětitudových dveří. Naplnil dva pytle, což podle jeho odhadu mohlo činit takových dvě stě třicet tisíc dolarů ve větších bankovkách. Menší než desetidolarovky nebral. Ukázalo se, že plánoval dobře. Ze zdroje vnitřních informací věděl, že finanční ústav Salt Lake Bank & Trust obdržel velkou zásilku hotovosti jako rezervu od Kontinentální & Obchodní národní banky z Chicaga. Kufr s jeho vlastními penězi ležel na další polici trezoru.

Vaky s penězi odsunul stranou a zavřel dveře sejfu. Otáčely se

lehce jako dvířka od příborníku. Nakonec otočil centrálním kolem, které aktivovalo vnitřní závory, a nastavil zámek na dveřích k otevření v devět hodin ráno.

Pak zvolna, beze spěchu, jako by se procházel v parku, obešel přepážku a nemilosrdně všem osobám ležícím na zemi prostřelil zezadu hlavu. Tlumené výstřely se ozvaly rychle po sobě, takže nikdo z obětí neměl čas si uvědomit, co ho čeká, a alespoň vykřiknout. Následně Ruskin vytáhl žaluzie, aby kolemjdoucí z chodníku viděli, že trezor je zavřený, a domysleli si, že banka pro dnes skončila.

Mrtvá těla ležela příhodně za přepážkou, takže zvenčí nebyla vidět.

Ruskin počkal, až na chodníku před bankou nikdo nebyl a kolem neprojíždělo žádné vozidlo. Nenuceně pak vyšel z banky na ulici, zamkl za sebou dveře a poklidným krokem se vydal na zpáteční cestu. Elegantně si přitom mával hůlkou. Kolem čtvrté dorazil do hotelu Peery, vykoupal se a odebral se do restaurantu, kde si pochutnal na velké porci uzeného lososa s koprovým krémem a kaviárem, doprovázené lahví francouzského Clos de la Roche Burgundy 1899. Pak si asi hodinu četl v hotelové hale, načež se odebral do postele a spal jako zabitý.

* * *

K POLEDNÍMU si Ruskin nechal zavolat taxík, aby ho odvezl do Salt Lake Bank & Trust. Kolem hlavního vchodu se tam rojil chumel lidí a od banky právě vyjížděl sanitní vůz. Všude bylo plno policistů v uniformě. Protlačil se davem a spatřil muže, který byl oblečen jako detektiv, proto ho oslovil.

„Co se tu stalo, prosím?“ otázal se uctivě.

„Vyloupili banku a přitom zavraždili pět lidí.“

„Vyloupili, zavraždili, říkáte? To je strašné. Zrovna včera jsem sem vložil v hotovosti půl milionu dolarů z mé banky v New Yorku.“

Detektiv se na něj překvapeně podíval. „Říkáte půl milionu dolarů? A v hotovosti?“

„Ano, tady mám potvrzení.“ Ruskin zamával kvitancí detektivovi před očima. Ten si potvrzení chvíli prohlížel a pak se zeptal: „Vy

jste Eliah Ruskin?“

„Ano, jsem Ruskin. Zastupuji Hudson River Bank z New Yorku.“

„Půl milionu dolarů v hotovosti!“ zalapal znovu detektiv po dechu. „Není divu, že banku vyloupili. Měl byste zajít dovnitř, pane Ruskine, a promluvit si s panem Ramsdellem, jedním z ředitelů banky. Já jsem kapitán John Casale z policie v Salt Lake.“

Těla byla již odklizená, ale na mahagonové podlaze zůstaly velké skvrny zaschlé krve. Kapitán Casale zavedl Ruskina k jednomu muži – velkému, tlustému, s nápadným břichem, na němž mu visel masivní zlatý řetěz k hodinkám. Muž seděl za Cardozovým stolem a prohlížel záznamy o bankovních vkladech. Hnědé oči pod holou lebku vypadaly poněkud omámeně. Vzhlédl a zadíval se na Ruskina. Nebylo mu milé, že ho vyrušují.

„Toto je pan Eliah Ruskin,“ oznámil Casale. „Prohlašuje, že si včera u pana Cardozy uložil půl milionu dolarů v hotovosti.“

„Je mi líto, že se setkáváme za tak tragických okolností. Jsem Ezra Ramsdell, výkonný ředitel banky.“ Ramsdell se narovnal a potřásl Ruskinovi rukou.

„Hrozná, příšerná záležitost,“ zamumlal. „Pět mrtvých. V Salt Lake City se ještě nikdy nic takového nestalo.“

„Věděl jste o penězích, které tu pan Cardoza deponoval pro mou banku?“ otázal se Ruskin rozhodně.

Ramsdell přikývl. „Ano, volal mi telefonem, aby nahlásil, že jste se stavoval u něj v bance a uložil do trezoru hotovost.“

„Jelikož mi pan Cardoza, Bůh žehnej jeho duši, napsal stvrzenku o přijetí peněz, moji ředitelé budou jistě předpokládat, že vaše banka tuto ztrátu vyrovná.“

„Povězte vašim ředitelům, aby neměli starosti.“

„Kolik peněz vzal ten lupič?“ zeptal se Ruskin.

„Dvě stě čtyřicet pět tisíc dolarů.“

„Plus mého půl milionu,“ dodal Ruskin naoko rozčileně.

Ramsdell na něho podezíravě pohlédl. „Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu ten lupič vaše peníze neukradl.“

Ruskinovi se podařilo vykouzlit šokovaný výraz. „Co říkáte?“

„Mluvím o bankovkách v tom velkém koženém kufru,“ vložil se

do toho kapitán Casale. „Jsou vaše?“

„Ty zlaté certifikáty? Ano, jsou z banky, kterou v New Yorku zastupuji.“

Ramsdell si s Casalem vyměnili zvláštní pohledy. Pak se ozval Ramsdell. „Ten kufr, který jste spolu s panem Cardozou uložili do trezoru, stále obsahuje původní bankovky.“

„Tomu nerozumím.“

„Nikdo se těch peněz ani nedotkl. Otevřel jsem kufr a osobně jeho obsah zkontroloval. Vaše zlaté certifikáty jsou v pořádku.“

Ruskin předstíral rozpaky. „To ale nedává smysl. Proč vzal vaše peníze a mé tu nechal?“

Casale se zatahal za ucho. „Podle mne měl naspěch a ten kufr prostě ignoroval, protože ho nenapadlo, že je plný hotovosti.“

„To se mi tedy ulevilo,“ oddechl si Ruskin, smekl klobouk s hedvábným dýnkem a utřel si imaginární pot z čela. „Za předpokladu, že se lupič nevrátí, nechám nadále tu hotovost ve vaší bance do doby, než ji budeme potřebovat k otevření našich poboček ve Phoenixu a Renu.“

„To jsme vám velice vděční. Zvláště nyní, když naše hotovost takhle zmizela.“

Ruskin se zahleděl na skvrnu zaschlé krve na podlaze. „Měl bych vás nechat v klidu vyšetřovat.“ Kývl na Casala. „Věřím, že toho zabijáka chytíte, aby ho mohli pověsit.“

„Přisáhám, že ho dopadneme,“ pronesl Casale přesvědčivě. „Všechny cesty ze Salt Lake a veškerá nádraží jsou pod dohledem policie. Nemůže se z města ani hnout, aniž by nebyl dopaden.“

„Přeju vám hodně štěstí,“ pravil Ruskin. Pak se obrátil na Ramsdella. „Budu v hotelu Peery až do zítřejšího odpoledne, pokud byste potřeboval mou pomoc. Ve čtyři hodiny nastoupím do vlaku a pojedu dohlédnout na zařizování naší pobočky ve Phoenixu.“

„Jste velice šlechetný, pane,“ pravil Ramsdell. „Spojím se s vámi, jakmile začneme znovu fungovat.“

„To je v pořádku.“ Ruskin se obrátil k odchodu. „Hodně štěstí, kapitáne,“ popřál Casalovi cestou k předním dveřím banky.

Casale zíral z okna a sledoval, jak Ruskin přechází ulici k čekajícímu taxíku. „To je divné,“ pronesl zvolna. „Jestli si pamatuju

dobře vlakový jízdní řád, pak do Phoenixu jede vlak až za tři dny.“

Ramsdell pokrčil rameny. „Nejspíš ho mylně informovali.“

„Stejně mě na něm cosi znepokojuje.“

„Co máte na mysli?“

„Nezdálo se, že by měl nějakou zvláštní radost z toho, že jeho peníze při loupeži nezmizely. Skoro jako by byl věděl, že jsou v pořádku, ještě předtím, než sem vešel.“

„Záleží na tom?“ otázal se Ramsdell. „Pan Ruskin měl oprávněnou radost, že lupič jeho půl milionu přehlédl.“

Detektiv vypadal zamyšleně. „Jak víte, že to je půl milionu dolarů? Počítal jste je?“

„Pan Cardoza to určitě udělal.“

„Jste si jistý?“

Ramsdell zamířil z kanceláře k trezoru. „Teď je docela vhodný čas na to, udělat si rychlou kontrolu.“

Otevřel zavazadlo a začal odkládat svazky bankovek na polici. Vrchní vrstvu tvořily zlaté certifikáty v hodnotě dvaceti tisíc dolarů. Pod touto vrstvou byl kufr naplněn úhledně nařezaným a svázaným novinovým papírem.

„Dobrý bože!“ zalapal po dechu Ramsdell. Pak, jako by náhle zasažen poznáním, se rozběhl zpátky do ředitelské kanceláře, kde otevřel knihu ležící na stole. Kniha obsahovala bankovní směnky – avšak poslední záznam chyběl, nebyl uveden. „Ten vraždící gauner určitě Cardozu přinutil, aby mu vypsál bankovní směnku ve výši půl milionu dolarů. Ať tu kvitanci teď uplatní v kterékoliv bance, ta bude předpokládat, že jsme ji ověřili, a bude vymáhat její plnění od nás. Podle federálních zákonů jsme povinni ji proplatit. Kdybychom odmítli, následoval by soudní proces, jako žalobci by vystupovali agenti Státní pokladny Spojených států – a my bychom museli banku zavřít.“

„Ruskin nebyl pouhý podvodník,“ pronesl Casale pevným hlasem. „Byl to on, kdo oloupil vaši banku a zavraždil vaše zaměstnance a zákazníci.“

„Pořád to nemůžu pochopit,“ mumlal nevěřičně Ramsdell. Pak však vybuchl. „Musíte ho zastavit. Chyťte ho, ještě než se odhlásí z hotelu.“

„Pošlu do Peery celou jednotku,“ slíbil Casale. „Tenhle chlápek ale není žádný blázen. Nejspíš se dal na útěk v okamžiku, kdy odsud vypadl.“

„Nemůžete ho ale přece nechat běžet s tím falešným dokladem.“

„Jestli je to ten známý Zlodějský řezník, tak to je mazaný ďábel, který dokáže zmizet jako duch.“

V očích Ezry Ramsdella se objevil vychytralý pohled. „Někde bude ale muset tu bankovní směnku předložit k proplacení. Pošlu telegramy všem bankovním ředitelům v zemi, aby se měli na pozoru a aby kontaktovali policii, dříve než proplatí směnku Eliahu Ruskinovi na půl milionu dolarů. Tohle mu neprojde.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ poznamenal potichu John Casale. „Vůbec si tím nejsem jistý.“

ZLODĚJSKÝ ŘEZNÍK MÁ POŘÁDNÝ NÁSKOK, POMYSLEL SI BELL, když vlak zpomalil a nakonec zastavil na nádraží v Rhyoliteu. Dostal dlouhý telegram od Van Dorna, ve kterém ho informoval o masakru v Salt Lake, jakmile se o něm sám dozvěděl. Banka ve větším městě, jako bylo Salt Lake City, představovala poslední místo, kde by on či kdokoliv jiný očekával, že lupič udeří. Nicméně právě Salt Lake bylo na řadě hned po Rhyoliteu.

Bell vystoupil z vlaku, v ruce koženou brašnu s nejnutenějšími věcmi. Žhavý vzduch z pouště ho udeřil do obličeje jako závan z pece, ale díky nízké vlhkosti mu košili nepropotil.

Přednosta stanice mu vysvětlil cestu a Bell se vydal k šerifově kanceláři a místnímu vězení. Šerif Marvin Huey byl muž střední postavy s hlavou pokrytou rozčuchanými šedivými vlasy. Vzhledl od kupy plakátů s portréty hledaných zločinců a zadíval se měkkýma hnědozelenýma očima na Bella, který právě vstoupil.

„Jsem Isaac Bell z Van Dornovy detektivní agentury, šerife Hueyi.“

Šerif zůstal sedět za stolem a nezvedl se, ani se nesnažil podat Bellovi ruku. Namísto toho vyplivl chuchvalec tabákové šťávy do plivátka. „Jo, pane Bell, říkali mi, že budete v tom vlaku v deset hodin. Jakkak se vám líbí naše teploučké počasí?“

„Dávám přednost denverskému chladnému horskému vzduchu.“

Šerif se ušklíbl, když viděl, jak nepříjemně se Bell cítí. „Když tu budete žít dostatečně dlouho, pak se vám to třeba i zalíbí.“

„Posílal jsem vám telegram ohledně mého vyšetřování,“ prohlásil Bell bez úvodu. „Chci získat jakékoliv informace, jež by mohly pomoci dopadnout nechvalně známého Řezníka.“

„Doufám, že budete mít větší štěstí než já. Po té vraždě jsme našli jen zchátralý a opuštěný nákladní vůz a dva koně, kteří ho přitáhli do města.“

„Viděl ho někdo pořádně?“

Huey zavrtěl hlavou. „Nikdo mu nevěnoval špetku pozornosti. Tři lidé ho popsali třemi různými způsoby. Vím jediné to, že můj oddíl neobjevil jedinou známku, že by nějaký nákladní vůz, kůň či

automobil opustil naše město.“

„Co železnice?“

Huey opět zavrtěl hlavou. „Po celých osm hodin nevyjel z města žádný vlak. Určil jsem několik mužů na nádraží, kde zkontrolovali každý vagon s cestujícími, dříve než odjel, a nikoho podezřelého nenašli.“

„Co nákladní vlaky?“

„Mí zástupci prohledali jediný nákladní vlak, který toho dne opustil toto město. Ani oni, ani strojvedoucí, topič či brzdař neviděli nikoho, kdo by se v nějakém zavřeném vagoně skrýval.“

„Jakou máte ohledně toho gaunera teorii?“ vyzvídal Bell. „Jak se podle vás odsud dostal?“

Huey se odmlčel, aby vyplivl další tabákovou slinu do mosazného plivátka. „Vzdal jsem to. Trápí mě, že to musím říct, ale nemám opravdu ani zdání, jak se mohl mně a mým zástupcům vyhnout. Upřímně řečeno mě to štve. Za třicet let ve službách zákona mi doposud žádný lump neutekl.“

„Můžete se utěšovat tím, že nejste jediný šerif, kterému proklouzl poté, co vyloupil banku v jejich městě.“

„Pořád to ale není nic, na co by člověk mohl být hrdý,“ zamumlal Huey.

„S vaším dovolením bych chtěl vyslechnout ty tři svědky.“

„Budete jenom ztrácet čas.“

„Můžete mi říct jejich jména?“ trval na svém Bell. „Musím dělat svou práci.“

Huey pokrčil rameny a na rub jednoho plakátku s hledaným zločincem napsal tři jména a místa, kde by bylo možné je najít. Pak podal papír Bellovi. „Všechny tři znám. Jsou to slušní, čestní občani, kteří věří v to, co viděli, i když to vzájemně nesouhlasí.“

„Díky, šerife, ale mou povinností je prozkoumat každou stopu, bez ohledu na její bezvýznamnost.“

„Kdybych vám mohl ještě nějak pomoci, dejte mi vědět,“ řekl Huey, který se pomalu rozehríval.

„Když bude třeba,“ odpověděl Bell, „udělám to.“

BELL strávil většinu příštího dopoledne hledáním lidí ze seznamu, který dostal od šerifa, a jejich výslechům. Bell byl považován za experta v kreslení podle svědkova popisu, ale tentokrát neuspěl. Žádný z vyslýchaných – dva muži a jedna žena – se ve svých výpovědích neshodli. Šerif Huey měl pravdu. Bell si tedy přiznal porážku a vrátil se do hotelu. Šel se připravit k odjezdu do následujícího města na svém seznamu, jež zažilo podobnou tragédií, do Bozemanu v Montaně.

Seděl v hotelové restauraci a pojídal k časnému obědu dušené jehněčí, když dovnitř vešel šerif a přisedl si k jeho stolu.

„Můžu vám něco objednat?“ otázal se ho vlídně Bell.

„Ne, díky. Přišel jsem, protože jsem si vzpomněl na Jackieho Rugglese.“

„A kdo to má být?“

„Je to kluk, kolem deseti let. Jeho otec pracuje v dole, matka je pradlena. Povídal, že v den loupeže viděl legračně vypadajícího muže. Jackie není ten nejchytrější hoch ve městě a já myslel, že se chce vytáhnout před kamarády, když bude tvrdit, že spatřil lupiče.“

„Rád bych ho vyslechl.“

„Dejte se rovně po Třetí ulici až k Menlo Parku. Potom zabočte doprava. Bydlí ve druhém domě po levé straně. Je to taková pastouška, vypadá, jako by se měla každou chvíli zřítit. V téhle čtvrti tak ale vypadá většina stavení.“

„Jsem vám zavázaný.“

„Nedostanete z něj ale nic víc, než jste se dozvěděl od tamtých tří, nejspíš dokonce mň.“

„Musím se na to dívat z té lepší stránky,“ pravil Bell. „A jak jsem říkal, jsme povinni prověřit každou stopu, bez ohledu na to, jak je bezvýznamná. Van Dornova detektivní agentura chce dostat toho zabijáka stejně jako vy.“

„Cestou byste se mohl stavit v krámě a koupit mu nějaké želé,“ nabádal ho šerif. „Jackie je na želé zatížený.“

„Díky za tip.“

BELL NALEZL dům Rugglesových přesně podle šerifova popisu. Celé dřevěné stavení bylo nakloněné na stranu. Ještě tak pět centimetrů, pomyslel si Bell, a dům se zřítí do ulice. Stoupal po rozviklaných schodech, když se z předních dveří vyřítil nějaký chlapec a pádil na ulici.

„Nejsi Jackie Ruggles?“ zeptal se ho Bell, a než mohl hoch zmizet, chytil ho za paži.

Chlapec nebyl ani v nejmenším vystrašený. „Kdo to chce vědět?“ zeptal se přidrzle.

„Jmenuju se Bell. Jsem z Van Dornovy detektivní agentury. Rád bych se tě zeptal, co jsi viděl v ten den, kdy došlo k bankovní loupeži.“

„Van Dorn,“ pronesl Jackie s úctou. „Krucí, ta vaše firma je ale slavná. Detektiv od Van Dornů si chce se mnou promluvit?“

„Správně,“ přitakal Bell, rozhodnutý kout železo, dokud je žhavé. „Nechtěl bys pár kousků želé?“ Zvedl nevelký sáček, který právě koupil v obchodě.

„Jémine. Díky, mistře.“ Jackie Ruggles neváhal, popadl sáček a začal si pochutnávat na zeleném želé. Na sobě měl bavlněnou košili, kalhoty ušitžené nad kolena a obnošené kožené boty, které podle Bellova názoru nejspíš zdědil po starším bratrovi.

Oblečení bylo docela čisté, což se vzhledem k tomu, že matka pracovala jako prادلena, dalo čekat. Byl hubený jako tyčka, obličej s chlapeckými rysy měl posetý pihami, na hlavě mu seděla čupřina nečesaných kudrnatých světle hnědých vlasů.

„Šerif Huey mi pověděl, že jsi viděl bankovního lupiče.“

Jackie odpověděl mezi žvýkáním želé. „Jasně že viděl. Problém je, že mi to nikdo nevěří.“

„Já jo,“ ujistil ho Bell. „Pověz mi, co jsi viděl.“

Jackie se chystal vzít ze sáčku další želé, ale Bell ho zarazil. „Sníš si je všechny, až mi povíš, co jsi viděl.“

Hoch vypadal našťavaně, ale pokrčil rameny. „Hrál jsem s kamarády na ulici baseball, když ten starouš...“

„Jak byl starý?“

Jackie se zahleděl na Bella. „Asi jako vy.“

Bell si nikdy nemyslel, že třicítka je nějaké stáří, ale uznával, že v očích desetiletého mládence musel připomínat dědka. „Pokračuj.“

„Byl oblečený jako většina horníků, co tu bydlí, ale na hlavě měl veliký klobouk, jaký nosí Mexičani.“

„Sombrero?“

„Tak mu myslím říkají. A přes rameno nesl těžký vak. Vypadal, že je po okraj plný.“

„Čeho sis ještě všiml?“

„Na jedné ruce neměl malíček.“

Bell ztuhl. To byl první konkrétní klíč k identifikaci vraha. „Jseš si jistý, že neměl malíček?“

„Jako že tu stojím před váma,“ odpověděl Jackie.

„Na které ruce?“ zeptal se Bell a snažil se potlačit narůstající vzrušení.

„Na levé.“

„Jseš si jistý, že to byla levá ruka?“

Jackie pouze přikývl a dál se toužebně díval na sáček s bonbony. „Kouknul na mě, jako by se doopravdy našel, že jsem se po něm otočil.“

„Co se stalo pak?“

„Musel jsem chytit přihrávkou. Když jsem se znova podíval, byl pryč.“

Bell poklepal Jackieho po hlavě. V rozcuchaných rusých vlasech mu málem zmizela ruka. Usmál se. „Můžeš pokračovat a spásat to želé, ale být sebou, tak bych kousal pomaleji, aby mi to dýl vydrželo.“

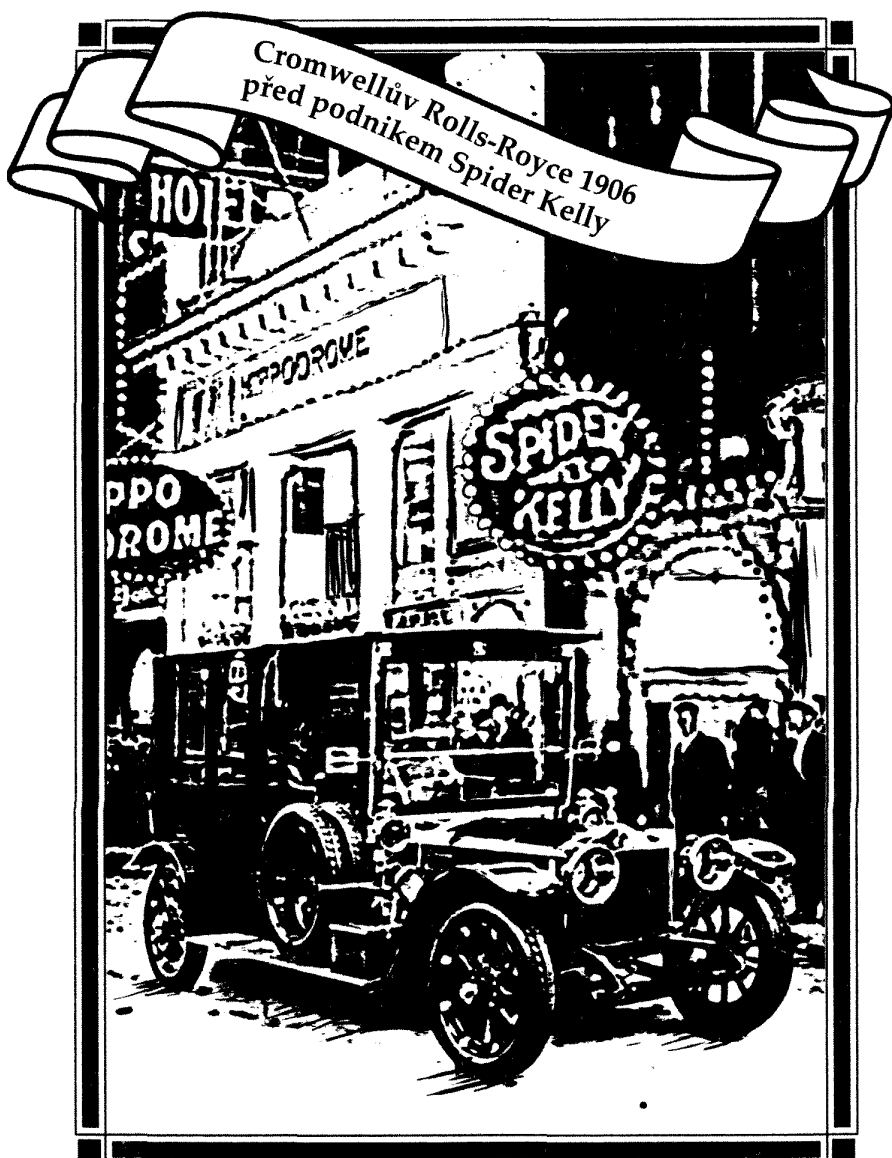
* * *

KDYŽ SE ODHLÁSIL z hotelu Rhyolite a než nastoupil do vlaku, Bell zaplatil telegrafistovi na nádraží, aby poslal Van Dornovi telegram, vykreslující Zlodějského řezníka včetně chybějícího malíčku na levé ruce. Věděl, že Van Dorn rozešle popis bez meškání celé armádě svých agentů s pokynem, aby se soustředili na muže s tímto tělesným defektem. Bell se namísto návratu do Denveru rozhodl pro

cestu do Bisbee. Třeba, ale opravdu jen třeba, se na něj opět usměje štěstí a on najde další stopu vedoucí k totožnosti pachatele. Opřel se v křesle, zatímco strašlivé horko rozpalovalo interiér Pullmanova vagonu.

První solidní stopa, poskytnutá hubeným klukem, nepředstavuje přímo průlom, ale je to začátek, pomyslel si Bell. Díky tomuto objevu byl sám se sebou spokojený, a proto se oddal snění s otevřenýma očima. Představoval si, jak toho lupiče odhaluje a identifikuje právě díky chybějícímu prstu.

ŠTVANICE
NABÝVÁ
NA TEMPUS

4. BŘEZNA 1906 SAN FRANCISCO, KALIFORNIE

MUŽ, KTERÝ NAPOSLEDY VYSTUPOVAL POD JMÉNEM RUSKIN, stál před vyšperkovaným mosazným umyvadlem a hleděl do oválného zrcadla. Právě se totiž holil břitvou. Když skončil, opláchl se a nanasl na obličej drahou francouzskou toaletní vodu. Pak se musel chytit umyvadla, protože jeho krytý vagon se náhle zastavil.

Přistoupil k zavřenému oknu, které bylo zvenku maskováno jako část pevné stěny, opatrně ho pootevřel a vykoukl ven. Rozřad'ovací lokomotiva tlačila deset odpojených nákladních vozů, včetně toho s O'Brianovým nábytkem, pryč od zbytku vlaku. Projeli obrovským nádražím společnosti Southern Pacific, kterému se tu říkalo Oaklandské molo. To sestávalo z masivní přístavní hráze postavené na náspu, zdivu a kamenech v Sanfranciském zálivu na západním okraji města Oakland. Přistávací místo, do kterého vplouvaly a kde se vyvazovaly lodě, bylo na západním konci hlavní budovy mezi dvojicí věží. Odtud řídily týmy mužů nakládání a vykládání početné flotily přívozů, pohybuujících se přes záliv do San Franciska a zpátky.

Jelikož Oaklandské molo bylo na samém konci transkontinentální železnice, mísily se zde po celých čtyřiaadvacet hodin denně davy lidí z východu spolu s těmi, kteří směřovali do nitra kontinentu. Osobní vlaky se tu střídaly s nákladními, přivážejícími různé výrobky a zboží. V roce 1906 tu bylo opravdu živo, protože v té době výroba a obchod bujely i v sesterských městech v Zálivu. San Francisco představovalo kvetoucí obchodní centrum, zatímco většina zboží pocházela z Oaklandu.

Ruskin si zkontroloval jízdní řád a zjistil, že podle jeho geniálního plánu by mělo cestování na zapřenou pokračovat na palubě *San Gabriela*, vlakového trajektu společnosti Southern Pacific, který sloužil převozu nákladních i osobních vagonů. Lod' byla klasickým přívozem, s totožnou přídí a zádí a s kormidelnami na obou koncích paluby. Plavidlo bylo poháněné lopatkovými postranními koly, hnány dvěma vahadlovými parními stroji, každým s vlastním komí-

nem. Trajekty pro převoz železničních vagonů měly po délce hlavní paluby rovnoběžně uložené koleje pro nákladní vagony, zatímco cestující byli umístěni na kajutové palubě. *San Gabriel* byl devadesát devět metrů dlouhý, šestadvacet metrů široký a mohl nést pět set pasažérů a dvacet železničních vagonů.

San Gabriel měl dorazit na terminál Southern Pacific na křižovatce Townsend Street s Třetí ulicí, kde vystoupí cestující. Pak se trajekt přesune k molu č. 32 na křižovatce Townsendu a King Street, kde budou železniční vagony vyloženy na pevninu a přesunuty do městského železničního depa mezi Třetí a Sedmou ulicí. Tam bude vagon O'Brianovy nábytkářské společnosti odsunut na vedlejší kolej vedoucí do jednoho skladiště v průmyslové zóně města, které patřilo lupiči.

Ruskin cestoval na *San Gabrielovi* během svých výletů přes Záliv již mnohokrát, takže se teď, po onom dobrodružství v Salt Lake City, už těšil na návrat domů. Ozvalo se mohutné zahoukání parní pískaly, oznamující, že trajekt odráží. Loď se začala otřásat, jak se vysoké vahadlové parní stroje rozběhly a opřely se do devítimetrových lopatkových kol, jež vzápětí začaly čerit vodu. Zakrátko již loď plula po zrcadlově hladké hladině Zálivu směrem do San Franciska, vzdáleného necelých dvacet minut.

Ruskin se rychle dooblékl do přemrštěně konzervativního černého vycházkového obleku. Do knoflíkové dírký zastrčil malou žlutou růži, na hlavu ve šviháckém úhlu nasadil buřinku a na ruce navlékl kožené glazé rukavice. Uchopil vycházkovou hůl.

Pak se sehnul, vzal za páku tajných padacích dveří v podlaze a otevřel je. Otvorem pak vyhodil těžký kožený kufr a velice opatrně, aby si nezašpinil šaty, sklouzl do kolejiště pod vagonem. V hlubokém předklonu se ujistil, že v okolí není žádný člen posádky, a pak vystoupil na volné prostranství a narovnal se.

Ruskin mířil po schůdcích nahoru na kajutovou palubu, když zhruba v půli cesty potkal člena lodní posádky. Ten se zastavil, vážně mu pokynul a otázal se ho: „Uvědomujete si, pane, že pasažéři nemají povolený přístup na hlavní palubu?“

„Ano, uvědomuji.“ Lupič se usmál. „Právě mi moje chyba došla, a jak vidíte, okamžitě se vracím zpět na kajutovou palubu.“

„Omlouvám se, že vás obtěžuji, pane.“

„Ale vůbec ne. Konáte přece jen svou povinnost.“

Bandita pokračoval po schodech vzhůru na bohatě vyzdobenou kajutovou palubu, kde pasažéři do San Franciska cestovali skutečně na úrovni. Zašel do restaurace a u baru si objednal čaj. S šálkem v ruce vyšel na otevřenou přední palubu a usrkával horký nápoj, zatímco pozoroval, jak mu na protějším břehu Zálivu rostou před očima budovy San Franciska.

Město v Zálivu se už začínalo měnit ve fascinující, romantické, kosmopolitní centrum. Od roku 1900 se rychle rozvíjelo a záhy se již považovalo za finanční a obchodní centrum Západu. Bylo vybudováno díky předvídavosti podnikatelů podobných onomu přepečlivě oblečenému muži, stojícímu na palubě s velkým kufrem u nohy. I on, podobně jako jeho předchůdci, poznal příležitost a chopil se jí.

Ruskin neoplýval příliš jemnocitem. Nyní dopil čaj, a místo aby vrátil šálek do restaurace, hodil ho přes palubu. Bezmyšlenkovitě sledoval hejno vodoušů, poletujících kolem lodi, následované trojicí pelikánů hnědých, klouzajících těsně nad hladinou a pátrajících po nějaké malé rybě. Pak se muž zamíchal do davu a spolu s ním sešel po předním schodišti na hlavní palubu, kde cestující vystupovali z trajektu na molo před mohutným zdobeným nádražím Southern Pacific, zbudovaným ve španělském stylu.

Rychle prošel vnitřním prostorem budovy, přičemž s sebou stále vlekl svůj kufr. Nakonec vyšel na Townsend Street. Příštích několik minut stál na chodníku a čekal. Usmál se, když se bílý Mercedes Simplex smykem zastavil u chodníku těsně před ním. Pod kapotou skrýval mohutný čtyřválcový motor s výkonem šedesáti koňských sil, který dokázal propůjčit autu rychlost až sto třicet kilometrů v hodině. Vůz představoval báječnou kombinaci oceli, mosazi, dřeva, kůže a gumy. Řídit takové auto byl úžasný zážitek.

Jestliže automobil poskytoval půvabný obrázek, neméně kouzelný byl i pohled na jeho řidičku za volantem. Byla štíhlá, s vosím pasem. Rusé vlasy jí zdobil velký rudý klobouk, který barevně odpovídal účesu. Klobouk měla uvázaný pod bradou, aby ho neodfoukl vítr, žlutohnědé lněné šaty jí sahaly do poloviny lýtek, aby mohla nohama volně tančit nad pěti pedály na podlaze. Jednou rukou pustila

volant a zamávala.

„Ahoj, bratře. Máš půldruhé hodiny zpoždění.“

„Zdravím, sestřičko.“ Odmlčel se a zašklebil. „Můžu být jenom tak rychlý, jak rychlý je strojvedoucí vlaku.“

Nabídla mu tvář, kterou on povinně políbil. Vdechla jeho vůni. S uspokojením konstatovala, že stále užívá francouzskou kolínskou, kterou mu darovala. Připomínala vůni louky plné květin po lehkém večerním dešti. Nebýt to její sourozenec, mohla by se do něj klidně zamilovat.

„Předpokládám, že tvůj výlet byl úspěšný.“

„Ano, byl,“ přitakal a připevnil své zavazadlo na stupátko auta. „Nesmíme ztratit ani minutu.“ Vyšplhal se na kožené sedadlo spolujezdce. „Musím nechat zaevidovat směnku od Salt Lake Bank and Trust dřív, než se tu ukáží její agenti a výplatu zarazí.“

Nohou ve šněrovací hnědé kožené botě zmáčkla pedál spojky a auto vyrazilo jako lev po zebře. „Trvalo ti dva dny, než ses sem dostal. Nemyslíš, že příliš riskuješ? Určitě se mezitím spojili s policií a najali si soukromé detektivní agentury, jež dostaly za úkol zkontrolovat všechny banky v kraji, zda nepřijaly směnku na docela značnou sumu.“

„A to vyžaduje čas, určitě ne méně než osmačtyřicet hodin,“ dodal. Křečovitě se přidržoval okraje sedadla, když ostře zabočila na Market Street. Vozidlo nemělo totiž nad stupátkem dvířka. Druhou rukou si jen tak tak stačil chytit klobouk, aby mu ho vítr nevzal.

Řidička jela rychle, na první pohled nedbale, ale čile, hladce se prosmýkala kolem pomalejších vozidel rychlostí, která vzbuzovala pozornost a nezřídka lekala chodce. Profičela kolem velkého pivovarského vozu, taženého spřežením peršeronských koní, blokujícího prakticky celou šířku ulice. Proklouzla mezi narovnanými sudy na vozovce a chodci na chodníku jen o pouhých několik centimetrů. Bratr si zatím statečně pískal pochodovou melodii zvanou „Garry Owen“ a dotýkal se krempy klobouku na pozdrav krásným dívkám vycházejícím z módních obchodů. Před nimi se vynořil velký elektrický trolejbus a řidička zabočila do protisměru, aby se mu vyhnula. Nejednoho koně vyplašila natolik, že se vzepjal na zadních, což mělo za následek řadu zvednutých pěstí a hněvivých posunků na její adre-

su.

Řítili se další dva bloky kaňonem budov z cihel a kamene, načež prudce zastavila smykem zadních kol, jak rázně dupla na brzdou. Ocitli se před Cromwell Bank na jihovýchodním rohu Market a Sutter Street. „Tak jsi tady, bratře. Doufám, že se ti cesta líbila.“

„Jednou se zabiješ.“

„Za to můžeš ty,“ odvětila se smíchem. „Dal jsi mi to auto.“

„Vyměním ti ho za svého Harleye-Davidsona.“

„Ani náhodou.“ Vesele na něj zamávala a připomněla mu: „Přijď domů včas a nikde se nezdržuj. Máme schůzku s Gruenheimovými na Barbary Coast. Půjďme společně na jednu z těch skandálních tanečních revuí.“

„Už se nemůžu dočkat,“ odsekl sarkasticky. Sestoupil na chodník, otočil se a odvázel kufr ze stupátka. Všimla si, jak se naklonil, když kufr zvedl, a pochopila, že je plný ukradeného oběživa ze Salt Lake.

Na stisknutí plynového pedálu zareagoval mercedes se svým řetězovým převodem prudkým výpadem. Profrčel křižovatkou a s řevem uháněl ulicí. Stačilo skutečně jen o několik málo decibelů navíc, aby hřmění výfuku rozbíjelo tabulky skla domů na nábřeží.

Bandita se otočil a s pýchou se zahleděl na mohutnou budovu Cromwell Bank, ozdobenou složitými ornamenty. V průčelí se vyjímal drážkovaný jónský sloup a vysoká okna s barevnou vitráží. Dlouhý dveřník v šedivé uniformě mu otevřel mohutné skleněné dveře. Byl to vysoký muž s šedivými vlasy a vojenským držením těla, což si osvojil za třicet let služby u jezdeckv Spojených států.

„Dobré jitro, pane Cromwelle. Rád vás vidím po návratu z dovolené.“

„Jsem moc šťastný, že jsem zpátky, Georgei. Jaké tu bylo počasí, co jsem byl pryč?“

„Stejně jako dneska, pane, slunečno a vlídno.“ George pohlédl na velký a zjevně těžký kufr. „Můžu vám ho odnést, pane?“

„Ne, díky. Já to zvládnu. Potřebuju nějaké cvičení.“

Nevelká bronzová destička u vchodu uváděla seznam bankovních aktiv v celkové hodnotě dvaadvacet milionů dolarů. Brzo to bude třiadvacet milionů, pomyslel si Cromwell. Pouze Well Fargo

Bank, stará padesát let, měla vyšší aktiva, kapitál i likviditu. George otevřel dveře dokořán a lupič Cromwell se ráznými kroky vydal po mramorové podlaze dvorany, podle kouzelně vyřezávaných stolů vedoucích pracovníků, okének pokladníků a přepážek bez mříží, zcela otevřených zákazníkům. Vybudování volně přístupné pokladní sekce bylo neočekávanou inovací u člověka, který nevěřil nikomu a sám loupil v bankách v sousedních státech, aby z kořisti vybudoval vlastní finanční impérium.

Skutečnost byla taková, že Cromwell již nepotřeboval příjem navíc, který dosud loupežemi shromažďoval ve prospěch své banky. Byl však už napůl nakažený samotnou výzvou. Měl pocit neporazitelnosti. Byl schopen rovnat se důvtipem i těm nejlepším policejním vyšetřovatelům, nemluvě již o agentech Van Dornovy detektivní agentury, kdykoliv, kdekoliv a jakkoliv dlouho. Od svých špiónů věděl, že se dosud nikdo ani zdaleka nepřiblížil jeho identifikaci.

Cromwell vstoupil do výtahu a vyjel do druhého patra. Tam z něho vykročil na podlahu z italských dlaždic bankovní haly, kde se nacházela hlavní centrála. Posléze vešel do velkolepých prostor svých soukromých kanceláří. Zvuk kroků tu tlumil hluboký koberec barvy hnědé slonoviny. Stěny byly obloženy týkovým dřevem, pokryté dřevoryty zobrazujícími výjevy ze Západu devatenáctého století. Sloupy podpírající střechu byly vyřezané jako totemy. Rozlehlý strop pak zdobily fresky výjevů z dřevních dnů San Franciska.

K vyřizování hlavního obchodu, ale i řady svých soukromých aktivit, měl Cromwell tři sekretářky. Všechny to byly krásné dívky, vysoké, půvabné, inteligentní a pocházející z lepších rodin ze San Franciska. Platil jim více, než by si mohly kdy vydělat u jeho konkurentů. Jeho jediným mimořádným požadavkem bylo, aby všechny nosily šaty stejné barvy a stejného střihu. Platila jim je samozřejmě banka. Každý den byla barva jiná. Dnes měly na sobě hnědou, která ladila s kobercem.

Jakmile ho uviděly vcházet, okamžitě vyskočily a obklopily ho. Vesele štěbetaly a vítaly ho zpátky z dovolené, kterou měl údajně strávit rybařením v Oregonu. I když ho to stálo značné odříkání a hodně pevné vůle, Cromwell se nikdy nedopustil intimní známosti s žádnou z nich. Na takovéto vztahy na pracovišti měl velice vyhraně-

ný názor.

Když se s ním mile přivítaly, vrátily se sekretářky na svá místa u psacích stolů. Cromwell požádal vedoucí sekretářku, která s ním spolupracovala už devět let, aby přišla k němu do kanceláře.

Usadil se za masivním týkovým stolem a kufr zastrčil pod něj. Pak se na Marion Morganovou usmál. „Jak se vám daří, slečno Morganová? Nevyskytl se v poslední době nějaký přítel?“

Polil ji ruměncem. „Ne, pane Cromwelle. Já trávím večery doma s knížkou.“

Marion bylo jednadvacet, když dokončila školu a začala pracovat pro Cromwella jako pokladní, a postupně se vypracovala na manažerku. Blížila se jí třicítka a dosud nebyla nikdy vdaná, protože ji mnozí už považovali za starou pannu. Pravda byla však jiná. Mohla mít kteréhokoliv muže ve městě. Byla to neobyčejně kouzelná a vyzrálá žena, která si mohla ctitele vybírat, ale která si stále ještě nikoho za manžela nezvolila. Byla snad poněkud přepečlivá, pokud šlo o výběr mužů, ale princ jejích snů v zářivé zbroji se prostě ještě neobjevil. Slámově žluté vlasy měla podle poslední módy stočené na hlavě do uzlu a půvabné rysy jejího obličeje podtrhovala dlouhá labuť šíje. Postava upnutá v korzetu měla klasický tvar přesýpacích hodin. Hleděla přes stůl na Cromwella svýma zelenýma očima, připomínajícíma barvu korálového moře, a v jemně tvarované ruce držela připravenou tužku a poznámkový blok.

„Každou chvíli očekávám příjezd expertů zastupujících banku v Salt Lake City, kteří budou kontrolovat naše záznamy.“

„Budou prohlížet také naše účetní knihy?“ otázala se mírně vyděšená.

Zavrtěl hlavou. „Nic takového. Doslechl jsem se od kolegů bankéřů, že banka v Salt Lake City byla vyloupená a peníze pocházející z této loupeže by mohly být vloženy do některé jiné banky.“

„Přejete si, abych se o tuhle záležitost postarala?“

„Ne. Prosím, jenom je zabavte, dokud nebudu připraven to vyřešit.“

Měla-li Marion nějaké otázky ohledně vágnosti Cromwellova požadavku, žádnou nejistotu nedala najevo. „Ano, samozřejmě, postarám se, aby se cítili dobře, dokud si nebudete přát je vidět.“

„To bude vše,“ skončil Cromwell. „Díky.“

Jakmile Marion opustila kancelář, Cromwell z náprsní kapsy vytáhl bankovní směnku domu Salt Lake Bank & Trust. Vstal a přešel k velkému trezoru, obsahujícímu bankovní knihy a záznamy. Pak rychle a zkušeně upravil hlavní knihu tak, aby z ní vyplývalo, že směnka byla již přijata a v plné výši proplacena Eliahu Ruskinovi. Cromwell dále provedl několik zápisů svědčících o tom, že částka byla odečtena z likvidního kapitálu jeho banky.

Cromwell po dokončení těchto úprav nemusel čekat nijak dlouho. O dvacet minut později totiž do přední kanceláře napochodovali očekávaní agenti. Marion je zdržela, když prohlásila, že pan Cromwell je momentálně velice zaneprázdněn. Teprve když se ozval malý bzučák, umístěný na spodní straně desky stolu, vyzvala je, aby vstoupili.

Cromwell právě telefonoval, takže je pozdravil pouze úklonou hlavy a gestem je vyzval, aby se posadili. „Ano, pane Abrenathy, osobně dohlédnu, aby byl váš účet uzavřen a peníze převedeny do banky v Baton Rouge v Louisianě. Není zač. Rád jsem vám pomohl. Příjemnou cestu. Sbohem.“

Cromwell odložil sluchátko telefonu, na jehož druhém konci nikdo nebyl. Vstal, obešel stůl a nabídl ruku k pozdravu. „Dobrý den, jsem Jacob Cromwell, prezident banky.“

„Tito pánové jsou ze Salt Lake City,“ uvedla je Marion. „Přáli si s vámi mluvit ohledně směnky vystavené jejich bankou.“ Pak zavířila sukní, sotva dva centimetry nad kotníky, opustila kancelář a zavřela za sebou dveře.

„Jak vám mohu pomoci?“ otázal se zdvořile Cromwell.

Jeden z mužů byl vysoký a společensky uhlazený, ten druhý menší, statný a upocený. První promluvil dlouhán. „Jsem William Bigalow a tohle je můj společník Joseph Farnum. Provádíme pátrání, jestli některá finanční instituce v San Francisku neobdržela částku čtyři sta pětasedmdesát tisíc dolarů vystavenou v Salt Lake Bank & Trust.“

Cromwell zvedl obočí v předstíraném nepochopení. „A v čem je tedy problém?“

„Směnku vystavil ředitel banky pod hrubým nátlakem těsně

předtím, než ho lupič zastřelil a utekl se směnkou i hotovými penězi ze sejfu. My se je teď pokoušíme vystopovat.“

„Ach, bože můj,“ vydechl Cromwell a rozhodil rozrušením ruce. „Ta směнка se nám dostala do rukou včera odpoledne.“

Oba agenti zkameněli. „Vy máte tu směnku?“ otázal se nedočkavě Farnum.

„Ano, je v sejfu našeho účetního oddělení.“ Cromwellův hlas zněl nyní velmi vážně. „Naneštěstí jsme ji proplatili.“

„Proplatili jste ji!“ zalapal po dechu Bigalow.

Cromwell pokrčil rameny. „No, ano.“

„Zajisté jste vystavili šek,“ napověděl Farnum v naději, že je stále ještě čas zastavit toho lumpa dřív, než šek v nějaké jiné bance promění.

„Ne, ten pán, jehož jméno bylo na oné směnce, nás požádal o proplacení v hotovosti a my mu vyhověli.“

Bigalow a Farnum hleděli na Cromwella šokovaně. „Vy jste vyplatili málem půl milionu dolarů člověku, který zjevně vešel do vaší banky jen tak z ulice?“ Bigalow se zle zamračil.

„Osobně jsem tu směnku zkontroloval, když mi ji můj ředitel přinesl k odsouhlasení. Zdála se naprosto v pořádku.“

Bigalow nevypadal moc šťastně. Byl to on, kdo se bude muset spojit s ředitelem banky v Salt Lake Bank a prozradit jim, že jejich čtyři sta sedmdesát pět tisíc dolarů je pryč.

„Jaké bylo na směnce jméno?“

„Nějaký pan Eliah Ruskin,“ odpověděl Cromwell. „Vytasil se s celou složkou dokumentů, potvrzujících, že pan Ruskin je zakladatelem pojišťovací společnosti, která hodlá vyplatit plnění z pojistné události způsobené požárem, jenž zničil celý jeden blok domů ve městě...“ Zde se Cromwell odmlčel. „Myslím, že říkal Bellingham ve státě Washington.“

„Můžete toho Ruskina popsat?“

„Velmi dobře oblečený,“ spustil Cromwell. „Vysoký, blond vlasy a mohutný světlý knír. Barvu jeho očí jsem nepostřehl. Vzpomínám si však, že měl takovou zvláštní hůl se stříbrnou orlí hlavou namísto rukojeti.“

„Je to Ruskin, samozřejmě,“ zamumlal Farnum.

„Tak to tedy nemarnil čas,“ prohodil Bigalow ke svému partnerovi. „Musel chytit expresní vlak, aby se sem dostal v podstatě za jeden den.“

Farnum se na Cromwella díval skepticky. „Copak vám nepřiřadalo divné, vyplatit naprosto neznámému člověku z cizího státu takovou horentní sumu?“

„Pravda, ale jak jsem vám řekl, osobně jsem směnku zkontroloval a ujistil se, že nejde o žádný padělek. Zeptal jsem se ho, proč ji nepředložil k proplacení nějaké bance v Seattlu, a on mi odpověděl, že jeho společnost otevírá kancelář v San Francisku. Ujišťuju vás, že ta směnka byla bona fide. Nenašel jsem jediný důvod, proč bych měl pojmout nějaké podezření. Zaplatili jsme, i když nás to stálo téměř poslední dolar v hotovosti, který jsme v trezoru měli.“

„Banka, kterou zastupujeme, z toho moc šťastná nebude,“ poznamenal Farnum.

„Ano,“ pokýval Bigalow vážně hlavou. „Nejspíš to jenom tak klidně nespoknou.“

„Nemají jinou možnost, než tu směnku proplatit. Můžeme celkem s jistotou předvídat, že bankovní komise se přikloní na stranu Cromwellovy banky, kdyby se ředitelé Salt Lake Bank rozhodli podat protest.“

Oba agenti se zvedli.

„Budeme od vás potřebovat písemné prohlášení, pane Cromwelle,“ oslovil ho Farnum, „ohledně podrobností vaší platby.“

„Hned zítra ráno to nechám naším právníkem sepsat.“

„Díky za vaše uznání.“

„Není vůbec zač,“ odpověděl Cromwell, který ale zůstal sedět. „Udělám pro spolupráci všechno, co je v mých silách.“

Jakmile agenti odešli, Cromwell zavolal slečnu Morganovou. „Postarejte se, prosím, aby mě v příštích dvou hodinách nikdo nevyrušoval.“

„Zařídím to,“ pravila pohotově.

Když se za ní zavřely dveře, Cromwell k nim přešel a zamkl je. Pak zpod stolu vytáhl těžký kufr, položil ho na týkovou desku stolu a otevřel. Uvnitř se povalovaly bankovky, některé volné, jiné ve sloupcích, opatřené papírovými páskami.

Cromwell začal metodicky počítat bankovky a rovnat je do sloupečků. Hotové kupičky pak opatřil papírovou páskou, na kterou vždy napsal celkovou sumu. Když skončil, byla celá deska stolu zakrytá úhlednými svazky bankovek, popsaných a spočítaných. Celkový součet se blížil dvěma stům čtyřiceti jednomu tisíci dolarů. Pak peníze opatrně naskládal zpátky do kufru a zavazadlo strčil pod stůl. Nakonec otevřel pár účetních knih, v nichž zapsal různé vklady na několik falešných účtů, které založil již dříve, aby měl kde skrýt za léta uloupené peníze. Byly to prostředky, které použil na vytvoření aktiv, potřebných k otevření vlastní nové banky. Spokojen, že je nyní krytý ze všech možných směrů, zazvonil slečně Morganové a sdělil jí, že je opět připraven zabývat se všedními záležitostmi spojenými s vedením úspěšného finančního domu.

Pracovní doba v bance trvala od deseti hodin dopoledne do tří odpoledne. Když se den překulil až k zavírací hodině, Cromwell počkal, dokud všichni zaměstnanci neodešli domů a banka nebyla zamčená. Pak, sám v rozlehlých bankovních prostorách, odvezl kufr výtahem do přízemí a k bankovnímu trezoru, který byl, v souladu s jeho instrukcemi, stále ještě otevřený. Balíčky bankovek, pěkně jeden po druhém, pak vkládal do vlastních truhlíků, které používali jednotliví pokladníci při běžných transakcích klientů. Kvittance, které vyhotovil, dostane ráno hlavní účetní, který zanesе klamné vklady, aniž by znal sériová čísla bankovek.

Jacob Cromwell byl sám se sebou spokojený. Podvod a navíc loupež v bance v Salt Lake City představovaly dosud jeho nejtroufalejší podnik. V žádném případě ho však již nechtěl opakovat. Jeho hnusný čin svede případné sledovatele z cesty. Budou si totiž myslet, že se stává odvážnějším, a brzy přesvědčí sami sebe, že gangster by se mohl znovu pokusit vyloupit nějakou větší městskou banku. On však věděl, kdy nemá pokoušet štěstí. Taková loupež je nesmírně komplikovaná záležitost. Až opět vyrazí na zločineckou výpravu, bude to rozhodně v nějakém menším městě. Ještě se nerozhodl ve kterém.

Když zavřel trezor, zamkl ho a nastavil časový zámek, odešel do suterénu a odtud vyklouzl na ulici tajnými dveřmi, o nichž věděl jenom on. Hvízdal si melodii „Yankee Doodle“, ještě když zastavil

taxík, aby ho odvezl do California Street. Tam nastoupil na lanovku, která ho vyvezla do příkrého, čtyřiadvacetiprocentního srázu vysokého sto pětadvacet metrů, k jeho domu na Nob Hillu, „kopci pokrytém paláci“, jak ho jednou popsal Robert Louis Stevenson.

Cromwellovo sídlo se nacházelo mezi obdobnými zámečky na konci pitoreskní uličky s názvem Cushman Street. Ty další monumenty bohatství si tu postavili většinou šťastní zlatokopové, kteří narazili na bohaté naleziště, nebo příslušníci Velké čtyřky z Central Pacific, později Southern Pacific Railroad – Huntington, Stanford, Hopkins a Crocker. Očím tvůrčího umělce či projektanta připadaly stavby jako architektonická monstra, jež zešilela okázalostí.

Na rozdíl od většiny domů zbudovaných ze dřeva, dům Cromwella a jeho sestry Margaret byl z lámaného kamene a zvenčí působil poměrně usedle, spíše jako nějaká knihovna. Podle některých vykazoval podobnost s Bílým domem ve Washingtonu.

Sestra už na něj netrpělivě čekala. Za jejího neustálého pobízení se převlékl na večer na Barbary Coast. Skutečně, pomyslel si, když si bral večerní oblečení, byl to zatraceně přínosný týden. Další úspěch, který znovu posílil jeho už tak dost silný pocit nepřemožitelnosti.

IRVINE ŽÁDNÁ SÉRIOVÁ ČÍSLA BANKOVEK V BOZEMANU NEZJISTIL. Nejenže je banka nezaznamenala, ale v důsledku loupeže dokonce ukončila svou činnost. V době, kdy její zisky stačily pokrýt ztráty, banka zkolabovala a její vlastník prodal všechna její aktiva, která ještě zbyla, i vlastní budovu jednomu bohatému majiteli stříbrného dolu.

Irvine se tedy vydal za další vyloupenou bankou ze seznamu. Železnice Northern Pacific se dostala do havířského města Elkhorn v Montaně, rozkládajícího se v nadmořské výšce 2150 metrů. Toto prudce se rozvíjející hornické město s dvěma a půl tisíci obyvateli vyprodukovalo v letech 1872 až 1906 nějakých deset milionů dolarů ve zlatě a stříbře. Zlodějský řezník vyloupil místní banku před třemi lety a zanechal tehdy za sebou čtyři mrtvé.

Těsně předtím, než vjel vlak na nádraží, Irvine již snad podesáté od doby, kdy opustil Bozeman, studoval zprávu o loupeži v Elkhornu. Byl to opět stejný modus operandi, jaký zloděj použil při všech svých dosavadních loupežích. Přestrojený za horníka vstoupil do banky krátce poté, co dostala finanční hotovost k vyplacení tři tisíc mužů pracujících na čtyři směny. Jako obvykle neexistoval na vlastní zločin žádný svědek. Všechny čtyři oběti – ředitel banky, pokladník a manželský pár, který si vybíral hotovost – byly zastřeleny z blízkosti ranou do hlavy. Výstřely jako obvykle nikdo neslyšel a lupič zmizel, aniž by zanechal jedinou stopu.

Irvine se nejprve přihlásil v hotelu Grand a pak se vydal pěšky hlavní ulicí k bance Marvin Schimdt Bank, jejíž nové jméno bylo odvozeno od současného majitele – zlatokopa, který ji koupil. Architektura bankovní budovy byla typickým příkladem současného stylu, který se uplatňoval ve většině důlních měst. Místní kámen a napodobenina gotiky. Prošel rohovými dveřmi, nacházejícími se na křižovatce Old Creek a Pinon Street. Ředitel seděl za nízkou přepážkou nedaleko masivního ocelového sejfu, na němž byl namalovaný los stojící na nějakém balvanu.

„Pan Sigler?“ otázal se Irvine.

Mladý muž s černými, dozadu ulíznutými napomádovanými vlasy zvedl hlavu na pozdrav. Jeho oči měly zvláštní tmavozelený odstín a

rysy v obličejí prozrazovaly indiánské předky. Byl oblečený do pohodlných bavlněných kalhot, košile s měkkým límečkem a bez kravaty. Ze stolu zvedl brýle a nasadil si je na nos.

„Já jsem Sigler. Jak vám můžu pomoci?“

„Jmenuju se Glenn Irvine z Van Dornovy detektivní agentury a jsem tu kvůli vyšetřování loupeže, k níž tu před pár lety došlo.“

Sigler se okamžitě zamračil a zatvářil se rozmrzele. „Nemyslíte, že to je dost dlouho na to, aby Van Dornovi lidi konečně dorazili na místo? Ta loupež a vraždy se staly v roce 1903.“

„Tehdy jsme nebyli pověřeni vyšetřováním,“ bránil se Irvine.

„Tak proč jste tu teď?“

„Abychom zaznamenali sériová čísla bankovek, které lupič tehdy odcizil. Za předpokladu ovšem, že jsou zapsaná.“

„Kdo vás za vaši činnost platí?“ nedal se odbýt Sigler.

Irvine chápal Siglerovu nedůvěru a podezřívavost. Sám by měl podobné pocity být na ředitelově místě. „Vláda Spojených států. Chtějí, aby ty loupeže a vraždy přestaly.“

„Je mi divné, že toho parchanta ještě nedopadli,“ poznamenal chladným tónem Sigler.

„Jestli chodí po dvou nohách, pak ho Van Dornova agentura chytí,“ pravil Irvine sebejistě.

„Uvěřím tomu, až to uvidím,“ poznamenal lhostejně Sigler.

„Mohl bych vidět váš registr sériových čísel bankovek? Kdybychom dostali ta čísla z ukradených bankovek, uděláme všechno pro to, abychom je vystopovali.“

„Podle čeho soudíte, že jsme ta čísla zaznamenávali?“

Irvine pokrčil rameny. „Podle ničeho. Nikdy ale neuškodí se zeptat.“

Sigler prohrábl zásuvku svého stolu a vytáhl svazek klíčů. „Všechny staré bankovní záznamy uschováváme ve skladišti za budovou.“

Pokynul Irvineovi, aby ho následoval. Vyšli zadními dveřmi ke kamenné stavbě, stojící na pozemku banky. Dveře protestovaly hlasitým skřípěním v nenaolejovaných pantech. Uvnitř ležely na policích řady bankovních a účetních knih. Vzadu v místnosti byl stolek s jednou židlí.

„Posaďte se, pane Irvine, podívám se, co dokážu najít.“

Irvine nebyl moc optimistický. Najít banku, jež uchovávala zázna-

my sériových čísel bankovek, které jí prošly rukama, se zdálo krajně nepravděpodobné. Byl to výstřel na hodně vzdálený cíl, ale bylo nezbytné prověřit každou i sebemenší možnost. Pozoroval Siglera, jak se probírá několika knihami vázanými v plátně. Konečně jednu z nich otevřel a spokojeně kývl.

„Tady to máte,“ oznámil Sigler triumfálně. „Sériová čísla všech bankovek v trezoru pouhé dva dny před loupeží. Několik bankovek dostalo mezitím pár našich zákazníků, samozřejmě, většinu ale odnesl lupič.“

Irvine byl jako omráčený, když otevřel knihu a z jejích řádků na něj hleděly dlouhé sloupce inkoustem zapsaných čísel. Bylo zde několik druhů bankovek velké hodnoty. Zlaté certifikáty, stříbrné certifikáty, úpisy vydané různými bankami, to vše bylo v hlavní pokladní knize zaznamenáno. Sériová čísla americké státní pokladny byla vytištěna vertikálně i horizontálně na okrajích; místní banky, jež je vydávaly, přičleňovaly k nim ještě další čísla a připisovaly je dolů. Většina z nich pocházela z Continental & Commercial National Bank of Chicago a Crocker First National Bank of San Francisco. Vzhlédl k Siglerovi, který se momentálně dmul pýchou.

„Neumíte si představit, co to pro nás znamená,“ prohlásil Irvine, spokojený nad největší očekávání. „Ted' můžeme předat ta čísla ukradených bankovek každé bance v zemi, kde je mohl ten lupič uložit. Také bude možné rozšířit letáky s čísly bankovek mezi obchodníky na Západě s žádostí, aby si na ně dali pozor.“

„To vám tedy přeju hodně štěstí,“ ozval se pesimisticky Sigler. „Je sotva možné vystopovat finanční toky tři roky staré. Každá bankovka mohla zatím už stokrát změnit majitele.“

„Máte nejspíš pravdu, ale doufáme, že je ten lupič stále ještě utrácí.“

„To nezní moc nadějně,“ prohlásil Sigler s neveselým úsměvem. „Vsadil bych se o svůj měsíční plat, že ty peníze již dávno utratil.“

Sigler má nejspíš pravdu, pomyslel si Irvine. To však Irvinea neodrazovalo. Bell přece předpovídal, že to bude nějaká bezvýznamná chyba, která toho banditu prozradí. Ted' šlo pouze o to, jak dostat příslušné informace do ostatních bank a k obchodníkům, a doufat, že tak odhalí nějakou stopu, vedoucí k místu pobytu záhadného zabijáka.

CURTIS SEDĚL U STOLU V KANCELÁŘI ARCHIVU ZÁPADNÍ DIVIZE železnice Union Pacific v Omaze v Nebrasce. Byl obklopený vysokými policemi přetékajícími hlavními a účetními knihami, plnými popisů jednotlivých drážních operací. Za těch devět dní, kdy prováděl svůj průzkum, prohledal záznamy čtyř různých železničních společností a dostavníkové sítě Wells Fargo ve snaze nalézt nějakou stopu, jak mohl Řezník z místa činu zmizet.

Byla to však marnost nad marnost. Nic nesouhlasilo. Nejprve začal zkoumat možnosti dostavníků. Většina jejich tras byla v roce 1906 již zrušena. Wells Fargo si nicméně stále držel monopol, s expresními linkami zasahoval tisíce kilometrů do oblastí, kam železnice nepronikla. Avšak jejich jízdní řády neodpovídaly požadovaným časům.

V roce 1906 existovalo šestnáct set různých železničních společností, které používaly více než tři sta padesát tisíc kilometrů tratí. Padesát největších společností ovládlo každá šestnáct set kilometrů. Curtis zredukoval počet železnic na pět, které přicházely v úvahu. Sem patřily společnosti, jež provozovaly trasy přes města postižená bankovními loupežemi.

„Nedal byste si šálek kávy?“

Curtis zvedl oči od jízdního řádu a pohlédl do tváře drobného muže, vysokého jen sto pětapadesát centimetrů. Jmenoval se Nicholas Culhane a měl hnědé, prošedivělé vlasy, jež si česal dopředu, aby zakryl počínající pleš. Fretčí hnědé oči živě těkaly s udivující frekvencí. Na horním rtu se pyšnil úzkým knírkem, jehož do špičky zastřižené konce přesahovaly koutky úst o dobré dva centimetry na každou stranu. Chodil lehce nahrben a na nose mu seděly brýle, za nimiž vypadaly jeho oči značně velké. Curtise pohled na tohoto příčinlivého človíčka s pružným krokem pobavil. Takhle si představoval perfektního opatrovníka zatuchlých archiválií.

„Ne, díky,“ Curtis se zarazil, aby pohlédl na kapesní hodinky. „Odpoledne nikdy kávu nepiju.“

„Našel jste něco?“ chtěl vědět Culhane.

Curtis unaveně zavrtěl hlavou. „Žádný osobní vlak tu přibližně v době té loupeže nestavěl.“

„Modlím se, abyste toho vraždícího vyvrhela chytili,“ pronesl Culhane náhle hněvivým hlasem.

„To zní, jako byste ho nenáviděl.“

„Mám k tomu osobní důvody.“

„Osobní?“

Culhane přikývl. „Moje nebližší sestřenice byla se svým malým chlapečkem v bance v McDowellu v Novém Mexiku, právě když ji Řezník přepadl. Zabil je.“

„To je mi líto,“ pravil Curtis omluvně.

„Musíte ho dopadnout a pověsit!“ Culhane udeřil pěstí do stolu, až se na něm otevřený jízdní řád zachvěl a několik stránek se převrátilo. „Ty jeho zločiny mu procházejí už příliš dlouho.“

„Ujišťuju vás, že Van Dornova agentura pracuje dnem i nocí na tom, aby ho dostala před soud.“

„Našli jste něco, díky čemu by se dal vystopovat?“ zeptal se dychtivě Culhane.

Curtis pozvedl ruce v bezradném gestu. „Objevíli jsme jedinou stopu, a to, že mu chybí malíček na levé ruce. Kromě toho nemáme nic.“

„Zkontrolovali jste dostavníky?“

„Strávil jsem celý jeden den v archivu Wells Fargo. Byla to slepá ulička. Podle jízdních řádů se žádný dostavník nepřiblížil městu minimálně čtyři hodiny od provedení loupeže. Víc než dostatek času pro banditu, aby se dokázal vyhnout dopadení.“

„Co osobní vlaky?“

„Šerif se svými zástupci obtelegrafovali okolní města s výzvou, aby tamní policisté zastavili všechny vlaky a prověřili každého cestujícího, který by se jim zdál podezřelý. Prohlédli dokonce všechna zavazadla v naději, že by mohli padnout na vaky s uloupenými penězi, ale žádný takový důkaz nenalezli, stejně jako žádného podezřelého. Ten bandita byl příliš chytrý. Maskování, které při loupežích a vraždách užil, bylo naprosto dokonalé, stejně jako role, do které se vždy vpravil. Muži zákona se neměli čeho chytit.“

„Souhlasily podle jízdních řádů alespoň odjezdy vlaků s dobou loupeží?“

„Jenom ve dvou případech,“ odpověděl unaveně Curtis. „Odjezdy zbývajících s událostmi v bankách časově nesouvisely.“

Culhane si zamyšleně prohrábl řídnoucí vlasy. „Takže jste vyloučil dostavníky a osobní vlaky. Co nákladní vlaky?“

„Nákladní vlaky?“

„Zkontroloval jste si časy jejich odjezdů?“

Curtis přikývl. „Tady je to trochu jiné. Vlaky, které jsem byl schopen dohledat ve správnou dobu na správném místě, vyjížděly z příslušných měst vždy právě v požadovanou hodinu.“

„Takže tady máte tu svou odpověď“, pravil s ulehčením Culhane.

Curtis hned neodpověděl. Byl unavený, nacházel se na pokraji či-rého vyčerpání a deprese z toho, že se mu nepodařilo pokročit a dosáhnout nějakého významnějšího objevu. V duchu toho Řezníka už několikrát proklel. Zdálo se lidsky nemožné, aby člověk dokázal být tak neviditelný, pouhý přelud, schopný vzpírat se veškerým snahám svých pro-následovatelů.

Nakonec řekl: „Podceňujete policisty. Prohledali uzavřené vagony všech nákladních vlaků, které v určitém časovém intervalu projížděly městem.“

„Co uzavřené vozy, které byly odsunuty na vedlejší kolej, aby zde vyčkaly připojení na nějaký příští vlak? Mohl se v nějakém schovat a uniknout tak slídivým očím.“

Curtis zavrtěl hlavou. „Policejní oddíly prohledaly každý prázdný vůz a po banditovi nenašli ani stopu.“

„Kontrolovali také naložené vagony?“ vyzvídal Culhane.

„Jak by mohli? Ty vozy byly zamčené. Do nich se žádný lupič nemohl dostat.“

Culhane se ušklíbl jako liška na horké stopě. „Počítám, že vám ještě nikdo neřekl, že všichni brzdaři vlaků mají klíče, kterými se dají odemknout zámky každého vagonu, třeba v případě požáru.“

„To jsem netušil,“ přiznal Curtis.

Brýle s ocelovými obroučkami sklouzly po Culhaneově nose. „To je určitě něco, na co by se mělo myslet.“

„Ano, to jistě je,“ přitakal Curtis, kterému začínaly v hlavě vířit myšlenky. „Provádíme tu vylučovací proces. Pátrací hlídky prohlásily, že z města nevedly žádné stopy, které by se daly sledovat, z čehož vyplývá, že náš muž nejel na koni. Dále je prakticky jisté, že nepoužil dostavník, a zdá se velmi nepravděpodobné, že by si normálně koupil lís-

tek a odjel z města vlakem. A konečně ho neobjevili ani při prohlídce prázdných uzavřených vagonů.“

„Takže naložené a zamčené kryté vagony zůstávají jediným způsobem transportu, který nebyl prověřen,“ trval na svém Culhane.

„Možná jste na to kápl,“ připustil zamyšleně Curtis.

V jeho obličejích se objevil nedočkavý výraz, jak si začal představovat nový scénář. „To nám otevírá celé široké spektrum možností. Teď budu muset projít záznamy o jednotlivých vagonech ve vlacích v inkriminované době, zjistit, kdo je vlastní, co přepravovaly a jaká byla jejich cílová stanice.“

„To nebude žádná legrace,“ poznamenal Culhane. „Budete muset zkontrolovat stovky nákladních vozů z tuctu vlaků.“

„Je to jako kousek skládanky: najdi zavřený nákladní vagon odstavený na vedlejší koleji, a to ve všech městech a dnech, kdy došlo k loupežím.“

„Velice rád vám pomůžu s našimi záznamy o nákladních vlacích.“

„Vřelé díky, pane Culhane. Dva ze zmíněných vlaků dopravovala skutečně společnost Union Pacific.“

„Jen mi povězte, ve kterých městech byly, a já vám vydoluju záznamy o jejich výrobních číslech, vlastnících i o agentech, kteří ty vozy pronajali a zaplatili za jejich transport.“

„Znamenáte pro mě obrovskou pomoc a já jsem vám za to vděčný,“ pronesl upřímně Curtis.

„Vděčný jsem já vám, pane Curtisi. Nikdy jsem si nepředstavoval, že se zúčastním dopadení toho Řezníka, vraha mé sestřenice a jejího dítěte, a že ho doženu před soud.“

Po téměř čtyřech hodinách, s Culhaneovou vydatnou pomocí, měl Curtis konečně důležitou informaci, která mu nabídla solidní směr dalšího pátrání. Teď musel jen prohledat archivy společností Southern Pacific, Atchison, Topeka & Santa Fe a Denver & Rio Grande, aby potvrdil Culhaneovu teorii.

Při západu slunce téhož dne již seděl ve vlaku do Los Angeles, na cestě do archivů společností Atchison a Topeka & Santa Fe. Příliš vzrušený, než aby usnul, hleděl za svůj odraz v okně. Na sledování krajiny venku byla příliš tma. Byl plný optimismu, přesvědčen, že kýžený konec cesty je hned za příštím kopcem či nejbližší zatáčkou.

KDYŽ BELL V PODVEČER VYSTUPOVAL Z VLAKU, UVÍTAL HO mírný déšť, skrápějící špinavé městské ulice. V pohasínajícím světle viděl, že Bisbee v Arizoně je vlastně vertikálně uspořádané město, s ostře vystupujícími vrchy, posetými řadou domů, přístupných pouze po příkrých schodech. Na cestě k hotelu Copper Queen procházel úzkými křivolakými ulicemi, dokonalým labyrintem, lemovaným po stranách bytelnými cihlovými domy.

Byla sobota a Bell zjistil, že šerifovu kancelář i místní vězení má na povel zástupce šerifa. Ten mu sdělil, že šerif si vzal pár dní volna na opravu svého domu poničeného záplavami, které se vrhly na město z okolních kopců, a že se nevrátí do práce až do čtvrtka. Když se ho Bell zeptal, jak se dostane k šerifovu domu, zástupce mu odmítl tuto informaci podat, protože prohlásil, že šerif může být vyrušován pouze v naléhavém případě.

Bell se zapsal v hotelu, v hotelové restauraci pojeďl lehkou večeři a pak vyrazil do města. Odpustil si drink v salonku hotelu Copper Queen a vydal se na nechvalně známý Brewery Gulch s celkem padesáti vyhlášenými hospodami. Toto místo bylo v kraji pověstné jako nejdivočejší, nejvykřičenější a nejopilejší ulice Západu.

Prohlédl si čtyři hospody, do každé vešel a nechal na sebe působit prostředí, než se přesunul zase do dalšího podniku. Nakonec se přece jen usadil v rozlehlém sále s dřevěným ostěním a se stísněným pódiem, na němž malá hudební skupina vyhrávala ragtime, zatímco čtyři tanečnice přitom stepovaly kolem. Protlačil se mezi obsazenými stolky k baru a počkal, dokud se ho barman nezeptal: „Copak to bude, příteli, whiskey, nebo pivo?“

„Jakou máte nejlepší whiskey?“

„Jacka Danielse z Tennessee,“ odvětil bez váhání barman. „Vyhrála zlatou medaili na výstavě v St. Louis jako nejlepší whiskey na světě.“

Bell se usmál. „Už jsem ji občas pil. Dejte mi, prosím, dvojitou.“

Zatímco barman naléval, Bell se otočil, opřel se loktem o barový pult za sebou a rozhlédl se po hučícím salonu. Jako ve většině hospod na Západě i tady byla velká část prostoru vyhrazena hazardu. Bellovy oči klouzaly od stolu ke stolu, aby našly tu správnou společnost hráčů

pokeru. Konečně objevil, co hledal, stůl obsazený muži v elegantnějším oblečení, než měla většina přítomných horníků. Byli to zřejmě obchodníci nebo důlní úředníci, a navíc, což bylo vůbec nejlepší, byli jenom čtyři, pátý hráč jim chyběl.

Bell zaplatil za whiskey a zvolna přistoupil ke stolu. „Mohl bych se k vám připojit, pánové?“ otázal se. Statný muž s červeným obličejem souhlasně přikývl a pokynul k prázdné židli. „Jste vítán, přisedněte,“ řekl.

Muž na opačné straně stolu zamíchal karty, vzhlédl, a když se Bell posadil, začal rozdávát. „Já jsem Frank Calloway. Ti další jsou Pat O’Leery, Clay Crum a Lewis Latour.“

„Isaac Bell.“

„Jste tu ve městě nový, pane Belle?“ zeptal se O’Leery, mohutný svalnatý Ir.

„Ano. Přijel jsem vlakem v šest třicet z Phoenixu.“

„Obchodně, nebo za zábavou?“ pátral O’Leery.

„Obchodně. Jsem agent Van Dornovy detektivní agentury.“

Všichni vzhlédli od karet a se zvědavým zájmem na Bella zírali.

„Nechte mě hádat,“ ozval se Crum a složil si ruce na klenutém břiše. „Jste tu kvůli té bankovní loupeži a vraždám, ke kterým došlo před čtyřmi měsíci.“

Bell přikývl. Rukou zakryl karty a prohlédl si je.

Latour promluvil s francouzským akcentem a zapálil si doutník. „Trochu pozdě, nemyslíte? Stopa je už dávno vychladlá.“

„Není chladnější, než byla pět minut po spáchání zločinu,“ namítl Bell. „Vezmu si dvě karty.“

Calloway měnil karty podle přání hráčů, snažících se co nejvíce posílit svou pozici. „Je to stejně záhada,“ dodal. „Po tom banditovi se nikdy nenašla ani stopa.“

„Zvláštní,“ pronesl bezmyšlenkovitě O’Leery. Prohlédl si rozdaný list a zatvářil se, jako by neměl ani na co vsadit. „Pas.“ Jeho oči se krátce setkaly s Bellovými. „Je zvláštní, že mohl jen tak beze stopy zmizet.“

„Šerif žádnou stopu nenašel,“ zamumlal Crum. „Policejní oddíl se vrátil do města a všichni se tvářili, jako by jim právě utekly manželky s bandou cest’áků.“ Odmlčel se. „Vsázím dva dolary.“

„Zvyšuju na tři,“ nabídl Calloway.

Latour mávl rukou k rozdávajícímu bankéři. „Končím.“

„A co vy, pane Belle,“ dotazoval se Calloway, „jste pořád ve hře?“

Bell byl potěšen, že sázky nejsou příliš vysoké, ale ani zanedbatelné. „Dorovnáвам, ukažte se.“

„Dvě královny,“ oznámil Crum.

„Dvě desítky,“ řekl Calloway. „Jsi lepší.“ Obrátil se. „Pane Belle?“

„Dvě osmičky,“ odpověděl Bell a podal karty obrácené hřbetem vzhůru Callowayovi. Jeho karta totiž nebyla nižší. Měl tři kluky, ale domníval se, že prohra ho spíše přiblíží ke spoluhráčům. „Měl někdo nějaké vysvětlení, jak ten lupič odsud zmizel?“

„Nic, o čem bych slyšel,“ odpověděl O’Leery. „Když jsem mluvil s šerifem naposledy, byl naprosto bezradný.“

„To byl šerif Hunter, že?“ ujíšťoval se Bell, který se rozpomínal na zprávu agentury.

„Joe Hunter zemřel na srdce jenom dva měsíce po těch vraždách,“ odvětil Latour. „Novým šerifem je Stan Murphy, který dělal Hunterovi prvního zástupce. On ale ví, co se tehdy dělo, jako každý.“

„Je velmi milý, když se mu líbíte,“ pokračoval Crum. „Dotkněte se ho však z té špatné strany a roztrhá vás na kusy.“

„Rád bych si s ním pohovořil, ale pochybuju, že by byl o šábesu v kanceláři,“ poznamenal Bell, aniž by se zmínil o zrazování, jehož se mu dostalo ze strany Murphyho zástupce. „Kdepak bych ho našel?“

„Před dvěma týdny jsme tu měli ošklivou povodeň,“ odvětil Calloway. „Poškodila hodně i jeho dům. Počítám, že ho najdete až po krk v opravách.“

„Můžete mě k jeho domu nasměrovat?“

O’Leery mávl rukou někam k severu. „Běžte prostě až na konec Howland Street a pak se dejte po schodech nahoru. Ten dům je natřený na zeleno a vedle něj je malý hájek pomerančovníků.“

Hovor se stočil k politice a jestli se Teddy Roosevelt bude moct ucházet o třetí zvolení prezidentem, a když ne, tak koho doporučí jako svého následovníka. Celou tu dobu Bell na každou vítěznou hru tři partie prohrál, takže lehce své spoluhráče přesvědčil, že rozhodně není žádný falešný hazardní hráč. Podařilo se mu ale zavést hovor nenápadně zpět na vraždy v bance.

„Zdá se podivné, že nikdo neviděl toho lupiče odcházet z banky

nebo odjíždět z města,“ pronesl jen tak mimochodem Bell, aniž přestal hrát.

„Nikdo se nepřihlásil,“ poznamenal O’Leery.

„A nikdo neviděl toho banditu vcházet do banky nebo ji opouštět,“ dodal Latour.

„Byl tam jeden opilý havíř, který se zdržoval na protější straně ulice v blízkosti banky,“ odvětil Calloway. „Ale brzy potom zmizel.“

„Nepovažoval ho šerif Hunter za podezřelého?“

Latoura opustilo štěstí. Popáté od chvíle, kdy si k nim Bell přisedl, ohlásil pass. „Starého horníka, který byl už dávno vyřízený a vypadal, že se každou chvíli rozloučí s tímhle světem? Byl tím posledním, koho místní obyvatelé považovali za podezřelého.“

„Já sám jsem ho víc než jednou viděl rozplácnutého na chodníku, totálně zpitého,“ ozval se O’Leery. „Ten by dokázal vyloupit banku a zabít tři lidi asi tak stejně, jako bych se já mohl stát guvernérem. I tak si pořád myslím, že šlo o vnitřní záležitost a že viníkem je někdo, koho možná známe.“

„Mohl to být nějaký cizinec,“ nadhodil Bell.

Calloway nesouhlasně pokrčil rameny. „Bisbee má dvacet tisíc obyvatel. Kdo by mezi nimi poznal cizince?“

„Co ten chlápek na motocyklu?“ zeptal se neadresně Crum.

„On tu byl nějaký motocykl?“ zavěťřil Bell, náhle plný zájmu.

„Jack Carson prohlašoval, že na něm viděl jet jednoho frajera.“ Crum vyložil vítězné karty – měl flush.

Latour dlouze potáhl z doutníku. „Jack povídal, že ten jezdec byl neobvykle dobře oblečený, když ho míjel. Nechápal, jak někdo dokáže jezdit na takovém stroji, a přitom zůstat čistý a neušpiněný.“

„Viděl váš přítel tomu člověku do obličeje?“

„Jack věděl jistě jenom to, že byl hladce oholený,“ odvětil Calloway.

„Co barva vlasů?“

„Podle Jacka měl ten jezdec na hlavě buřinku. Jack si nebyl moc jistý, protože motorka jela příliš rychle. Ale měl pocit, že by podle licousů mohl mít vlasy také rusé.“

Už podruhé tento týden pocítil Bell, jak se mu žilami rozlévá vzrušení. Jeden obyvatel Eagle City v Utahu, dalšího hornického města, kde

Řezník po sobě zanechal čtyři mrtvé, uvedl, že v den vraždy viděl nějakého cizince na motocyklu.

„Kde najdu toho Jacka Carsona?“

„V Bisbee není,“ odpověděl Crum. „Když jsem o něm slyšel naposledy, tak se vracel domů do Kentucky.“

Bell si v duchu umínil, že musí požádat Van Dorna, aby se pokusil Carsona nalézt.

Když se O'Leery podíval na rozdané karty, udělal další kyselý obličej. „Ať jel na tom motocyklu kdokoliv, musel se zdržet ve městě minimálně ještě pár dní po tom přepadení.“

„Proč si to myslíte?“ chtěl vědět Bell.

„Protože by si šerif a jeho skupina všimli stop po motocyklu, kdyby lupič opustil město hned po loupeži.“

„Člověk by řekl, že by ho ale museli objevit, kdyby se v městě zdržoval do doby, než šerifův sbor vzdal další pátrání.“

„To by si člověk doopravdy mohl myslet,“ souhlasil Calloway, „ale nikdo ho pak už neviděl.“

„Byl ten Carson spolehlivý svědek?“ Bell položil na stůl pět dolarů. „Jdu výš.“

„Jack býval starostou Bisbee, právní zástupce, a byl vždycky považován za vysoce čestného člověka,“ vysvětloval Latour. „Jestli prohlásil, že viděl nějakého muže na motorce, tak muže na motorce určitě viděl. V žádném případě nemám důvod o jeho slovech pochybovat.“

„Stavíte se zítra za šerifem Murphym?“ otázal se Crum, který konečně dostal vítězný list.

Bell přikývl. „Hned zítra ráno. Ale po rozhovoru s vámi, pánové, pochybuju, že by mi mohl říct něco důležitého.“

Po dvou hodinách hry, kdy pocucával jediný drink, byl Bell ohledně sázek téměř na nule. Za celý večer prohrál pouhé čtyři dolary, takže nikdo z jeho spoluhráčů nelitoval, když se odloučil, popřál jim dobrou noc a zamířil do hotelu.

* * *

CESTA VEDOUCÍ k ulici, kde stál šerifův dům, byla dlouhá a klikať a díky lijavci, který Bisbee uprostřed noci zasáhl, značně blátivá.

Bell došel až na slepý konec a vydal se po schodech, které jako by se táhly do nekonečna. Přestože byl ve špičkové fyzické kondici, než se vyšplhal až nahoru, prudce oddechoval.

Bell se cítil docela spokojený. Ještě se musel dozvědět, na co přišli Irvine s Curtisem, jestli tedy vůbec uspěli. Už teď si však byl téměř stoprocentně jistý, že muž na motocyklu byl hledaný Rezník, poté co odložil maskování za opilého horníka. Chybějící prst nebo náznak rusých vlasů sotva znamenaly nějaký triumf. Ty vlasy, kterých si všiml Jack Carson, byly dokonce hodně nejisté. Bella zaujal nejvíc motocykl. Ne snad proto, že ho lupič vlastnil, spíše to, že tento fakt potvrzoval schopnost chytrého a chladně kalkulujícího mozku využít i nejmodernější způsoby dopravy.

Zásadní otázka zněla – jak se lupiči podařilo opustit na motorce město, aniž by byl spatřen?

Dům šerifa Murphyho byl jen několik schodů od vrcholu dlouhého schodiště. Stavba byla docela malá a vypadala spíše jako bouda než jako obytný dům. Povodeň ji zvedla ze základů a Bell viděl, že Murphy se nyní pilně snaží dům podepřít a zpevnit na novém místě, asi tři metry od původního usazení. Dům byl natřený na zeleno, přesně jak říkal O'Leery. Hájek pomerančovníků byl vodním živlem značně zdevastován.

Murphy se zuřivě oháněl kladivem a neslyšel Bella přicházet. Husté vlasy mu přitom poletovaly kolem krku a ramenou. Většina mužů zákona na Západě nebyla tlustá, ale štíhlá až kostnatá. Murphy měl tedy spíše tělo kováře než šerifa. Svaly na pažích připomínaly kmeny stromů a šíji měl jako býk.

„Šerife Murphy!“ křikl Bell mezi dopady kladiva na hlavičky hřebíků.

Murphy se zarazil s kladivem ve vzduchu v polovině náprahu a obrátil se. Pohlédl na Bella asi tak, jako by se díval na kojota. „Ano, jsem Murphy. Ale jak vidíte, mám co dělat.“

„Můžete pokračovat v práci,“ ujistil ho Bell. „Já jsem z Van Dornovy detektivní agentury a chtěl bych vám položit pár otázek ohledně bankovní loupeže a několika vražd, k nimž došlo před pár měsíci.“

Van Dornovo jméno bylo mezi vymahači práva respektováno,

takže Murphy odložil kladivo a ukázal směrem do domu. „Pojďte dovnitř. Je tam sice hrozný nepořádek, ale na kamnech mám konev kafe.“

„Po tom šplhání do kopce bych si dal skleničku vody.“

„Je mi líto, ale povodeň znečistila studni, takže se voda nedá pít. Přinesl jsem jenom galon ze žlabu pro koně ve městě.“

„Takže kávu,“ uzavřel diskusi Bell s určitou dávkou obav.

Murphy zavedl Bella do domku a v kuchyni mu nabídl židli. Nikde nebyla známka ženské ruky, takže si Bell domyslel, že Murphy je starý mládenec. Šerif nalil do dvou plechových hrníčků kávu ze smaltované konvice, která stála na sporáku na dřevo.

„Nevím, jak bych vám mohl pomoci, pane Belle. Už jsem poslal kopii zprávy o svém šetření vaší agentuře do Chicaga.“

„Nezmínil jste se tam však o tom, co viděl Jack Carson.“

Murphy se zasmál. „Toho chlápka na motocyklu? Nevěřím tomu, co Jack říká, že viděl. Jeho popis neodpovídá nikomu, koho ve městě znám.“

„Lupič se mohl převléknout,“ nadhodil Bell.

„Neměl dost času na to, aby tak zásadně změnil svůj zjev, vyzvedl motorku a zmizel.“

„Toho jezdce a jeho motorku už pak neviděli?“

Murphy pokrčil rameny. „Je mi divné, že ho kromě Jacka neviděl nikdo jiný. Muž na jediném motocyklu ve městě by musel být docela nápadný. A jak by se dostal beze stopy ven?“

„Přiznávám, že je to trochu přitažené za vlasy,“ připustil Bell, jenž nehodlal Jackův postřeh definitivně popřít.

„Jack Carson je znám jako čestný chlap, není žádný notorický pijan nebo planý mluvka. Proto jsem přesvědčený, že měl halucinace.“

„Objevili jste ještě něco dalšího, co není na papíře?“

„Poté, co jsem odeslal do Chicaga zprávu, něco našli.“ Murphy se zvedl a vytáhl zásuvku ze stahovacího psacího stolu. Pak Bellovi podal nábojnici. „Našel ji po dvou týdnech malý kluk, který si hrál na zemi, zatímco jeho otec ukládal peníze. Byla pod kobercem, takže ji lupič zřejmě přehlédl, když sbíral ostatní.“

Bell si nábojnici prohlížel. „Ráže třicet osm. Jestliže byla vyho-

zená, muselo jít o automatickou zbraň, pravděpodobně colt.“

„Mě napadlo to samé.“

„Můžu si ji nechat?“ otázal se Bell.

„Jistě. Ale pochybuju, že se z ní ještě něco dozvíte, snad s výjimkou toho, že pochází ze zbraně zločince. A ani to není jasný a pevný důkaz.“

„Jestli ne od toho zločince, pak tedy od koho jiného by pocházela?“

Murphy v bezmocném gestu zvedl ruce. „To vůbec netuším.“

Bell držel nábojnici jemně v dlani. „Doufejme, že bychom z ní mohli dostat lupičovy otisky prstů.“

Murphy se ušklíbl. „Určitě tam najdete moje, toho malého kluka a dvou mých zástupců.“

„Přesto by naši experti mohli vyvolat jeho otisk. Vzorek toho chlapce nebudeme potřebovat, ten bude malý. Avšak rád bych dostal otisky od vás a od obou vašich zástupců. Můžete je poslat do mé chicagské kanceláře.“

„Ještě nikdy jsem otisky nebral,“ přiznal Murphy. „Nejsem si ani moc jistý, jak na to.“

„Tahle věda existuje už několik staletí, ale teprve v posledních letech se používá v soudním dokazování. Otisky na předmětech – v tomto případě na nábojnici – jsou vytvořeny tlakem papilárních lišt kůže. Když se sahá na nějaký předmět, pot s tukem se na něj přenesou a zanechají tam otisk vzoru uspořádání linií na bříšku prstu. K vyvolání těchto otisků se použije nějaký jemný prášek, jako třeba drcený grafit z tužky, a zkoumaný předmět se jím popráší. Pak je možno otisk uložit pod průhlednou pásku a v poklidu si ho prohlížet.“

Murphy usrkával kávu z hrníčku. „Pokusím se o to.“

Bell šerifovi poděkoval a vydal se po schodech dolů. O tři hodiny později už seděl ve zpátečním vlaku do Denveru.

CROMWELLŮV ŠOFÉR ŘÍDIL ROLLS-ROYCE BROUGHAM, VYROBENÝ v roce 1906 londýnským karosářem Barkerem. Byl to šestiválec o výkonu třiceti koní a nyní vyjížděl z garáže na Nob Hillu. Toto honosné sídlo navrhl sám Cromwell a nechal ho postavit z bílého mramoru, vytěženého a dopraveného z lomu v Coloradu. Průčelí se podobalo řeckému chrámu, s vysokými rýhovanými sloupy, zatímco zbytek domu byl střízlivější, jednodušší, s klenutými okny a římsou, která korunovala zdi.

Zatímco řidič Abner Weed, Ir s kamennou tváří, kterého Cromwell najal spíše pro jeho zkušenosti v zápase než za volantem auta, stál trpělivě před chladičem rollse, Cromwell čekal na sestru v pracovně, natažený pohodlně na kožené pohovce. Se zalíbením naslouchal Straussovým valčíkům, linoucím se z Edisonova válečkového fonografu. Byl oblečen konzervativně do tmavého vlněného obleku. Když dozněly „Hlasy jara“, vyměnil váleček za „Povídky z Vídeňského lesa“. Každý váleček hrál dvě minuty.

Cromwell zvedl oči od hudebního stroje a pohlédl na sestru, která právě vešla, oblečená do vlněných šatů, jež sotva halily její hezky tvarovaná lýtka.

„Trochu odvážné, nemyslíš?“ poznamenal s pohledem upřeným na odhalenou nohu.

Sestra se zatočila, rozevlála sukni a obnažila nohy až do půli stehén. „Jelikož jdeme navštívit chudé na Barbary Coast, napadlo mě, abych se oblékla jako padlá holubice.“

„Jenom si dej pozor, aby ses tak nechovala.“

S těmito slovy vstal z pohovky, vypnul fonograf a přidržel jí plášť, aby do něj mohla vklouznout. I se zesílenými podrážkami dosahoval pouze stejné výšky jako jeho sestra. Nyní ji následoval velkými, složitě vyřezávanými předními dveřmi ven z budovy, kde na příjezdové cestě čekal rolls-royce. Abner, oblečený do uniformy lokaje s naleštěnými černými botami, stál v pozoru u otevřených zadních dvířek. Rolls byl městský automobil s uzavřeným prostorem pro cestující, řidič seděl venku, chráněný pouze čelním sklem. Jakmile se Cromwellova sestra usadila, informoval řidiče o cíli cesty. Abner

zařadil rychlost a velký automobil se neslyšně pohnul po žulovém dláždění příjezdové cesty.

„Tohle je první příležitost od chvíle, co jsem se vrátil domů, abychom si promluvili,“ zahájil rozhovor Cromwell, který spoléhal na to, že řidič na předním sedadle je přes skleněnou přepážku nemůže slyšet.

„Vím, že tvůj výlet do Salt Lake City byl úspěšný. A naše banka je o sedm set tisíc dolarů bohatší.“

„Neřekla jsi mi, jak se ti dařilo v Denveru.“

„Tví zvědové ve Van Dornově agentuře velice přesně zhodnotili stav vyšetřování. Denverská pobočka zaujala vedoucí postavení v honičce za Řezníkem.“

„Nenávidím tohle označení. Byl bych dal možná přednost něčemu elegantnějšímu.“

„A čemu, prosím tě?“ zeptala se ho se smíchem.

„Třeba Moderní duch.“

Obrátila oči v sloup. „Pochybuju, že by vydavatelé novin s takovou přezdívkou souhlasili.“

„Co jsi ještě objevila?“

„Kupříkladu že Alexander Nicholas, šéf denverské pobočky, je idiot. Ani když jsem na něj zapůsobila trochou svých půvabů, neprestal vykládat o chystané honičce. Byl rozezlený, že nebyl pověřený vedením celé akce, a úplně bez skrupulí prozrazoval příslušné informace o metodách, jaké při pronásledování známého bandity použijí. Vedoucího agenta jmenoval osobně Van Dorn. Je jím Isaac Bell, pohledný, elegantní d'ábel, a k tomu velice bohatý.“

„Viděla jsi ho osobně?“

„Dokonce jsem s ním tančila.“ Vytáhla z kabelky malou fotografii. „Chtěla jsem ti dát tohle. Není si tu bohužel příliš podobný, ale fotograf, jehož jsem najala, nebyl moc zběhlý ve focení lidí bez předchozího pečlivého naaranžování.“

Cromwell rozsvítil stropní světlo a prohlédl si fotografii. Byl na ní zachycen vysoký muž s blond knírem a vlasy. „Měl bych se jím znepokojovat?“

V očích se jí objevil neurčitý výraz. „Nemůžu říct. Zdál se mi ale inteligentnější a rafinovanější, než mě přesvědčovali naši špiclo-

vé. Nechala jsem je, aby probrali Bellovu minulost. Jen málokdy, jestli vůbec, se mu nepodařilo odhalit a zatknout svého člověka. Jeho záznamy jsou pozoruhodné. Také Van Dorn má o něm vysoké mínění.“

„Jestli je, jak říkáš, tak zámožný, proč tráví čas jako obyčejný detektiv?“

Margaret pokrčila rameny. „Nemám nejmenší potuchy. Možná že podobně jako ty dychtí po výzvě?“ Zaváhala, prsty si zajela k čelu a upravila si imaginární kadeř.

„Kde přišel k penězům?“

„Neřekla jsem ti, že pochází z bankéřské rodiny z Bostonu?“

Cromwell strnul. „Bellovy znám. Vlastní American States Bank of Boston, jednu z největších finančních institucí v zemi.“

„Sám je takový paradox,“ pravila pomalu se vzpomínkou na těch několik minut, jež strávila v jeho společnosti v hotelu Brown Palace. „Dokáže být ale také velmi nebezpečný. Půjde po nás jako liška po králíkovi.“

„Detektiv, který rozumí vnitřním bankovním mechanismům, neznamená nic dobrého,“ pronesl Cromwell tichým, ledovým tónem. „Musíme se mít zvlášť na pozoru.“

„Souhlasím.“

„Jseš si jistá, že nemá žádnou stopu ke tvé skutečné identitě?“

„Zametla jsem za sebou dokonale. On a Alexander věří, že se jmenuju Rose Mantecaová, jsem z Los Angeles, kde můj otec vlastní veliký ranč.“

„Jestli je ale Bell tak chytrý, jak ho líčíš, pak si ten údaj zaručeně ověří a přijde na to, že to není pravda.“

„No a co?“ opáčila vesele. „Stejně se nikdy nedozví, že se jmenuju Margaret Cromwellová a jsem sestrou úctyhodného bankéře, který bydlí na Nob Hillu v San Francisku.“

„Jaké další informace jsi z Alexandera vymámila?“

„Jenom to, že Bellovo pátrání neprobíhá moc dobře. Žádná voďítka, která by ukazovala naším směrem, nemá. Alexander je našťavný, že se mu Bell nesvěřuje. Povídal, že Bell má pusu zamčenou a neříká mu, co on a jeho agenti Curtis a Irvine podnikají. Dobrala jsem se jediné informace – že jsou neustále v terénu, ale hrají si tam

na slepou bábu, protože nevědí, kterým směrem se dát.“

„To rád slyším.“ Cromwell se pousmál. „Nikdy je nenapadne, že za těmi loupežemi může být bankéř.“

Pohlédla na něj. „Mohl bys přestat, víš to, že? Další peníze už nepotřebujeme. A bez ohledu na to, jak jsi opatrný a chytrý, je jenom otázkou času, kdy tě chytí a pověsí.“

„Ty chceš, abych přišel o to vzrušení a ignoroval výzvu k dosažení něčeho, čeho se nikdo jiný neodváží, a až do konce svého života hrál roli nudného bankéře?“

„Ne, to nechci,“ odvětila potichu, ale s rozpustilým zábleskem v očích. „Já taky miluju vzrušení.“ Pak se její hlas ztišil a náhle zazněl odměřeně. „Jenom vím, že to nemůže pokračovat věčně.“

„Až nadejde čas, budeme vědět, že musíme přestat,“ pronesl trochu bezvýrazně.

Ani bratr, ani sestra nepociťovali sebemenší lítost nad všemi těmi muži, ženami i dětmi, které Cromwell zavraždil. Stejně tak jim bylo naprosto lhostejné, že malí obchodníci, horníci a farmáři přišli o své úspory, když vyloupil banky, které pak nebyly schopné plnit své závazky a zkrachovaly.

„S kým jdeš dnes večer?“ zeptala se ho, aby změnili téma.

„S Marion Morganovou.“

„Tou puritánkou,“ ušklíbla se. „Nechápu, proč ji pořád držíš na výplatní listině.“

„Náhodou je velice výkonná,“ odsekl. Nechtěl se pouštět do hádky.

„Proč jsi ji nikdy nevzal do postele?“ zeptala se a tiše se zasmála.

„Víš přece, že si zásadně nezačínám se zaměstnanci. To je pravidlo, které mi ušetřilo spoustu trápení. Beru Marion jenom na večeri, jako odměnu za její práci. Nic víc.“ Sestra měla šaty povytažené ke kolenům. Cromwell natáhl ruku a jedno koleno jí stiskl. „Kdopak je ten šťastlivec dnes večer?“

„Eugene Butler.“

„Ten panák?“ ušklíbl se. „Je naprosto k ničemu.“

„Je odporně bohatý.“

„Jeho otec je odporně bohatý,“ opravil ji Cromwell. „Kdyby

tenkrát Sam Butler neměl štěstí a nenarazil na Midasovu zlatou žílu, byl by zemřel jako žebrák.“

„Eugene bude bohatší než ty, jen co zemře jeho otec.“

„Je to marnotratník a ochlasta. Ten dokáže rozházet celé jmění tak rychle, že ti z toho půjde hlava kolem.“

„Já ho zvládnu. Bláznivě mě miluje a udělá všechno, co mu řeknu.“

„Máš na víc, na mnohem víc,“ zamumlal Cromwell. Zvedl komunikační trubici a promluvil k šoferovi. „Abnere, příští ulicí zahněte doleva a zastavte před Butlerovou rezidencí.“

Abner zvedl ruku na znamení, že rozuměl. Po chvíli rolls skutečně zabrzdil před rozsáhlým dřevěným domem postaveným ve viktoriánském stylu. Řidič vystoupil a šel k předním kovovým vratům zazvonit. Dveře se otevřely a v nich se objevila služebná, které podal Cromwellovu vizitku. Děvče si ji vzalo a zavřelo za sebou. Za chvíli se dveře znovu otevřely a v nich stanul vysoký muž, pohledný, s ostře řezanými rysy, a zamířil k autu. Mohl docela dobře být miláčkem dam na odpoledním matiné. Podobně jako Cromwell byl i on oblečený do vlněného obleku, spíše tmavomodrého než černého, naškrobeného límce a kravaty s bílým geometrickým vzorem. Před krytým vchodem se zastavil a několikrát nosem nasál vzduch, který měl lehkou příchuť mlhy, přesunující se sem od Zálivu.

Abner otevřel zadní dvířka auta, sklopil skládací sedadlo a stáhl se stranou. Butler nastoupil a posadil se. Obrátil se na Cromwellovu sestru. „Maggie, vypadáš naprosto ohromně, k nakousnutí.“ Dále nepokračoval, jelikož zaznamenal hrozivý pohled v Cromwellových očích. Aniž by mu podal ruku, pozdravil ho. „Rád tě vidím, Jacobe.“

„Vypadáš celkem fit,“ poznamenal Cromwell, jako by mu na tom záleželo.

„Vrcholně. Každý den ujdu osm kilometrů.“

Cromwell ho však už ignoroval. Zvedl opět komunikační trubici a dal Abnerovi instrukce, kde naloží Marion Morganovou. Pak se otočil na sestru. „V jaké hospodě na Barbary Coast ses rozhodla bratříčkovat s páchnoucí chátrou?“

„Slyšela jsem, že Spider Kelly je pěkně ošuntělý podnik.“

„Nejhorší putyka na světě,“ potvrdil znalecky Cromwell. „Mají

tam ale dobrý orchestr a velký taneční parket.“

„Myslíte, že je tam bezpečno?“ ujišťovala se Margaret.

Cromwell se zasmál. „Red Kelly si najímá celou armádu sva-
lovců, aby zámožnou klientelu, jako jsme třeba my, ochránil před
úrazem a obtěžováním.“

„Takže to bude Spider Kelly,“ uzavřel diskusi Butler. „Vždyť já
tam jednou večer vzal dokonce mamku s tátou. A opravdu se jim
líbilo pozorovat tu směsici smradľochů, co ten podnik navštěvují.
Seděli jsme na balkoně pro diváky, takže jsme to hemžení chudiny
mohli pohodlně sledovat.“

Rolls zastavil před činžovním domem na Russian Hill, v těsném
sousedství Hyde Street ve čtvrti Lombard, módní, a přitom cenově
dostupné části města. V téhle části Russian Hill bydleli a scházeli se
různí intelektuálové, umělci, architekti, spisovatelé a novináři, vzne-
šeně debatovali a diskutovali – i když vlastní příčinou vzájemného
setkávání byla většinou touha družit se a flámovat.

Marion nedodržela pravidla společenského chování. Stála totiž
před domem, na vrcholu schodiště. Jak rolls přirazil k obrubníku,
sestoupila po schodech a zastavila se, až když jí Abner otevřel dvíř-
ka. Měla na sobě sako, pod ním modrou blůzu a barevně ladící sukni,
takže celkový dojem vyjadřoval jednoduchou eleganci. Světlé vlasy
měla stažené dozadu do dlouhého copu, jenž tvořil oblouk za jejím
dlouhým krkem.

Cromwell galantně vystoupil a pomohl jí zaujmout místo na
zadním sedadle.

Řidič sklopil další nouzové sedadlo, na kterém se, jako správný
gentleman, usadil Cromwell. „Slečno Marion Morganová, dovolu-
te, abych vám představil pana Eugena Butlera. Mou sestru Margaret už
znáte,“ dodal, přičemž použil její pravé jméno.

„Slečno Cromwellová, je mi potěšením, že vás znovu potká-
vám.“ Marionin tón byl laskavý, ale bez jediné stopy vřelosti. „I tebe,
Eugene,“ dodala Marion se sladkou familiérností.

„Vy se znáte?“ otázala se Margaret překvapeně.

„Eugene... pan Butler... mě před nějakým časem pozval na ve-
čeři.“

„Před dvěma lety,“ dodal dobromyslně Butler. „Nedokázal jsem

na ni udělat dojem. Všechna moje následující pozvání už pak odmítala.“

„Stejně jako všechny tvé návrhy,“ dodala s úsměvem Marion.

„Jste připravená na žhavou noc v Barbary Coast?“ vyzvídal Cromwell.

„Bude to pro mě nová zkušenost,“ odpověděla Marion. „Nikdy jsem nesebrala dost odvahy, abych tam šla sama.“

„Pamatujete přece tu starou píseň,“ ozvala se Margaret:

*„Horníci přišli v devětačtyřicátým,
v jednapadesátým děvky.
A když se dali dohromady,
Narodil se jim domorodý syn.“*

Marion zčervenala a upřela stydlivý pohled na kobereček na podlaze, zatímco muži se zasmáli.

Po několika minutách Abner zabočil do Pacific Street a pokračoval po Barbary Coast, pojmenovaném po hnízdě barbarských pirátů z Maroka a Tunisu. Tady měli domov hazardní hráči, prostitutky, lupiči, podvodníci, notorici, vyvrhelové, hrdlořezové a vrazi. Zde bylo všechno, smilstvo i ponížení, chudoba i bohatství, utrpení i smrt.

Toto nechvalně známé pobřeží hostilo více než tři sta hospod, pěkně velikých, roztahujících se v domech od jedné štítové zdi ke druhé, v celých šesti městských blocích. Jenom na Pacific Street jich bylo padesát. Existovaly pouze proto, že politikové byli úplatní a hospody, hazardní douputa i bordely toho prostřednictvím svých majitelů úspěšně využívaly. Vážení obyvatelé města si na toto doupe neřesti veřejně stěžovali, avšak zavírali oči, jelikož ve skrytu duše byli na hodnocení jejich města hrdí. San Francisco bylo totiž považováno za více než důstojného soupeře Paříže, která si poté, co si vybudovala pověst nejhříšnějšího města západní polokoule, udržovala nechvalně dominantní postavení v oddávání se neřesti a prodejnosti.

Přesto bylo Barbary Coast stále značně pompézní a fascinující, se spoustou prázdných žvástů a lumpáren, ale bylo i opravdovým

rájem pro lidi s poctivě nabytými prostředky, kteří se rozhodli strávit nějaký čas pod svoji úroveň. Ti nejnechutnější, povětšinou muži, kteří provozovali doupata hříchu, s uspokojením pozorovali, jak se elegáni z Nob Hillu slétají do jejich podniků, přestože jim bez uzardění účtovali závratné ceny za vstup i za nápoje. Šampaňské zde přišlo zákazníka na třicet dolarů, přičemž v obchodě stála láhev šest až osm dolarů. Koktejl byl ve většině podniků za pětadvacet centů, pivo za desetník.

Abner klouzal s rollsem mezi davem prostopášníků potulujících se po ulici a nakonec stanul před dvoupodlažní budovou, jejíž horní poschodí sloužilo oficiálně jako hotel. Ve skutečnosti však šlo o bordel všeobecně přezdívaný na kravín, kde v pokojích označovaných jako jesle bylo umístěno padesát žen. Hlavní podlaží bylo zasvěceno hazardu a pití, zatímco ve sklepním prostoru se nacházelo pódium pro různá oplzlá show a velký taneční parket. Společnost vystoupila z auta a s muži plnicími roli ochranného štítu v čele se vydali směrem k podniku. Dámy zůstaly překvapeně zírat na pestře oblečeného naháněče činícího se na chodníku před vchodem.

„Vstupte do podniku Spidera Kellyho, nejlepšího podniku s pitím a tancem na celém pobřeží. Všichni jsou vítáni, všichni zde zažijí noc svého života. Navštivte tu nejdivočejší show a ty nejkrásnější dívky. Spatříte je vykopávat nohy až nad hlavu, uvidíte je vlnit se způsobem, který vás omráčí i pobaví zároveň.“

„Už se mi tu začíná líbit,“ pronesla vesele Margaret. Marion jen překvapeně zírala, chopila se pevně Cromwellovy paže a vzhledla. Nad hlavou se skvěl nápis, místní klientelou vzácně ignorovaný: V TOMTO PODNIKU NEJSOU POVOLENY ŽÁDNÉ VULGÁRNOSTI.

Vešli do vstupní haly tvaru velkého U, vyzdobené zarámovanými tabulemi s nahými dívkami tančícími mezi římskými ruinami. Zde je přivítal ředitel podniku vyšňořený ve špatně padnoucím smokinku, a zavedl je dál. „Nepřáli byste si jít rovnou dolů, podívat se na show?“ navrhl jim. „Ta příští začíná za deset minut.“

„Chceme bezpečný stůl, dost daleko od té lůzy,“ dožadoval se Cromwell. „Nejdřív si dáme láhev vašeho nejlepšího šampaňského a pak půjdeme dolů zatančit si a podívat se na show.“

Ředitel se uklonil. „Jistě, pane. Račte tedy.“

Vedl Cromwellovu společnost zaplněným sálem ke stolu nahoře na balkoně, o kterém se předtím zmínil Butler. Byl odsud dobrý výhled na celý hlavní parket. Brzy se objevila servírka v tenké, hluboko vykrojené blůze a sukni sahající vysoko nad kolena a štědře odhalující nohy v hedvábných černých punčochách, přidržovaných lascivními podvazky. Přinesla velkou láhev šampaňského Veuve Clicquot Ponsardin, ročník 1892. Šampaňské zastrčila do obyčejného kbelíku s ledem, otřela se tělem o muže a každému z nich věnovala smyslný úsměv. Margaret jí ten úsměv opětovala a dala tím najevo, že ví, že kromě obsluhování hostů má práci i nahoře v jeslích. Překvapená, že se honorace z Nob Hillu dokáže obléct i do takto odvážných šatů, pohlédla servírka obscénně na Margaret.

„Víte, drahoušku, po rusovlasých kočičkách, jako jste vy, bude vždycky poptávka. Takže si můžete určit svou cenu úplně podle vlastních představ.“

Marion zůstala omráčená, Cromwell se musel přemáhat, aby nevybuchl v hlasitý smích, zatímco Butler se zatvářil vyloženě pobouřeně. „To je dáma!“ vyštěkl. „Za to se omluvíte!“

Servírka ho však ignorovala. „Jestli je ještě k tomu židovka, pak je úplně jednička.“ Načež se otočila, zavrtěla zadkem a odkráčela po schodech dolů.

„Co s tím má co společného, jestli je nebo není židovka?“ otázala se naivně Marion.

„Tady se traduje, že židovské rusovlásky jsou ze všech žen nejvášnivější,“ vysvětloval Cromwell.

Margaret se bavila sledováním dění na hlavním parketu. Cítla přitom euforii se závratí, když viděla námořníky a dokařské dělníky a s nimi mladé a poctivě se živící dívky, které se však mohly lehce ocitnout na scestí. Mezi nimi obcházeli otrlí kriminálníci a všude se povalovali muži, kteří byli již příliš opilí, než aby dokázali stát na nohou. Aniž by to kdokoliv, včetně jejího bratra, tušil, Margaret již několikrát navštívila brlohy na Barbary Coast. A navíc dobře věděla, že její bratr Jacob často navštěvuje drahé a exkluzivní nevěstince, kde provozovala řemeslo elita mezi prostitutkami.

Marion to připadalo nechutné i fascinující zároveň. Slyšela, že

tohle pobřeží je propastí, v níž mizí zloba i zoufalství chudých z celého San Franciska, ale nedokázala si představit, jak hluboko může lidská bytost klesnout. Nebyla zvyklá pít, takže šampaňské jí po chvíli stouplo do hlavy a ona začala vidět celou tu mravní zkázu v méně nechutném světle. Pokusila se představit si sebe sama mezi těmi padlými ženštinami, jak si vodí nahoru do jeslí cizí muže, každého za ubohých padesát centů. Ta představa ji vyděsila a rychle se přinutila myslet na něco jiného. Když Cromwell pozvedl prázdnou láhev a navrhl, že je čas jít dolů, postavila se poněkud nejistě.

Vzápětí se objevil ředitel a vybral jim stůl, který byl sice již obsazený, ale nacházel se na tanečním parketu nedaleko pódia. Dva páry oblečené ve špinavých pracovních šatech samozřejmě protestovaly, že by se měly vzdát svého stolu, ale ředitel jim pohrozil tělesnou újmu, když se okamžitě nespakují.

„Máme štěstí,“ poznamenala Margaret. „Show právě začíná.“

Cromwell objednal další velkou láhev šampaňského, zatímco sledovali tělesně bohatě obdařenou dívku, která na jevišti začala předvádět Tanec sedmi závojů. Netrvalo dlouho a všechny závoje sklouzly na zem. Odhalily spoře oblečené ženské tělo, jež k představitivosti ponechalo jen velice málo. Kroužila boky, břišní svaly se jí rozvlnily. Když skončila, mužská část publika házela na jeviště mince.

„No, to bylo opravdu vzrušující,“ poznamenala sarkasticky Margaret.

Malá hudební skupina začala hrát a na parket se nahrnuly dvojice. Tančily na rychlý kousek, který se jmenoval Texaský Tommy. Butler s Margaret vířili po parketu s veselou nevázaností, jako by byli jedno tělo. Marion pociťovala rozpaky z toho, jak ji její šéf k sobě tiskne. Za celá dlouhá léta, co pro něj pracuje, to bylo dnes poprvé, kdy ji pozval do společnosti. Byl skvělý tanečník a ona se mu půvabně přizpůsobovala.

Orchestr několikrát změnil rytmus, takže tanečníci mohli přejít v krutí krok či králičí objetí. Ve stěsnaných a zadýchaných sklepních prostorách se začínali potit. Šampaňské způsobilo, že se Marion točila hlava, proto požádala Cromwella, zda by si nemohli na chvíli sednout a odpočinout.

„Nevadilo by vám, kdybych vás na chvíli opustil?“ otázal se zdvořile Cromwell. „Rád bych si zašel nahoru zahrát si pár partiček faraa.“

Marion ucítla ohromnou úlevu. Ocítla se na samém pokraji vyčerpání a navíc ji nové boty zatraceně tlačily. „Ale jistě, pane Cromwelle. Takový oddech by mi přišel vhod.“

Cromwell vyšplhal po dřevěných schodech a pomalu procházel hučící hernou, až nakonec objevil stůl, kde seděl jen rozdávač, ale žádný hráč. Za zády mu totiž stáli dva rozložití chlapi, kteří svým zjevem jakékoliv zákazníky odpuzovali.

Rozdávač vypadal jako narozený z býka. Jeho hlava připomínala kus otesaného kamene a seděla na krku, silném jako kmen stromu. Černé vlasy měl obarvené, připlácle pomádou k lebce, uprostřed rozdělené pěšinkou. Nos měl po mnoha zlomeninách celý zploštělý. Z obličeje, který byl v minulosti až příliš často zpracováván pěstmi, překvapivě jasným pohledem hleděly průzračné oči. Trup měl sudovitý, až moc okrouhlý, ale na pohmat pevný a bez sebemenšího tuku. Spider Red Kelly býval boxerem. Kdysi dokonce v ringu bojoval s Jamesem J. Corbettem, dvakrát tohoto bývalého šampióna v těžké váze poslal k zemi, aby byl nakonec v jednadvacátém kole sám knokautován. Jak se Cromwell blížil, vzhlédl k němu.

„Dobrý večer, pane Cromwelle, očekával jsem vás.“

Cromwell odklopil víčko kapesních hodinek a letmo zkontroloval ručičky. „Promiňte, prosím, pane Kelly, že jsem se o osm minut opozdil. Musel jsem vyřídit nějaké neodkladné záležitosti, čemuž jsem se nemohl vyhnout.“

Red Kelly se zasmál a ukázal přitom plnou pusou zlata. „Jistě, já bych se taky nechtěl zdržovat, kdyby se mi poštěstilo být ve společnosti takové půvabné dámy.“ Pak kývl směrem k hracímu stolu. „Nechcete zkusit štěstí?“

Cromwell vytáhl peněženku a odpočítal deset padesátidolárových bankovek Národní banky vytištěných jeho vlastní bankou na základě dohody s federální vládou. Kelly nedbale složil bankovky na roh stolu a zpátky vrátil sloupek měděných žetonů s reklamou na kasino. Stůl pokrýval zelený plstěný přehoz s namalovanými třinácti kartami faraa v typickém vyložení řady v barvě. Barvou byly piky,

od esa po krále, s esem umístěným po bankéřově levici.

Cromwell umístil jeden žeton na kluka a druhý mezi pětku a šestku jako takzvanou dělenou sázku. Kelly vyloupł první kartu z podkovy, ukázal a ohlásil ji jako kartu, která prohrává. Byla to desítka. Kdyby na ni Cromwell prve vsadil, prohrál by sázku, protože všechny sázky na vyložené karty bere bank. Pak Kelly odložil prohrávající kartu a z podkovy vytáhl vítěznou.

„Začátečnické štěstí,“ prohodil Kelly, když strkal žetony přes stůl.

„Co si dáte, pane Cromwelle?“

„Nic, díky.“

„Chtěl jste mě vidět,“ pravil Kelly. „Čím můžu oplatit všechny ty laskavosti, které jste mi za poslední léta prokázal? Velkorysou půjčku či pomoc se zadržováním policie mimo můj dům?“

„Potřebuju někoho eliminovat,“ promluvil Cromwell tónem, jako by si objednával pivo.

„Tady ve městě?“ dotazoval se Kelly, který právě rozdával.

„Ne, v Denveru.“

„Je to muž, doufám,“ pravil Kelly, aniž zvedl zrak od podkovy s kartami. „Sázejte.“

Cromwell přikývl a posunul žeton mezi královnu a kluka. „Tedy konkrétně, jde o agenta z Van Dornovy detektivní agentury.“

Kelly se zarazil, než začal vytahovat karty z podkovy. „Sejmutí Van Dornova agenta by mohlo mít vážné následky.“

„Ne, je-li to provedeno správně.“

„Jak se jmenuje?“

„Isaac Bell.“ Cromwell mu podal fotografii, kterou dostal od své sestry. „Tady je jeho obrázek.“

Kelly si snímek chvíli prohlížel a pak se zeptal: „Proč ho chcete odstranit?“

„Mám své důvody.“

Kelly lízl prohrávající kartu, po níž následovala karta vítězná – královna. Cromwell znovu vyhrál.

Kelly se zadíval přes stůl na Cromwella. „Podle toho, co jsem slyšel, byl každý, kdo zabil Van Dornova agenta, dopaden a pověšen.“

„To byli kriminálníci, kteří se úplně pitomě nechali dopadnout detektivy z agentury. Když se to provede správně, Van Dorn se nikdy ani nedozví, kdo Bella zavraždil a proč. Může to vypadat jako náhodné zabití nebo dokonce i jako nehoda. Jestli na místě nezůstanou žádné stopy, nemohou se ani Van Dornovi agenti na nikom mstít.“

Kelly pomalu klesl do křesla. „Musím vám říct upřímně, Cromwelle, že se mi to nelíbí.“ Už žádné „pane Cromwelle“.

Cromwell se poněkud smutně usmál. „Bude se vám to líbit, když vám za tu zakázku zaplatím dvacet tisíc dolarů?“

Kelly se narovnal a zahleděl se na Cromwella, jako by se nemohl rozhodnout, jestli mu může věřit.

„Říkal jste dvacet tisíc dolarů?“

„Hlavně chci, aby to provedl skutečný profesionál, ne nějaký šestákový zabiják z ulice.“

„Kde si přejete, aby k tomu došlo?“

Nikdy nebylo vlastně pochyb, že se Kelly té zakázky ujme. Majitel hospody byl až po kolena namočený snad do každého druhu kriminálních aktivit. Díky kouzlu Cromwellovy finanční nabídky to byla prakticky hotová věc.

„V Denveru. Bell tam pracuje mimo Van Dornovu kancelář.“

„Čím dál od San Franciska, tím líp,“ poznamenal tiše Kelly. „Jsme dohodnutí, pane Cromwelle.“

Oslovení pane bylo zpátky a transakce byla uzavřena. Cromwell se zvedl z křesla a kývl k žetonům na stole. „Pro bankéře,“ poznamenal s úsměvem. „Prvních deset tisíc v hotovosti vám nechám poslat zítra v poledne. Zbytek peněz dostanete, až bude Bell po smrti.“

Kelly zůstal sedět. „Rozumím.“

Cromwell se protlačil dolů zástupem tanečníků, kteří se nyní přestali pohybovat a jen sledovali taneční exhibici jeho sestry. Ta se k potěšení všech přihlížejících vlnila na pódiu v provokativním erotickém tanci. Povolila si korzet a rozpustila vlasy z komplikovaného účesu. Boky se jí smyslně kroutily a tepaly v rytmu hudby. U stolu se rozvaloval v alkoholovém opojení Butler, vedle něj sedící Marion zděšeně sledovala Margaretino víření.

Cromwell kývl na jednoho manažera, který tu fungoval i jako vyhazovač.

„Pane?“

„Odneste prosím toho muže do mého auta.“

Svalovec přikývl a jediným naučeným pohybem si přehodil potivě opojeného Butlera přes rameno. Pak se s ním vydal vzhůru po schodech. S Butlerem zacházel tak lehce, jako by šlo o pytel s ovsem.

Cromwell se naklonil nad Marion. „Můžete dojít k autu?“

Hněvivě na něj pohlédla. „Samozřejmě že můžu jít.“

„Takže je čas k odchodu.“ Uchopil ji za paži a pomohl jí vstát. Marion se pak bez podpory, i když poněkud nejistě, vydala po schodech vzhůru do přízemí. Pak Cromwell obrátil pozornost ke své sestře. Její skandální chování ho v nejmenším nepobavilo. Pevně ji popadl za paži, až jí udělal modřinu, silou ji odtáhl z pódia a vlekl ji ze sálu k autu čekajícímu u obrubníku. Butler ztratil vědomí na předním sedadle vedle Abnera, Marion se skelným pohledem seděla vzadu.

Cromwell hrubě strčil Margaret na zadní sedadlo a vmáčkl ji do rohu. Teprve pak ji následoval do vozu sám. Usadil se uprostřed mezi oběma ženami. Abner vklouzl za volant, nastartoval a vyrazil ulicí, která zářila mnohobarevnými světly.

Cromwell pozvolna vklouzl rukou Marion za záda a objal ji kolem ramen. Pohlédla na něj neurčitým, nic neříkajícím pohledem. Šampaňské ji uvedlo do stavu letargie, avšak rozhodně nebyla opilá. Její vnímání i myšlení byly jasné a ostré. Jedna ruka jí teď stiskla rameno, krátce zadržela dech. Cítila, jak se ve stísněných podmínkách zadního sedadla jeho tělo tiskne k jejímu.

Byly doby, kdy Marion shledávala svého šéfa žádoucím a značně přitažlivým. Ale za celá ta léta, kdy pro něj pracovala, nevyvinul sebemenší snahu překonat určitou propast mezi nimi. A teď najednou, po všem tom čase, ukazuje, že má o ni zájem. Kupodivu to v ní nevyvolalo žádné emoce nebo vzrušení. Měla pocit, jako by ji od sebe něčím odpuzoval, a nechápala proč.

Když se z jeho strany nedočkala žádného pokračování, pocítila Marion úlevu. Jedna jeho ruka jí nicméně zůstávala kolem pasu a druhá spočívala lehce na jejím rameni až do chvíle, kdy Abner zastavil rolls před jejím domem. Cromwell vystoupil na chodník a pomohl

jí z auta.

„Dobrou noc, Marion,“ loučil se s ní a držel ji přitom za ruku. „Doufám, že jste si užila zajímavý večer.“

Jako by náhle spatřila něco skrytého hluboko uvnitř jeho duše, co nikdy dříve neviděla a co způsobovalo, že ji každý jeho dotyk odpuzoval. „Ten večer si budu opravdu dlouho pamatovat,“ odpověděla upřímně. „Doufám, že se pan Butler a vaše sestra zotaví.“

„Budou mít zítra kocovinu, a dobře jim tak,“ pravil s vynuceným úsměvem. „Uvidím vás v pondělí ráno. Mám tam hromadu korespondence, kterou musím nadiktovat. Rád bych měl čistý stůl, než v pátek odjedu na služební cestu.“

„To odjíždíte už takhle brzo?“

„Konference bankéřů v Denveru. Na ni jet musím.“

„Takže v pondělí ráno na shledanou,“ uzavřela rozhovor, vděčná, že jí pustil ruku.

Marion vystoupala po schodech k domovním dveřím, tam se zastavila a ohlédla na rolls-royce, jak pomalu mizí v pouličním provozu. Její mysl pracovala sama, nepotřebovala příkaz. Vztahy mezi ní a jejím zaměstnavatelem už nikdy nebudou stejné. Vyzařoval z něho jakýsi chlad, který dříve necítila, a když si teď vzpomněla na jeho dotyky, celá se schoulila. Náhle k ní dolehl onen zvláštní zápach kouře a potu z tanečního sálu, který jí ulpěl na šatech.

Rychle se rozběhla do bytu, otočila kohoutky nad vanou, horečně ze sebe strhala šaty a pak vstoupila do mýdlové vody, aby ze sebe smyla veškeré vzpomínky na tento dekadentní večer.

* * *

„O ČEMPAK JSTE S REDEM KELLYM konverzovali?“ zeptala se Magaret, když vysadili Marion před domem.

„Najal jsem ho na takovou menší prácičku.“

Hleděla mu upřeně do obličeje, který v pravidelných intervalech osvětlovaly pouliční lampy. „Jakou prácičku?“

„Postará se o Isaaka Bella,“ odvětil nezúčastněně.

„Nemůžeš přece zavraždit Van Dornova agenta!“ Magaret zalapala po kyslíku. „Každý šerif, jeho zástupce i soudní úředník po tobě

půjdou.“

Cromwell se rozesmál. „Nic se neboj, drahá sestřičko. Dal jsem Kellymu náležité instrukce. Má Bella jenom zranit natolik, aby zůstal několik měsíců v nemocnici. Nic víc. Můžeme tomu říkat varování.“

Cromwell své sestře pustě lhal. Až bude oznámena Bellova smrt, může hrát překvapeného a prohlašovat, že agentův konec byl vlastně omyl, že se Kelly nechal unést. Rozhodl se však, že případný sestřin hněv bude malou cenou za likvidaci muže, který se stal jeho nejhorším nepřítelem.

„DEJTE TOMU NOVÝ KABÁT,“ NAŘÍDIL CROMWELL DVOJICI MUŽŮ, kteří natírali jeho zavřený železniční vagon. Barva byla zemitě hnědá, takovou byly natřeny prakticky všechny nákladní vagony už od raných dob železnice. Novějším odstínem byla toskánská červená. Používala ji Southern Pacific, aby sjednotila svou rozsáhlou flotilu nákladních železničních vozů a odlišila se od konkurence. Cromwell trval na přejmenování, protože přes vyschlý lak byla i po prvním přetření stále patrná firma O'BRIANOVY NÁBYTKÁŘSKÉ SPOLEČNOSTI Z DENVERU.

Margaret, oblečená do vlněných šatů a krátkého sáčka, aby se chránila před studenou brízou vanoucí pod mostem Golden Gate z oceánu, roztáhla deštník před ranním mrholením, jež skrápělo město. Stáli a pozorovali natěrače na nákladové rampě jednoho prázdného skladiště, které její bratr pod falešným jménem pronajal.

„Můžeš jim věřit?“ zeptala se ho.

„Těm natěračům?“ Přitom sledoval čtyři muže, kteří pilně drhli barvu až na dřevo. „Pro ně je to jenom další zakázka, další uzavřený vagon, který potřebuje natřít. A dokud jsou dobře placeni, nekladou žádné otázky.“

„Nejvyšší čas, abys změnil název,“ poznamenala. „Některý šerif nebo Van Dornův detektiv by dříve či později objevili, že nákladní vagon O'Brianovy nábytkářské společnosti byl na místě už v pěti městech s vyloupenými bankami.“

„To mě už taky napadlo,“ připustil.

„Jak ho tedy pojmenuješ tentokrát?“

„Nijak,“ odpověděl Cromwell. „Bude prostě vypadat jako kterýkoliv jiný nákladní vagon Southern Pacific.“

„Mohl sis koupit a nechat vybavit nějaký nový vůz. Proč sis nechal tenhle vrak?“

„Právě proto, že vypadá jako vrak,“ odpověděl a krátce se zasmál. „Vyrobili ho v roce 1890. Železnice stále ještě tenhle model používá. Jsem radši, když vypadá takhle unaveně a opotřebovaně po tisícovkách kilometrů a spoustě hodin přepravy nákladů. A protože jeho zevní vzhled je tak obyčejný, nikdo neodhadne jeho skutečný

účel. Dokonce ani ten tvůj frajer Bell.“

„Jenom Bella nepodceňuj. Je dost chytrý na to, aby tvůj způsob cestování prokoukl.“

Nevrle se na ni podíval. „Tak chytrý není. A jestli přece jen má nějaké podezření, tak je už stejně pozdě. Žádný vůz O'Brianovy nábytkářské společnosti už neexistuje.“

Cromwell byl na svůj stárnoucí uzavřený nákladní vagon náležitě hrdý. Byl jedenáct metrů dlouhý, s nosností dvacet tisíc kilogramů. Prázdný vážil šest tisíc. Jakmile zaschne vrchní nátěr, bude oprava vagonu zakončena správným označením na jeho dřevěných stěnách, tvořeným sériovým číslem pod písmeny SP, značícími příslušnost k Southern Pacific. Na jedné stěně bude rovněž celková kapacita a váha prázdného vagonu. Na protější stěně už byl vyvedený znak železnice – východ slunce v kruhu bílé barvy s nápisem SOUTHERN v obloučku nahoře a PACIFIC dole. Uprostřed napříč bylo ještě slovo LINES. Když malíři dokončili práci, vagon se ani v nejmenším nelišil od tisíců jiných, doopravdy vlastněných Southern Pacific.

Dokonce i sériové číslo 16173 bylo správné. Cromwell zařídil, aby jeho lidé vybrali číslo jednoho vagonu uprostřed seřadiště, vyškrábali ho a použili na renovovaném nákladním vagonu.

Nic nebylo ponecháno náhodě. Každý tah byl pečlivě promyšlen a pak vyzkoušen, znovu vyzkoušen, a ještě jednou. V úvahu vzal každou možnou nepředvídanou komplikaci a vypořádal se s ní. Nic neuniklo Cromwellově pozornosti, nic do posledního detailu. Ještě žádný bandita v historii Spojených států, včetně takového Jesse Jamese a Butche Cassidyho spojených v jednu osobu, se mu nemohl ani zdaleka rovnat, pokud šlo o počet úspěšných loupeží a objem ukradených peněz. Nebo o zavražděné lidi.

Při zmínce o Bellově jméně se Margaret vrátila do chvíle, kdy spolu tančili v hotelu Brown Palace. Proklínala sama sebe za touhu vztáhnout ruku a dotknout se ho. Pouhá myšlenka na něj jí vyvolávala mrazení v zádech. Zнала spoustu mužů, a pěknou řádku z nich dokonce intimně. Avšak žádný z nich na ni nezapůsobil tolik jako Bell, když ji držel v náručí. Byla to vlna touhy, které nerozuměla a již nedokázala ovládnout. Přála si ještě se s ním setkat, i když v hloubi duše věděla, že by to bylo velice nebezpečné. Kdyby se měli opravdu

znovu sejít, určitě by poznal její pravou totožnost a našel cestu k jejímu bratru Jacobovi.

„Pojďme pryč,“ řekla, rozhněvaná sama na sebe, že nedokáže ovládnout své emoce.

Cromwell zahlédl v jejích očích vzdálený pohled, ale rozhodl se nevšímat si ho. „Jak si přeješ. Vráťím se zítra, abych zkontroloval konečný výsledek.“

Obrátili se a vešli dveřmi do skladiště. Cromwell se zastavil, aby za nimi zamkl dveře a zasunul závoru, takže nikdo nemohl vejít. Jejich kroky se rozléhaly prázdným prostorem. Jediným vybavením byly dva stoly a pult, který vypadal jako přepážka pokladníka v bance. Aranžmá připomínalo pokladníkovu okénko.

„Škoda že nemůžeš tenhle prostor někomu pronajmout, aby byl užitečný,“ poznamenala Margaret zabývající se právě kloboučkem, který jí sklouzl na stranu, protože špendlík, jenž ho přidržoval, se uvolnil.

„Musím mít nějaké místo pro ten vagon,“ odpověděl Cromwell. „Pokud sedí na slepé koleji, nedaleko nakládacího prostoru prázdného skladiště, jehož majitele nelze vypátrat, pak je to všechno v pořádku.“

Podezíravě na bratra pohlédla. „Zase máš ten svůj pohled.“

„Jaký pohled?“

„Ten, který znamená, že chystáš nějakou další loupež.“

„Vlastní sestru oklamat nedokážu,“ pravil s úsměvem.

„Počítám, že by bylo jenom ztrátou času, snažit se ti ten nápad vymluvit a přimět tě, abys s bankovními loupežemi dal už pokoj.“

Poklepal jí po ruce. „Muž nedokáže jen tak přestat s prací, ve které vyniká.“

Odevzdaně vzdychla. „Tak dobře. Kde to bude tentokrát?“

„Ještě jsem se nerozhodl. Prvním krokem bude diskrétní dotazování v bankovních kruzích ohledně výplat mezd. Pak budu muset vybrat město, kudy vede železnice a které má slepou kolej pro nákladní vlaky. Poslední, úniková fáze je nejdůležitější částí celé operace. Pak přijde na řadu studium ulic a umístění banky. Nakonec musím velice podrobně naplánovat vlastní loupež, její načasování a vhodný převlek.“

Margaret se zastavila vedle stolů a přepážky. „A tady si to zkoušíš.“

Přikývl. „Poté, co naši agenti získají schéma interiéru banky, ro-zestavím si podle toho nábytek.“

„Máš to vypracované málem vědecky, do nejmenšího detailu.“

„Snažím se,“ odpověděl pyšně.

„Tvá pracovní metoda je už přehnaně vypilovaná, příliš složitá,“ varovala ho.

Uchopil ji za paži a lehce stiskl. „Jiným způsobem bych to nedě-lal.“

BELL PŘÍMO Z VLAKU ZAŠEL DO KANCELÁŘE, KDE NA NĚJ v konferenční místnosti čekali Irvine a Curtis. Na první pohled přinášeli dobré zprávy, protože se ani nemračili, ani netvářili pochmurně. Uvolněnou atmosféru podtrhoval ještě Irvineův kouřící doutník a stříbrná tabatěrka, kterou si Curtis právě vytahoval z kapsy.

„Zdá se, že jste v dobrém rozpoložení,“ poznamenal Bell, když pokládal kufr.

„Našli jsme nějaká vodítka,“ odpověděl Curtis a zapálil si cigaretu. „Není to nic světoborného, jenom pár drobných informací, dobře zapadajících do celkové skládanky.“

„A co ty, Isaaku, objevil jsi něco?“ zeptal se Irvine.

Než mohl Bell odpovědět, vešla do místnosti Agnes Murphyová s podnosem, na kterém byly tři šálky a konvice s kávou. „Omlouvám se, že vyrušuji,“ pronesla sladce, „ale napadlo mě, že by si pánové třeba rádi dali kávu.“

Bell od ní převzal podnos a odložil ho na dlouhý stůl. „To je od vás velice laskavé, Agnes.“

Otočila se a zamířila ke dveřím. „Hned jsem zpátky.“ Za necelou minutu se skutečně objevila znovu, tentokrát s cukřenkou a konvičkou se smetanou. „Nezapomněla jsem. Jenom jsem to nemohla pobrat najednou.“

„Zachránila jste nám život,“ ujistil ji Curtis širokým úsměvem a lehce ji políbil na tvář.

Bell s Irvinem si vyměnili pohledy a usmáli se. Oba věděli, že Curtis a Agnes jsou pouze přátelé, kteří se často škorpí. Agnes si přidržela sukni, obrátila se a odešla z konferenční místnosti, přičemž za sebou zavřela.

„Kromě toho kafe bylo od ní pozorné i to, že za sebou zavřela dveře,“ poznamenal Bell.

Curtis vyfoukl ke stropu kroužek kouře. „Agnes zná situaci. Vůči Alexanderovi necítí o nic větší respekt než my.“

„Právě jsi chtěl říct...“ pobídl Irvine Bella.

„Objevil jsem, že kromě chybějícího prstu měl pravděpodobně ještě rusé vlasy. A jezdí na motocyklu, který použil u více než jedné

loupeže.“ Bell sáhl do kapsy a vytáhl malý hedvábný sáček, rozvázal ho a vysypal z něj nábojnici. „Teď víme, že Řezník používá automatický colt ráže osmatřicet. Tuto nábojnici našli pod kobercem. Zabi-ják ji musel přehlédnout, protože ostatní nábojnice při všech loupe-žích pečlivě sesbíral. Šerif Murphy z Bisbee je chytrý chlápek a při-měl jejich koronera, aby z nebožtíků vytáhl smrtící kulky. Všechny pocházely z osmatřicítky coltu.“

„Můžeme zkontrolovat všechny prodeje osmatřicítek automatic-kých coltů,“ navrhl Curtis.

„Určitě se jich neprodalo víc než nějakých deset tisíc,“ pozna-menal sarkasticky Irvine. „Deseti agentům by trvalo několik let, než by zkontrolovali všechny dealery, prodejce zbraní a majitele obcho-dů, kde se prodávají automatické colty osmatřicítky.“

„Art má pravdu,“ přitakal Bell s pohledem upřeným na bronzovou nábojnici. „To by byl výstřel na zatraceně vzdálený cíl.“

Curtis se mazaně ušklíbl. „Ne, jestliže máme vodítko, kde se ten bandita skrývá. Pak můžeme zkontrolovat prodejce jenom v této ob-lasti.“

„To je chytré,“ souhlasil Bell, aniž by věděl, co má Curtis na mysli. „Mezitím ji pošlu do Chicaga s žádostí, jestli by naši experti nedali dohromady nějaký otisk.“ Uvolnil se na židli, zhoupł se na zadních nohách a své nohy si položil na stůl. „Tak, a teď mi vypra-vujte, co jste objevili vy dva.“

Irvine otevřel vázanou účetní knihu a položil ji na stůl před Bel-lem a Curtisem. „Na tuhle zlatou žílu jsem narazil v Elkhornu v Ne-vadě. Tam si zaznamenali sériová čísla všech padesátidolarovek, co měli v trezoru, a to pouhý den před přepadením.“

„Docela chápu proč,“ poznamenal Bell. „Padesátidolarovky se dají padělat snáz než ostatní bankovky. Když je tedy jejich účetní zapisoval, musel každou zkontrolovat, jestli se nejedná o podvrh.“

Irvine zaťukal prstem na záznamy v knize a podíval se na Bella. „Můžeš požádat chicagskou kancelář, aby vydala pro banky na zápa-dě bulletin s varováním, že se mají mít na pozoru. Bude snazší sto-povat padesátky než dvacítky, desítky či pětky.“

„A o hodně snazší než jednodolarovky,“ dodal Curtis.

„Postarám se o to,“ ujistil Irvinea Bell.

„Několikrát jsem se sám dotazoval a přišel jsem na dvě banky v San Francisku, kde se tyto tři bankovky objevily.“

„Dobrá práce,“ ocenil ho Bell. Pak se soustředil na Curtise. „A co ty, Arthure? Měl jsi štěstí?“

„Objevil jsi nějaký osobní vlak, kterým by náš zabiják mohl ujet?“ dotazoval se Irvine.

„Ne osobní. Ale něco jiného jsou nákladní vlaky.“

„Copak je ozbrojené hlídky neprohledávaly?“

Curtis zavrtěl hlavou. „Ty vagony, které byly naložené a zamčené, neotvíraly.“

„Takže, kam jsi odtamtud zamířil?“

Na Curtisově tváři se objevil úsměv a on se celý rozzářil. „Prohrabávání starých plesnivých záznamů trvalo spoustu hodin, ale nakonec se mi podařil zajímavý objev. Nalezl jsem tři nákladní vagony, které v době loupeže stály v daných městech na odstavné koleji. Uzavřený vagon číslo 15758 se v době loupeže nacházel ve Virginia City a v Bisbee. Ve Virginia City měl v nákladním listě zapsáno padesát klubek ostnatého drátu, určeného pro nějaký ranč v Jižní Kalifornii. Vagon 15758 byl už prázdný, když ho odstavili na vedlejší kolej, aby tam vyčkal začlenění do dalšího vlaku směr Bisbee.“

„Prázdný,“ opakoval Irvine, který se nedočkavě vrtěl na židli.

„Ano, prázdný. Dopravil náklad porcelánu z Las Cruces ve státě New Mexico do Tusconu a pak ho prázdný poslali do El Pasa.“

„Takže tenhle můžeme škrtnout,“ zamumlal Bell. „Co ty ostatní?“

Curtis se vrátil ke svým poznámkám „Číslo 18122 stálo v Elkhornu v Nevadě a v Grand Junction v Coloradu, když byly vyloupeny místní banky. Vagon byl na místním kolejovém seřadišti a čekal na připojení k vlaku do Los Angeles. Náklad tvořilo šedesát beden vína. V Elkhornu vezl náklad matrací z továrny.“

„Tolik tedy o čísle 18122,“ povzdechl si Irvine. „Není pravděpodobné, že by bandita unikal do rozdílných míst.“

Curtis se rozzářil. „To nejlepší jsem si schoval na konec.“

Vstal a přešel k černé tabuli, na kterou napsal O'BRIANOVA NÁBYTKÁŘSKÁ SPOLEČNOST, DENVER a pak se obrátil s potěšeným výrazem v obličeji. „Nyní vám představuju vagon, který byl

přítomen u pěti loupeží.“

Bell i Irvine se náhle v židlích čile narovnali, jak Curtis vzbudil jejich pozornost. Agent totiž popadl býka za rohy a pustil se s pátráním do oblasti, kterou se ještě nikdo nezabýval.

Překvapený Curtisovou neočekávanou zprávou se Bell otázel: „Ten vagon se nacházel v každém z pěti měst právě v době, kdy tam probíhala ta loupež?“

„Vypracoval jsem seznam měst, časy a jeho cílovou stanici.“

Irvine málem vylihl kávu z hrníčku, když ho stavěl na podnos. „Nechtěl jsi říct cílové stanice, tedy plurál?“

„Ne. Cílová stanice. Singulár.“ Curtis se potichu zasmál. „Ten denverský vagon s nábytkem jel pokaždé do San Franciska. Nedokázal jsem však najít jediný záznam, že by byl kdy opravdu dotažen do Denveru nebo kamkoliv jinam. Myslím, že to byla jenom fasáda, kterou bandita využíval k útěku před hlídkami.“

Bell se zadíval na nápis na tabuli. „Vsadil bych svůj měsíční plat, že kontrola obchodů s nábytkem v Denveru ukáže, že žádný O'Brianův nábytek neexistuje.“

„To je, myslím, zřejmé,“ shrnul jejich diskusi Irvine.

Bell se obrátil na Curtise. „Ze kdy je poslední záznam o tom vagonu?“

„Před dvěma týdny ho odstavili v San Francisku na vedlejší kolej. A podle posledních zpráv je tam stále.“

„V tom případě ho musíme najít a prohledat.“

„A taky sledovat,“ poznamenal Irvine.

„To také,“ odpověděl Bell. „Musíme ale být velice opatrní, abychom banditu neupozornili, že jsme mu na stopě.“

Curtis si zapálil další cigaretu. „Pojedu prvním ranním vlakem do San Franciska.“

„My tě s Irvinem doprovodíme.“ Pak Bell obrátil pozornost k Irvineovi. „Prve ses zmínil, že v San Francisku objevili tři padělané bankovky.“

Irvine přikývl. „To je pravda. Jednu bankovku našli v Cromwell National Bank, další dvě v Crocker National Bank.“

Bell se poprvé toho dne usmál. „Jak se zdá, pánové, tak všechny cesty vedou do San Franciska.“

„Začíná to tak vypadat,“ souhlasil Curtis s rostoucím nadšením.

Oba agenti pak sledovali Bella, který studoval mapu se zabodnutými vlaječkami. Ty označovaly místa, kde Řezník spáchal ony hrozné zločiny. Důkazy byly dost mlhavé a mohly stopaře snadno zavést do slepé uličky. Přesto z toho, co tito tři agenti Van Dornovy agentury shromáždili, plynulo určité uspokojení. Jakkoliv šlo jen o slabé vodítko, neměli na výběr. Indicie byly nicméně natolik dostatečné, aby Bell na jejich základě vypracoval další plán.

„Nejspíš to bude něco podobného jako sázka v dostihu na tažného koně, ale myslím, že v tom je určitá šance, jak toho banditu dopadnout.“

„Ty máš plán?“ otázal se Irvine.

„Mohli bychom v místních novinách v San Francisku uveřejnit zprávu, že se právě převáží výplaty v hodnotě jednoho milionu dolarů. Transfer peněz zajišťuje speciální vlak a zásilka směřuje do banky v námi vybraném městě, čítajícím několik tisíc horníků. Jde o mimořádně velkou sumu, protože majitelé dolů vyhlásili speciální bonus jako preventivní opatření před hrozící stávkou, připravovanou odbory za podstatné zvýšení mezd.“

Curtis chvíli zvažoval Bellův návrh a nakonec namítl: „Ten bandita si to může snadno a rychle ověřit. Stačí zatelefonovat a hned se dozví, že jde o podvod.“

„Ne, jestli bude jeden z nás sedět u telegrafu, až přijde ten dotaz, a dokáže na něj vhodným způsobem odpovědět.“

„Mohli bychom ale mít i štěstí a dopátrat se dokonce, kdo ten telegram poslal,“ ozval se Irvine.

Bell přikývl. „To taky.“

Irvine zíral do svého hrníčku jako věstec z čajových lístků. „Je to pravděpodobnost jedna ku tisíci, to všichni víme.“

„O tom není pochyb,“ přitakal Bell, „ale za pokus to stojí. A jestli neuspějeme, pak třeba narazíme na nějakou další stopu, která nás k tomu lupiči dovede.“

„Jaké hornické město máš na mysli?“ chtěl vědět Curtis.

„Telluride v Coloradu,“ odpověděl Bell. „Tohle město totiž sedí v uzavřeném kaňonu. Je to také oblast, kde se v roce 1901 a 1903 horníci postavili majitelům dolů, takže další stávka by byla docela

možná.“

„Jestli se tam objeví vagon O'Brianovy společnosti,“ poznamenal Curtis, „budeme vědět, že náš muž na návnadu zabil.“

„Jakmile se vagon jednou ocitne na vedlejší koleji, jediný způsob, jak se odtamtud dostat, je cesta zpátky.“ Irvine si povzdechl a spokojeně se usmál. „Ten bandita bude pak v pasti, bez možnosti úniku.“

Atmosféra v konferenční místnosti jiskřila očekáváním a nadějí. To, co zprvu vypadalo jako ztracená věc, se začínalo přece jen trochu rýsovat. Tři páry očí se upíraly na velkou nástěnnou mapu a cestovaly po ní na západ k Tichému oceánu, aby se zarazily na přístavním městě San Francisku.

Bell se cestou dolů výtahem a pak při chůzi směrem k hotelu Brown Palace cítil jako vítěz. Ať to skončí výhrou, prohrou či remízou, konec byl na dohled. Jistě, bylo to všechno stále ještě neostré a nejasné, ale konečně mu začala padat příznivá karta. Myšlenky mu zaletěly k Rose a snad už postě se tázal, co ji pojí se Zlodějským řezníkem.

Jaká to žena může být v blízkých vztazích s mužem, který vraždí ženy a děti? Postupně začínal věřit tomu, že je třeba stejně jako ten bandita či ještě více zkažená.

* * *

BELL VYSTOUPIL z výtahu v hotelu Brown Palace a zamířil ke svému apartmá. Z kapsy kalhot vytáhl klíč a zastrčil ho do zámku. Avšak ještě dřív, než stačil otevřít dveře, samy se na škvíru rozevřely. Když se dveře naposledy zamykaly, jazýček kliky nejspíš dokonale nezapadl.

Bell se zarazil a celý se napjal. Nejprve si pomyslel, že to udělala pokojská. Zdálo se to jako logický předpoklad, avšak vnitřní hlas v něm vzbudil podezření. Pocit, že něco není v úplném pořádku, mu už více než jednou zachránil život.

Bell si za léta, kdy pracoval jako detektiv pro Van Dorna, nadělal spoustu nepřátel. Několik mužů, které zatkl, přivedl před soud a poté do vězení, přísahalo, že po něm půjdou. Tři se o to skutečně

pokusili a dva zemřeli.

Jestli na něj někdo uvnitř čeká, bude ho chtít dostat bez revolveru. Výstřely by se rozlehly celým hotelem a přivolaly by hejno personálu. Uniknout z devátého patra by pak zločinec mohl buď tak, že by seběhl ze schodů, nebo si počkal na výtah. Ani jedna možnost nebyla moc nadějná.

Bell si uvědomoval, že pravděpodobně přehánění potencionální nebezpečí, které stejně klidně nemuselo vůbec existovat. Avšak na druhou stranu za skutečnost, že ještě žije, vděčil především své podezřívavosti. Jestli na mě někdo uvnitř čeká, pomyslel si, pak má na špinavou práci připravený nůž.

Smekl klobouk a odhodil ho na zem. Ještě než dopadl na koberec, už držel v ruce derringer, pistoli se dvěma hlavními pod sebou. Tato malá zbraň ráže .41 měla na krátkou vzdálenost překvapivě silný účinek.

Bell zarachotil klíčem v zámku, jako by právě odmykal. Pak strčil do dveří a zaváhal. Než vstoupil, obhlédl celou předsín i obývací pokoj za ní. Do nosu ho udeřil závan cigaretového dýmu, což jen s konečnou platností potvrdilo Bellovo podezření. On sám kouřil jen zřídkka, a když už, tak jenom doutník k brandy po labužnické večeři. S pistolí v ruce vstoupil do předsíně. Smrt jako třetí čekala uvnitř.

Na gauči seděl nějaký člověk a četl noviny. Když se Bell přiblížil, odložil noviny stranou a odhalil tvář ošklivou jako hřích. Černé vlasy měl mastné a dozadu uhlazené. Jeho obličej vypadal, jako by se po něm přehnalo stádo mezků, a k tomu měl tělo vítězného kance zemědělské výstavy. Oči byly překvapivě přátelské, s měkkým pohledem, což uvedlo v omyl řadu jeho nepřátel. Bell se však oklamat nenechal, dobře rozpoznal, že muž má sílu zaútočit jako tygr.

„Jak jste se dostal dovnitř?“ otázal se Bell přímo.

Cizinec ukázal klíč. „Šperhák,“ pronesl hlasem, který jako by vycházel z drtičky kamene. „Nikdy nevycházím bez něj.“

„Jak se jmenujete?“

„Nezáleží na tom, jestli budete znát moje jméno. Nebudete mít šanci to využít. Ale když jste se už zeptal, tak já jsem Red Kelly.“

Bellova téměř absolutní paměť se probrala z nečinnosti a nabídla mu obsah jedné zprávy, kterou kdysi četl. „Ano, nechvalně známý

Red Kelly, boxer, majitel hospody na Barbary Coast a vrah. Vybojoval jste dobrý zápas proti světovému šampiónu Jamesi J. Corbettovi. Jednou jsem studoval vaše záznamy pro případ, že byste někdy chtěl překročit hranice Kalifornie. V tomto bodě jste udělal chybu. Máte ochranu úplatných politiků, kteří vás nevydají pro zločiny spáchané v jiných státech. Ti vám však v Coloradu nepomůžou. Tady můžete být zatčen.“

„A kdopak mě asi zatkne?“ ukázal Kelly v úsměvu plnou pusou zlatých zubů. „Vy?“

Bell stál uvolněně a vyčkával na Kellyho první pohyb. „Nebyl byste můj první.“

„Vím o vás všechno, krasavče,“ pronesl pohrdlivě Kelly. „Krvácíte stejně jako ti ostatní ubožáci, který jsem poslal do hrobu.“

„Kolik detektivů a policajtů?“

Kelly se odporně ušklíbl. „Tři, jenom co si pamatuju. Za nějakou dobu se ty čísla člověku vykouří z hlavy.“

„Vaše vražedné dny skončily, Kelly,“ oznámil mu chladně Bell.

„To by tedy musel být den, krasavče. Jestli si myslíte, že mě můžete postrašit tou dětskou bouchačkou, kterou držíte, pak jenom zbytečně plýtváte dechem.“

„Vy si myslíte, že vás s tímhle nedokážu zabít?“ zeptal se Bell.

„K tomu nebudete mít příležitost,“ odsekl chladně Kelly.

Najednou se něco stalo. Bell to okamžitě zaregistroval. Náhlý pohyb očí. Skrčil se do střelecké pozice, mžiknutím oka zamířil a vypálil doprostřed čela muže, který se za ním vyplížil zpoza závěsu, kde se dosud schovával. Zvuk výstřelu se nesl otevřenými dveřmi na chodbu a do hotelového atria.

Kelly pohlédl na tělo svého poskoka s takovým zájmem, jakým se asi podívá kuň na stepního psouna, kterého zašlápl. Pak se na Bella usmál. „Vaše reputace nelže. Musíte mít snad oči i vzadu.“

„Přišli jste mě zabít,“ konstatoval klidným hlasem Bell. „Proč?“

„To je obchod, nic jiného v tom není.“

„Kdo vás platí?“

„To nemusíte vědět,“ pravil Kelly, odložil noviny a pomalu se vztyčil.

„Ani se nepokoušejte sáhnout po tom revolveru vzadu za opas-

kem,“ varoval ho Bell, držící derringer v naprosto nehybné ruce.

Kelly znovu blýskl zlatými zuby. „Na to nepotřebuju revolver.“

Vyrazil vpřed, poháněn svalnatýma nohama, jež ho přenesly přes místnost jako dělovou kouli.

Bella v těchto dvou vteřinách zachránila vzdálenost skoro tři metrů mezi nimi. O něco kratší mezera a Kelly by ho zavalil jako lavina. Takto ho Kelly zasáhl jako beranidlo, jež se poněkud smeklo, ale stačilo Bella poslat stranou přes křeslo a na trávově zelený koberec. Zasáhl ho však teprve poté, co Bell stiskl spoušť derringeru a poslal kulku do Kellyho pravého ramene.

Brutální útočník se zastavil, ale neskácel se k zemi. Byl příliš silný, příliš velký svalovec, než aby se složil po kulce, jež nezasáhla ani mozek, ani srdce. Přemýšlivě, ale s lhostejností chirurga pohlédl na rostoucí karmínovou skvrnu na košili. Pak se d'ábelsky usmál. „Do té vaší stříkačky se vejdou jenom dva náboje, krasavče. Takže teď je prázdná.“

„Přál bych si, abyste mě přestal oslovovat krasavče,“ pravil Bell, když vyskočil ze země.

Teď byla řada na Kellym, aby sáhl dozadu a vytáhl revolver značky Colt. Právě ho zvedal do roviny výstřelu, když na něj Bell vrhl svůj derringer, jako nadhazovač v baseballu, jakmile dostane signál od chytače, aby hodil rychlý míč. Na vzdálenost půldruhého metru nemohl minout. Malá zbraň, tvrdá jako kámen, se odrazila od Kellyho obličeje těsně nad kořenem nosu mezi očima. Z tržné rány se vyhrnula krev a pokryla dolní polovinu obličeje. Tento zásah jím otřásl víc než střela v rameni. Nevydal však žádné bolestivé zajíknutí, žádný výkřik, při němž by stydla krev v žilách. Nevydal vůbec žádný zvuk, pouze se prudce nadechl. Revolver stále držel v ruce, ale nepozvedl ho. Nemohl. Bell sklonil hlavu a každým krokem získáváje rychlost vyrazil proti Kellymu jako delfín proti bílému žralokovi, až nakonec vši silou zabořil hlavu Kellymu do břicha. Bývalý boxer pouze vdechl a odstrčil Bella stranou. Poslal ho přes celý pokoj silou, o které se dalo říct jen jedno slovo: fenomenální.

Bell narazil do zdi s prudkostí, jež mu vyrazila dech. Být ten náraz jen o trochu silnější, čekaly by ho dva měsíce na trakci. Avšak ani jeho útok nebyl marný. Během kolize jeho dvaadvadesáti proti Kel-

lyho sto pětadvaceti kilogramům se Bellovi podařilo vytrhnout zabijákovi z ruky revolver.

Neozval se žádný povel k zastavení boje, žádné „stůj, nebo střeším“. Bell prošel tvrdou školou a věděl, že s vrahem, pevně rozhodnutým poslat člověka na pitevní stůl okresního koronera, nemá cenu ztrácet řeč. Nedělal si iluze o svých šancích, kdyby došlo k boji muže proti muži. Zabiják byl silnější a také nemilosrdnější. Bell sotva stačil dvakrát vystřelit a Kelly se už vzpamatoval natolik, že popadl Bella kolem krku se zuřivostí gorily a svými mohutnými rukama z něj začal mačkat život. Svalil se na Bella, čímž ho tiskl ke koberci, váhou svého těla drtil jeho hrudník a znehybnil mu ruce, takže už nemohl znovu vystřelit. Kelly chladnokrevně a cílevědomě ždímal z Bella život, jako by ty jeho střelné rány znamenaly jen jakousi nepodstatnou nepřijemnost.

Bell se nemohl ani hnout, a nedokázal tedy zvednout ruce a pokusit se odtrhnout prsty zarývající se mu do krku. Kelly byl neskonalé silnější. Bell rozhodně nepochyboval o tom, že by nebyl prvním člověkem, kterého kdy Kelly uškrtil. Jestli ale něco ztraceně rychle neudělá, nebude ani posledním. Zorné pole na okraji kvapem černalo a před očima se mu rychle stmívalo.

Co Bella ohromovalo dokonce ještě víc než vědomí, že se nalézá pouhé vteřiny od své smrti, byla záhada, kam se poděly ty dvě střely, které do Kellyho napumpoval. Byl si jistý, že Goliáše zasáhl někam do trupu. Bell vzhlédl a zadíval se do dvou očí, temných jako hřích, a do krve, pokrývající jako hrůzostrašná karmínová maska dolní část Kellyho obličeje. Co ho udržuje naživu? Proč jeho síla neumdlévá? Ten muž nebyl snad ani člověk.

Pak však Bell jasně ucítil, že tlak na jeho krk citelně polevuje. Namísto toho, aby si začal uvolňovat krk ze sevření, Bell si uvolnil ruce a zajel palci Kellymu do očí s vědomím, že to je jeho poslední čin, než ho pohltí temný závoj bezvědomí. Divoce se zmítal, dokud se nevykroutil zpod Kellyho těla.

Velký boxer zasténal a zakryl si oči rukama. Naslepo se pak vydal za Bellem, který divoce kopal, až se střelil útočnickovi do žaludku. Teprve nyní uviděl těsně pod žebry dva vstřely, stále ještě ronící krev, jež máčela košili. Co ho drží při životě, žasl Bell. Měl už dávno

umřít. Ale místo toho Kelly chytil Bella za nohu.

Bell cítil, jak ho jeho protivník táhne po koberci, nyní prosáklém zabijákovou krví. Bell prudce kopl volnou nohou, ale špička se mu odrazila od Kellyho, který jako by nic necítil. Sevření Bellova lýtka se stupňovalo. Skrz nohavici se mu do masa zarývaly Kellyho nehty a přitahovaly ho k sobě. Bell se blížil k obličeji v agónii, k očím, z nichž sálala nenávist.

Bylo na čase ten strašlivý boj skončit. Bell v pravé ruce držel colt. Nyní ho chladnokrevně pozvedl, až se ústí hlavně ocitlo jen několik málo centimetrů od Kellyho obličeje, pak uváženě stiskl spoušť a poslal kulku ráže .44 do Kellyho pravého oka.

Neozvalo se žádné zaúpění, žádný klokotavý zvuk, Kelly jen zhluboka vydechl a převálil se na koberec jako nějaké zvířecí monstrum, které se po boji na život a na smrt hroutl k zemi.

Bell se posadil na koberec a chvíli si masíroval krk, jenž se ještě celý chvěl po přestálém boji. Pootočil hlavu a obrátil zrak ke dveřím, kterými se do pokoje hrnuli nějací muži. Zarazili se celí v šoku, když uviděli koberec prosáklý krví a obrovské tělo mrtvého člověka, jehož tvář přes srážející se krvavou masku nebyla k poznání. Jeho obličej byl zvlášť groteskní díky zlatým zubům, které se blýskaly v pootevřených ústech a jen pomalu se pokrývaly rudou krví.

Kelly zemřel těžce, ale proč? Pro peníze? Někjaký dluh? Z pomsty? To poslední asi ne. Bell nikdy nevedl žádné šetření proti tomu- to obrovi z Barbary Coast. Někdo mu tedy musel zaplatit, aby Bella zabil. A jistě mu zaplatil nesmírně dobře.

Bella napadlo, zda se někdy dozví správnou odpověď.

* * *

PŘÍŠTÍHO RÁNA vylezl Bell z velké porcelánové vany. Kapky vody, jež z něho stékaly, utřel do ručníku a pohlédl do zrcadla. Krk nevypadal příliš dobře. Měl ho celý oteklý, s fialovými modřinami tak jasně viditelnými, že přesně ukazovaly, kde se mu Kellyho prsty zatínaly do těla. Oblékl si čistou košili a s uspokojením zjistil, že zvednutý naškrobený límeček, i když ho na kůži dřel, dokonale skryl stopy po včerejším zápasu.

Barevné změny na krku nebyly na jeho bolavém těle jediné. Měl ještě další zelenofialové vzpomínky na pád přes křeslo a od toho, jak s ním Kelly brutální silou mrštil přes pokoj proti stěně. Tyto modřiny byly citlivé na dotyk a nebyla naděje, že by nějak brzo zmizely.

Když se ustrojil do svého typického plátěného obleku, Bell opustil hotel. Zastavil se v kanceláři Western Union, aby poslal Josephu Van Dornovi telegram, v němž vyličil včerejší pokus o vraždu. Když pak zvolna vešel do kanceláře, Agnes Murphyová na něj zůstala otevřeně zírat. Vstala s výrazem mateřské starostlivosti v očích. „Och, pane Belle, slyšela jsem o tom vašem nešťastném incidentu. Upřímně doufám, že jste v pořádku.“

„Je to jenom pár modřin, Agnes, nic víc.“

Curtis s Irvinem ho slyšeli, takže se vynořili z konferenční místnosti a těsně za nimi vyšel ze své kanceláře i Alexander. Oba agenti Bellovi energicky potřásli rukou – možná až příliš energicky, napadlo Bella, který sebou poněkud trhl, jak mu celým tělem projela vlna bolesti. Alexander přitom zůstal stát stranou, jako divák v hledišti.

„Rádi tě vidíme zdravého a živého,“ řekl Curtis. „Slyšeli jsme, že to byl pořádný boj.“

„Bylo to dosud nejbliž k možnosti, že bych to definitivně schy-
tal,“ přiznal Bell.

„Když jsme spolu dotelefonovali,“ pokračoval Curtis, „telegrafoval jsem tvou identifikaci Reda Kellyho do naší kanceláře v San Francisku. Prověří jeho osobu i jeho klienty, kteří by mohli mít zájem na tvém odstranění.“

„Je to strašné,“ pronesl zcela bez emocí Alexander. „Nemyslitelné, že se někdo pokusil zavraždit Van Dornova agenta.“

Bell se dlouhým tvrdým pohledem zabodl do Alexanderových očí. „Jen mi vrtá hlavou, jak se Kelly mohl dozvědět, kde bydlím.“

„Kelly byl známým šéfem podsvětí na Barbary Coast v San Francisku,“ promluvil Irvine. „Nemohl by někdo z tvých bývalých přátel, které jsi dostal do vězení, nebo kamarádi či rodiny popravených, které jsi zatkl, pocházet ze San Franciska?“

„Nevzpomínám si na nikoho,“ odpověděl Bell. „Kdybych si měl tipnout, tak je za tím podle mého Řezník.“

„Jestli věděl, že děláš na jeho případu, tak měl zaručeně pořádný motiv,“ přidal se Irvine.

Nyní se ozval i Alexander. „Nepřestaneme, dokud nepřijdeme té záležitosti na kloub.“ Bellovi však zněla jeho slova neupřímně. – „Ani vám nemůžu říct, jak jsem rád, že jste živ a zdrav.“ Pak se otočil a odebral se do své kanceláře.

Jakmile se ocitl z doslechu, Bell oznámil: „Další hřebík do rakve, pánové. Klíč k banditově existenci *skutečně je* v San Francisku.“

KDYŽ BELL, IRVINE A CURTIS VYSTOUPILI Z PŘÍVOZU Z OAKLANDU a vešli do obrovské budovy přepravní společnosti Ferry Building, ocitli se v hale sahající do výšky dvou poschodí, vysoko nad hlavou překlenuté četnými oblouky a střešním oknem. Z tohoto terminálu vyšli na Embarcadero, tedy na úpatí ulice Market Street. Zatímco Curtis s Irvinem šli sehnat taxík, Bell se obrátil a zadíval se na osmdesát metrů vysokou věž s hodinami, vystavěnou podle zvonice Giralda z dvanáctého století ve španělské Seville. Dlouhé ručičky ukazovaly na velikém ciferníku jedenáct minut po čtvrté.

Bell si zkontroloval čas na svých hodinkách a automaticky zaregistroval, že věžní hodiny jdou o jednu minutu napřed.

Vzhledem k obrovským davům cestujících ze čtyř trajektů, kteří prakticky najednou zaplavili budovu terminálu, nenašli agenti žádný volný taxík. Bell zastavil drožku taženou koněm, dohodl se s vozkou na ceně jízdného a vyzval ho, aby je zavezl do hotelu Palace na Montgomery Street. Když se všichni usadili v kočáře, Curtis se obrátil na Bella.

„Jak to chceš zařídit s Van Dornovou kanceláří v San Francisku?“

„Dnes povečeříme s oblastním ředitelem agentury. Jmenuje se Horace Bronson. Jednou jsem s ním už spolupracoval, to bylo v New Orleansu. Je to příjemný chlapík a nesmírně výkonný. Když jsem mu poslal telegram, obratem telegrafoval zpátky a nabídl nám veškerou možnou pomoc. Slíbil, že vyšle své lidi, aby u místních prodejců zbraní zjistili, kdo si koupil colt automat ráže osmatřicet.“ Irvine si hrál s nezapálenou cigaretou. „Co se mě týče, chtěl bych osobně navštívit Cromwellovu a Crockerovu banku. Chci je požádat, jestli by nám mohli pomoci s pátráním po sériových číslech uloupených bankovek.“

Nato Bell zareagoval: „Mohl by ses poptat ve všech větších bankách, jako jsou Wells Fargo nebo Bank of Italy, pro případ, že by měli nějakou zcizenou bankovku ve svých hotovostních fondech. Jestli je ten lupič ze San Franciska, tak je pravděpodobné, že nějaké peníze z kořisti použil právě tady.“

„Já mám jasné úkoly,“ přidal se Curtis. „Zjistím, jestli nebude možné vystopovat ten krytý nákladní vagon s nápisem O'Brianova nábytkářská společnost.“

Bell si natáhl nohy a pravil: „Po setkání s Bronsonem sepíšu další informace ohledně fiktivních peněz, které se měly odeslat do San Miguel Valley Bank v Telluride. Současně se pokusím přesvědčit šéfredaktory větších plátků, aby moje slova otiskli.“

Drožka dorazila k velkolepému hotelu Palace a zabočila na Garden Court, elegantní hotelový vjezd pro kočáry, jemuž vévodilo šest pater balkonů ze zářivě bílého mramoru s více než jedním stem ozdobných sloupů. Světlo přicházelo shora, filtrováno přes ohromné tabule zbarveného skla v klenuté kopuli. Jakmile se vrátí chopili zavazadel a zamířili s nimi do hotelu, Bell vyplatil vozku. Poté všichni tři vešli do rozlehlé, až majestátní hotelové haly. Zapsali se a hydraulickým výtahem, jehož kabina byla obložena sekvojovým dřevem, vyjeli do svého patra. Bell již předem zařídil, aby všechny tři pokoje byly sloučeny v jedno veliké apartmá.

„Víte co,“ řekl Bell Irvineovi a Curtisovi, „je téměř pět hodin, což znamená, že dnes už toho moc nezařídíme. Pojdme se umýt po cestě. Pak se půjdeme pěkně navečeřet, pořádně se v noci vyspíme a hned ráno, hezky čerství a odpočatí, začneme s plněním úkolů.“

„To zní dobře,“ souhlasil Irvine, kterému kručelo v žaludku. Posledních osm hodin neměl v puse ani sousto.

„Kterou restauraci jsi měl na mysli?“ zeptal se Curtis.

„Bronson je členem klubu Bohemian. Zařídil nám vstup do jejich jídelny.“

„To zní pěkně snobsky.“

Bell se usmál. „Ani netušíte, *jak* snobské to ve skutečnosti je.“

* * *

V OSM HODIN vystoupili tři muži z taxíku v Taylorově ulici před vchodem do vlivného a elitního Bohemian Clubu. Ten byl založen roku 1872 jako místo setkávání novinářů a mužů umění a literatury. Jeho členy byli například Mark Twain, Bret Harte, Ambrose Bierce či Jack London. Během let se v jejich řadách ocitli i mocní a vlivní

lidé, kteří tvořili obchodní elitu města, a ti se tu postupně stali dominantní skupinou. Ženy se nemohly stát členkami klubu, takže manželky a svobodní hosté členů museli vcházet zadním vchodem.

Toho večera byl ženám povolen vstup do jídelny, jelikož dnešním čestným hostem byl Enrico Caruso a ten trval na přítomnosti své manželky. Ředitelé klubu to považovali za mimořádnou okolnost, takže udělali jednu ze svých vzácných výjimek.

Irvine s Curtisem následovali Bella do hlavní příjímací haly. Tam všichni na okamžik stanuli, než k nim přistoupil vysoký muž s mladistvou tváří a vytrénovaným svalnatým tělem, jež čnělo nad okolím. Srdečně potřásl Bellovi rukou. „Isaaku, jak rád tě vidím.“

„Potěšení je na mé straně,“ opáčil Bell, šťastný, že vidí starého přítele. Připravil se na drtivý stisk ruky. „Vypadáš fit.“

„Neustále na tom pracuju.“ Pak kývl na Irvinea s Curtisem a usmál se. „Ahoj, jsem Horace Bronson.“

Hlas měl poněkud chraplavý a docela se hodil k jeho širokým ramenům, které napínaly švy elegantního šedivého obleku. Rysy obličeje pod hustou kšticí sluncem vyšisovaných vlasů připomínaly spíše mladého chlapce.

Bell představil své kolegy a pobavilo ho, jak se ve tvářích obou agentů objevuje napjatý výraz a jak jim oči mrkají, když Bronson tiskne jejich ruce ve své tlapě.

Přestože vedl pobočku s deseti agenty ve větším městě, Bronson podléhal Bellovi, který ho v agentuře služebně převyšoval. Navíc Bella obdivoval pro jeho široké zkušenosti a záviděníhodnou reputaci, kterou si vydobyl řadou zatčení narušitelů zákona. A kromě toho byl tomuto panu detektivovi dlužen za to, že navrhl Van Dornovi, aby ho jmenoval do jeho nynější funkce v San Francisku.

„Pojďte tudy do jídelny,“ zval je srdečně. „Tenhle klub je pověstný gurmánskou kuchyní a dobrým vínem.“

Bronson je zavedl z impozantní hlavní haly do rozlehlé a stejně honosné jídelny, jejíž stěny, podlaha i strop byly vykládané mahagonem. Promluvil několik slov s vrchním.

Pak položil Bellovi ruku na rameno. „Požádal jsem ho o stůl, který si obvykle rezervuju pro obchodní schůzky. Je v samém koutu jídelny, takže nás nikdo neuslyší.“

Vrchní je zavedl ke stolu stojícímu poněkud o samotě, ale s nerušeným výhledem na ostatní spolustolovníky. Číšník už byl připraven, rozprostřel jim na klíně ubrousky a čekal, než Bronson prozkoumá vinný lístek a vybere pití. Jakmile se číšník vzdálil z doslechu, Bronson se celý uvolnil a pohlédl na Bella.

„Zkontroloval jsem řadu obchodů, kde prodali osmatřicítku colt automat od chvíle, kdy byly uvedeny na trh. Jejich celkem šedesát sedm. Nasadil jsem na vyšetřování čtyři agenty. Odpověď by měli mít během dvou až tří dnů – když jim bude přát štěstí, tak ještě dříve.“

„Díky, Horáci,“ pravil vděčně Bell. „To nám ušetří spoustu času, takže se budeme moci věnovat dalším aspektům případu.“

„To je to nejmenší, co můžu udělat,“ konstatoval Bronson s širokým úsměvem. „Kromě toho mi pan Van Dorn nařídil, abych vám vyšel co nejvíc vstříc.“

„Potřebujeme veškerou pomoc.“

„Máte nějaké další vodítko na toho Řezníka?“

„Musím tě zavázat slibem mlčenlivosti. Zjistil jsem totiž, že ten darebák má své špiony i uvnitř agentury.“

„Mně můžeš důvěřovat,“ pravil Bronson s rostoucím zájmem. „Stejně se dá něčemu takovému sotva uvěřit. Ví o tom Van Dorn?“

Bell přisvědčil: „Ano, ví o tom.“

Pak Bell podal Bronsonovi přehled důkazů, jakkoliv slabých, jež je přivedly do San Franciska. Popsal, jak Irvine vystopoval bankovky se známými čísly, jak Curtis objevil únikový nákladní vagon, i to, jak se on sám dopátral barvy lupičových vlasů a chybějícího prstu na ruce. Uvedl pečlivě všechny detaily, ale bez jakéhokoliv přikrašlování. Také Irvine s Curtisem se přidali svými komentáři o tom, co během pátrání objevili. Když Bell domluvil, Bronson chvíli seděl mlčky.

Nakonec pronesl: „Vaše vyšetřování znamená pro tento případ velký pokrok. Máte konečně cosi hmatatelného, když ještě před několika týdny tu nebylo zholo nic. Avšak naneštěstí toho není ještě dost, aby to onoho lupiče identifikovalo.“

„Ne, to opravdu není,“ povzdechl si Bell, „ale je to nit, která může vést k silnějšímu provázku, který zase může vést až k lanu.“

Číšník přinesl ke stolu víno, jež Bronson vybral, kalifornské chardonnay ze zásob Charlese Kruga, nejstaršího vinařského závodu v Napa Valley, a po příslušném obřadu ochutnávání ho nalil do skleniček. Když se pak soustředili na studium menu, všechny debaty o lupiči byly odsunuty na vedlejší kolej. Pomalu se probírali jídelním lístkem a vychutnávali víno.

„Copak tě zaujalo?“ otázal se Bronson Bella.

„Kuchyně má brzlík s bešamelovou omáčkou. Ochutnám ho, jsem totiž milovníkem brzlíku.“

„Copak to nejsou býčí koule?“ podivil se Curtis.

„To máte na mysli býčí lásku,“ rozesmál se Bronson.

„Ne, to je telecí brzlík, pochoutka ceněná gurmány na celém světě,“ vysvětloval Bell. „Jsou to vlastně dvě žlázy – jedna v krku a druhá blízko srdce. Tu druhou považuje většina šéfkuchařů za delikatesu...“

Bell náhle zmlkl uprostřed věty a zadíval se upřeně na protější stranu jídelny. Přimhouřil fialkové oči, jak zaostřil na dálku. Doposud uvolněné držení těla se náhle změnilo, narovnal se a ztuhl, jako-by ztracený v myšlenkách.

„Co se děje, Isaaku? Vypadáš, jako bys uviděl Zmrtvýchvstání.“

„Také že ano,“ odpověděl Bell s očima upřenýma na dvojici, která právě vstoupila do dveří a hovořila s vrchním. Byl to nápadný pár, všechny hlavy v jídelně se obrátily jejich směrem. Oba měli ohnivě rudé vlasy. Žena byla vysoká jako drobnější muž po jejím boku.

Žena měla na sobě dvoudílný žlutý komplet v empírovém stylu, s nabíranou sukní, jež byla střižená do zvonu, s krátkou vlečkou na zemi. Blůzu měla lemovanou krajkovými ozdobami a přes ni krátký živůtek s velice hlubokým výstřihem, který jí umožňoval ukazovat nádherný diamantový náhrdelník. V době, kdy převládal důraz na konvenční pravidla, představoval její nízký klobouk *Merry Widow* s širokou krempou a marnotratnými ozdobami z ptačího peří dokonalý módní doplněk. Kolem ramen se jí vinulo liščí boa.

Muž byl oblečený v drahém černém obleku s vestou. Masivní zlatý řetěz, začínající v jedné kapsičce, procházel knoflíkovou dírkou vesty a končil ve druhé kapsičce hodinkami. Na řetízku visel přívěsek hustě posázený diamanty. Muž měl v očích sebevědomý pohled,

kterému nic neuniklo. Přehlížel místnost, jako by mu to tady všechno patřilo. Když uviděl několik známých, lehce se usmál a laskavě pokynul hlavou. Dvojici usadili ke stolu uprostřed jídelny, všem ostatním stolovníkům na očích. Byl to takový nacvičený příchod, provedený s vytríbenou elegancí.

„Kdo je ten pár, který s takovou pompou právě přišel?“ otázal se Bell Bronsona.

„To je Jacob Cromwell, majitel Cromwell National Bank. Je členem klubu Bohemian. Ta krasavice po jeho boku je jeho sestra.“

„Sestra?“

„Ano. Jmenuje se Margaret a je příslušnicí společenské elity. Věnuje se pilně charitativní práci. Ona a její bratr jsou velmi bohatí a vlivní. Bydlí na Nob Hillu.“

„Takže to je Margaret Cromwellová,“ pronesl tiše Bell. „Znal jsem ji v Denveru jako Rose Mantecaovou.“

Irvine pohlédl na Bella. „To je ta žena, o které jsi nám vyprávěl, že je špionka Zlodějského řezníka?“

„Pokud nemá sestru dvojče, pak ano.“

„To není možné,“ protestoval Bronson a v jeho hlasu byl znát posměch. „Tenhle předpoklad je naprosto směšný. Ona a její bratr toho dělají pro San Francisco víc než polovina všech ostatních boháčů dohromady. Podporují domovy sirotek, humánní útulky pro zatloulaná zvířata, štědře přispívají na zkrášlování města. Na různé dobré věci dávají obrovské dotace. Lidé si jich velice váží a obdivují je.“

„To je opravdu pádná obhajoba,“ poznamenal Curtis. „Jestliže Cromwellovi vlastní velkou místní banku a jsou již hodně bohatí, proč by měli loupit a zabíjet?“

„Je slečna Cromwellová vdaná?“

„Ne, je svobodná, ale má pověst trochu divokého děvčete.“

„Nemohl ses mýlit, když ji pokládáš za lupičovu špionku?“ otázal se Irvine.

Bell se upřeně díval na Margaretu Cromwellovou a vnímal každý detail jejího obličeje. Zdálo se, že je hluboko zabraná do konverzace se svým bratrem, a jeho směrem se neotočila. „Mohl jsem se mýlit,“ zamumlal nepřesvědčivě. „Ale ta podoba mezi ní a tou ženou v Denveru je zarážející.“

„Znám Cromwellovy osobně,“ pravil Bronson. „On spolupracoval s Van Dornem na jednom bankovním podvodu, při kterém pár šizuňků hodlalo podvést několik místních obchodníků. Představím tě.“

Bell zavrtěl hlavou a vstal. „Nenamáhej se. Představím se sám.“

Vyhnul se křeslům ostatních a došel téměř až ke Cromwellovu stolu. Záměrně se blížil zezadu a poněkud ze strany za zády Margaret, aby ho neviděla. Ignoroval Cromwella a díval se pouze na ni. Čekal, jakým způsobem bude reagovat. „Promiňte, slečno Cromwellová, ale jsem přesvědčen, že jsme se už potkali v Denveru. Jmenuju se Isaac Bell.“

Zkameněla a neotočila se, aby na něj pohlédla. Dál upřeně zírala přes stůl do očí svému bratrovi s nevyzpytatelným výrazem v obličeji. Bylo v něm překvapení, možná ohromení, nebo ještě něco jiného, co hraničilo se šokem a pocitem ohrožení. Jeden okamžik to vypadalo, že náhle neví, jak reagovat. Ale pak se jakoby mrknutím oka vzpamatovala.

„Je mi líto, ale žádného pana Isaaka Bella neznám,“ řekla. Hlas měla pevný, bez sebemenšího zachvění. Promluvila, aniž by na něj pohlédla. Věděla, že kdyby to udělala, bylo by to jako rána pěstí do žaludku. Byla ráda, že nestojí, protože by se jí zaručeně podlomily nohy a ona by se skácela na koberec.

„Omlouvám se,“ řekl Bell. Její reakce mu jen potvrdila podezření, že se opravdu jedná o ženu, kterou poznal jako Rose Mantecaoovou. „S někým jsem si vás spletl.“

Cromwell se zdvořile zvedl ze židle a rukou si přidržoval ubrousek. Hleděl na Bella jako zápasník hodnotící svého soupeře ještě předtím, než zazní gong prvního kola. Nevykazoval nejmenší známku překvapení či nepochopení. Podal Bellovi ruku. „Jsem Jacob Cromwell, pane Belle. Jste také členem klubu?“

„Ne, jsem tu jako host Horáce Bronsona z Van Dornovy detektivní agentury.“

Bell si potřásl s Cromwellem mkou, přičemž ho napadlo, že je divné, když si bankéř nechává rukavice i při jídle. Díky letům stráveným vyšetřováním ze zvyku automaticky střelil pohledem na malíček levé ruky. I tento prst měl přirozený tvar. Ne že by ho třeba jen vzdá-

leně napadlo, že by Cromwell mohl být tím lupičem. To by byla šlelost.

Cromwell přikývl. „Horáce znám. Je to správný chlap. Dělá čest vaší společnosti.“

Bell si zblízka povšiml, jak má Cromwell krátce sestřižené rusé vlasy, jež mu vzadu na temeni začínají řídnout. Bankéř měl malou hubenou postavu a držení těla spíše žensky půvabné než hrubě mužské. V očích mu Bell zahlédl stejný výraz, jaký kdysi spatřil v očích pumy, kterou zastřelil v Coloradu. Byl to chladný, téměř naprosto ledový pohled odněkud z nejhlubšího nitra.

„Ano, to tedy dělá.“

„Bell? Myslím, že jsem to jméno ještě neslyšel,“ prohlásil Cromwell, jako by si ho chtěl někam zařadit. Pak tu myšlenku opustil jako zcela nedůležitou. „Bydlíte v San Francisku?“

„Ne, v Chicagu.“

Margaret se stále ještě nedokázala přimět, aby na Bella pohlédla. Uvnitř cítila nekontrolovatelný žár. Její neklid spíše sílil, až ve tváři rudla. Pak ji však přepadl vztek, ani ne tolik na Bella, jako na ni samotnou, že takhle prozrazuje skutečné emoce. „Můj bratr a já, pane Belle, bychom si rádi vychutnali večeři v soukromí. Jestli nás omluvíte.“

Bell si všiml, jak je její dlouhý krk celý rudý. Potěšilo ho to. „Velice se omlouvám, že jsem vás vyrušil.“ Kývnutím pozdravil stojícího muže. „Pane Cromwelle.“ Načež se otočil a odkráčel ke svému stolu.

Jakmile si byl jistý, že Bell je již z doslechu, Cromwell zasupěl: „Co k sakru dělá v San Francisku? Myslel jsem, že se o něj Red Kelly postaral.“

„Jak je vidět, tak Kelly neuspěl,“ odsekla Margaret s určitým zadostiučiněním.

„Jak ale mohl vědět, že jsi tady?“

„Nedívej se tak na mě,“ ohradila se hněvivě Margaret. „Nasedla jsem do vlaku z Denveru do Los Angeles jako Rose Mantecaová a tam jsem si pod cizím jménem koupila koně. S ním jsem odjela do Santa Barbary a odtud pokračovala dalším vlakem do San Franciska opět pod jiným jménem. Neumím si představit, jak by mě mohl vy-

sledovat.“

„Takže máme zvažovat shodu okolností?“

„Teď vypadala jako ztracený pes. „Já nevím, já prostě nevím.“

„Bez ohledu na důvod jeho přítomnosti v San Francisku to znamená nepříjemnost,“ pravil Cromwell, který s potlačovaným úsměvem nepokrytě hleděl na čtveřici agentů u vzdáleného stolu. „Nemyslím, že by si sám dokázal dát dohromady dvě a dvě, ale když tě viděl, podezírá tě z možného spojení s tím lupičem. Když teď ví, že jsi moje sestra, dá se čekat, že bude čmukat kolem.“

„Třeba je na čase, abych si vzala dovolenou.“

„To není špatný nápad.“

„Hned ráno si zamluvím lodní lístek do Juneau na Aljašce.“

„Proč zrovna do Juneau?“ podivil se Cromwell. „Je tam strašná zima.“

„Protože to je poslední místo, kde by mě hledal.“ Odmlčela se a v očích se jí objevil prohnání výraz. „A pak je tu skutečnost, že Eugenův otec, Sam Butler, právě v Juneau dohlíží na důlní aktivity.“ Margaret se zasmála a vymanila se tak z vlivu emocí. „To mi poskytne možnost prohlédnout si oblast svých budoucích finančních zájmů.“

„Drahá sestřičko,“ pronesl dobrosrdečně Cromwell, „ty nikdy nepřestaneš být zdrojem překvapení.“ Pak vrhl bezostyšný pohled přes celou jídelnu na Bella. „Rád bych věděl,“ mumlal si pro sebe, „co se stalo s Redem Kellym.“

„Bell ho možná zabil.“

„Možná,“ připustil Cromwell. „Jestli to Bell skutečně udělal, pak je daleko nebezpečnější, než jsem si o něm myslel. Příště se o něho budu muset postarat sám.“

* * *

KDYŽ SE BELL vrátil k jejich stolu, právě donesli objednaný brzlík. Chopil se vidličky, ale i když byl celý natěšený, aby už ochutnal tu delikatesu, zarazily ho otázky jeho společníků.

„Myslíš, že to je ta žena, kterou jsi potkal v Denveru?“ ptal se Bronson.

Bell se odpovědi vyhnul, protože nechtěl rozvířovat něco, o čem věděl, že je pro Bronsona citlivá záležitost. „Nejspíš se mylím, přiznávám. Je to ale docela mimořádná podoba.“

„Ty máš prostě oko pro krásu,“ zasmál se Bronson.

„Jaký dojem na tebe dělá Cromwell?“ chtěl vědět Irvine. „Myslíš, že bude vstřícný, až si s ním dám schůzku, abych ho požádal o pomoc při pátrání po ukradených penězích, které prošly jeho bankou?“

„Na to se budeš muset zeptat Horáce. Nezmínil jsem se mu o našem vyšetřování. Vypadá fajn, i když se chová trochu povýšeně.“

„Má reputaci docela arogantního člověka,“ poznamenal Bronson. „Ale v osobním styku je velice snaživý člověk, takže si jsem jistý, že spolupracovat bude.“

„Uvidíme,“ zakončil debatu Bell, který se konečně mohl pustit do brzlíku. Když polkl první sousto, otočil se k Irvineovi. „Myslím, že tě do Cromwellový banky doprovodím.“

„Chceš se s ním znova setkat?“ zeptal se ho Bronson.

Bell zavrtěl hlavou. „Není to žádná priorita, ale rád bych podrobně prozkoumal situaci kolem jeho peněžního ústavu.“

„Co očekáváš, že najdeš?“ chtěl vědět Curtis.

Bell pokrčil rameny, ale v očích mu zablesklo. „To nemám nejmenší tušení.“

MARION SEDĚLA U SVÉHO STOLKU A PSALA NA STROJI DOPIS, když do kanceláře vstoupili dva muži. Otočila se zády k psacímu stroji značky Underwood model 5 a vzhlédla. Jeden z návštěvníků s mohutnou kšticí rozčuchaných hnědých vlasů se na ni přátelsky usmál. Byl štíhlý až hubený, a nebýt zdravého opálení v obličeji, vypadal by jako nemocný člověk. Druhý muž byl vysoký, se světlými vlasy. Do obličeje mu však neviděla, protože se odvrátil a zdálo se, jako by studoval luxusní tapety na stěnách kanceláře.

„Slečna Morganová?“

„Ano. Jak vám můžu pomoci?“

„Jmenuju se Irvine,“ podal jí firemní navštívenku. „Můj kolega agent Isaac Bell a já jsme z Van Dornovy detektivní agentury. Máme tu schůzku s panem Cromwellem.“

Vstala, ale neusmívala se. „Samozřejmě. Vaše schůzka byla domluvená na devět třicet. Jste tu o pět minut dřív.“

Irvine udělal rukama neurčité gesto. „Ale znáte to přísloví...“

„Ranní ptáče dál doskáče?“ otázala se pobaveně.

Vysoký muž se světlými vlasy se k ní obrátil obličejem. „Ale druhá myš dostala sýr.“

„Velmi chytré, pane Belle,“ ozvala se Marion a hlas se jí vytratil do ztracena.

Jejich oči se setkaly a Marion náhle ucítla něco, co dosud v životě nezažila, a málem se utopila v modrofialových očích. Teprve teď si uvědomila, že cizinec měří dobře přes sto osmdesát centimetrů a jeho šlachovité tělo vězí v perfektně ušitém plátěném obleku. Nebyl to žádný změkčilý gigolo, rysy měl vyloženě mužské. Bylo v něm cosi drsného, vypadal jako chlap, který se cítí jako doma v divočině Západu stejně jako v pohodlí městského života. Teď už na něj zírala nepokrytě, její obvykle dokonale ovládané emoce byly nyní rozbourané. Ještě žádný muž ji dosud takhle nevzrušil, rozhodně ne při prvním setkání.

Také Bella oslovila Marionina krása a aura jejího půvabu. Podlaha se mu pod nohama roztrásla, když jí opětoval pohled. Vypadala křehce, ale stála pevně na zemi jako vrba. Vyzařovala z ní jisto-

ta, že dokáže zvládnout jakýkoliv komplikovaný problém. Stála vzpřímená, půvabná a podle délky dole rozšířeně sukně, sahající od štíhlého pasu až ke spodnímu lemu nad zemí, bylo možné usuzovat, jak má dlouhé nohy. Husté, zářivě lesklé vlasy měla vyčesané na temeni, až na jednu kadeř, která jí spadala téměř až do pasu. Bell si pomyslel, že bude asi tak stejně stará jako on, plus minus nějaký ten rok.

„Má pan Cromwell příliš mnoho práce?“ zeptal se, jak se silou vůle vrátil k původnímu účelu slyšení.

„Ano...“ odpověděla a malinko se zakoktala. „Avšak očekává vás.“ Zaklepala na Cromwellovy dveře, vstoupila a ohlásila příchod Bella s Irvine. Pak ustoupila stranou a pokynula návštěvníkům, aby vešli. V té chvíli již Cromwell vstal od stolu a hrnul se k nim, aby je uvítal. Když procházeli dveřmi, Bell se záměrně svou rukou otřel o Marioninu ruku. Měla přitom pocit, jako by jí proběhl elektrický proud. Poté zavřela dveře.

„Posaďte se, pánové,“ vyzval je Cromwell. „Horace Bronson mě informoval, že jste přijeli kvůli uloupeným bankovkám, které prošly mou bankou.“

Zdálo se, jako by si toho Irvine nevšiml, ale Bell zaregistroval, že Cromwell má docela nepochopitelně opět na rukou rukavice.

„To je pravda,“ přitakal Irvine, kterému Bell přenechal celou konverzaci na toto téma. „Jedna bankovka, sériové číslo 214799, byla údajně vložena do vaší banky.“

„To je docela dobře možné,“ připustil Cromwell, který si pohrával s nezapáleným doutníkem. „Předpokládám, že to byla padesáti nebo stodolarová bankovka, protože nikdy nezaznamenáváme obnosy nižší hodnoty.“

Irvine si zkontroloval poznámky v zápisníku. „Vlastně se ta bankovka objevila v květinářství na Geary Street. Jeho šéf pan Rinsler kontaktoval Van Dornovu agenturu, jelikož se domníval, že bankovka mohla být padělaná. Ukázalo se však, že je platná. Rinsler prohlásil, že bankovku dostal z Cromwellovy banky, když odtud převáděl hotovost ze soukromého sejfů.“

„To Rinslerovo vysvětlení zní trochu podezřele,“ dodal Bell, „ale jestli nějak porušil zákon, ať si to s ním vyřídí místní policie.“

„Přes tuto banku proudí ročně miliony dolarů,“ prohlásil Cromwell. „Nechápu, proč je jedna jediná bankovka tak důležitá.“

„Protože kontrola sériových čísel prokázala, že jde o bankovku, která byla uloupěna v bance v Elkhornu v Montaně, kde lupič zavraždil čtyři bankovní zaměstnance a zákazníky,“ vysvětloval Bell.

Cromwell čekal na pokračování, ale Bell s Irvinem zmlkli. Irvine procházel své zápisky, zato Bell velice pozorně sledoval Cromwella. Bankéř odrážel jeho neúprosné pohledy, aniž by uhnul očima. Jeho ego naopak povzbuzovalo vědomí, že si měří své duševní schopnosti s nejlepším Van Dornovým agentem.

„Je mi líto, pánové,“ pronesl Cromwell a přešel pohledem z Bella na stále nezapálený doutník. „Pořád ještě nevidím, jak bych vám mohl pomoci. Jestliže prošly naší bankou další bankovky z loupeže, pak již dávno beze stopy zmizely a není žádný způsob, jak zjistit, kdo je vložil.“

„To je pravda,“ připustil Bell. „My ale musíme prověřit každé vodítko, bez ohledu na to, jak je nepravděpodobné.“

„Ty bankovky byly nové a jejich čísla šla po sobě,“ vysvětloval Irvine. „Bylo by možné, že jste jejich čísla zaznamenali, dřív než jste je pustili do oběhu?“

„To je docela dobře možné. Říkal jsem přece, že čísla padesátek a stovek zaznamenáváme.“

„Mohl byste tedy přimět vašeho účetního, aby se podíval do záznamů?“ zeptal se Bell.

„S radostí.“ Cromwell se odmlčel a stiskl knoflík bzučáku na spodní straně desky stolu. V několika vteřinách se ve dveřích objevila Marion Morganová.

„Slečno Morganová, řekla byste laskavě panu Hopkinsovi, aby přišel do mé kanceláře?“

Přikývla. „Samozřejmě.“

Když se Hopkins ukázal, vypadal úplně jinak, než Bell očekával. Namísto bezbarvého, nevýrazného mužíčka v brýlích a s tužkou za jedním uchem, který tráví pracovní život hloubáním nad čísly v účetních knihách, stanul před nimi muž připomínající spíše sportovní hvězdu, velký, mohutný, s rychlými pohyby. Kývl na pozdrav, když mu Cromwell představil Bella a Irvinea.

„Pan Bell a pan Irvine jsou z Van Dornovy detektivní agentury. Přišli zkontrolovat sériová čísla bankovek, které byly uloupeny v Elkhornu v Montaně. V naší bance někdo před časem uložil padesátidolarovku, kterou jsme teď proplatili šek jednomu zákazníkovi. Tito pánové se domnívají, že naší bankou mohly projít i jiné ukradené bankovky. Rádi by zkontrolovali seznam čísel, která jsme u nás zaznamenali.“

Hopkins se zatvářil jednoznačně příjemně a usmál se. „Stačí, když mi dáte ta čísla.“

„Hleďte po sobě jdoucí čísla nad i pod číslem 214799,“ pronesl Cromwell, spoléhaje se na jeho paměť.

„Jdu na to, pane,“ souhlasil Hopkins. Lehce se uklonil Bellovi a Irvineovi. „Jestli ta čísla existují, najdu je do několika hodin.“

„Budu vám vděčný,“ pronesl Bell.

„Ještě něco, pánové?“ otázal se Cromwell a ukončil tak slyšení.

„Nikoliv. Byl jste velice vstřícný. Děkujeme vám.“ Bell nechal Irvinea vykročit k výtahu jako prvního a sám se trochu zdržel. Zastavil se u Marionina stolu a upřeně na ni pohlédl. „Slečno Morgánová?“

Pootočila se od psacího stroje směrem k němu, ale chránila se podívat se mu přímo do očí.

„Vím, že je to ode mne velice opovážlivé, ale vy mi připadáte jako odvážná dáma, takže mě napadlo, jestli nechcete odhodit opatrnost a dnes večer se mnou povečeřet?“

Jejím prvním impulsem bylo odmítnout, ale v nitru se jí těmi slovy otevřely zakázané dveře a ona se najednou rozhodovala mezi dodržením principů a touhou. „Já se nesmím scházet se zákazníkы banky. A navíc, jak můžu věřit úplně cizímu člověku?“

Zasmál se a sklonil se k ní. „Tak za prvé, nejsem žádný zákazník vaší banky. A za druhé, jestli nedokážete uvěřit prověřenému detektivovi, komu pak budete věřit?“ Natáhl ruku a sevřel jí dlaň.

Pohltila ji děsivá vlna touhy a bitva byla ztracená. Zbortila se poslední bariéra a spolu s ní také zbytky ovládání. I poslední stopy se zcela vypařily.

„Tak dobře,“ uslyšela sama sebe říkat. Připadalo jí to, jako by naslouchala někomu jinému. „Dostanu se z práce v pět hodin.“

„Výborně,“ vyhrkl i podle svého mínění poněkud moc nadšeně. „Počkám na vás u hlavního vchodu.“

Pozorovala ho, jak kráčí k výtahu. „Dobrý bože,“ zamumlala si pro sebe. „Musím být blázen, když jsem souhlasila s večeří ve společnosti naprostého cizince.“

Přesto však, i když se peskovala, v očích se jí zableskla jiskra.

* * *

IRVINE ČEKAL na Bella ve výtahu. „Co to všechno mělo znamenat?“

„Budu dnes večeřet s Cromwellovou osobní sekretářkou.“

„To seš tedy rychlík,“ řekl Irvine uznale.

Bell se ušklíbl. „Prostě se to tak nějak hodilo.“

„Protože tě znám, vsadil bych se, že máš i nějaký nízký motiv.“

„Mohlo by se říct, že míchám obchod s osobním potěšením.“

„Zahráváš si s ohněm,“ varoval ho vážně Irvine. „Jestli jí dojde, že ji využíváš, abys pronikl do Cromwellových záležitostí, mohlo by být zle.“

„S tím si budu dělat starosti, až to nastane,“ odpověděl blaženě Bell.

Cestou zpět do hotelu se jeho myšlenky neobíraly ani tak obchodním aspektem večerního programu, jako spíš jeho příjemnější stránkou.

MARION TO NEDOKÁZALA VYSVĚTLIT. NYNĚJŠÍ POCITY BYLY stejné, jaké měla naposledy ve škole, když se na ni usmál kluk, o kterém snila. To bylo ale všechno. Nikdy se k ní nepřiblížil, nikdy ji ani neoslovil. A teď, když seděla u důvěrného stolečku pro dva, pociťovala stejnou závrať jako kdysi coby školačka.

Bell ji vyzvedl před vchodem do Cromwellovvy banky přesně v pět hodin. Přijel pro ni taxíkem. Jeho řidič zamířil z ulice přímo do šestipatrové budovy, kde se nacházela ve městě nejproslulejší francouzská restaurace Delmonico's. Nastoupili do výtahu, který je dovezl do nejvyššího patra, kde se jich ujal vrchní a uvedl je do uzavřené soukromé jídelny s obrovským panoramatickým oknem, z něhož byl výhled na město a na Záliv.

Lidem, kteří si to mohli dovolit, nepřipadalo divné menu o deseti chodech, z nichž každý doprovázel jiný druh vína. Bell objednal Rockefellerovy ústřice s ostrou kari omáčkou, po nichž následoval chutný bujón, kousek vařeného jesetera z Velkých Jezer, žabí stehýnka a la bažant, vepřové kotlety, kyjevský kotlet, rozmanití pečení divocí ptáci, vařené brambory a zadělávané fazole.

Marion ještě nikdy ve svém životě nevečeřela tak přepychově. Pravda, občas se jí dostávalo pozvání na víno i na večeři od různých vhodných a movitých svobodných mládenců, ale žádný z nich ji nehostil tak opulentně. Byla vděčná za to, že porce byly malé, ale přesto litovala, že si předem nepovolila korzet.

Jako zákusek Bell objednal crêpes suzette s pomerančovou příchutí. Když se u jejich stolu objevil číšník, který zkušenými pohyby zalil zákusky hořící směsí, Marion se přinutila pohlédnout Bellovi přímo do očí.

„Smím se vás na něco zeptat, pane Belle?“

Příjemně se usmál. „Myslím, že se už známe dostatečně dlouho, abyste mě mohla oslovovat Isaaku.“

„Dávám přednost panu Bellovi, jestli vám to nevadí,“ odpověděla způsobem, který se jí zdál patřičný.

Úsměv z jeho tváře nezmizel. „Jak je vám líbo.“

„Jak si tohle všechno můžete dovolit z platu detektiva?“

Zasmál se. „Věřila byste tomu, kdybych vám tvrdil, že jsem celý měsíc šetřil, abych na vás mohl udělat dojem?“

„Ani na chvilku ne,“ odpověděla nadutě.

„Je Cromwellova banka největší v San Francisku?“

Tato otázka jako odpověď na její dotaz ji zarazila. „Ne, jsou tu dvě větší; jednou z nich je Wells Fargo. Proč se ptáte?“

„Moje rodina vlastní největší banku v Nové Anglii.“

Pokusila se tuto informaci strávit, ale nešlo jí to. „Moc byste se zlobil, kdybych se přiznala, že vám nevěřím?“

„Zeptejte se svého šéfa. Ten vám moje slova potvrdí.“

Zamračila se, celá zmatená. „Proč tedy děláte nájemného detektiva, když byste mohl být prezidentem banky?“

„Náhodou mám radši vyšetřování zločinů než bankovníctví. U sto-lu jsem se cítil jako v pasti. Tahle práce navíc přináší výzvu zkrřížit svůj důvtip s myšlením zločinců.“

„A jste úspěšný?“

„Častěji vyhrávám než prohrávám,“ přiznal popravdě.

„Proč jste si ale vybral mě?“ pokračovala ve vyptávání. „Proč na-pájíte a krmíte obyčejnou sekretářku, namísto abyste hostil někoho spo-lečensky poněkud sobě rovného?“

Bell si přestal dávat pozor na to, co řekne. „Protože jste atraktivní, inteligentní a úplně jste mě okouzila.“

„Vždyť mě ani neznáte.“

„Doufám, že se to změní,“ odvětil a doslova ji dřtil pohledem. „Nechme teď mluvení a věnujme se moučníku.“

Když dojedli pikantní dezert, Bell požádal číšníka o dvě sklenice padesátiletého portského. Načež se pohodlně v křesle opřel, dokonale nasycen. „Povězte mi něco o Jacobu Cromwellovi.“

Jídlo a víno udělaly své. Marion byla příliš dobře rozpoložená, než aby poznala past, do které se chystala vkročit. „Co byste rád věděl?“

„Odkud pochází, jak založil svou banku, jestli je ženatý. Co jsem se s ním setkal, začal mě velice zajímat. Slyšel jsem, že on a jeho sestra Margaret jsou největšími filantropy ve městě.“

„Pro pana Cromwella pracuju už devět let, takže můžu směle pro-hlásit, že je to velice chytrý a vnímavý člověk a zapřísáhlý starý mláde-nec. Banku otevřel v roce 1892 s velice malým majetkovým vkladem a

pak přečkal depresi v devadesátých letech. V jejím průběhu dokázal dokonce vydělávat, i když většina bank se v tom ekonomicky zlém období ocitla na pokraji krachu. Ne tak Cromwellova Národní banka. Díky důvtipnému vedení a dodržování zdravých zásad bankovníctví se mu podařilo vybudovat finanční impérium s majetkem v hodnotě řádově milionů dolarů.“

„Důmyslný člověk,“ poznamenal obdivně Bell. „Zjevně se dokázal vyšvihnout od píky.“

Přikývla. „Růst Cromwellovy Národní banky je prostě hotový finanční zázrak.“

„Kde sehnal peníze na otevření banky?“

„To je trochu záhada. Pokud jde o jeho obchodní záležitosti před otevřením malé banky na Market Street, je velice skoupý na slovo. Podle neoficiálních pověstí začínal s pouhými padesáti tisíci dolary. Když jsem nastoupila do firmy, bankovní aktiva činila již víc než jeden milion.“

„Jaký druh investic se svými fondy provádí?“

V bezbranném gestu pozvedla ruku. „To doopravdy nevím. O svých osobních financích se přede mnou nikdy ani nezmínil a já také neviděla jediný doklad, smlouvu, korespondenci. Domnívám se, že své výdělky investuje zpátky do banky.“

„A co rodina? Odkud se sestrou pocházejí?“

Marion opět vypadala nešťastně, jako ztracená. „O své minulosti nikdy nemluvil. Pouze jednou se zmínil, že jejich otec měl farmu v Severní Dakotě, v městečku jménem Buffalo. Kromě této jediné informace jsou všechny jeho rodinné svazky pohřbeny v minulosti.“

„Určitě má k tomu nějaký důvod,“ pravil Bell. Nechtěl na Marion příliš tlačit, raději nasměroval konverzaci na své dětství, strávené v elitní společnosti Bostonu. Navštěvoval univerzitu Yale, ale po jejím skončení k otcově nesmírné nelibosti nenastoupil do rodinné banky, ale do Van Dornovy detektivní agentury. Po chvíli nezávazného povídání se Bell obloukem vrátil opět ke Cromwellovi. „Připadá mi jako vzdělaný muž. Rád bych věděl, jakou navštěvoval školu.“

„Margaret se jednou zmínila, že byli na koleji v Minnesotě,“ poznamenala Marion a otřela si ubrouskem ze rtů drobečky moučnicku.

„Margaret je krásná žena,“ pronesl Bell a pozorně sledoval reakci.

Marion jen sotva zakrývala své negativní city vůči Cromwellově sestře. „Vím, že se angažuje v řadě charitativních akcí, ale k mým blízkým přátelům rozhodně nepatří.“

„Není možné jí věřit?“ dohadoval se Bell.

„Nemluví vždycky pravdu. A pořád se hovoří o skandálech, které se panu Cromwellovi daří maskovat. Je zvláštní, že mu její skotačení, zdá se, nevadí. Skoro jako by se mu líbilo.“

„Cestuje pan Cromwell hodně?“

„Och, to ano, často jezdí rybařit do Oregonu, užívá si soukromí mezi sekvojemi klubu Bohemian, nebo loví na Aljašce. Také se účastní minimálně třikrát do roka bankovních konferencí na různých místech země. A jednou ročně jezdí s Margaretou po Evropě.“

„Takže neřídí denní provoz banky.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ne, když je pan Cromwell pryč, tak je vždycky jednou týdně v kontaktu s bankou. Navíc má správní radu, kde zasedají nejlepší mozky z oboru bankovníctví.“

Číšník jim na stříbrném podnosu donesl objednané portské. Chvilí mlčky usrkávali ze sklenic, pak promluvila Marion.

„Proč se mě ptáte na všechny ty věci ohledně pana Cromwella?“

„Jsem přece vyšetřovatel, takže jsem od přírody zvědavý.“

Odsunula si z čela pramen vlasů a přitiskla ho k hlavě. „Cítím se přehlížená.“

Opatrně se na ni podíval. „Přehlížená?“ opakoval po ní.

„Ano, všechny vaše otázky se týkaly jen mého šéfa, ale o mně jste nechtěl vědět vůbec nic. Většina mužů, které jsem poznala, se na první schůzce zajímala hlavně o mou minulost.“

„Copak se můžu odvážit?“ zeptal se škádlivě.

„Žádné riziko nehrozí,“ ujistila ho se smíchem. „Můj život byl vlastně pěkně nudný. Matka mi umřela, když jsem byla ještě docela malá, a otec, který pracoval jako inženýr pro společnost Western Pacific, najal vychovatele do té doby, než jsem byla dost stará, aby mě přijali do školy. Když jsem absolvovala, Jacob Cromwell mě najal a od té doby pracuju v jeho bance, kde jsem začínala jako kancelářská písarka a propracovala se až na jeho osobní sekretářku.“

„Byla jste vdaná?“

Poněkud ostýchavě se usmála. „Dostala jsem sice jednu nebo dvě

nabídky, ale uličkou k oltáři jsem ještě nešla.“

Natáhl se přes stolek a vzal ji za ruku. „Doufejme, že jednoho dne se objeví ten pravý princ a uchvátí vás do náručí.“

Stáhla ruku zpátky, spíše aby uplatnila svou autoritu než jako gesto odmítnutí. „Krásných princů je nedostatek a jsou daleko. V San Francisku jsem ještě žádného nepotkala.“

Bell se rozhodl dál už nejít. Hodlal ji pozvat znovu na schůzku. Pak se uvidí, kam až je vlna vzájemných sympatií donese. „Dnešní večer se mi moc líbil. Není to často, kdy mám možnost těšit se ze společnosti tak půvabné ženy, jež se dokáže sama prosadit v konverzaci.“

„To lichocení vám jde moc dobře.“

Sklopil oči, jež dosud upíral do jejího obličej. Bell nechtěl příliš pokoušet štěstí, ale stále tu byla jedna hádanka, na kterou chtěl vědět odpověď. „Je tady ještě jakási věc ohledně Cromwella, která mě zajímá.“

Z jejího výrazu jasně viděl, že je zklamaná, protože očekávala spíše něco v tom smyslu, že se znovu sejdou. Přímou cítil, jak začíná pochybovat o svých citech k jeho osobě.

„Co to je?“ Hlas měla náhle úplně ledový.

„Když jsem ho poprvé uviděl v jídelně Bohemian Clubu a potom i dnes v jeho kanceláři, vždycky měl na rukou rukavice. Nosí je pokaždé při jídle, pracuje v nich v kanceláři?“

Složila pomalu ubrousek a odložila ho na stůl na znamení, že pokud jde o ni, večer právě skončil. „Ještě jako kluk se dostal k nějakému požáru. Měl těžce popálené obě ruce, takže nosí rukavice, aby skryl ošklivé jizvy.“

Bell se cítil provinile, že ke svým cílům používá Marion. Byla to vitální, krásná a inteligentní žena. Vstal, obešel stůl a odsunul jí židli. „Moc se omlouvám, že jsem dovolil, aby převládly mé nemístné sklony k detektivnímu pátrání. Jen doufám, že mi odpustíte. Dáte mi možnost, abych vám to mohl vynahradit?“

Cítila, že to myslí upřímně, a zachvěla se vzrušením, jak se v ní opět vzedmula naděje, že ho skutečně zajímá ona. Byl ještě přitažlivější, než si dokázala představit. „Dobře, Isaaku, půjdu s vámi ještě jednou, ale žádné otázky.“

„Žádné otázky,“ souhlasil s příjemným pocitem, že ho oslovila křestním jménem. „To slibuju.“

O DVA DNY POZDĚJI SE ČTYŘI DETEKTIVOVÉ SETKALI V KANCELÁŘÍCH Van Dornovy detektivní agentury ve čtvrtém patře Call Building na Market Street. Sesedli se do půlkruhu kolem kulatého stolu a porovnávali si své poznámky. Všichni byli jenom v košilích, saka pověšená na opěradlech židlí. Většina z nich měla pod tuhými límecčky uvázané hladké konzervativní kravaty. Pouze jeden z nich měl na krku motýlka. Tři usrkávali kávu z šálků s Van Dornovým logem, čtvrtý popíjel čaj. Stůl pokrývaly volné archy papíru i svazky hlášení.

„Napsal jsem článek o jedné z největších zásilek nově vytištěných bankovek z mincovny v San Francisku, která poputuje pod přísnou ochranou do hornického města Telluride v Coloradu. Představuje platy a prémie deseti tisícům horníků,“ informoval je Bell. „Přesnou výši zásilky jsem pouze naznačil, ale z mých slov vyplývá, že to bude kolem půl milionu.“

„Využil jsem svých kontaktů s vydavatelem novin a dostal od něho slib, že článek přijmou,“ dodal Bronson. „Bude to otištěné v zítřejším čísle.“

Irvine pomalu otáčel šálek na talířku. „Jestli ten lupič žije v San Francisku, mělo by ho to popíchnout, aby to zkusil.“

„Jestli žije v San Francisku,“ opakoval Curtis. „Vycházíme z tohoto předpokladu. Zrovna tak nás to ale může zavést do slepé uličky.“

„Víme, že jeden zavřený vagon a několik ukradených bankovek skončilo právě tady,“ poznamenal Bell. „Myslím, že můžeme vsadit na to, že bydlí někde v oblasti Zálivu.“

„Pomohlo by nám, kdybychom to věděli najisto,“ poznamenal unaveně Bronson. Podíval se na Irvinea. „Říkáte, že vaše pátrání po uloupených penězích nikam nevedlo.“

„To úplně zkrachovalo,“ oznámil Irvine. „Stopa byla už příliš vychladlá a nenašli jsme možnost, jak vysledovat ty peníze dřív, než několikánásobně oběhly.“

„Takže banky neměly žádné záznamy, kdo k nim ty bankovky vložil?“ ujíšťoval se Bronson.

Irvine zavrtěl hlavou. „Pokladníci to vědět ani nemůžou, protože neevidují čísla bankovek. To dělají až později účetní. Ale když jsme se s

nimi spojili, bylo už pozdě. Ať s těmi penězi přišel kdokoliv, byl už dávno pryč a zapomenutý.“

Bronson se otočil na Curtise. „A co vaše pátrání po krytém vagonu?“

Curtis vypadal, jako by právě přišel o rodinného psa. „Vagon zmizel,“ odpověděl bezmocně. „Prohlídka seřadiště nepřinesla žádný výsledek.“

„Třeba mohl být odeslán s nějakým nákladním vlakem z města,“ nadhodil Bell.

„Nákladní vlaky Southern Pacific, jedoucí podle jízdního řádu, v minulém týdnu neuvádějí ve svých záznamech žádný vagon, který by patřil O'Brianově nábytkářské společnosti.“

„Chcete říct, že ten vagon neopustil seřadiště?“

„Přesně tak.“

„Proč ho potom není možné najít?“ nechápal Bronson. „Nemohl přece jen tak zmizet.“

Curtis zvedl ruce. „Co mám říct? Dva vaši agenti a já jsme prohledali seřadiště od jednoho konce k druhému. Ten vagon tam prostě není.“

„To ani dispečeři Southern Pacific nevěděli, kam se vagon poděl poté, co tam dorazil?“

„Přesunuli ho na vedlejší kolej vedle nakládacího doku jednoho opuštěného skladiště. Samozřejmě jsme to prověřili a ten vůz tam není.“

Irvine si zapálil doutník a vyfoukl oblak kouře.

„Nemohl být připojen k nákladnímu vlaku bez vědomí dispečera?“

„To není možné,“ odpověděl Curtis. „Věděli by, kdyby se k jejich vlaku potají připojil nějaký vagon. Brzdaři používají formulář, do kterého zaznamenávají čísla vagonů podle jejich pořadí ve vlaku. Když zavřené vagony dojedou na místo určení, snadno se od soupravy odpojí.“

„Třeba ten darebák došel k názoru, že vagon už splnil svou úlohu a přežil se, pročež ho nechal zlikvidovat,“ nadhodil Bronson.

„Myslím, že ne,“ ozval se zamyšleně Bell. „Podle mě ho jenom nechal znovu natřít, dal mu jiné číslo a namaloval na jeho boky jméno jiné smyšlené společnosti.“

„To na věci nic nemění,“ namítl Curtis. „Stejně by ho nemohl použít.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se překvapeně Bell.

„Do Telluride jezdí jenom Rio Grande Southern Railroad.“

„Takže co mu brání, aby nechal přemalovat znak jiné železniční společnosti přes starou reklamu Southern Pacific?“

„Nic. Jenom by to byla ztráta času. Rio Grande Southern používá úzkokolejnou trať. Vlaky Southern Pacific jezdí na standardních kolejích, které jsou skoro o třicet centimetrů širší. Na úzkokolejnou trať lupičův krytý vagon v žádném případě nemůže.“

„To bylo ode mě pěkně pitomé,“ zamumlal Bell. „Úplně jsem zapomněl, že do Skalistých hor vede jenom úzkokolejka.“

„Nevyčítej si to,“ utěšoval ho Bronson. „Mě to taky ani nenapadlo.“

Irvine v návalu vzteku udeřil pěstí do stolu. „To tedy rozhodně na naši návnadu nezabere, když ví, že by neměl možnost uniknout ve vlastním nákladním vagonu.“

Bell se napjatě usmál. „Má své silné stránky, ale také slabiny. Sázím na jeho hrabivost a také na jeho ego, pocit nepřemožitelnosti. Vsa-
dil bych se, že na naši návnadu skočí a pokusí se vyloupit banku v Telluride. Ta výzva bude pro něho příliš silná, než aby jí odolal.“

„Přeju vám hodně štěstí,“ ozval se Bronson. „Jestli toho Řezníka může někdo dopadnout, pak jste to vy.“

„A co ty, Horáci? Byl jsi úspěšný při pátrání po lupičově zbrani?“

„Nic povzbudivého,“ řekl střízlivě Bronson. „Prodej zbraní už není podle nového zákona třeba registrovat. Zákazník musí jenom položit peníze na pult a pak může klidně i se zbraní odejít. U dealerů jsme na nic pozitivního nepadli. Ale i kdyby znali jména zákazníků, kterým prodali automatický colt osmatřicítku, žádná jména by stejně neprozradili.“

Irvine upíral nevidoucí pohled na zed'. „Zdá se, pánové, že všichni naše tak obtížně získaná vodítka nás zavedla do slepé uličky.“

„Je to určité porážka, jistě,“ zamumlal Bell potichu. „Hra ale ještě nekončí, ještě ne. Stále máme naději, že se nám to nakonec podaří.“

CROMWELL SEDĚL U STOLU, JEDL SNÍDANI A PROČÍTAL RANNÍ noviny. Složil je, aby nahoře zůstal článek z úvodní stránky, a beze slova je podal Margaret.

Ta se dala do čtení, a když jí to konečně došlo, přimhouřila oči. Pak tázavě zvedla zrak. „Hodláš do toho jít?“

„Zjišťuju, že je to velice lákavé,“ odpověděl. „Připadá mi to jako rukavice hozená k nohám.“

„Co víš o Telluride?“

„Jenom to, co jsem četl. Nalézá se ve slepém kaňonu. Má rozlehlou čtvrt' červených luceren a v roce 1889 tam Butch Cassidy vyloupil San Miguel Valley Bank.“

„Byl úspěšný?“

Cromwell přikývl. „On a jeho banda odešli s dvaceti tisíci dolary.“

„Předpokládám, že si teď myslíš – když to dokázal on, dokážu to taky.“

„Cassidy předvedl amatérský přepad a poté všichni odjeli na koních.“

Pak Cromwell nabubřele pokračoval. „Moje metody jsou daleko vědecktější.“

„Jestliže je Telluride ve slepém kaňonu, existuje pouze jedna cesta tam i zpátky. Ozbrojené hlídky tedy budou mít dost času zastavit každý vlak a prohlédat vagon.“

„Svůj krytý vůz stejně nemůžu použít. Budu ho tu muset nechat.“

„Nerozumím.“

„Jediná železnice, která vede do toho údolí, je Rio Grande Southern. Je to ale úzkokolejná trať. Jejich kolejnice jsou pro můj vagon příliš blízko u sebe. Budu muset objevit nějaký jiný způsob, jak opustit město, aniž by mě chytili.“

Margaret mezitím podrobila článek znovu analýze. „Nějak z toho nemám dobrý pocit.“

„Na pocity já nedám. Pracuju s holými fakty a hraju na jistotu. Beru totiž v potaz i výjimečné situace, bez ohledu na to, jak jsou ma-

lé a nepravděpodobné.“

Pozorovala ho přes stůl a přitom si nalila další hrníček kávy. „S touhle záležitostí budeš potřebovat pomoc.“

Zvedl oči a podíval se na ni přes šálek. „Co máš na mysli?“

„Půjdu do toho s tebou.“

„A co ten tvůj výlet do Juneau na Aljašce?“

„Prostě ho trochu odložím.“

Cromwell chvíli zvažoval tuto alternativu. „Nemůžu tě vystavit takovému nebezpečí.“

„Zatím jsi nikdy neprohrál,“ připomněla mu Margaret. „Ale tentokrát mě možná budeš potřebovat.“

Chvilku mlčel, pak se ale usmál. „Vsadil bych se, že by ses do toho se mnou pustila, i kdybych ti to zakázal.“

Margaret se zasmála. „Copak jsem se někdy podvolila tvým rozkazům?“

„Nikdy, ani když jsme byli ještě děti,“ pravil se vzpomínkou v mysli. „Přestože jsi byla o dva roky mladší, nikdy jsem neměl navrch.“

Poťukala ubrouskem rudé rty. „Takže, dohodnuto. Do téhle akce půjdeme spolu.“

Cromwell si povzdechl. „Vyhrála jsi. Jenom doufám, že nebudu litovat, že jsem tě neposadil na loď na Aljašku.“

„Co chceš, abych udělala?“

Hleděl upřeně na stůl, jako by tam viděl nějakou abstraktní představu, a vidličkou kroužil po ubrusu. „Nastup zítra do vlaku do Colorada a tam přestup na spoj do Telluride.“

Zůstala na něj zírat. „To chceš, abych odjela dříve než ty?“

Přikývl. „Odchýlím se od své obvyklé rutiny. Než bych utrácel čas tím, že budu studovat prostředí a bankovní zvyklosti, ty to můžeš udělat za mě. Jako žena můžeš provádět podrobný průzkum, aniž bys vyvolala podezření.“

„Žena a v Telluride?“ přemýšlela nahlas. „To se budu muset vydávat za prostitutku.“

„Ještě lepší bude, když budeš vystupovat jako opuštěná manželka, jejíž muž narazil v dole na mateřskou zlatou žílu a pak zmizel. V této situaci se nebude nikdo divit tvým otázkám, ani tvému slídění.“

„Abych ale měla co jíst, budu si muset najít práci v bordelu.“

„Ať je po tvém,“ připustil nakonec. Jako obvykle rezignoval na sestřiny nevyzpytatelné způsoby a nápady.

„A co ty?“

„Já dorazím na místo až za několika dní. Nejdřív se musím přesvědčit, že se zásilka vydala na cestu, a doladit plány na vlastní akci a následný únik.“ Odmlčel se a pohlédl na ni s bratrskou láskou. „Musím být blázen, že tě zatahuju do tak riskantního podniku.“

„Jsem stejný blázen.“ Melodicky se zasmála. „Šílená vzrušením a stále rostoucí žízní po dobrodružství.“ Vrhla směrem k němu typicky ženský výraz, podobná přitom kočce, která se právě chystá skočit po myši. „Samozřejmě, navíc je tu ten nápad představovat prostitutku. To je pro mě cosi skvělého.“

„Ušetři mě detailů, prosím.“

Pak náhle zvažněla. „A co bude s Isaakem Bellem?“

Pokrčil rameny. „Co s ním má být?“

„Zdá se, že je všude, možná bude dokonce i v Telluride.“

„Ta myšlenka mě napadla také, ale jakmile ověřím ten transfer peněz, nebude na něm podle mě už záležet. Má teď napilno s pronásledováním duchů po celém San Francisku, než aby se z ničeho nic objevil v Telluride.“

„Nevěřím mu o nic víc než faráři, který kleje.“

Zasmál se. „Hlavu vzhůru, drahá sestřičko. Bude to jenom taková procházka růžovým sadem, stejně jako byly všechny minulé loupeže. Uvidíš.“

JARNÍ DEN BYL CHLADNÝ A SVĚŽÍ, KDYŽ BELL NA MĚSTSKÉM NÁDRAŽÍ vystoupil z vlaku a vydal se pěšky na roh Aspen Street a Colorado Avenue. Zde stála dvoupatrová dřevěná budova, vpředu s nápisem hlásajícím PENZION MATKY TUBBSOVÉ. Bell nesl poněkud odřený cestovní vak a na sobě měl obnošený vlněný kabátek s vestou a flanelovou košili. Kalhoty byly bavlněné, ale tkané tak hustě, že připomínaly skoro plachtovinu. Na nohou měl vysoké boty, které vypadaly, jako by v nich jejich majitel ušel dobrých deset tisíc kilometrů; na hlavě mu pevně seděl starý pomačkaný stetson. Tento pečlivě vytvořený obraz byl ještě vyšperkovaný dublinskou zahnutou dýmkou, tkvící pevně mezi zuby. Bell výrazně kulhal, jako by měl neohebnou levou nohu.

Vešel do haly penzionu, kde ho pozdravila matka Tubbsová, příjemná žena s postavou zakulacenou do tvaru velké hrušky. Husté šedivé vlasy jí visely na záda ve dvou copech. Obličej připomínal větší mísu s nosem uprostřed.

„Zdravím, cizinče,“ pronesla hlubokým, mužským hlasem. „Hledáte místo na přespaní?“

„Ano, madam,“ odpověděl zdvořile Bell. „Jsem tu ve městě nový.“

„Sedm dolarů týdně včetně stravy za předpokladu, že jste u stolu, když servíruju.“

Sáhl do kapsy, vytáhl pár složených bankovek a odpočítal sedm dolarů. „Tady jsou vaše peníze, předem. Nemám jich moc, ale na nějakou chvíli mi postačí.“

Když vešel do salonu, povšimla si, že kulhá. „To chcete hledat práci v dole?“ zeptala se udiveně.

Bell poklepal rukou na nohu. „Moje dny v dolech skončily, když mě zranila špatně založená nálož dynamitu.“

Podezíravě se na něj podívala. Začínala přemítat, odkud bude asi napříště přicházet nájem. „Kde hodláte najít práci?“

„Jeden přítel mi našel místo uklízeče v hotelu New Sheridan.“

Usmála se. „To vám nemohli v suterénu nechat pokoj?“

„Všechny postele v suterénu jsou obsazeny horníky,“ lhal Bell.

Ve skutečnosti ani netušil, jestli v podzemí vůbec nějakí horníci spí.

Byl si jistý, že dojem ze zmrzačeného havíře upokojí matku Tubbsovou natolik, že nebude po celém městě roznášet, jakého má nového nocležníka. Zavedla ho do jeho pokoje, kde si mohl vybalit zavazadlo. Nejprve vytáhl ručník, ve kterém byla skrytá automatická pistole Colt Browning vzor 1905, ráže .45 se speciálním zásobníkem na dvacet nábojů a s ramenní opěrkou, která se dala nasadit do šterbiny na konci pažby. Tuto zbraň strčil pod postel, ale svou spolehlivou krátkou pistolí Remington ponechal na jejím místě uvnitř setso-nu. Pak si utáhl bandáž kolena, aby dál bránila normálním pohybům v tomto kloubu.

Po dušeném hovězím se zeleninou k večeři, podávaném v matčině jídelně, se seznámil s ostatními nájemníky penzionu. Většina z nich byli horníci, ale bylo mezi nimi i pár skladníků a dále manžel s manželkou, kteří právě otvírali ve městě restauraci. Po večeři se Bell vydal procházkou po Pacific Avenue a cestou se snažil zapamatovat si uspořádání města.

Telluride – jeho jméno údajně bylo zkomoleninou slov „to hell you ride“ neboli „jeď k čertu“ – byl založen po objevu zlata v řece San Miguel. Zlato, spolu se stříbrnosnou rudou, nalezené vysoko v horách San Juan, rychle přilákalo celou armádu prospektorů a horníků, což trvalo příštích padesát let. V roce 1906 žilo v tomto městě v přepočtu na hlavu více milionářů než v New Yorku.

Horníci nakonec vyhloubili na pět set šedesát kilometrů tunelů, jež změnily okolní hory v bludiště chodeb, některé v nadmořské výšce čtyř tisíc metrů. Počet obyvatel stoupl prudce přes pět tisíc a město brzy zaplavil divoký a bláznivý způsob života, doprovázený zdravou dávkou zkaženosti. Prosperovaly tu tři tucty hospod, stejně jako sto osmdesát prostitutek, které dbaly na to, aby udržovaly dobrou náladu i mezi muži po dvanáctihodinových šichtách v dolech společností Silver Bell, Smuggler-Union a Liberty Bell.

Když slunce zapadlo za štítý hor a setmělo se, na ulicích se rozžářily lampy. V roce 1892 totiž majitel dolu L. L. Nunn najal kouzelníka v oblasti elektřiny Nikolu Teslu, aby pro něj postavil první elektrárnu na výrobu střídavého proudu, který dopravoval zavěšené vozíky s rudou do údolí a naopak horníky z města do hor. Telluride se tak

stalo prvním městem v historii s veřejným elektrickým osvětlením.

Bell kráčet kolem nechvalně známých vykřičených domů, kde dámy v šarlatu nabízely své služby. Nevěstince vyšších vrstev se nazývaly Senate a Silver Belle. Okny na ulici doléhaly tóny hudby. Pianista přehrával „Dill Pickles Rag“ a další ragtimové skladby. Těhle ulici se říkalo Popcorn Alley, to podle neustálého celonočního otevírání a zavírání dveří.

Po Colorado Avenue se Bell dostal do hlavní městské čtvrti a zahleděl se do oken banky Telluride First National. Zítra se chtěl sejít s městským šerifem a ředitelem banky, aby naplánovali uvítání Řezníka pro případ, že by spolkl hozenou návnadu. Cestou minul starou San Miguel Bank, kterou před sedmnácti lety vyloupil Butch Cassidy.

Jakmile se slunce schovalo, večerní vzduch ochladl. Všiml si, že nadmořská výška tří tisíc metrů ho nutí dýchat poněkud rychleji. Ignoroval hospody na hlavní třídě a zamířil do hotelu New Sheridan.

Bell vešel do haly a požádal recepčního, aby zavolal ředitele. V minutě z kanceláře vyběhl nevelký muž s ruměným obličejem a řídnoucími vlasy. Pohyboval se rychlými kroky, jako myš utíkající z díry ve zdi. Na Bella se oficiálně usmál. Ne však příliš, vzhledem k Bellovu ošuntělému oblečení.

„Lituji, ale všechny naše pokoje jsou obsazené. Sheridan je plný.“

„Já nechci pokoj,“ ujistil ho Bell. „Jste pan Marshall Buckman?“

Úsměv z ředitelova obličeje zmizel a oči se přivřely. „Ano, jsem Buckman.“

„Já jsem Isaac Bell z Van Dornovy detektivní agentury.“

Buckman opět otevřel naplno oči a uklonil se. „Pane Belle. Dostal jsem váš telegram. Dovolte, abych vás ujistil, že Sheridan bude ve všech směrech spolupracovat.“

„Nejdůležitější je, aby komukoliv, kdo by se na mě vyptával, bylo potvrzeno, že tu skutečně pracuji jako uklízeč.“

„Jistě,“ uklidňoval ho blahosklonně Buckman. „Můžete se mnou určitě počítat.“

„Děkuji, pane Buckmane. Teď, jestli dovolíte, bych si ve vašem baru dopřál potěšení vaší nejlepší whiskey.“

„U nás podáváme jen tu nejkvalitnější whiskey z nejlepších palíren. Žádné místní utrejchy.“

Bell přikývl, obrátil se k Buckmanovi zády a vydal se do hotelového baru. Letmo pohlédl na tabuli na stěně s pravidly pro zákazníky.

**Nestřílejte na pianistu, dělá, co může
Zákaz vodění koní výše než do přízemí
V jedné posteli maximálně pět dospělých
Pohřby jdou na účet podniku
Postel 50 centů, s povlečením 75 centů**

Ve dveřích se zarazil a ustoupil stranou, aby mohla projít jakási světlovlasá dáma, jejíž obličej zakrýval klobouk se širokou krempou. Jediné, co s uspokojením uviděl, byla pěkná postava.

Ani ona však nevěnovala dostatek pozornosti kulhajícímu muži, kterého minula, když mířila ke schodišti pokrytému kobercem, jež vedlo k jejímu pokoji.

Teprve mnohem později se Bell krutě proklíнал, že tu blondýnu nepoznal, stejně jako si vyčítala Margaret, že nepoznala kulhajícího muže, dokud nebylo pozdě.

BELL ŠERIFOVI HENRYMU PARDEEOVI A BANKOVNÍMU ŘEDITELI Murrayi Oxnardovi objasnil situaci. Všichni tři seděli u stolu a konzumovali snídani, kterou jim servírovala šerifova žena. Dům Pardeeů stál přímo za budovou, kde se nacházela jeho kancelář a vězení. Šerif přistoupil ke dveřím, přesvědčil se, že jsou zamčené, a pak pečlivě zatáhl záclony, aby nikdo neviděl dovnitř.

Na Bella udělal šerif dojem. Jednu celou stěnu obývacího pokoje zakrývaly police s knihami. Byla zde díla Shakespeara, Platóna, Voltaira, Bacona a Emersona, spolu s několika svazky v latině. Bell se ještě nikdy na malém městě nesetkal se sečtějším strážcem pořádku.

Pardee si projel rukou hustou šedivějící kšticí a zatahal se za chundelatý knír. „Vy tedy říkáte, pane Belle, že podle vás se Zlodějský řezník chystá přepadnout naši městskou banku?“

„Nemůžu to říct na sto procent,“ připustil Bell, „ale je jisté, že ho bude setsakramentsky lákat ta velká zásilka peněz, kterou vám posílá z Denveru First National Bank.“

„O žádném takovém transferu nevím,“ ozval se Murray Oxnard. Byl to vysoký tichý muž se širokými rameny a útlými boky. Usmíval se jen zřídka a jeho tvář měla bez přestání zachmuřený výraz.

„Žádný převoz peněz se také nekoná,“ vysvětloval Bell. „Je to jenom taková lest na vylákání lupiče.“

Pardee zabubnoval prsty na desku stolu. „Jestli je tak chytrý, jak jsem o něm četl, tak odhalí pravdivé skutečnosti a zjistí, že jde o past.“

Bell zavrtěl hlavou. „Nikoliv, pane. Ředitelé denverské banky byli vyzváni, aby tuto historku potvrdili.“

„Jestli se můžu zeptat,“ ozval se znovu Pardee, „proč jste si vybrali právě Telluride?“

„Protože město sedí ve slepém kaňonu, do něhož a z něhož se lze dostat pouze jedinou cestou – na západ. Tato situace je ideální pro eventuální blokádu jeho únikové trasy v případě, že bychom ho nedostali už v bance při pokusu o loupež.“

„To se mi moc nelíbí,“ zaprotestoval Oxnard. „Ten lupič je známý tím, že dokáže vraždit bez mrknutí oka. Nemůžu své zaměstnance vystavit takovému riziku. Nechci mít na rukou jejich krev.“

„Nepočítám, že byste vy nebo vaši lidé byli v době pokusu o loupež v bance. Její provoz zajistím já ještě spolu s jedním Van Dornovým agentem. Další agent bude sledovat příjezdy a odjezdy vlaků, protože zločinec této cesty v nákladním krytém vagonu již opakovaně využil.“

„Ale co mí zákazníci?“ trval na svém Oxnard. „Kdo zprostředkuje jejich transakce?“

„Můj agent i já jsme plně kompetentní k běžným bankovním úkonům. A jakmile ten bandita vstoupí do prostoru pokladníka, budeme na něj připravení.“

„Víte, jak vypadá?“ chtěl vědět Pardee.

„Až na skutečnost, že mu chybí malíček na levé ruce a že má rudé vlasy, žádný další popis nemáme.“

„To proto, že vždycky zabije každého, kdo by ho mohl identifikovat. To není moc, o co se můžete opřít.“

„Stále se s tím nemůžu ztotožnit,“ namítal Oxnard. „Některý z mých zákazníků by se mohl octnout v nesprávnou chvíli na nesprávném místě a dostat kulku.“

„Provedeme veškerá možná opatření,“ pronesl klidně Bell. „Může v tom být trochu rizika, ale toho banditu musíme zastavit. Už zabil více než třicet lidí. A nikdo neví, kolik jich ještě zemře, než ho zatkneme a skončíme s těmi vraždami.“

„Jak vám můžu pomoci?“ zeptal se konečně Pardee a vrhl na Bella chladný pohled.

„Nehlídkujte se svými zástupci před bankou, abyste ho nevyplašili,“ odpověděl Bell. „Buďte ale připravení – pokud možno někde v dohledu – okamžitě zareagovat, jestli se ukáže. Jakmile začne jednat, vyšleme dohodnutý signál.“

Zatímco Oxnard měl stále ještě výhrady k celé té pasti, Pardee si již představoval slávu, jakou získá, jestliže k zatčení bandity při činu dojde v jeho jurisdikci. Pokud šlo o něj, diskuse byla dost přesvědčivá, ale nyní skončila. Nicméně měl ještě jeden dotaz.

„Kdy má k tomu převozu dojít?“

„Zítra,“ odpověděl Bell.

Oxnard na něj tázavě pohlédl. „Co ta suma skutečných peněz, které už jsou v sejfu a opravdu čekají na vyplacení?“

„Nechte je v trezoru. Dávám vám slovo, že se jich lupič ani nedotkne.“

Pardee si zakroutil konečky kníru. „Byl jste někdy v nějakém hornickém městě v den výplaty, pane Belle?“

„Neměl jsem dosud tu čest, ale slyšel jsem, že to dokáže být hodně divoké.“

„To je pravda,“ přitakal s letmým pousmáním Oxnard. „Každý den výplaty vypukne v celém městě peklo.“

Pardee předvedl podobný úsměv. „Jistě, všechny bordely budou v permanenci, dokud horníci neutratí poslední těžce vydělaný dolar za whiskey a hazard.“ Na chvíli se odmlčel a pak se obrátil na Bella. „Kde bydlíte, pro případ, že bych se s vámi potřeboval spojit?“

„Bydlím v penzionu matky Tubbsové.“

„To je dobré místo pro toho, kdo chce zůstat nepozorován,“ poznamenal Oxnard.

„Matka je vysloužilá děvka a dobrá kuchařka.“

„Já tedy volím dlabanec,“ pronesl s humorem Bell.

Po snídani porada skončila. Bell s Oxnardem poděkovali paní Pardeeové za skvělé jídlo. Pak trojice mužů opustila dům a vydala se pěšky k městu. Pardee se od nich odpojil, když musel do své kanceláře a do vězení. Bell pokračoval s Oxnardem do banky, aby se seznámil s jejím vnitřním uspořádáním.

Půdorys byl podobný přinejmenším tisícovce dalších bank. Kancelář ředitele se nacházela přímo za klecí pokladníka, což byla skleněná buňka, otevřená jen v místech pro výběry peněz. Tuto mezeru chránily husté mříže. Místo trezorové místnosti stál ve výklenku velký sejf poněkud stranou hlavní haly. Bell se dozvěděl, že během pracovní doby je zavřený a otevírá se pouze k vyzvednutí peněz nebo až se bankovky i mince vrací po zavírací době.

„Copak vy nemáte skutečný trezor?“

„Žádný nepotřebujeme. Peníze na mzdy horníků jsou většinou

posílány s ozbrojeným doprovodem hned druhý den přímo do jednotlivých dolů.“

„Proč až druhý den?“

„Potřebujeme určitý čas na přepočítání peněz, abychom mohli potvrdit sumu přivezenou z banky v Denveru.“

„Takže lupič má celkem přesně vymezený časový úsek, kdy může jednat.“

Oxnard přikývl. „Jestli se rozhodne vyloupit banku, pak to musí být zítra.“

„Neviděl jste některého z nových zákazníků nebo obyčejných vkladatelů, kteří prostě jen vešli do banky a pak zase vyšli ven?“

„Nový inspektor společnosti Liberty Bell si u nás otevřel běžný účet.“ Odmlčel se a přemýšlivě se zahleděl na strop. „Pak tu byla ještě jedna velice atraktivní žena, která si také otevřela účet. Velice malý účet. Je to smutná historie.“

„Smutná?“

„Její manžel ji v Iowě opustil a odjel zbohatnout do Colorada. Pak už od něj nedostala nikdy žádnou zprávu a naposledy se o něm doslechla od jednoho svého přítele – průvodčího na dráze. Ten jí vyřizoval, že se její muž hodlá přesunout do Telluride, kde má pracovat v dolech. Vydala se ho tedy sem hledat. Ubohá duše. Je docela možné, že byl jedním z mnoha, kdo v dolech zahynul.“

„Rád bych znal jméno toho inspektora,“ řekl Bell, „abych si ho mohl prověřit.“

„To jméno vám můžu dát hned.“ S těmi slovy Oxnard zašel do kanceláře a během minuty byl zpátky. „Jmenuje se Oscar Reynolds.“

„Díky.“

Oxnard zůstal na Bella zírat. „Vy si nehodláte prověřit tu ženu?“

„Lupič nikdy s žádnou ženou nepracoval. Tedy, po pravdě řečeno, ani s žádným mužem. Své zločiny vždycky páchal sám.“

„Stejně,“ povzdechl si Oxnard. „Chudinka ubohá. Otevřela si účet s pouhými dvěma dolary. Aby měla na jídlo, bude nejspíš pracovat v nějakém bordelu, protože jiná zaměstnání pro ženy jsou v Telluride vzácná. A těch pár, která jsou pro ženy vhodná, mají ob-

sazené ženy horníků.“

„Jen pro všechny případy, rád se dozvím i její jméno.“

„Rachel Jordanová.“

Bell se potichu zasmál. „Její jméno si pamatujete.“

Oxnard se usmál. „Je snadné zapamatovat si jméno s pěknou tváří.“

„Prozradila, kde bydlí?“

„Ne, ale můžu se dohadovat, že v nějaké špeluňce.“ Vrhla na Bella potutelný pohled. „Hodláte ji vyhledat?“

„Ne,“ odpověděl zamyšleně Bell. „Sotva mohu uvěřit, že by ten Řezník byla žena.“

MARGARET NESDÍLELA ŽIVOT PROSTITUTKY V BORDELU NA PACIFIC Avenue. Bydlela stylově v hotelu New Sheridan. Otevřela si skromný běžný účet v městské bance, aby si při té příležitosti prohlédla celé přízemní podlaží, jeho členění, počet zaměstnanců banky a jejich rozsazení. Pak obcházela různé důlní společnosti a vyptávala se na svého dávno ztraceného manžela, který ve skutečnosti nikdy neexistoval. Její houževnatost se stala pověstnou a za krátko byla předmětem městských drbů.

Šla dokonce tak daleko, že se obrátila na šerifa Pardeeho se svou smyšlenou pohádkou, jenom aby na vlastní oči viděla, co je to za chlapa. Do šerifovy kanceláře vstoupila paní Alice Pardeeová právě ve chvíli, kdy ho Margaret žádala o pomoc při pátrání po svém muži. Alice okamžitě začala litovat tu ženu v laciných, vybledlých šatech, z níž se řinulo smutné vyprávění opuštěné manželky, pátrající marně po zmizelém muži. Alici napadlo, že Rachel Jordanová bude nejspíš napůl hladová, a proto ji pozvala domů na večeři. Margaret přijala a k jídlu se dostavila ve stejných laciných šatech, které zakoupila v San Francisku v second handu pro chudé.

Toho večera se Margaret snažila pomáhat Alici Pardeeové v kuchyni, avšak šerifově ženě bylo brzy zřejmé, že její host není nad sporákem doma. Alice podávala domácí jídlo sestávající ze skopových kotlet, vařených brambor a dušené zeleniny. Večeře vrcholila jablkovým závinem. Po večeři se podával v salonu čaj a Alice zahrála na starém pianinu několik melodií.

„Povězte mi, paní Jordanová,“ otázala se Alice, když si měnila noty, „kde bydlíte?“

„Jedna laskavá dáma, slečna Billy Maguirová, mě najala jako číšnici v jejím dámském penzionu.“

Pardee si s manželkou vyměnili ztrápené pohledy. Alice se hlasitě nadechla. „Velká Billy je madam z bordelu Silver Belle,“ pravi-la. „Vy jste to nevěděla?“

Margaret se zatvářila zahanbeně. „To jsem netušila.“

Alice Margaretině lži uvěřila, Pardee však nikoliv. Dobře věděl, že není možné, aby kterákoliv žena nepoznala rozdíl mezi penzionem

a bordelem.

V mozku mu začal hlodat červík pochybností. Jeho ženu nicméně přemohl soucit.

„Vy chudinko ubohá,“ pravila a objala Margaretu kolem ramen. „Nezůstanete v Silver Belle už ani minutu. Budete bydlet tady s námi, s Henrym a se mnou, dokud nenajdete svého muže.“

„On ale třeba v Telluride není,“ vzlykla Margaret. „Pak se budu muset vydat dál a já vás nechci obtěžovat.“

„Nesmysl,“ řekla rázně Alice. „Teď běžte rovnou zpátky k Velké Billy a přineste si sem své věci. Zatím vám připravím postel.“

Margaret zůstala věrná své roli a uronila několik slz. „Jak vám jenom budu moct poděkovat? Jak vám to budu moct někdy oplatit?“

„Na to nemyslete. Henry a já jsme jenom rádi, když můžeme pomoci chudákovi v nesnázích. To je přece křesťanská povinnost.“

Když tak pomalu usrkávala čaj, Margaret zaměřila konverzaci na Pardeeho zaměstnání. „Zaručeně žijete velmi vzrušující život,“ nadhodila. „Telluride se nezdá být příliš ukázněným městem. Musíte mít spoustu práce.“

„Horníci občas dokáží být pěkně neurvalí,“ přitakal Pardee, „ale vážné zločiny, jako třeba vraždy, se tu stanou tak jednou za půl roku. Od stávek hornických odborů přede dvěma lety, kdy sem guvernér poslal armádu, aby umlčela povstalce, je tu klid.“

Ve svých odpovědích na Pardeeho dotazy ohledně jejího manžela byla Margaret uvážlivá a opatrná. Ona se naopak zešíroka vyptávala na město a dolů. „To musí jít přes banku do dolů spousta peněz,“ poznamenala naoko nedbale.

Pardee přikývl. „Když se sečtou všechny výplaty, je to slušná suma.“

„Nikdy jste se nebál zlodějů a lupičů?“ otázala se nevinně.

„Horníci jsou většinou slušná parta lidí a jen zřídka se dopouštějí zločinů. Až na nějakou tu rvačku v hospodě nebo zabití, když se případná hádka trochu vymkne z rukou, je město docela klidné.“

„Když jsem byla v bance, připadal mi ten jejich sejf pevný a bezpečný.“

„Je doopravdy pevný,“ potvrdil Pardee, zatímco si zapaloval dýmku. „Neroztrhne ho ani pět roubíků dynamitu.“

„A ředitel banky je jediný, kdo zná kombinaci čísel sejfu?“

Pardeemu přišlo poněkud divné, že takovou otázku klade žena, ale odpověděl bez váhání. „Je to vlastně tak, že závory zámku jsou nastavené, aby se automaticky otevřely každé ráno v deset hodin. Ve tři odpoledne je ředitel zase zavře a nastaví hodiny.“

„Někdo v Silver Belle mi povídal, že místní banku jednou vyloupil Butch Cassidy.“

Pardee se zasmál. „To je už hodně dávno. A od té doby jsme žádnou bankovní loupež neměli.“

Margaret byla dost prohnaná, než aby zabíhala do příliš velkých detailů, ale tady šlo o informace, které její bratr k úspěšné loupeži bezpodmínečně potřeboval. „Ta výplata horníkům. To se peníze převážejí rovnou důlním společností?“

Pardee zavrtěl hlavou a držel se Bellovy legendy. „Například dnes sem přišly peníze, a to přímo do banky. Zítra je bankovní úředníci spočítají a další den rozešlou jednotlivým společností.“

„Je v bance kvůli těm penězům nějaká mimořádná ostraha?“

„To není potřeba,“ ujistil ji Pardee. „Kdokoliv by se pokusil banku vyloupit, nedostal by se daleko. Prostřednictvím telegrafních drátů, vedoucích podle železniční trati, by se strážci veřejného pořádku v celém okrese o loupeži okamžitě dozvěděli, byli by varováni, aby ustavili ozbrojené hlídky, které by si počkaly na lupiče, až by chtěli odsud uniknout.“

„Takže takový zločin se vlastně úspěšně provést nedá.“

„Počítám, že tak by se to dalo říct,“ odpověděl přesvědčivě Pardee. „Úspěšná loupež není možná.“

Margaret opustila Pardeeho dům a kráčela k Silver Belle. Jakmile se ocitla z dohledu, rozběhla se uličkou směrem k hotelu New Sheridan. Tam si sbalila skromné oblečení. Byla sama se sebou spokojená a skoro nemohla uvěřit svému štěstí. Jestliže bude bydlet u šerifa a jeho paní, získá tím přístup prakticky do celého města. Až se objeví její bratr, bude mít pro něj dostatek informací, aby mohl naplánovat dokonalou loupež.

Jediným problémem byla otázka, kde se právě nachází. Pokud věděla, do města ještě nepřišel, a přitom zítřek byl jediným dnem, kdy bylo možné uloupit výplaty, než se peníze rozdělí do jednotlivých dolů pro jejich horníky. Začala být velice znepokojená.

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA VJELA DO TELLURIDE S ELEGANTNÍM kočárkem, zapřaženým za šedivým grošákem, jakási černovlasá žena. Cesta vedla od farmářské společnosti v Montrose, kde končila železnice společnosti Rio Grande Southern Railroad. Přijela z Denveru a v místních stájích si zapůjčila bryčku s koněm. Měla na sobě sukni z jelenice a na nohou špičaté kožené boty. Nahore měla elegantní pletený svetr zelené barvy, přes který si oblékla kabát z vlčí kůže. Ženský kovbojský klobouk s plochým dýnkem jí seděl rovně na hlavě. Byla slušivě oblečená na Západ, nikoliv však nápadně.

Dorazila na Colorado Avenue, minula soudní budovu okresu San Miguel a zarazila koně před městskými stáji. Slezla z kozlíku a uvázala koně ke sloupu. Ze stájí vyšel jejich majitel a nadzvedl v pozdravu klobouk. „Dobré odpoledne, madam. Můžu vám nějak pomoci?“

„Ano, ráda bych, abyste nakrmil a napojil mého koně. Odpoledne se musím zase vydat do Montrose.“

„Jistě, madam,“ odpověděl zdvořile majitel stájí, poněkud překvapený skřípavým hlasem. „Postarám se o to. Mezitím vám také utáhnu přední kola. Zdají se mi trošku volná.“

„Jste velice laskav, děkuji vám. Och mimochodem, pro tu bryčku se tu staví moje sestra a zaplatí vám.“

„Jistě, madam.“

Nato žena opustila stáje a vydala se pěšky asi blok domů k hotelu New Sheridan. Uvnitř v hale přistoupila k recepčnímu a zeptala se: „Je u vás přihlášená slečna Rachel Jordanová?“

Úředník zavrtěl hlavou a dál zíral na ženu, která mu připadala přitažlivá.

„Ne, madam, včera večer se odhlásila.“ Pak se odmlčel, otočil se, ze schránky na klíče vytáhl obálku a podal ji ženě. „Ale říkala, abychom předali tento dopis tomu, kdo se na ni bude ptát.“

Žena recepčnímu poděkovala, vyšla na chodník, otevřela obálku a dopis si přečetla. Pak ho strčila do kabelky a vydala se pěšky přes město. Zanedlouho došla ke hřbitovu Lone Tree Cemetery, rozkláda-

jícímu se na kopci severně od řeky San Miguel. Prošla branou a kráčela kolem náhrobků, podle nichž většina nebožtíků zahynula při důlních neštěstích, sněhových lavinách nebo zemřela na úbytě.

Na lavičce vedle jednoho hrobu seděla půvabná blondýnka a nastavovala tvář slunci. Koutkem oka zachytila přicházející ženu. Narovнала se a pohlédla zpříma na vetřelce. Nato se rozesmála.

„Bože můj, Jacobe,“ vyhrkla Margaret konečně. „Tohle je ten nejgeniálnější převlek, který jsi kdy vytvořil.“

Cromwell se usmál. „Myslel jsem si, že se ti bude líbit.“

„Ještě že jsi tak malý, hubený a pružný.“

„Nechápu, proč mě to už nenapadlo dřív.“ Poněkud neobratně si podkasal sukni a posadil se na lavičku vedle Margaret. „Pověz mi, drahá sestřičko, co ses dozvěděla za zdejšího pobytu?“

Margaret mu tedy vyprávěla, jak se spřátelila se šerifem a jeho ženou. Předala mu nákres interiéru banky v Telluride a popis zaměstnanců. Její zpráva obsahovala i zmínku o zaslance peněz na výplaty z banky v Denveru a o jejich dnešním počítání předtím, než bude celková suma rozdělena a zítra rozeslána na jednotlivé doly.

Cromwell pohlédl na hodinky. „Máme jednu hodinu, než zavřou banky. To je nejlepší doba k tomu, abychom peníze vyzvedli a zmizeli z města.“

„Všimla jsem si, že se nedaleko nádraží potlouká jeden chlap. Nevím to úplně jistě, ale připadalo mi, že by to mohl být Van Dornův agent, který na tebe čeká.“

Cromwell se zatvářil vážně. „I jestli Van Dorn posílá své muže hlídat v období výplat příjezdy a odjezdy vlaků, budou pronásledovat pouhé přízraky. Žádným způsobem se nemohli dozvědět, kde udeřím příště.“

„Jestli se dozvěděli o tvém vagonu, pak je dobře, že jsi ho nechal přebarvit.“ Škádlivě na něj pohlédla. „Jak se ale podle tebe po loupeži odsud dostaneme?“

Cromwell se ďábelsky usmál. „Kdopak by podezíral dvě atraktivní dámy v bryčce s koněm, zvolna ujíždějící z města?“

Objala ho kolem ramen. „Nejjednodušší plán je ten nejlepší. Jsi geniální, bratře. Nikdy mě nepřestaneš udivovat.“

„Díky za poklonu,“ pronesl, když vstával z lavičky. „Nemáme

ale moc času. Výplaty čekají.“

„Co chceš, abych udělala?“

„Běž do stájí a vyzvedni tam mého koně s bryčkou. Řekl jsem majiteli, že pro ně přijde má sestra. Pak počkej u zadního vchodu do banky.“

* * *

ZATÍMCO Curtis pozoroval železniční stanici a městské seřadiště vlaků, Bell s Irvinem čekali v bance v Telluride. Seděli v kanceláři Murraye Oxnarda a Bell si už začínal myslet, že vsadili na špatného koně. Do zavírací hodiny zbývalo pouhých deset minut a po lupiči nikde ani stopa. Irvine, který vystupoval jako pokladník, se chystal zavřít svou přepážku, ale ještě čekal na posledního zákazníka.

Bellovi padl zrak na automatický colt .45, který ležel připraven v pootevřené zásuvce stolu, a zalitoval, že ho dnes na Řezníka nepoužije. Ustřelil hlavu tomu vyvrhelovi by pro něj bylo příliš dobré, přemítal Bell. Zejména po vraždách tolika nic netušících nevinných lidí. Jeho smrt by však ušetřila peníze daňových poplatníků, které bude třeba vynaložit na soudní proces. Teď však musel přiznat porážku a začít znovu ze skromných vodítek, která on se svými agenty vyslídili.

Irvine se přesunul ke dveřím kanceláře a ramenem se opřel o jejich rám. „Nemůžu popřít, že to byl dobrý pokus,“ pronesl sevřeným hlasem.

„Vypadá to, že lupič návnadu nespokl,“ pronesl pomalu Bell.

„Třeba ani ten článek v novinách nečetl, protože nebydlí v San Francisku.“

„Už to tak vypadá.“

Právě v té chvíli se otevřely dveře a do banky vešla žena v jele-
nicové sukni, s kloboukem sklopeným tak hluboko do obličeje, že
nebyly vidět ani oči. Bell vyhlédl podél Irvinea z kanceláře, ale uvi-
děl pouze dobře oblečenou ženu. Pokynul hlavou Irvineovi, který se
vrátil za přepážku pokladníka a oslovil příchozí: „Jak vám můžu po-
moci, madam?“

Cromwell mírně pozvedl hlavu, takže se díval Irvineovi přímo

do obličeje. Pak se mu v paměti se svíravým pocitem vybavila tvář Van Dornova agenta, který jenom před pár dny seděl vedle Bella a Bronsona v Bohemian Clubu a večerel s nimi. Neodpověděl Irvineovi z obavy, že by ho hlas prozradil. Cromwell ztuhl napětím, když si uvědomil, že to celé je past. Na okamžik sklonil hlavu a v mozku se mu bleskově vybavovaly jednotlivé možnosti. Jeho výhodou byla skutečnost, že ho agent díky ženskému oblečení nepoznal a nevěděl tedy, že lupič stojí na opačné straně přepážky jen něco přes metr vzdálen.

Mohl agenta zastřelit a vzít si jenom peníze ze sejfu, nebo se mohl prostě jen otočit a vykráčet z banky. Rozhodl se pro druhou možnost a chtěl právě zahájit spěšný odchod, když z kanceláře vyšel Bell. Cromwell okamžitě Bella poznal. Tehdy poprvé ve své zločinecké kariéře pocítil bodnutí paniky.

„Jak vám můžu pomoci, madam?“ opakoval Irvine a už se trochu v duchu divil, proč mu ta žena neodpověděla hned napoprvé.

To už na něj hleděl Bell s tázavým výrazem ve tváři, jako by mu klientka připadala povědomá. Bell byl mistr v identifikaci lidí a měl fotografickou paměť, pokud šlo o obličeje. Jeho oči prozrazovaly, že se intenzivně snaží vzpomenout si, kde už tuto osobu viděl. Pak pohledem sklouzl na Cromwelloyv ruce, navlečené do kožených rukavic. Náhle, jako by zahlédl nějaký přízrak, si uvědomil, že má před sebou hledaného lupiče. Toto poznání na něj dolehlo jako rána kládívkem do hlavy. Bellovy oči se rozšířily a on vyhrkl: „Vy!“

Cromwell nemeškal ani vteřinu. Sáhł do objemné slámové kabelky a vytáhl revolver ráže .38 s hlavní ovázanou silnou látkou. Bez sebemenšího zaváhání namířil Irvineovi na prsa a stiskl spoušť. Vnitřními prostory banky se rozlehlo tlumené bouchnutí. Pak stočil ústí hlavně na Bella a vystřelil ještě dřív, než Irvineovo tělo jako hadrová panenka dopadlo na zem.

Kdyby se Bell instinktivně neotočil a nevrhl se přes desku stolu na zem, byla by ho zasáhla kulka přímo do žaludku. Divoký pohyb mu zachránil život, ale střela mu stejně projela svařem ve stehně. Tu pronikavou bolest ani necítil. Jedním pohybem vytáhl ze zásuvky stolu svůj colt. Vzhledem k naprostému nedostatku času na Cromwella okamžitě vypálil, ale jeho krk o centimetr minul.

Poté oba muži bleskově vypálili znovu. Výstřely zazněly tak blízko po sobě, že se slily v jediný zvuk.

Cromwellova druhá kulka vyryla drobnou brázdu po straně Bellovy hlavy, sotva porušila kůži, ale dotkla se kosti. Bellův zrak se náhle zamlžil a on sklouzl do černé jámy bezvědomí. Z rány masivně prosakovala krev, jež zalévala celou jednu stranu hlavy. Nebyla to smrtelná rána, ale Cromwellovi, který se stále ještě držel na nohou, to připadalo, že svému soupeři ustřelil půlku lebky.

Ale ani lupič nevyšel z přestřelky nedotčen. Bellova kulka mu prošla oblastí pasu, ale nezasáhla žádný důležitý orgán. Zapotácel se a jediné díky tomu, že se chytil rohu pokladníkovy klece, se udržel na nohou. Zůstal tak chvíli stát, vyrovnával se s bolestí, pak se otočil a vydal se k zadním dveřím. Odemkl je a stoupl stranou. To už Margaret vtrhla dovnitř jako velká voda.

„Slyšela jsem venku výstřely,“ vykřikovala vylekaně. „Co se zvrtilo?“

„Byla to past,“ mumlal. Strach postupně vystřídala zlost. Rukou si přidržel rānu a ústím pistole mířil k podlaze. „Zabil jsem Isaaka Bella.“

Margaret vešla do kanceláře a sjela pohledem na zakrvácenou tvář Van Dornova agenta. V jejím pohledu se objevily známky děsu, jelikož i přes krvavou masku, zakrývající dobře polovinu obličeje, poznala Bella. „Och, můj bože!“ Obávala se, že bude zvracet, ale nucením na zvracení rychle pominulo, jakmile se ohlédla a zjistila, že její bratr rovněž krvácí.

„Ty jsi zraněný,“ vyhrkla.

„Není to tak hrozné, jak to vypadá,“ procedil mezi zaťatými zuby.

„Musíme odsud vypadnout. Ty výstřely sem přivolají šerifa a dobrou polovinu čumilů z celého města.“

Margaret napůl nesla a napůl táhla svého zraněného bratra zadními dveřmi ven z banky. Před dveřmi čekala bryčka s koněm. Musela použít veškerou sílu, aby ho vysadila na kozlík, odvázala koně od úvaziště a nakonec se sama vyšplhala na vůz.

Pozvedla bič, aby koně popohnala do klusu, ale Cromwell ji chytil za zápěstí. „Ne, pojedeme pěkně pomalu, jako dvě dámy na

vyjížd'ce bryčkou. Když se poženeme z města, vzbudíme podezření.“

„Šerif je chytrý chlap, já ho znám. Není vůbec snadné ho ošálit.“

„Dokonce i tak chytrý chlap nebude z bankovní loupeže a zabití dvou mužů podezírat ženu,“ zamumlal Cromwell.

Na konci uličky Margaret zabočila s bryčkou do postranní ulice a odtud zamířila na západ, co nejrychleji přes městské hranice. Cromwell si svlékl plášť z vlčí kůže a omotal ho kolem trupu a pak přes klín, aby skryl krvavou skvrnu na svetru. Colt zasunul do jedné vysoké kovbojské boty a opřel se. Vší silou se snažil udržet si čistou hlavu tím, že ignoroval cukavou bolest v boku.

* * *

BELL řekl šerifovi Pardeemu, že vystřelí, jakmile se lupič ukáže. Pardee však věděl, že jsou nějaké problémy, když slyšel celkem pět výstřelů, z toho některé tlumené, připomínající výbuchy dynamitu v nedalekém dole. Vyběhl proto ze železářství, kde se skrýval, na ulici, plný obav, že se žena, kterou před chvílí viděl vcházet do banky, mohla stát lupičovou obětí.

Když jej jeho zástupci viděli utíkat k bance, všichni čtyři rovněž vyskočili z úkrytů a hnali se za ním. Pátý pomocník šerifa běžel na železniční stanici, aby varoval Curtise. S taseným jednoranným revolverem Smith & Wesson připraveným ke střelbě vrazil Pardee do banky. Zpočátku nikoho neviděl. Irvine ležel mimo dohled za pokladníkovou klecí a Bella kryl stůl. Teprve když šerif obešel klec, spatřil Van Dornova agenta nataženého na zemi v kaluži krve. Nejprve se přesvědčil, že je Irvine skutečně mrtvý, a teprve potom vešel do kanceláře a našel tam Bella.

„Je po něm?“ otázal se jeden zástupce, mohutný medvěd s velkým břichem, které se klenulo nad okrajem kalhot se šlemi, napnutými na maximum. Muž tam stál, připraven k akci, pušku se zkrácenou hlavní v pohotovosti.

„Kulka mu jenom škrábla lebku,“ odpověděl Pardee. „Stále je naživu.“

„Co ta žena?“

Pardeeho mozek chvíli nepracoval. Pak mu to náhle došlo. „Ta

žena, co přišla do banky těsně před střelbou?“

„Právě ta.“

„Tu lupič určitě unesl.“

„Ale nikoho jsme neviděli vejít, ani těsně před ní, ani po ní.“

Pardee se narovnal, plný nevěřících rozpaků. Musel použít veškerou svoji představitivost, aby připustil možnost, že Zlodějským rezníkem může být žena.

„Lupič se musel dostat do banky zadním vchodem.“

„No, já nevím, šerife,“ pronesl váhavě jeden zástupce a rozpačité se škrabal na bradě. „Ty dveře měly být zamčené zevnitř, jako vždycky.“

Pardee pospíšil k zadnímu vchodu a zjistil, že dveře jsou odemčené. S trhnutím je otevřel a rozhlédl se na obě strany, avšak nikoho neviděl. „Sakramentská práce,“ zamumlal. „Utekla.“

„Nemohla se dostat daleko,“ nadhodil zástupce.

„Okamžitě hromážděte muže!“ vyštěkl Pardee a pokynul dalšímu zástupci, stojícímu u vchodu do banky. „Sežeňte doktora Madisona. Povězte mu, že tu máme Van Dornova agenta v bezvědomí s poraněním hlavy a že je úpěnlivě očekáván, a to teď, hned.“ Pardee poklekl a rychle znovu Bella zkontroloval. „Taky mu povězte, že to vypadá na ještě jednu kulku v agentově noze.“

Sotva zástupce šerifa vyrazil, běžel už Pardee k úvazišti před svou kanceláří, kde na něj čekal kuň. Není přece možné, pomyslel si, aby se všechno tak strašlivě zvrtilo. Teprve teď mu začínalo docházet, že lupičem byl muž převlečený za ženu a že ta ubohá vdova, které se on a jeho manželka ujali, byla spolupachatelkou.

* * *

JAKMILE opustili hranice města Telluride a přejeli cestu vedoucí na jih k dolům v Ophiru, Margaret popohnala koně bičem a nasměrovala ho do kaňonu a na cestu na západ směrem k Montrose. Během deseti minut, které uplynuly od jejich odjezdu z banky, měl Cromwell čas přemýšlet.

Nyní ukázal na mezeru mezi stromy, vedoucí k mostu přes řeku San Miguel. Ta přístupová cesta byla celá zarostlá, protože ji použí-

vali jen údržbáři železniční trati.

„Sjed' z cesty,“ řekl Jacob Margaretě. „Přejeď most a vem to po náspu.“

Otočila se k němu. „Vzpomínám, že jsi říkal, že dvě ženy v bryčce nebude nikdo podezírat.“

„To bylo ještě předtím, než jsem si uvědomil, že šerif a jeho pomocníci sledují banku.“

„To je ale samozřejmé, co to má ale společného s naším útekem?“

„Copak nechápeš, drahá sestřičko? Já byl přece poslední, kdo do banky vešel, a nikdy z ní nevyšel ven. Jestli je pravda, co říkáš, a Pardee není trouba, určitě si už dal dvě a dvě dohromady a pátrá po nás. Nikdy ho ale nenapadne, aby nás hledal na kolejích. Bude si samozřejmě jistý, že jedeme po cestě.“

„A když nás nenajde, co myslíš, že udělá potom?“

„Vrátí se po svých stopách a bude si myslet, že jsme se schovali v lese na tu chvíli, po kterou nás i s ozbrojenou skupinou míjel. Tou dobou už budeme ve vlaku za Montrose, oblečení jako dva chlapi.“

Cromwell byl, jako obvykle, celé míle před svými pronásledovateli, pokud šlo o uvažování. I když ho deprimovalo, že ho Bell přelstil tím, že nalíčil docela kvalitní past, určité sebeuspokojení mu přinesla vzpomínka, že slavného Van Dornova agenta zabil.

Přesně jak Cromwell předpovídal, šerif s ozbrojenou skupinou vyrazil po silnici, která se táhla těsně mimo dohled od železniční tratě. Proto spěchali zpět do Telluride. Přes pražce to byla dost kostrbatá jízda, ale zadostiučnění jim přinášelo vědomí, že Pardeeho přelstili a že nakonec skončí s prázdnýma rukama.

BELLA PŘEVEZLI DO TELLURIDESKÉ NEMOCNICE, KDE SE LÉČBY UJAL městský lékař. První kulka z Cromwellova coltu vnikla do stehna a zase z něj vyšla. Po cestě jen nepatrně poškodila měkké tkáně. Podle doktorova mínění bude rána do měsíce zhojená. Pak lékař sešil ránu na hlavě. Zalátal rýhu v kůži se stejnou pečlivostí, s jakou by krejčí spravoval utrženou kapsu na šatech.

Přes doktorovo doporučení, aby zůstal alespoň několik dní v nemocnici, se Bell dobelhal na nádraží, kde nastoupil do prvního vlaku na Denver. Na hlavě měl klobouk, aby skryl obvaz, když spolu s Curtisem, plni hněvu a smutku, sledovali, jak rakev s mrtvým Irvinem nakládají do zavazadlového vagonu. O tuto smutnou povinnost se postarali zástupci šerifa. Bell se pak otočil k Pardeemu a podal mu ruku. „Šerife, nemůžu vám dost poděkovat za vaši spolupráci. Jsem vám zavázaný.“

Pardee potřásl Bellovi rukou. „Je mi líto vašeho přítele,“ pronesl upřímně. „Měl rodinu?“

„Naštěstí neměl manželku ani děti, ale žil se stárnoucí matkou.“

„Chuděra. Předpokládám, že ji teď čeká okresní chudobinec.“

„Bude o ni postaráno v dobrém sanatoriu.“

„Takový dobrý ústav nepříjde levně. Měl Irvine peníze?“

„Ne,“ odpověděl Bell, „ale já mám.“

Pardee se zdržel dalších komentářů. „Škoda že to nedopadlo podle našich představ.“

„Naše skvělé plány skutečně skončily fiaskem,“ povzdechl si Bell, když se za rakví zavřely dveře zavazadlového vagonu. „Ten lupič ze mě udělal pořádného hlupáka.“

„To nebyla vaše vina,“ uklidňoval ho Pardee. „Oklamal nás všechny a největší trouba jsem byl já. Teď jsem si naprosto jistý, že ta opuštěná vdova, kterou jsme s manželkou vzali do našeho domu, s ním byla spolčená. Měl jsem pojmout podezření, už když ze mě dolovala všechny ty informace o bankovních operacích.“

„Vy jste jí ale neřekl nic o tom, že se připravuje past. Cromwell by nikdy ani nevešel do banky, kdyby jen tušil, že jde o léčku.“

Pardee zavrtěl hlavou. „Tu vaši historku spolkli úplně celou. Kdybychom jen věděli, že bude mít na sobě ženské šaty, nebyli bychom se

dvakrát rozmýšleli a zastřelili ho na místě jako psa. Nic jiného ostatně není.“

„Podle zpráv o jeho minulých loupežích se ještě nikdy za ženu nepřestrojil.“

„I když se náš původní plán zhroutil, můj ozbrojený oddíl je měl dopadnout a sebrat. Já úplně pitomě předpokládal, že zůstanou na silnici. Nikdy mě ani nenapadlo, že by mohli pláchnout po železničním náspu, až bylo definitivně pozdě. Než jsem si v hlavě srovnal, jak mě doběhli, byli dávno pryč.“

„Zkontrolovali v Montrose seznam cestujících?“

„Telegrafoval jsem přednostovi stanice, ale oni tou dobou už odjeli vlakem směrem na Grand Junction,“ odpověděl Curtis. „Přednosta si nepamatoval, že by nastupovaly dvě ženy, všiml si však dvou mužů. Povídal, že jednomu z nich bylo nejspíš špatně.“

„Na zadních schodech v bance byla krev,“ pronesl Pardee s neveselým úsměvem. „Musel jste ho trefit.“

„Bohužel ne natolik vážně, aby ho to zastavilo,“ zamumlal potichu Bell.

„Telegrafoval jsem též krajskému šéfovi policie. Poslal zástupce z Grand Junction, aby u nich prohledali všechny vlaky jedoucí na východ a na západ, ale nikdo nenašel dvě ženy, které by cestovaly spolu.“

Bell se opřel o hůl, kterou mu věnoval Pardee. „Začínám chápat, jakým způsobem ten bandita uvažuje. Vrátil se zpátky do mužských šatů a svou sestru oblékl také jako muže. Šerif, který pátral po dvou ženách, je tedy nepodezíral.“

„Chytrý chlap, ten Cromwell.“

„Jo,“ přiznal Bell, „to tedy je.“

„Kam pojedete teď?“ chtěl vědět Pardee.

„Zpátky do Denveru, abychom začali znovu od začátku.“

„Teď ale už znáte lupičovo jméno i jeho zvyky.“

„Ano, ale postavit na tom případ ještě není možné. Žádný federální žalobce by neztrácel čas se vznesením obvinění s takhle chabými důkazy.“

„Vy ho ale chytíte,“ konstatoval s důvěrou Pardee.

„Teď, když máme osobní důvod dostat ho na šibenici, budeme pracovat ještě intenzivněji,“ prohlásil Bell.

KDYŽ BELL s Curtisem pozdě večer dorazili do Denveru, čekal na nádraží pohřební vůz, aby dopravil Irvineovo tělo do místní márnice.

„Byl to můj nejbližší přítel,“ pravil Curtis. „Půjdu utěšit jeho matku a postarám se o pohřební náležitosti.“

„Díky,“ ozval se Bell. „Já si vezmu na starost finanční stránku.“

Bell jel do hotelu Brown Palace taxíkem. Když se konečně dostal do svého apartmá, shodil ze sebe šaty a dopřál si relaxaci ve vaně plné horké vody. Zraněnou nohu si opřel o okraj vany, aby nezmácel obvaz. Zavřel oči a v duchu znovu probíral události posledních dnů. Nyní věděl, že žena, s níž se potkal v hotelu New Sheridan, byla Margaret Cromwellová. Když její bratr vcházel do banky předním vchodem, ona čekala s koněm zapřaženým v bryčce za budovou. Představa Cromwella převlečeného za ženu se mu sice hnusila, ale nemohl si pomoci a musel ocenit důvtip a vypočítavost Řezníka. Způsob, jakým se vyhnul šerifu Pardeeovi a jeho ozbrojené skupině tím, že se místo po cestě vydal po trati, byl geniální.

Zpočátku se Bell domníval, že Cromwell nebude chtít riskovat a dráždit osud bezprostředně další loupeží. Taková možnost se zdála nesmírně vzdálená, ale podobně jak to praktikoval u všech zločinců, které kdy zatýkal, pokusil se vniknout do zločincova mozku a poznat všechna jeho zákoutí. Snažil se uvažovat jako Cromwell. Čím více Bell přemýšlel, tím víc se utvrzoval v přesvědčení, že se Cromwell považuje za neviditelného a imunního vůči všem strážcům zákona, zejména agentům Van Dornovy detektivní agentury.

Příští krok bude muset být velice pečlivě promyšlený. V duchu zvažoval jednotlivé alternativy, jak získat dostatek důkazů k zatčení Cromwella, když se ozvalo tukaní na dveře. Postavil se na zdravou nohu, chvilku bojoval se závratí, vyvolanou poraněním hlavy, pak se vyškrábal poněkud nešikovně z vany, oblékl župan a odkulhal ke dveřím. Když je otevřel, k jeho překvapení stál na chodbě Joseph Van Dorn.

Van Dorn pozvedl udiveně zrak, pohlédl na obvaz na Bellově hlavě s prosakující červenou skvrnou a procedil: „Je na vás zatraceně ubohý pohled.“

„Pojďte dál, pane, a udělejte si pohodlí.“

Van Dorn si pečlivě prohlížel svého zraněného agenta. Dělal mu starost, ale navenek se tvářil nonšalantně. „Bolí to moc?“

„Není to nic, co by nevyřešil aspirin.“

Van Dorn vstoupil do apartmá a rozhlédl se. „Mám rád agenty, kteří cestují stylově, když ovšem nejde o mé peníze.“

„Můžu zavolat pokojovou službu a objednat vám něco k jídlu nebo k pití?“

Van Dorn mávl odmítavě rukou. „Ne, díky, jedl jsem ve vlaku z Chicaga těsně před příjezdem do Denveru. Nicméně bych si dal skleňičku portského.“

Bell zatelefonoval Dornovo přání pokojovému servisu a zavěsil. „Neočekával jsem, že nejvyšší šéf pojede více než patnáct set kilometrů, jen aby mě viděl.“

„Naše setkání není pouze vhodné, ale pro vyšetřování životně důležité.“ Van Dorn se posadil do přečpaného křesla. „Dávám přednost detailní zprávě před několika slovy v telegramu. Takže, teď mi povězte, co se to v Telluride stalo, a nic nevynechávejte.“

„Většina toho, co vám můžu povědět, dopadla špatně,“ povzdychl si Bell zahořkle.

„Nedávejte vinu jenom sám sobě,“ utěšoval ho Van Dorn. „Přál bych si mít dolar z každého plánu, který jsem vymyslel a který se zvrtl.“

Číšník přinesl sklenici portského a dalších čtyřicet minut strávil Bell výkladem svého plánu na dopadení Zlodějského řezníka a líčením, jak jeho i šerifa Pardeeho ten bandita převezl. Pověděl mu o vraždě Irvinea, zmínil se o svém zranění a skončil vlastním probuzením v nemocnici v Telluride.

Když Bell domluvil, Van Dorn se zeptal: „Jste si opravdu jistý, že Řezníkem je Jacob Cromwell?“

„Jeho maskování bylo dílem génia a jak Irvinea, tak i mě to na chvíli zmátlo. V nejmenším ale nepochybuji, že osoba v ženských šatech, kterou jsem poznal v bance, byl Cromwell. Spolu s Pardeem jsme také identifikovali jeho sestru Margaret, která nějaký čas žila ve městě, aby mu pomohla vyloupit banku.“

Van Dorn vytáhl z kapsičky vesty pouzdro na doutníky, vybral si dlouhou tenkou coronu a zapálil ji dřevěnou zápalkou, kterou rozškrtl o

nehet palce. „To nedává smysl. Jestliže je Cromwell bohatý, vlastní banku s majetkem v hodnotě milionů, bydlí v San Francisku na Nob Hillu, co by proboha získal šňůrou loupeží a vražd?“

„Podle toho, co jsem si zatím dal dohromady, použil peníze z loupeží k vybudování aktiv své banky.“

„Ale proč nyní, když je finančně zabezpečený a jeho banka dobře zavedená? Proč by pokračoval ve zločinném řádění?“

Bell se zadíval oknem na modrou oblohu nad městem. „Jednoduchá odpověď zní – ten muž není duševně zdravý. Vytvořil jsem si v duchu jeho profil. Jsem si jistý, že loupí a vraždí, protože se mu to líbí. Peníze už nejsou jeho hlavním cílem, ztratily svou důležitost. Jako člověk závislého na alkoholu nebo na opiu ho něco nutí škodit a vraždit. Věří, že vymahatelé práva na něj nestačí. Je přesvědčený o své neporazitelnosti a každý svůj kriminální čin považuje za příležitost, jak přelstít zákon.“

„Musíte připustit,“ řekl Van Dorn, kterému se podařilo vyfouknout velké kolečko modrého dýmu, „že zatím se mu docela dařilo dělat z nás a z každého představitele zákona západně od Mississippi ubohé amatéry.“

„Ale ani Cromwell není neomylný. Je jenom člověk a lidé dělají chyby. A až k tomu dojde, chci být při tom.“

„Kam teď pojedete?“

Bell se ušklíbl. „Kéž by mi lidé přestali klást tuto otázku.“

„Takže?“

Bell upřel na Van Doma soustředěný a chladný pohled. „Vrátím se do San Franciska a najdu takové důkazy, abych mohl Cromwella obvinít.“

„Podle toho, co jste mi pověděl, to nebude snadné. Důkazů na otevření případu máte málo. Obhájce vás na stanovišti svědků ukřižuje. Vysměje se vaší identifikaci muže oblečeného jako žena prohlášením, že prokázat rozdíl ve skutečném pohlaví je nemožné. A obávám se, že bez dalšího svědka nebo otisků prstů byste bojoval ztracenou bitvu.“

Bell upřel na Van Dorna mrazivý pohled. „To mi doporučujete, abych na vyšetřování tohoto případu rezignoval?“

Van Dorn se zamračil. „Nic takového nedoporučuji. Pouze zdůrazňuji fakta. Víte zatraceně dobře, že tohle je pro naši agenturu případ

číslo jedna. Nepovolíme, dokud nedostaneme Cromwella za mříže.“

Bell se jemně dotkl spánku, jako by se chtěl přesvědčit, že ta rána je pořád na svém místě. „Jakmile tady v Denveru dokončím pár věcí, vrátím se do San Franciska.“

„Mohu dát dohromady tým agentů, aby vám pomáhali. Stačí jen říct.“

Bell zavrtěl hlavou. „Ne. S Curtisem jako se svou pravou rukou a jistěný Bronsonem a jeho agenty mám veškerý lidský potenciál, který potřebuju. Radši budeme pokračovat tajně, bez celé armády agentů, kteří jen všechno komplikují.“

„A co plukovník Danzler a kriminálka ve Washingtonu? Může v téhle věci pomoci vláda?“

„Ano, ale až v příhodném okamžiku. Cromwell má neuvěřitelný vliv na politickou a ekonomickou elitu v San Francisku. Je v tom městě největším filantropem. Jestli se nám podaří shromáždit dost důkazů na jeho obvinění, jeho přátelé se kolem něj semknou na obranu a my budeme nuceni se probíjovat krok za krokem. Tou dobou budeme potřebovat od federální vlády tolik pomoci, kolik jen bude možné.“

„Jaký máte plán?“

„V této chvíli žádný konkrétní plán nemám. Vycházím z toho, že Cromwell je napakovaný, nevypočitatelný a bezstarostný, protože netuší, že jsme mu každý den blíž a blíž.“

„Avšak k tomu jeho zatčení nejste dnes o nic blíž než před třemi týdny.“

„Ano, ale teď mám jednu výhodu.“

Van Dornovo obočí zvědavostí vylétlo vzhůru a on skepticky zamumlal. „Copak to je za výhodu?“

„Cromwell neví, že jsem stále naživu.“

„Pocítí to jako ránu svému egu, až uvidí, že jste vstal z mrtvých.“

„S tím počítám,“ usmál se mírně Bell.

CROMWELLOVO ZRANĚNÍ, KTERÉ MU ZPŮSOBILA BELLOVA kulka, nebylo příliš závažné. Odložil lékařské ošetření, dokud se s Margaret nevrátili do San Franciska. Tam mu ošetřili rány vstřelu i výstřelu, vydezinfikovali je, zašili a obvázali. Doktor, starý přítel, se na nic neptal, nicméně Cromwell ho stejně nakrmil lživou historií o tom, jak se sám postřelil při čištění zbraně. Jelikož doktorova manželka dostávala od Cromwella štědrnou dotaci pro její nejmilovanější projekt – baletní společnost San Franciska, doktor nevyplňoval žádné hlášení o střelném poranění a přísahal, že se o tomto incidentu nikdy nezmíní.

Cromwell se vrátil do kanceláře v bance a rychle zapadl do staré rutiny vedení své finanční říše. Jeho prvním projektem toho dne bylo sepsání projevu, který měl přednést u příležitosti otevření sanatoria pro seniory, založeného a vybudovaného díky jeho štědrosti. Skromnost nepatřila k jeho ctnostem, takže nemocniční zařízení klidně pojmenoval Sanatoriem Jacoba Cromwella. Pak zavolal do své kanceláře Marion Morganovou, aby přepsala jeho poznámky v oficiální projev.

Seděla na židli vedle jeho stolu a hleděla na něj. „Mohu se vás na něco zeptat, pane Cromwelle? Cítíte se dobře? Jste trošku bledý.“

Roztáhl obličej do vynuceného úsměvu a instinktivně, lehce se dotkl boku. „Nastydl jsem z toho svého nočního rybaření. Už je to ale skoro v pořádku.“

Podal jí své poznámky, otočil se na koženém křesle a zahleděl se oknem ven na okolní čtvrti města. „Srovnejte nějak ten můj zahajovací projev a neváhejte mi říct své připomínky.“

„Jistě, pane.“

Marion se zvedla, že opustí Cromwellovu kancelář, ale ve dveřích se ještě zastavila. „Promiňte, prosím, ale zajímalo by mě, jestli jste ještě někdy slyšel o tom detektivovi z Van Dornovy agentury?“

Cromwell se překvapeně otočil od okna a zvědavě na ni pohlédl. „O Isaaku Bellovi?“

„Myslím, že se tak jmenoval.“

Neubráníl se pousmání, když jí oznamoval: „Je mrtvý. Slyšel

jsem, že ho zabili při bankovní loupeži v Coloradu.“

Marion měla pocit, že jí srdce sevřely dva kusy ledu. Zdráhala se uvěřit Cromwellovým slovům. Zachvěly se jí rty a musela se rychle odvrátit, aby neviděl šok v jejím půvabném obličejí. Jen tak tak dokázala udržet navenek neutrální výraz. Už nic neřekla, vyplula z kanceláře a zavřela za sebou dveře.

Posadila se ke svému stolu jako v transu. Nechápala míru smutku, jaký cítila nad mužem, jehož sotva znala a se kterým byla všeho všudy pouze jednou na večeři. V duchu však stále viděla jeho obličej tak živě, jako by před ní stál. Krátce trvající pouto mezi nimi někdo krutě přetřel. Nedokázala si vysvětlit smutek, který pociťovala, a ani se o to nepokoušela. Připadalo jí, že ztratila dobrého přítele.

S chvějícíma se rukama zasunula do psacího stroje čistý papír a jala se přepisovat Cromwellovy poznámky a tvořit z nich projev.

* * *

POZDĚ odpoledne v pět hodin Cromwell stanul na schodech nové dvoupatrové budovy z červených cihel na křižovatce ulic Geary a Fillmore. Nejprve vyslechl dlouhý a květnatý úvod, jež pronesl starosta města Eugene Schmitz, blízký přítel Cromwellovy rodiny a příjemce nemalých finančních částek, potají převáděných na jeho osobní konto v Cromwellově bance. Tohoto slavnostního představení se zúčastnilo na pět set lidí, spolu se členy městského hasičského a policejního sboru a politickými špičkami tu bylo i více než padesát postarších pacientů, sedících apaticky v kolečkových křeslech.

Cromwellova řeč byla krátká a věčná. O sobě mluvil skromně jako o „pokorném služebníkovi božím“, jenž se rozhodl pomoci těm, kteří si sami pomoci nemohou. Aplaus po skončení projevu byl spíše zdvořilostní a tlumený, což se k této oficiální příležitosti nakonec hodilo. Pak oba řečníci přestříhli pásku u předního vchodu a všichni kolem Cromwella mu gratulovali. Potřásl všema rukama, které se k němu natahovaly. Pak se předvedl, když objal každého z pacientů, kteří čekali, až budou vpuštěni dovnitř. Starosta Schmitz mu za jeho filantropické aktivity předal bronzovou plaketu a současně oznámil, že od této chvíle bude 12. duben nazýván Dnem Jacoba Cromwella.

Oslavenec se pomalu prodíral zástupy obdivovatelů a gratulantů, až se konečně vynořil na parkovišti, kde čekal Mercedes Simplex. Za volantem seděla Margaret, kouzelná ve svých zelených vlněných šatech s pelerínkou.

„Skvělá práce, bratříčku. Další dobrý skutek pod praporem Cromwellů.“

„Nikdy neuškodí, když má člověk přátele na vysokých místech, stejně jako obdiv páchnoucí chátry.“

„Nejsme my vlastně lidumilové?“ poznamenala sarkasticky.

„A co ty tvoje dobročinné projekty na podporu domácích mazlíčků, které se nějak dostávají do společenské rubriky novin?“ opáčil.

„Touché.“

Cromwell se přesunul k přednímu nárazníku a protočil motor klikou. Margaret zmenšila předstih zapalování a nastavila ruční plyn. Motor naskočil a zprvu s kašláním, později s chraptivým řevem se rozběhl. Margaret nastavila předstih, zařadila rychlost a posunula páku plynu vpřed. Cromwell se mezitím vyšplhal na své sedadlo. Mercedes vyrazil ulicí mezi tramvají a pivovarským vozem.

V současnosti byl Cromwell sestřině bláznivému způsobu řízení již přivyklý. Uvolnil se na svém sedadle, ale byl neustále připraven vyskočit do příkopu v případě, že by hrozilo nějaké nebezpečí. „Jed' až k Pacific Heights a zastav u Lafayettova parku.“

„Nějaký zvláštní důvod?“

„Můžeme si zajít na procházku a trochu si popovídat.“

Dál se ho už neptala. Mercedes Simplex lehce zdolal stoupání do Pacific Heights. Tam odbočila z Fillmore Street na Sacramento Street a pokračovala, až se dostala přesně k začátku lesní cesty. Pětiminutová procházka je zavedla na vrcholek parku, odkud se jim otevřel nádherný pohled na panorama města.

„O čem sis chtěl povídat?“ zeptala se Margaret.

„Rozhodl jsem se provést další loupež.“

Zarazila se v půli kroku a úzkostně na něj pohlédla. „To určité jenom žertuješ.“

„Jsem smrtelně vážný.“

„Ale proč?“ ptala se zoufale. „Co tím můžeš získat? V Telluride tě málem chytili. Proč znovu pokoušet osud, když to není zapotřebí?“

„Protože mám rád výzvu. A kromě toho bych se rád stal legendární postavou už teď, za svého života.“

Odvrátila se celá omráčená. „To je ale pitomý nápad.“

„Ty tomu nerozumíš,“ pravil a položil jí paži kolem pasu.

„Vím jen to, že je to šílenství a že jednoho dne tvé štěstí vyprchá a oni tě chytí a pověsí.“

„Ještě dlouho ne,“ odpověděl. „Zvláště teď, když jejich nejlepších agent leží pod kytičkama.“

Margaret si vybavila ty neuvěřitelné fialově modré oči a Bellovu paži, kterou ji objímal při tanci v hotelu Brown Palace. Jakoby z dálky slyšela svůj hlas. „Bell je mrtev. Tomu se dá jen těžko uvěřit.“

Zvědavě na ni pohlédl. „Skoro to vypadá, jako by ses do něj zakoukala.“

Pokřčila rameny a snažila se nasadit neúčastný výraz. „Byl docela hezký, takovým zvláštním způsobem. Dokážu si představit, že některé jiné ženy by ho mohly shledat atraktivním.“

„Ať je to, jak chce, Isaac Bell je už minulostí.“ Cromwell se zarazil a zamířil se sestrou zpátky k automobilu. „Hodlám udělat z Dorna a všech ostatních strážců pořádku, kteří by mě chtěli pověsit, pořádné hlupáky. Nikdy je totiž ani nenapadne, že bych mohl spáchat další bankovní zločin tak brzy, a to ve městě, kde by to vůbec nečekali. Zase jednou je nachytám se spuštěnými kalhotami.“

Margaret se do očí draly slzy, které osušila kapesníkem. Nebyla si nicméně jistá, jestli ten pláč patří Bellovu skonu, nebo bláznivým nápadům jejího bratra. „Kde to plánuješ tentokrát?“

„Nebude to v době výplat v nějakém hornickém městě,“ oznámil s úšklebkem. „Hodím jim míček s falší a přepadnu město, kde mě nečekají. Takže jim zase zkrížím plány.“

„Které město?“

„San Diego tady v Kalifornii.“

„To je skoro za humny.“

„Tím líp,“ řekl Cromwell. „O to snadněji můžu po činu uniknout.“

„Co je na San Diegu tak zvláštního?“

„Protože tamní banka Wells Fargo oplývá vklady od obchodníků a lodí, které přivážejí do přístavu zboží. A protože bych rád udělal

trhlinu v plánech mého největšího konkurenta.“

„Jsi blázen.“

„Neříkej o mně, že jsem blázen,“ okřikl ji nevrlym hlasem.

„Za koho se tedy považuješ? Všechno, pro co jsme pracovali, by se mohlo poroučet k zemi, kdyby tě někdy chytili.“

„Ještě dlouho ne, protože mají co dělat s geniálním mozkiem,“ odsekl neomaleně Cromwell.

„Kdy s tím proboha skončíš?“ chtěla vědět Margaret.

„Až bude Cromwellova banka stejně veliká jako Wells Fargo a ze mě se stane korunovaný král San Franciska,“ odpověděl s ošklivým blýsknutím v očích.

Margaret věděla, že hádat se s bratrem nemá žádnou cenu. Tudíž bez jeho vědomí přesouvala rok co rok část aktiv do banky Wells Fargo, kde by je nehledal ani ve snu. Drahé šperky, které jí koupil, byly uloženy v bezpečnostním boxu v bance. Kdyby mělo dojít k nejhoršímu a jejího bratra nějak chytli a popravili, opustila by San Francisco, odjela do Evropy a žila v luxusu, dokud by si nenašla nějakého bohatého muže se šlechtickým titulem.

Došli k autu a Jacob sestře pomohl nastoupit na místo řidiče. Když klikou nahazoval motor, byla jeho sebedůvěra nepřekonatelná. Jako pro plachetnici vyplouvající na rozbouřené moře se všemi plachtami napnutými bylo i zde nebezpečí výzvou, která hraničila s drogovou závislostí. Při pomyslení na to, jak zase jednou vyžrál na všechny bezpečnostní složky na Západě, se mu po obličeji rozlil blažený výraz, ne nepodobný vytržení náboženského fanatika, který se stal svědkem zázraku.

Ani jeden ze sourozenců nevěnoval pozornost muži na lavičce kousek od auta, který byl oblečený jako dělník a s bedničkou náradí v klíně nedbale pokuřoval dýmku.

VLAK DOVEZL BELLA DO SAN FRANCISKA V OSM HODIN RÁNO. NA devátou měl schůzku s Curtisem, Bronsonem a jeho pěti agenty. Všichni seděli kolem kulatého konferenčního stolu, dvakrát většího než stůl v Denveru. Bell byl k smrti unavený a rány se stále ještě ozývaly. Nedbal na bolest, ignoroval ji, stejně jako to dělal se zraněními v minulosti, a pracoval dál.

„Pánové,“ zahájil, „teď, když je naším hlavním podezřelým Jacob Cromwell, nasadíme na něj a na jeho sestru Margaret nepřetržité sledování.“

„Což znamená, že budeme vědět o každém jejich pohybu mimo sídlo na Nob Hillu,“ dodal Bronson.

Jeden agent zvedl ruku. „Pane, budeme potřebovat fotografie k identifikaci, protože většina z nás nemá ponětí, jak vypadají.“

Bronson vzal do ruky objemnou složku dosud ležící na stole. „Tyto snímky byly zhotoveny během jejich pohybu po městě.“

„Kdo je dělal?“ zeptal se Bell.

Bronson se usmál a významně kývl směrem k jednomu z agentů sedícímu naproti němu.

„Tady Dick Crawford je fotografické eso.“

„Copak to Cromwellům nebylo podezřelé, když je pronásledoval fotograf a neustále je fotil?“ podivil se Curtis.

Bronson pokynul Crawfordovi. „Dicku, pověz nám, jak jsi to dokázal, aniž by si toho sledované osoby všimly.“

Crawford měl úzký zádumčivý obličej s malou bradou a huňatým obočím pod lysou hlavou. Vážný muž, bez známek smyslu pro humor. „Měl jsem na sobě kombinézu a v ruce bedničku na náradí s vyříznutým otvorem ve stěně. Musel jsem vždycky jenom sáhnout dovnitř, zaostřit a zmáčknout spoušť. Oni neměli ani tušení, že je fotografuju, a také mi nevěnovali nejmenší pozornost.“ Pak položil malý fotoaparát na stůl a začal vysvětlovat jeho používání. „Tohle je skříňková kamera Kodak Quick Focus, která dělá fotky pohlednicového formátu.“

Zatímco Crawford mluvil, Bronson rozdal fotografie Jacoba a Margaret Cromwellových.

„Povšimněte si, že snímky jsou pozoruhodně ostré a kontrastní,“ pokračoval Crawford. „Unikátní na tomto aparátu je, že na rozdíl od jiných přístrojů s fixním fokusem tady můžu nastavit vzdálenost pomocí toho malého kolečka po straně. Pak už zbývá jenom stisknout knoflík a přední čočka se vysune do správné vzdálenosti k bezvadné expozici.“

Všichni přítomní si se zájmem prohlíželi fotografie. Na nich byli zachyceni sourozenci Cromwellovi jednotlivě či dohromady, jak kráčí po ulici, vycházejí z obchodů či restaurací. Na několika snímcích byl Jacob Cromwell, když vcházel do své banky nebo ji opouštěl. Dvě fotky ho ukazovaly, jak hovoří při otevření sanatoria pro přestárlé. Crawford je dokonce sledoval i do Lafayettova parku, kde je zachytil na jedné z cestiček. Bella zvláště zaujal snímek Margaret za volantem exoticky vypadajícího automobilu.

„Mercedes Simplex,“ pronesl obdivně. „Cromwellovi tedy mají, pokud jde o auta, dobrý vkus.“

Bronson zkoumal snímky zachycující automobil. „Vypadá dost drazé. Jak rychle to jezdí?“

„Přinejmenším sto deset, možná až sto třicet kilometrů v hodině,“ odpověděl Bell.

„Pochybuju, že by v San Francisku existovalo auto, které by mu stačilo,“ pronesl agent s rozčuchanými vlasy, který seděl na opačné straně stolu.

„Teď už existuje,“ oznámil Bell, rty roztažené k úsměvu. „Dnes ráno ho vyložili z nákladního vagonu.“ Pohlédl na Curtise. „Mám pravdu, Arthure?“

Curtis souhlasně přikývl. „Tvůj automobil je teď v nákladním skladišti společnosti Southern Pacific. Najal jsem jednoho chlapce pracujícího v lokomotivním depu, aby to auto vyčistil.“

„Ty sis sem poslal auto z...“

„Chicaga,“ odpověděl Bell.

„To bych rád věděl,“ ozval se Bronson, „co může být na automobilu tak speciálního, že stojí za to posílat ho až z Chicaga.“

„Rychlé auto se může hodit. Kromě toho, kdyby došlo na pronásledování Cromwellova mercedesu, byl by mu důstojným soupeřem.“

„Co to je za značku?“ chtěl vědět Crawford.

„Locomobile,“ odpověděl Bell. „V roce 1905 na silničním závodu o Vanderbiltův pohár na Long Islandu s ním dojel Joe Tracy na třetím místě.“

„Jak je rychlý?“ tázal se Bronson.

„Na rovince dosáhne rychlosti sto sedmdesát kilometrů v hodině.“

Rozhostilo se ticho. Všichni přítomní byli ohromeni, sotva tomu dokázali uvěřit.

Ještě nikdy neviděli ani neslyšeli o něčem, co by se pohybovalo tak rychle. Profesionální závody konkurenčních firemních aut sem na Západ ještě nedorazily.

„To je neuvěřitelné,“ pronesl Bronson užasle. „Nedokážu si představit nic, co by se pohybovalo rychlostí sto sedmdesát kilometrů za hodinu.“

„Dá se s tím jet po ulici?“ chtěl vědět Curtis.

Bell přikývl. „Nechal jsem na něj přimontovat nárazníky a reflektory a také předělat převody na městský provoz.“

„To mě budeš muset svézt,“ řekl Bronson.

Bell se zasmál. „To se, myslím, dá zařídit.“

Poté Bronson obrátil svou pozornost zpět k fotografiím Cromwellů. „Tuší někdo, kam se ten lupič vrhne příště?“

„Po Telluride bych se vsadil, že tím skončily jeho dny loupeží a vražd,“ poznamenal Curtis.

„To zní logicky, když teď ví, že po něm jdeme,“ souhlasil Bronson.

„Tím si nemůžeme být jistí, jestliže si myslí, že všichni svědkové včetně mne jsou po smrti,“ oponoval Bell. „Je to šílenec, s nutkavou potřebou loupit a zabíjet. Nevěřím, že by s tím kdy přestal. Cromwell je navíc přesvědčený, že jeho zločinecké aktivity nemůže nikdo odhalit. On prostě není ze stejného těsta jako Black Bart, Jamesův gang, Daltonové nebo Butch Cassidy. Tihle všichni vypadají ve srovnání s Cromwellem jako zaostalí amatéři.“

Jeden z agentů zíral na Bella se stále větším obdivem. „Takže vy si myslíte, že udeří znovu?“

„Myslím.“

„V případě Telluride jsi ho asi nalákal na tu svou vymyšlenou historku,“ ozval se Bronson. „Ale jestli je tak chytrý, jak říkáš, tak neudělá stejnou chybu dvakrát a do žádné přichystané pasti nespadne.“

Bell zavrtěl hlavou. „Obávám se, že máme jen velmi malou naději. Prozatím můžeme jen doufat, že ho přechytračíme, nebo budeme prostě sbírat důkazy, kterými ho nakonec usvědčíme.“

„Alespoň že víme, že není neomylný.“

Bronson zavrčel: „Ale je tomu zatraceně blízko.“

Bell si nalil hrníček kávy z konvice na konferenčním stole. „Naše výhoda tkví v tom, že on neví, že sledujeme každý jeho krok. Musíte být velice opatrní, aby se to on nebo jeho sestra nedovtípili. Jestli mu budeme v patách i při jeho příštím loupeživém výjezdu, máme šanci vlnu jeho zločinů zastavit.“

Bronson se rozhlédl kolem stolu po svých agentech. „Vypadá to, že to je ušité pro nás, pánové. Nechám vás, abyste si mezi sebou rozdělili směny. Dostal jsem telegram od pana Van Dorna. Říká v něm, ať pomíneme veškerá omezení a ohledy. Přeje si dopadnout Řezníka za každou cenu, ať to stojí co to stojí, finančně nebo v našem úsilí.“

Bell se obrátil na Bronsona. „Mohl bych tě požádat o laskavost?“

„Klidně říkej.“

„Zavolej do Cromwellovy kanceláře a chtěj Marion Morganovou. Pověz jí, že jde o velice důvěrný telefonát, o kterém nemá nikomu nic říkat, ani svému šéfovi. Pozvi ji, aby se s tebou setkala o své polední přestávce na severovýchodním rohu Montgomery a Sutter Street, jeden blok od Cromwellovy banky.“

„A co když bude chtít znát důvod?“

Bell vykroužil trochu křivý úsměv. „Jenom buď pořád neurčitý a trvej na tom, že je to naléhavé.“

Bronson se zasmál. „Budu se maximálně snažit, aby to znělo úředně.“

* * *

PO SKONČENÍ porady si Bell s Curtisem vzali taxík a nechali se

dovézt ke skladu železniční společnosti Southern Pacific. Zapsali se u správce, prohlédli automobil, a když nenašli žádné poškození, podepsali nezbytné přepravní doklady.

„Je to ale krása,“ vydechl obdivně Curtis s pohledem upřeným na jasně rudě natřenou kapotu s blýskavým mosazným chladičem, na jehož vrcholu stála na zakázku vyrobená bronzová soška orla s roztaženými křídly a se zabudovaným teploměrem v hrudi. Za chladičem byla kapota tvaru střechy od stodoly. Za dvojicí sedadel se nacházela válcovitá nádrž na benzin. Na velkých loukot'ových kolech byly navlečené úzké pneumatiky, jež ještě pamatovaly klikaté cesty na Long Islandu během závodu o Vanderbiltův pohár.

Bell se vyšplhal na sedadlo řidiče za velkým volantem připevněným na dlouhé hřídeli, na dřevěné palubní desce zapnul vypínač zapalování, nastavil páčku plynu na volantu a zpozdl zapalovací jiskru. Poté ruční pumpou natlakoval nádrž s pohonnými hmotami, čímž nahnal benzin do karburátoru. Teprve v této chvíli přešel k přední masce auta, uchopil do pravé ruky kliku a prudce s ní trhl. Motor zakašlal a na druhý pokus se překulil, což oznámil hromový řev z výfuku.

Pak se Bell znovu, tentokrát v doprovodu Curtise, usadil na červené kožené sedačce řidiče, upravil předstih a posunul páčku plynu na volnoběh. Po povolení bronzové páky ruční brzdy zmáčkl spojku a zařadil jedničku. Pohnul páčkou plynu a postupně uvolnil spojku. Svým počínáním přilákal pozornost skladníků, kteří na start elegantního automobilu reagovali pozdravnými výkřiky.

Když locomobile uháněl po cestě podle trati, Curtis se hlasitě zeptal: „Jedeme zpátky do kanceláře?“

Bell zavrtěl hlavou. „Ukaž mi cestu ke skladu, u kterého stál zaparkovaný nákladní vagon O'Brianovy firmy.“

„V tom případě na příští křižovatce odboč vlevo přes trať,“ vedl ho Curtis.

V několika minutách již Bell parkoval locomobile za prázdným skladištěm a zhasínal silný motor. V čele s Curtisem vyšli po rampě k nakládacímu prostoru. Na slepé koleji stál osamocený nákladní vagon.

„Tady jsi našel ten Cromwellův falešný vůz s nábytkem?“ otázal

se Bell.

„Podle jízdního řádu nákladních vlaků Southern Pacific,“ odpověděl Curtis. „Zkontroloval jsem si pohyb nákladních vagonů této společnosti. Vůz číslo 16173 na seznamu Southern Pacific už není a nikdo neví, co se s ním stalo.“

Bell si pečlivě prohlížel boky vagonu. „Mohli ho přemalovat a dát mu nové číslo.“

„To je samozřejmě snadno možné.“ Curtis pohlédl na číslo a přikývl. „Vůz 16455. Prověřím to.“

„Tenhle vagon dostal nový nátěr teprve nedávno,“ promluvil zvolna Bell. „Nemá na sobě ani škrábanec.“

„Máš pravdu,“ zamumlal Curtis přemýšlivě. „Je stejně čistý jako v den, kdy opustil brány výrobce.“

Bell se vydal k nákladnímu vozu a přistoupil k jeho zamčeným dveřím. Prsty objal mosazný zámek, který bránil přístupu dovnitř. „Proč by měl být prázdný nákladní vagon na vedlejší koleji zamčený?“

„Třeba je uvnitř náklad a čeká jenom na připojení k vlaku.“

„Kéž bych věděl, co je uvnitř,“ dumal Bell.

„Nevlámeme se tam?“ sondoval Curtis s narůstajícím očekáváním.

Bell lehce zavrtěl hlavou. „Raději ho necháme být. Dokud nezkontrolujeme jeho číslo, nebudeme znát jeho minulost. A jestli patří Cromwellovi, hned by věděl, že jsme něco se zámkem prováděli.“

„Kdybychom ale prokázali, že se jedná o nákladní vagon, který užívá k úniku po svých zločinech, mohli bychom ho zatknout.“

„Nic není tak jednoduché. Mohl by to klidně být prázdný vůz, který byl dočasně odstaven na vedlejší kolej. Cromwell není blázen. Nenechal by přece takhle volně povalovat důkazy proti sobě, aby je kdokoliv mohl objevit. Uvnitř nejspíš nebude žádný inkriminující materiál, nebo alespoň ho nebude dost, aby ho přivedl na šibenici.“

Curtis s porozuměním pokrčil rameny. „Budeme na to dávat opravdový pozor, ale já pochybuju, že by v krátké době tenhle vůz využil. A jestli vůbec ještě někdy, když uvážíme jeho téměř totální prohru v Telluride, kde jsme ho málem chytili.“

„Dříve nebo později se dozví, že jsem stále naživu, a bude vě-

dět, že jsem ho poznal,“ pronesl s širokým úsměvem Bell. „Teprve pak to začne být zajímavé.“

* * *

MARION odložila telefon a pohlédla na dveře vedoucí do Cromwellovovy pracovny. Byly jako obvykle zavřené. Téměř vždy pracoval v soukromí, každodenní běžné záležitosti vyřizoval po telefonu nebo místním rozhlasem, který nechal v bance instalovat.

Pohlédla na velké nástěnné hodiny firmy Seth Thomas Regulator s kyvadlem pohybujícím se neustále sem a tam. Ručičky mířily na arabské číslice a ukazovaly právě za tři minuty dvanáct. Když vyslechla Bronsonovy instrukce a odložila telefon, zjistila, že váhá mezi loajalitou ke Cromwellovi – zda ho má informovat o tomto telefonátu – a stále narůstajícím vzrušením, které se jí zmocňovalo při pouhém pomýšlení na čekající tajemství. Díky zřetelné trhlině, která se začala objevovat mezi ní a Cromwellem v posledním roce, zejména od té noci na Barbary Coast, kdy se on i Margaret chovali tak podivně, cítila vůči svému zaměstnavateli přece jenom méně loajality i respektu. Už nebyl tím mužem, jemuž po dlouhou řadu let důvěřovala. Vzdálil se jí, stal se nevšímavým a většinu času byl chladný a odcizený.

Minutová ručička překryla hodinovou, takže obě ukazovaly na dvanáctku. Margaret si nasadila klobouk, vzala kabelku a vyrazila z kanceláře. Po celou dobu nespouštěla z očí zavřené dveře do Cromwellovovy pracovny. Na chodbě minula výtahy a seběhla po schodech do haly. Když prošla mohutnými vchodovými dveřmi, zamířila po Sutter Street směrem k Montgomery. Ulice i chodníky byly v této polední hodině přeplněné, takže jí trvalo dobrých deset minut, než se propletla davem. Když došla na nároží, zastavila se a začala se rozhlížet. Nespátřila však nikoho, kdo by se díval jejím směrem, nebo kdo by se k ní blížil. S Bronsonem se nikdy nesetkala, takže nevěděla, jak vypadá.

Po necelé minutě její pozornost, stejně jako pozornost mnoha dalších lidí na ulici, upoutal velký rudý vůz, volně proplouvající pouličním provozem. V jeho vzhledu byla cítit syrová síla, která jako by

ho hnala po vozovce, přestože se nepohyboval větší rychlostí než pětatřicet kilometrů za hodinu. Jasně červený lak na karoserii byl ručně nablýskán do vysokého lesku. Z celého automobilu vyzařovala síla a elegance.

Marion upírala pozornost na auto, takže si poprvé povšimla muže za volantem, teprve když s vozem zastavil přímo před ní a oslovil ji: „Nastupte si, prosím, Marion.“

Zbledla, jednou rukou si stiskla hrdlo a poplašeně si uvědomila, že se topí ve fialkových očích Isaaka Bella, které ji vtahovaly přímo do jeho duše. „Isaaku,“ zamumlala v šoku. „Vždyť mi Jacob říkal, že jste mrtvý.“

Pozvedl ruku, uchopil její a lehce ji usadil na červenou kůži sedadla spolujezdce silou, která ji skoro omráčila. „To jasně dokazuje, že nemůžete věřit všemu, co slyšíte.“

Bez ohledu na davy lidí, které je obklopovaly, uchopil Bell Marion kolem pasu, pak ji objal a políbil.

„Isaaku,“ vydechla, když uvolnil objetí. Její protest však vyzněl spíše jako radost než jako rozpačitost. „Ne před všemi těmi lidmi.“

Tou dobou si zvědavci, které přilákal nezvyklý vzhled automobilu, skutečně již začínali uvědomovat, že je spíše baví pozorovat dvojici na předním sedadle. Začali jim dokonce tleskat a povzbuzovat je.

Bell se poněkud zarazil a čtverácky se usmál. „Půvabné dáme jsem nikdy nedokázal odolat.“

Marion ta chvíle téměř zničila – téměř, ale ne docela. „Mohli bychom někam odjet, prosím?“ trvala na svém.

Bell se zasmál, dotkl se okraje klobouku na pozdrav okolostojícím, kteří na něj přátelsky pokřikovali, a zařadil první rychlostní stupeň. Lehce stiskl pedál plynu a vklouzl do dopravního proudu. Jeli na sever po Montgomery Street, a pak zabočili doleva do Čínského města. Po chvíli stočil volant a zastavil před velkým mandarinským restaurantem, rudě a zlatě natřeným, se střechou, jakou mají pagody. Čekající zřízenec se uklonil.

„Postarám se o váš vůz, pane.“

Bell mu dal spropitné, na které vrátný vykulil oči. „S tím počítám.“ Pak pomohl Marion vystoupit na chodník.

„Šanghajská císařovna,“ vydechla s pohledem upřeným na zdobený vchod. „Vždycky jsem si přála jít se sem najíst.“

„Tenhle podnik má řadu doporučení.“

„Nechápu, jak jsi věděl o tom parkování vzadu.“

Vešli do dlouhé chodby, kde je pozdravila půvabná žena s dlouhými lesklými černými vlasy, oblečená do pouzdrových šatů z černého hedvábí, jež měly po stranách dlouhý rozparek. Odvedla je nahoru do malé soukromé jídelny a tam je usadila. Zatímco studovali menu, přinesli konvici čaje a nalili jim.

„Tys kulhal,“ poznamenala.

„Malý suvenýr z Telluride v Coloradu.“

Teprve když smekl klobouk, všimla si poprvé obvazu na jeho hlavě. Zamračila se a tázavě pozvedla obočí. „Další suvenýr?“

Přikývl a zatvářil se statečně.

Marion pohlédla Bellovi do očí a její vlastní oči se trochu zamžily. „Ani nevíš, jak jsem šťastná, že tě nezabili.“

„Tvůj šéf se o to proklatě snažil.“

„Pan Cromwell?!“ vykřikla, když soucit vystřídalo zděšení. „Nechápu.“

„To on mě postřelil a zabil Van Dornova agenta, mého přítele.“

„To nemyslíš vážně.“

„Ať se ti to líbí nebo ne, Jacob Cromwell je Řezník, který za posledních dvanáct let vyloupil přes dvacet bank a připravil o život téměř čtyřicet nevinných lidí.“

„To je šílené!“ Marion skousla spodní ret. Vypadala jako ztracený člověk, který nemá kam jít. „Nemohl spáchat to, z čeho jej obviňuješ.“

„Říkám ti pravdu,“ prohlásil náhle docela něžně Bell. „Máme důkazy. Možná ne dost na to, aby byl Cromwell obviněn, ale všechny stopy směřují jednoznačně k němu.“

„On přece pomohl tolika lidem v nouzi,“ nepřestávala protestovat.

„To byla pouhá fasáda,“ odvětil ledově Bell. „Kolem své říše si postavil zeď, střeženou mnoha slušnými občany, kteří věří, že on a Margaret jsou bezúhonní lidé, kteří pomáhají chudým čistě z dobroty svého srdce. Ve skutečnosti to je ale všechno jen falešná hra. Cro-

mwellům na nuzácích vůbec nezáleží. Jenom je využívají k posílení vlastních zájmů. V očích nepoctivých politiků se Cromwell nemůže provinit ničím špatným, pokud je bude podporovat ve volbách prostřednictvím neveřejných dotací.“

Marion byla teď celá zmatená, usrkávala čaj, ale ruce se jí viditelně tráslly. „Prostě tomu nemůžu uvěřit,“ zamumlala.

Bell se natáhl přes stůl a vzal obě její mce do svých dlaní. „Věř mi, Marion, je to pravda. Podíval jsem se mu do očí a poznal jsem ho v okamžiku, kdy mě v té bance v Telluride postřelil.“

Marion odtáhla ruce a sepjala je. „Ach, Isaaku, všechno je to tak neskutečné. Proč by Jacob měl vyloupit banku, když už vlastní druhý největší peněžní ústav v San Francisku? Ta představa je příliš absurdní, než aby mohla být pravdivá.“

„Na tohle ti nedokážu odpovědět, Marion. Zpočátku potřeboval peníze na vybudování vlastní banky. Když ale sám zbohatl, pak se loupeže i zabíjení staly pro něj posedlostí. Už jsem viděl hodně případů, jako je Cromwell. Loupeže a vraždy jsou pro ně něco jako droga. Nemůže si pomoci a bude pokračovat v zabíjení, dokud ho nezastavím.“

Pohlédla do jeho citlivých fialkových očí na opačné straně stolu. „Ty, Isaaku? Musíš to být zrovna ty?“

„Nemůžu ho nechat vraždit lidi.“ Bell teď mluvil monotónním hlasem, jako by předčítal obžalobu u soudu. „Nehodlám dovolit, aby se vysmíval zákonu, pobíhal na svobodě a nadále si hrál na Santa Clause.“ Pak dodal: „A to platí i pro jeho sestru. Ta je v těch ohavných záležitostech namočená až po svůj krásný krk.“

Marion v naprostém zmatku sklonila hlavu, až skryla oči pod obrubou klobouku. „Znám Jacoba a Margaret celé roky, a přece je neznám.“

„Je to těžké,“ poznamenal potichu Bell, „ale musíš se s tím smířit.“

Zaklonila hlavu a přední lem jejího klobouku ozdobeného květinami se zvedl, až konečně viděl přímo do jejích zelených očí připomínajících korálové moře. „Co můžu dělat?“ zeptala se tiše.

„Předně musíš pokračovat v práci, jako bys nic nevěděla. Plň dál své povinnosti jako správná loajální sekretářka. Naši agenti budou

mít oba členy Cromwellovy rodiny pod stálým dohledem. Jediné, co musíš udělat, je nahlásit okamžitě, kdyby se stalo něco neobvyklého či podezřelého v souvislosti s Jacobovými aktivitami.“

„Tím myslíš zajisté – nahlásit tobě.“

Přikývl. „Ano.“

Náhle jí připadlo, že ji Bell využívá, že se s ní stýká jen proto, aby získal informace. Odvrátila se, aby neviděl slzy, které jí vyhrkly z očí.

Bell okamžitě vycítil, co jí víří hlavou. Přesunul si křeslo na protější stranu stolu a posadil se vedle ní tak blízko, aby jí mohl položit paži kolem ramen. „Vím, co si myslíš, Marion, a není to pravda. Vím, že tě nutím k ne zcela čestnému jednání, ale závisí na něm řada životů. Ale přesto je tu ještě něco navíc. A to dalece přesahuje i mou prosbu o pomoc.“ Odmlčel se, aby sebral odvahu. „Miluju tě, Marion. Nedokážu vysvětlit, proč k tomu došlo tak najednou, ale stalo se to. Musíš mi věřit.“

Marion mu pohlédla do tváře, kde se zračila jen náklonnost a něžná láska. Jeho obavy rázem zmizely, jakmile se k němu Marion naklonila a políbila ho pevně na rty. Když se opět narovnala, poněkud rošťácky se usmála. „Určitě si myslíš, že jsem nestydatá holka.“

Při pohledu na její ruměnec se zasmál. „Ale vůbec ne. Líbilo se mi to.“

Nato její výraz změkkl. „Musím se ti přiznat, že už tehdy, když jsem tě poprvé v kanceláři uviděla, cosi jsem ucítila.“

Tentokrát on políbil ji.

Po dlouhé době se narovnal a zakřenil se. „Možná bychom si měli objednat, než nás odsud vykáží pro nepřístojné chování.“

KDYŽ SE MARION VRÁTILA Z OBĚDA A BYLA UPROSTŘED PSANÍ obchodního dopisu, zavolal ji Cromwell do své kanceláře. Snažila se skrýt nervozitu tím, že se mu nedívala do obličeje, když hovořil.

„Marion, chystám se zúčastnit Národní konference veřejných bank. Tentokrát se bude konat v Los Angeles od osmadvacátého do třicátého března. Mohla byste, prosím, zařídit všechny cestovní nezbytnosti a zamluvit mi pokoj v hotelu Fremont?“

„Abyste byl osmadvacátého v Los Angeles, musíte vyrazit na cestu zítra,“ upozornila ho Marion. „To je příšerně krátký termín.“

„Já vím,“ povzdechl Cromwell a ledabyle pokrčil rameny. „Původně jsem tam jet nechtěl, ale rozmyslel jsem si to.“

„Budete si přát soukromý vůz?“

„Ne, to přenechám prezidentům Crockerovy banky a banky Wells Fargo. Když jedu za bankovním obchodem, cestuji jako obyčejný pasažér, takže mí vkladatelé můžou vidět, že mám na srdci jejich zájmy a nerozhazují jejich peníze.“

Marion se zašustěním sukně vstala. „Zařídím to.“

Když se vrátila ke svému stolu, zvedla telefon a potichu, téměř šeptem, požádala spojovatelku o číslo Van Dornovy detektivní agentury. Když pak udala své jméno, okamžitě ji spojili s Bellem.

„Isaaku?“

„Marion? Právě jsem se chystal ti zavolat a pozvat tě na dobrou večeři a do divadla.“

Těšilo ji, že slyší rád její hlas. „Mám pro tebe jednu informaci,“ pronesla vážným hlasem. „Jacob odjíždí z města.“

„Nevíš kam?“

„Do Los Angeles,“ odvětila. „Zúčastní se Národní konference veřejných bank. To je fórum bankéřů, na kterém si účastníci sdělují novinky ze světa bankovních operací.“

„Kdy se to bude konat?“

„Od osmadvacátého do třicátého tohoto měsíce.“

Bell se na chvíli zamyslel. „To znamená, že bude muset být ve vlaku už zítra, jestli chce dorazit osmadvacátého na místo.“

„Ano, správně,“ přitakala Marion. „Jen co spolu domluvíme, musím provést rezervaci. Cestuje normální drahou jako obyčejný pasažér.“

„To mu tedy není ani trochu podobné, takhle šetřit.“

„Prohlásil, že udělá dojem na vkladatele Cromwellovy banky tím, že nemrhá jejich penězi.“

„Co myslíš, Marion, je ten výlet košer?“

Marion s odpovědí neváhala ani okamžik. „Já vím pozitivně, že se v oněch dnech skutečně v Městě andělů koná Národní konference veřejných bank.“

„Postarám se, aby ho jeden z našich agentů nespustil z očí.“

„Cítím se nějak špinavá, že jednám za jeho zády,“ poznamenala vyčítavě.

„Nelituj ho, miláčku,“ odpověděl něžně Bell. „Jacob Cromwell je ztělesněním zla.“

„V kolik tě mám čekat?“ zeptala se Marion, šťastná, že může opustit téma Cromwell.

„Vyzvednu tě v šest, takže bychom si dali časnou večeři a pak teprve šli do divadla.“

„Pojedeme zase tím červeným závodákem?“

„Nevadí ti to?“

„Ne, mám ráda vzrušení z rychlosti.“

Zasmál se. „Já věděl, že je v tobě něco, co mě přitahuje.“

Marion zavěsila, překvapená, že jí srdce bije jako o závod.

* * *

PROTOŽE měl nepříjemné tušení a také proto, že věděl o Bellově a Irvineově pečlivém pátrání, které vedli těsně předtím, než je oba zabil, vytvořil si Cromwell velice podrobný plán na ještě důkladnější zametení stop. Byl si jistý, že po ztrátě dvou agentů zintenzívní Van Dorn pátrání a každé sebemenší vodičko podrobí pečlivému zkoumání. Dal se očekávat příchod dalších detektivů, kteří se budou znovu ptát na uloupené peníze, jež byly prostřednictvím obchodníků rozptýleny do různých bank ve městě.

Jenom pro jistotu zavolal Cromwell hlavního dispečera společ-

nosti Southern Pacific a informoval ho, že posílá písemnou žádost, aby převezli jeho maskovaný vagon, nyní s číslem 16455, z opuštěného skladiště na nové místo v Oaklandu na opačné straně Zálivu. Během několika minut dostal vedoucí seřaďovacího nádraží příkaz poslat posunovací lokomotivu, připojit dotyčný vagon a zatlačit ho na palubu trajektu sloužícího k dopravě nákladních vozů.

Cromwell si současně objednal zvláštní vlak, privátní Pullmanův vůz tažený lokomotivou s tendrem, s cílovou stanicí San Diego. Objednávka šla přes O'Brianovu nábytkářskou společnost z Denveru, která měla u železnice dlouhodobé konto a patřila k váženým zákazníkům.

Teprve pak se Cromwell pohodlně usadil v křesle, zapálil si drahý doutník a uvolnil se. Byl si jistý, že je opět alespoň deset kroků před jakýmkoliv buď jen vzdáleným podezřením, jež by Van Dornova společnost nebo i jiné agentury mohly potencionálně pojmout.

Cromwell by se určitě nafoukl ještě víc, kdyby věděl, že inkriminovaný nákladní vagon byl převezen na přívoz a transportován na vedlejší kolej Southern Pacific v Oaklandu dříve, než Bronson mohl vyslat agenta, aby sledoval, zda se k němu někdo nepřiblíží.

NAZÍTRÍ ČASNĚ RÁNO SE CROMWELL ROZLOUČIL S MARGARET a nasedl do rolls-royceu. Abner hladce proplouval s automobilem pouličním provozem směrem k osobnímu nádraží Southern Pacific Railway pro vlaky směřující přímo na sever či na jih, které nemusí přes Záliv. Vůz zastavil před vchodem do nádražní haly, řidič mu otevřel dvířka a podal cestovní tašku.

Když se rolls odlepil od chodníku, Cromwell se nedbalým krokem vydal do budovy nádraží, ukázal svůj lístek zřízenci u východu na nástupiště a následoval ostatní cestující k čekajícímu vlaku. Vyšplhal po schodech ke třetímu vagonu a nastoupil do vlaku.

Van Dornův agent ho sledoval, jak nastupuje, a pak se poflakoval kolem, jen aby si byl jistý, že Cromwell z vlaku znovu nevystoupí. Teprve pak agent vyskočil na plošinku posledního vozu a prošel vagony dopředu, až se dostal do toho Cromwellova. K jeho údivu tu Cromwell nikde nebyl. Nyní již poplašeně proběhl zbývajících vagony, až narazil na zamčené dveře do zavazadlového vozu. Cromwell však stále nikde nebyl. Agent se rychle vrátil na konec vlaku v naději, že Cromwella nějakým způsobem minul, ale bankéř prostě zmizel.

Cromwell totiž prošel ihned po nástupu nepozorovaně vagonem na opačnou stranu, kde vystoupil, přešel koleje a nasedl do zvláštního vlaku, který si předem najal. Nasedl do soukromého vagonu, kde si konečně ulehčeně vydechl, v luxusu a kráse připomínající jachtu na kolejích. Odložil kabát, pohodlně se usadil v sametově polstrovaném křesle a otevřel výtisk ranních novin. Načež mu stevard naservíroval snídani, speciálně připravenou soukromým kuchařem. Lenivě se probíral dnešním vydáním *San Francisco Chronicle*, když se vlak pohnul ze stanice a vydal se směrem na Los Angeles, pouhých patnáct minut po pravidelném osobním vlaku, na který mu Marion sehnala lístek s místenkou.

* * *

„OD MÉHO AGENTA nemám ani slovo, takže můžeme bezpečně předpokládat, že Cromwell je na cestě do Los Angeles,“ poznamenal

Bronson.

Bell vzhlédl od mapy, zachycující San Francisco a velké sousední město jižně od něj. „Jeho vlak má přijet do Los Angeles o půl páté dnes odpoledne. Byl jsem informován, že bude bydlet v hotelu Fremont.“

„Měl jsem štěstí. Podařilo se mi poslat telegram Bobu Harringtonovi, který vede Van Dornovu kancelář pro Jižní Kalifornii, ještě předtím, než tam nějaká záplava přerušila telegrafní spojení. Bude mít muže, maskovaného jako taxikář, který Cromwella naloží a odveze do hotelu. Můj agent z vlaku mu Cromwella ukáže. Od této chvíle na něj můžou Harringtonovi agenti pěkně zblízka dohlížet.“

„Ten jeho výlet vypadá dost nevinně,“ pronesl zvolna Bell. „Ale stejně mu nevěřím. Má cosi za lubem, cítím to v kostech.“

„I když se o něco pokusí, daleko se nedostane,“ konstatoval sebejistě Bronson. „Jestli udělá třeba jen jediný falešný krok, sesype se na něj tučt agentů jako hromada cihel.“

Bell se vrátil do prázdné kanceláře a zavolal Marion do banky. „Jak ses měla včera večer?“ otázal se láskyplně.

„Nádherně, díky. Maso bylo skvělé a divadlo rozkošné.“

„Teď, když kocour není doma, co kdyby si myšky zašly – řekněme na oběd?“

„Jsem pro.“

„Vyzvednu tě před bankou.“

„Sejdeme se tam co včera,“ odpověděla bez váhání. „Nestojím o to, aby byl náš vztah příliš zřejmý. Jestli mě někdo ze zaměstnanců uvidí v tom tvém nablýskaném rudém autě, určitě si to nenechá pro sebe a donese se to Jacobovi.“

„Totéž místo v tutéž dobu,“ potvrdil, ještě než zavěsil.

Později toho dopoledne vběhl do kanceláře poslíček od Western Union. „Mám naléhavou zprávu pro nějakého pana Horáce Bronsona,“ vysypal na recepci, popadaje dech, protože celý úsek od kanceláře Western Union běžel.

Bronson právě přicházel z umývárny: „Já jsem Bronson, vezmu to,“ pravil. Hodil zřízcenci minci a roztrhl obálku. Jak četl vzkaz, stále pevněji tiskl rty a čelo se zkrabatilo na znamení nelibosti. Spěšně došel do kanceláře a okamžitě se ptal po Bellovi.

„Máme problém,“ oznámil mu.

Bell na něj tázvě pohlédl. „Problém?“

„Můj člověk Cromwella ztratil.“

Bell zakolísal, dokonale překvapen. „Jak ho mohl ztratit ve vlaku?“

„Cromwell musel nastoupit do vlaku a vzápětí hned nepozorovaně seskočit na opačnou stranu kolejí.“

„Tvůj agent nás měl upozornit dřív,“ vyštěkl Bell, kterým lomcoval vztek.

„Jeho vlak už vyjel ze stanice a on mohl vystoupit až v San Jose,“ vysvětloval Bronson. „Odtamtud nám také poslal telegram.“

„Mohl ušetřit dobrých třicet minut a zatelefonovat nám.“

Bronson bezmocně pokrčil rameny. „Telefonní linky jsou nespolehlivé a neustále se opravují.“

Bell klesl do křesla, omráčený a rozezlený, protože zločinci se opět podařilo pod ním podtrhnout koberec. „Bude znova loupit a zabíjet,“ pronesl, v obličeji ruměnec hněvu a zklamání. „Ten parchant s tím nepřestane, jen aby nás ponížil.“

„Kéž bychom jen věděli kde,“ povzdechl si Bronson, rovněž skleslý ztracenou šancí.

Bell přešel k oknu a zamyšleně se zadíval přes střechy domů na město. Konečně se otočil. „Cromwell si z nás dělá dobrý den,“ pronesl pomalu. „Očekává, že začneme běhat dokola jako kuřata bez hlavy a budeme se trápit otázkou, kde je.“

„Zjevně namířil na přesně opačnou stranu, než řekl sekretářce.“ Bronson tvrdě pohlédl na Bella. „Nebo nám lže ona.“

Bell se mu nepodíval do očí. Tato možnost ho totiž napadla rovněž. Teď jen zavrtěl hlavou. „Ne, jsem si jistý, že Marion mi pověděla pravdu.“

Bronson přistoupil k mapě Spojených států, která visela na jedné stěně. Rozpačitě se do ní zadíval. „Pochybuju, že by jel na sever do Oregonu nebo Washingtonu. Daleko spíš se vrátil do Feny Building, trajektem se dostal na druhou stranu Zálivu a nasedl do vlaku směrem na východ.“

Po Bellově obličeji se zvolna začal šířit úsměv. „Vsadím svůj locomobile, že Cromwell směřuje stále na jih.“

Bronson se na něj překvapeně podíval. „Proč by pokračoval na jih, když nás ze sebe doslova setřásl?“

„Já vím, jak ten muž přemýšlí,“ pronesl Bell hlasem, který vylučoval dohady. „I když netuší, že sledujeme každý jeho krok, nikdy neriskuje a předpokládá každou eventualitu.“

Bronson pohlédl na kapesní hodinky. „Další vlak jede až v poledne.“

„To je příliš pozdě,“ namítl Bell. „Má moc veliký náskok.“

„To ale nevíme, když vyskočil z vlaku.“

„Vyprávěl Marion takovou pohádku, že pojede v normálním vagonu, aby střadatelé jeho banky viděli, že nerozhazuje jejich peníze, že uvažuje střízlivě a šetrně. Deset proti dvaceti, že si najal soukromý vlak.“

Bronsonovy obavy začínaly polevovat. „Haringtonovi agenti ho stejně můžou čekat a sledovat ho, jakmile vystoupí v Los Angeles.“

Bell zavrtěl hlavou. „Jeho agenti nedokáží Cromwella identifikovat. Ten váš agent, který by ho poznal, vystoupil v San Jose, aby vám sdělil, že Cromwell není ve vlaku. Teď nejspíš čeká na zpáteční vlak do San Franciska.“

„To je problém,“ souhlasil Bronson. „Ale pořád ho ještě můžou dostat, až se bude zapisovat v recepci hotelu Fremont.“

„Jestli se ubytuje v hotelu Fremont,“ poznamenal bystře Bell. „Když unikl z toho osobního vlaku, je celkem nepravděpodobné, že by zbytek historky, kterou pověděl slečně Morganové, byl pravdivý.“

„Jestli ne do Los Angeles, kam jinam mohl jet?“

„Cromwell mohl zastavit svůj vlak kdekoliv po cestě, ale podle mého názoru pokračoval někam za Los Angeles.“

„Za Los Angeles?“ podivil se Bronson. „Kam asi?“

„Na poslední místo, kde bychom čekali, že bude loupit, tedy na nejméně pravděpodobnou lokalitu.“

„Což je?“

„San Diego.“

Bronson si tuto myšlenku chvíli potichu přebíral v hlavě. Nakonec pronesl nahlas: „To je zatraceně odvážný dohad.“

„Možná. Je to ale všechno, co máme,“ shrnul realisticky Bell. „Už dokázal, že loupí nejen v hornických městech. Proč tedy ne ve

městě, jehož banky jsou nacpané penězi z obchodů, z dovozu zboží pro bohaté obchodníky a majitele velkých rančů v jižní Kalifornii?“

„Ať je ten dohad sebeodvážnější, ignorovat ho nesmíme. Kéž bych mohl zkontaktovat Harringtona, aby vyslal své agenty do San Diega na nádraží, kde by hlídali, jestli tam nedorazí soukromý vlak. Ale telefonní i telegrafní linky jsou po povodni stále mimo provoz.“

Bell potřásl hlavou. „Cromwell je příliš chytrý, než aby jel s vlakem přímo až na nádraží. Zastaví určitě na nějaké odlehlé vedlejší koleji a na cestu do města použije jiný dopravní prostředek. Nejspíš to bude motocykl, jak už to konečně v minulosti udělal.“

„Kéž by jenom Harrington měl jeho popis,“ povzdechl si Bronson.

„Stejně by ho podle popisu nepoznali – nejspíš bude zase v nějakém převleku.“

Bronsonův optimismus jako by se náhle vypařil oknem. „Tak co můžeme dělat?“

Bell se pousmál. „Budu muset zajet do San Diega sám a osobně ho konfrontovat.“

„To není možné,“ namítl Bronson. „Než se nám podaří najmout speciální expresní vlak, dostat ho na koleje a vyrazit z města, bude ten lupič již dávno na cestě zpátky do San Franciska.“

„Svatá pravda,“ přitakal Bell. „Ale s troškou štěstí bych se mohl dostat do Los Angeles, ještě než tam dorazí jeho vlak, a budu tam už na něj čekat.“

„Jak ho ale předhoniš? To chceš letět na zádech nějakého velkého ptáka?“ nadhodil sarkasticky Bronson.

„Nepotřebuju žádného velkého ptáka.“ Bell vrhl na Bronsona uvážlivý pohled. „Mám něco stejně rychlého.“ Pak se smutně usmál. „Nejdřív ale musím zrušit schůzku.“

MOHUTNÝ RUDÝ LOCOMOBILE SE PROHNAL SAN FRANCISKEM jako býk ulicemi španělské Pamplony o svátku svatého Fermina. Bell seděl zpříma na červeném koženém sedadle řidiče a oběma rukama držel zespodu velký volant s paprsky. S dlaněmi směřujícími vzhůru otáčel tuhým mechanismem řízení a vedl vůz v zatáčkách a kolem nároží. Bylo tři čtvrtě na deset.

Vedle řidiče, na sedadle spolujezdce, který se podílí na řízení, seděl Bronson, jehož povinností bylo udržovat tlak v nádrži s palivem. Každých několik minut tedy vytáhl rukojeť pumpy, upevněné na horním dřevěném panelu těsně nad svažující se podlážkou, a pohnul pákou kupředu, čímž do karburátoru vechal benzin. Kromě krmení nenasytného motoru zastával i funkci navigátora, protože Bell krajinu Kalifornie neznal. Způsob, jakým Bell s autem uháněl, Bronsona přinutil vzpírat se nohama a tlačit zády do sedadla, aby při té divoké jízdě nevypadl z auta na chodník. Měl pocit, jako by ho vystřelili z kanonu.

Jelikož Bell nechtěl pustit volant ani jednou rukou, dal Bronsonovi za úkol mačkat klaxon. Zdálo se, že agentovi se líbí tisknout vřesťící trubku na výstrahu lidem i ostatnímu provozu na ulicích, zejména na křižovatkách. Zanedlouho ho začala bolet ruka.

Bronson měl na sobě dlouhý kožený plášť, obutý byl do vysokých bot, jež mu sahaly až do půli lýtek. Hlavu mu zakrývala kožená kukla s obrovskými brýlemi, takže připomínal výra číhajícího na nějakého hlodavce. Brýle však byly nezbytné, neboť lokomobile neměl čelní sklo.

Auto neujelo ještě ani sto metrů a Bronsona už přepadlo děsivé tušení, do čeho se to dobrovolně namočil, když trval na tom, že Bella doprovází na té jeho šílené honičce do San Diega v otevřeném voze po cestách, jež nebyly o mnoho lepší než dobytčí stezky.

„Jaké má brzdy, tenhle mechanický zázrak techniky?“ otázal se kousavě Bronson.

„Nic moc,“ odpověděl Bell. „Jediné brzdy jsou na ose pohánějící řetězy pro náhon zadních kol.“

„To musíš jet tak rychle i přes město?“ protestoval Bronson.

„Ten Cromwellův vlak má před námi asi hodinu náskok,“ překřikl Bell rámus z výfuku. „Potřebujeme tedy každou minutu, kterou může-

me získat.“

Chodci, kteří slyšeli chraplavý řev výfuku, jenž se odrazil ozvěnou v ulici, následován podivným troubením automobilové trubky, byli ohromeni pohledem na rudý locomobile mířící přímo na ně. Tvářili se sice nevěřícně, ale rychle se uklidili z cesty, dokud se stroj kolem nich nepřehnal. Dvojitě ústí výfukového potrubí, sotva vyčnívající nad levou stranou kapoty, rytmicky hučelo jako rychlopalné dělo.

Dva dělníci, kteří po ulici nesli velkou tabuli skla pro nějakou výlohu, na místě zkameněli v šoku, když to podivné auto prohřmělo kolem nich. Avšak hromové burácení výfuku bylo natolik intenzivní, že se jim celá tabule rozsypala v náručí. Bell s Bronsonem se ani neohlédli, plně zaujati provozem před nimi, který byl spíše hustý než řídký. Bell musel tedy co chvíli prudce stočit volant doprava a pak zase doleva, jako by řídil vůz po překážkové dráze. Naprosto ho pak uspokojilo, když se mu podařilo nasměrovat vůz žádoucím směrem a přimět vozidlo, aby reagovalo, jako když mu čte myšlenky.

Bell střídal plyn s brzdou a zase naopak, jak se řítíl ulicemi města a řezal zatáčky na křižovatkách, aby se co nejrychleji dostal na hlavní ulici vedoucí z města. Teď si přál, aby byl kouzelníkem a mohl jediným slůvkem nechat veškerý provoz zázračně zmizet. Jen těsně minul nákladní vůz z prádelny pouze tím způsobem, že locomobile strhl do smyku. Divoce otáčel tlustým dřevěným obvodem volantu a proplétal se mezi vozidly rozptýlenými v ulicích. Ostatní řidiči byli celí užaslí nad rychlostí, s jakou se neznámý stroj zjevil za nimi, prohnal se kolem a zmizel v dáli vpředu. Koně zapřažení v bryčkách i nákladních vozech se začali plašit a couvat před zvuky, které jejich kočí považovali za pekelný sbor.

Jak se blížili k jižní zevní hranici města, doprava začínala řádnout. Bell přibrzdil locomobile před prudkou zatáčkou, jež ústila na hlavní cestu, vedoucí z města na jih rovnoběžně s tratí. S úlevou vydechl, když spatřil, že počet automobilů i nákladních vozů výrazně poklesl. Byl vděčný i za to, že měl konečně dost prostoru potřebného k tomu, aby se vyhnul překážkám blokujícím jeho trasu. Mohutný automobil byl neuvěřitelně citlivý. Bell sešlápl pedál plynu až na dva centimetry od podlahy a auto vyrazilo jako raketa po rovné silnici jen s několika mírnými zatáčkami. Čím rychleji locomobile uháněl, tím silněji pociťovali cestu-

jící dokonalou stabilitu stroje. Poháněcí řetězy na jeho osách jen tiše kovově vrčely.

Brzy se cesta změnila v přímou silnici okresního formátu. Nad horizontem se objevovaly pitoreskní farmy a brzy zase mizely v oblacích prachu za automobilem. Městečka San Carlos, Menlo Park a potom i San Jose vypadala jako korálky navlečené na El Camino Real, staré cestě používané koncem sedmnáctého století františkánskými mnichy, kteří na ní vybudovali jednadvacet misií vzdálených od sebe vždy jeden den pochodu.

Bell uvítal rovnou, otevřenou cestu, na níž mohl sešlápnout pedál plynu až na doraz a vymačkat z auta maximální rychlost. Locomobile byl ve svém živlu, konečně se pohyboval stejně rychle jako při Vanderbiltově poháru, první mezinárodní rychlostní soutěži, v níž se umístil jako první automobil americké výroby. Jako závodní kůň, kterého odepšali do zvířecího důchodu, ale po čase ho znovu přivedli na závodíště, locomobile se hnal po silnici jako šílený slon. Objemné válce výkonného motoru zdánlivě velice lehce otáčely masivní klikovou hřídelí.

Bell tento stroj miloval. Měl zcela zvláštní smysl, kterým dokázal vnímat jeho temperament a výstřednosti v chování. Vždy opěvoval jeho sílu a jednoduchost, opájel se jeho rychlostí, dosahovanou mohutným tepajícím motorem, a řídil ho jako posedlý d'áblem. S jakousi zvláštní rozkoší pozoroval obrovské mraky prachu, jež se za locomobilem zvedaly.

Bronson pohlédl na Bella, který měl na sobě krátký kožený kabátek a jezdecké kalhoty s vysokými botami. Měl brýle, ale nikoliv helmu, protože rád naslouchal dusotu motoru. Ze všeho nejvíc z něho teď vyzařovalo bezbřehé soustředění. Vypadal, že je neodvolatelně rozhodnutý porazit Cromwella na jeho vlastním poli. Bronson ještě nikdy neviděl někoho tak odhodlaného. Odvrátil pohled, aby prostudoval další úsek mapy. Pak zaklepal Bellovi na rameno.

„Před námi se silnice rozdvouje. Zaboč doleva. Silnice ve vnitrozemí je lepší než ta podél pobřeží. Tímhle tempem budeme za další hodinu v Salinas. A potom – Soledad.“

„Jaký máme čas?“ otázal se Bell, aniž pustil z ruky volant, takže se nemohl sám podívat na kapesní hodinky.

„Jedenáct hodin deset,“ odpověděl Bronson přes hřmění výfuku.

„Protože nevím, jak rychle jedeme, nemůžu ani odhadnout, jestli jsme na Cromwellův vlak něco nahnali.“

Bell chápavě přikývl. „Tohle auto nemá tachometr nebo rychloměr, ale soudím, že jedeme něco přes sto čtyřicet kilometrů v hodině.“

Bronson si postupně zvykl na vítr, který se mu opíral do obličeje, i na telegrafní sloupy, míhající se téměř rychlostí blesku. Po chvíli se však silnice pokazila, začala být nerovná s vyježděnými kolejem, takže si brzy připadal jako uvnitř chřestidla rozdivočelého chřestýše. Pevně, vši silou se jednou rukou držel boční opěrky, zatímco druhou statečně obsluhoval benzinové čerpadlo.

Přehnali se přes úzkou zvlněnou příjezdovou cestu k jedné farmě a vjeli do okresu Monterey. Zanedlouho se ocitli u zemědělského společenství v Salinas. Pole podél cesty byla nápadně pěkná a pod jarním sluncem se začínala zelenat. Hlavní cesta procházející městem byla naštěstí docela klidná, možná s jedním nebo dvěma automobily a několika málo povozy zaparkovanými podél chodníků. Lidé samozřejmě slyšeli dunivý řev výfuku locomobilu od okamžiku, kdy auto překročilo hranice města. Otáčeli se a s němým údivem hleděli na velký stroj nalakovaný rudou barvou jako hasičský vůz, jak bleskově projíždí obchodním centrem města. Na to, aby plně uspokojili svou zvědavost, však neměli dost času, neboť automobil mířil přímo do volné krajiny jižně od města.

„Jaké město máme před sebou?“ zeptal se Bell.

Bronson se poradil s mapou. „Soledad.“

„Jak je to daleko?“

„Asi čtyřicet kilometrů. Radši bychom tam měli doplnit benzin, protože k dalšímu většímu městu to je dobrých tři sta dvacet kilometrů.“ Obrátil se a pohlédl na velkou válcovou mosaznou nádrž připevněnou za sedadly. „Kolik se do ní vejde?“

„Sto sedmdesát litrů.“

„V Soledadu by měla být garáž, zásobující místní automobily a zemědělské stroje.“

Bronson sotva stačil dokončit větu, když najeli na ostrý kámen a praskla jim levá zadní pneumatika. Zadní část locomobilu se dostala do smyku a Bellovi trvalo skoro sto metrů, než automobil zvládl a zabrzdil.

„To byla jen otázka času,“ prohodil rezignovaně Bell. „Jedna z nesnází silničních závodů.“

Během tří minut byl venku z auta a měl zvedák připravený pod zadní osou. Mezitím Bronson uvolnil jedno rezervní kolo, přišroubované na zadní části vozu. Za necelých deset minut Bell kolo vyměnil. Měl praxi, protože za tu dobu, co vlastnil locomobile, již gumu prasklou při vysoké rychlosti vyměňoval nesčíslněkrát. Pak svlékl pneumatiku z ráfku a hodil ji Bronsonovi. „Pod tvým sedadlem je souprava na lepení duší. Sprav tu duši, zatímco pojedeme. Já ji namontuju na ráfek, až se dostaneme do Salinas.“

Sotva se znovu rozjeli po docela rovné silnici, objevil se před nimi vůz se senem tažený párem koní. Farmář, přesvědčený, že je v celém širokém okolí sám, jel klidně středem silnice. Po obou stranách cesty zbývalo k plotu jen pár desítek centimetrů, zarostlých plevelem a roštím. Za ploty se prostírala pole s artyčoky, čili papričkami, houbami a hlávkovým salátem.

Bell začal sice zpomalovat, ale nakonec musel sjet s locomobilem napůl z cesty a snažil se těsně, třeba jen o pár centimetrů, minout vůz se senem. Avšak ani tak neměl dostatek místa, aby mohl spřežení hladce předjet. Druhou stranou vozu srazil dobrých deset metrů nepřilíš pevného dřevěného plotu, naštěstí bez větší újmy na vozu. Pouze pravý přední blatník byl poněkud promáčklý, takže kdykoliv najeli na nějakou nerovnost, odíral pneumatiku. Bell se ani neohlédl na farmáře, který za nimi hrozil pěstí a proklínal je, protože koně se začali vzpínat a málem převrátili vůz na bok. Ke štěstí mu nepřispěl ani ohromný mrak prachu, který vířila zadní kola automobilu.

„Ten sedlák je úplně mimo,“ poznamenal Bronson, jenž se konečně otočil a pohlédl dozadu.

„Nejspíš je majitelem toho zničeného plotu,“ pronesl s uličnickým úsměvem Bell.

Po asi patnácti kilometrech se na obzoru objevil Soledad. Město bylo pojmenováno po misii Nuestra Señora de la Soledad, založené zhruba před sto lety. Představovalo významnou železniční zastávku celého údolí a umožňovalo rychlý transport místních plodin na trh. Jakmile vjeli do města, Bell prudce zpomalil a zakrátko objevil garáž, kde mohli koupit benzin. Zatímco Bronson s majitelem garáže lili do nádrže jednu plechovku za druhou, Bell se snažil narovnat blatník, aby nedřel o pneumatiku. Pak vzal duši, kterou Bronson stačil spravit zápla-

tou, a namontoval ji zpět do pneumatiky na ráfku. Kolo pak připevnil na zadní část auta.

„Vy jste, mládenci, asi vedoucí vůz v silničním závodě, který vede naším městem, že jo?“ zeptal se jich majitel garáže, oblečený do zamaštěné kombinézy.

Bell se zasmál. „Ne, my jsme sami.“

Garážmistr pohlédl na zaprášený a pomačkaný automobil a zavrtěl hlavou. „To musíte ale mít dost naspěch, hoši.“

„To tedy máme,“ opáčil Bell a strčil majiteli garáže do ruky několik bankovek, jež více než bohatě pokryly útratu za benzin.

Majitel garáže tam zůstal stát, drbal se na hlavě a sledoval, jak v dálce mizí červená skvrna, která ještě před chvílí byla automobilem, ale teď se rychle pohybovala po okresní silnici. „Ti mládenci musí být blázni,“ zamumlal. „Doufám, že vědí, že most přes Solvang Creek je v čudu.“

O patnáct minut později a pětatřicet kilometrů dál od města dojeli k ostré levé zatáčce, za níž následoval prudký sráz. Kolem se mihla i jakási cedule s nápisem.

„Co tam říkali?“ otázal se Bell.

„Něco ohledně mostu, víc jsem nezachytil,“ odpověděl Bronson. Náhle uviděli, že střed vozovky kousek před nimi blokuje kupa železničních pražců. Bell navíc zahlédl, že vrchní část mostu je nejspíš uprostřed rozlomená. Tým několika mužů pracoval na propojení obou konců a přemostění mezery, zatímco jiní dělníci vztyčovali telegrafní tyče, na něž znova napínali dráty pro telegrafní a telefonní spojení. To všechno zničila nebo odnesla velká voda.

Bell prudce sundal nohu z plynu a ostře otočil volantem. Oběma nohama dupl na brzdu, zablokoval zadní kola a začal se sunout zadkem vozu přes silnici, čímž zpomalil smyk. Srovnal předeek do správného směru, což mu trvalo o vteřinu méně, než počítal, a už se vznášeli vzduchem. Přes krajnici, nad příkrým svahem a ke dnu široké rokle, která bývala kdysi suchá. Přistáli v explozi prachu necelých sedm metrů od širokého, asi půl metru hlubokého proudu, odvádějícího vodu do moře.

Těžký ocelový podvozek a masivní blok motoru, poháněné setrvačností, plácly do vody, následoval obrovský výbuch kalné hnědé tekutiny, která zavalila celý locomobile gigantickou vlnou. Divoký náraz

otřásl Bellem a Bronsonem v každickém kloubu. Voda se přelila přes chladič, vnikla do prostoru motoru a nakonec zasáhla oba muže a zmáčela je tekutým bahnem. Poté, co přestáli nápor vodní záplavy, si připadali, jako by projeli přílivovou vlnou.

Pak se ten mohutný automobil objevil znovu, na opačném břehu říčky, otřásl se a zbavil zbytků vody. Bell okamžitě přidal plyn v naprosto nesmyslné naději, že silný motor se při nedobrovolné koupeli neutopil a nezhasl. Jako zázrakem svíčky, magneto i karburátor přežily, takže čtyřválcové spalovací komory začaly opět pracovat, bez jediného vynechání. Jako spolehlivý kuň vyrazil locomobile do protějšího svahu a vytrval, dokud nedosáhl roviny a nenechal se nakonec ještě od Bella vtlačit na cestu.

S obrovskou úlevou poté, co po nich sáhla smrt a oni jí těsně unikli, si Bell i Bronson sundali brýle a jejich skla otřeli od bahna a kalu.

„Bylo by bývalo docela pěkné, kdyby nás ten chlápek v garážích varoval,“ řekl Bronson, který vstřebával ten zážitek.

„Třeba jsou v tomhle kraji chlapi nemluvní,“ žertoval Bell.

„Tak tady záplava přerušila telefonní a telegrafní dráty.“

„Budeme kontaktovat tvé kolegy z kanceláře v Los Angeles, jakmile se znovu zastavíme pro benzin.“

Cesta se na dalších sto padesát kilometrů narovнала a zdála se i lépe udržovaná než dosud. Bell, s ušima nastraženými na případné vynechání některého z objemných válců, popustil locomobilu uzdu a uháněl s ním tak rychle, jak si jen troufl po kamenité prašné cestě. Byl vděčný, že tu nejsou žádné ostré zatáčky, a zvláště oceňoval, že pneumatiky drží.

Nakonec se však štěstí přece jen unavilo, to když narazili na kamenitý úsek. Kameny pocházely evidentně z tohoto kusu podloží, ale za eony věků byly dokonale ohlazeny deštěm. Bell zpomalil, aby šetřil gumy, ale přece jen najel na jeden ostrý úlomek, který pneumatiku propíchl. Ta se během jednoho sta metrů s hlasitým syčením vyprázdnila. Výměna za rezervu proběhla bleskově, jen Bronson měl další práci se zalepováním duše. Bell zatím pokračoval v bláznivé honičce směrem na Los Angeles.

Minuli osady San Luis Obispo a Santa Maria. Poté začali výrazně klesat, protože cesta teď vedla podél tichomořského pobřeží. Oceán se

pod čistým nebem modře třpytil a v místech, kde se u pobřeží lámaly vlny a dorážely na bílý písek, hladina zbělela. Po pláži byly roztroušeny černé kameny.

Na hranicích města Santa Barbara, kde chtěli opět načerpat benzin, málem znovu vzlétli, tentokrát na velkém hrbolu na cestě. Na druhé straně dopadli s takovým nárazem, že to Bronsonovi až vyrazilo dech. Ten byl ze všeho nejvíc překvapený, že to robustní auto vydrželo a nerozsypalo se na tisíc kusů.

Vjeli do Santa Barbary, kde si doplnili benzin, dolili vodu do chladiče a namontovali rezervní pneumatiku. Krátce se zastavili na nádraží, odkud Bronson poslal telegram Bobu Harringtonovi s požadavkem, aby na ně čekal na nádraží v Los Angeles.

Namísto aby se vydali nebezpečnou, neustále se vinoucí silnicí nad průsmykem Tejon Pass, Bronson navedl Bella s locomobilem na cestu podél železničního náspu, který měl daleko povlovnější zatáčky. Podvozek auta trpěl značnými otřesy na nerovné cestě pod třináct set metrů vysokým vrcholem, ale automobil vydržel až do zahájení dlouhého povlovného klesání do údolí San Fernando.

Ted' už konečně měli to nejhorší za sebou. Vstoupili do poslední etapy svého závodu s časem. Locomobile však nepolevoval na rychlosti a každým kilometrem náskok Cromwellova soukromého vlaku dotahoval. Podle Bronsonova odhadu nyní ztráceli pouze čtvrt hodiny. S trochou štěstí by mohli dorazit na železniční terminál v Los Angeles těsně před příjezdem Řezníka.

Pohled na vysokou budovu nádraží v dálce před nimi je potěšil. Jak se blížili k předměstí, provoz začínal houstnout. Bronson obdivoval Bellovu fyzickou výdrž. Jeho modré oči upíraly bez jediného mrknutí tvrdý pohled jen na cestu před nimi. Ten muž se snad pro sezení za volantem rychlého auta narodil, pomyslel si Bronson. Pohlédl na hodinky. V posledním šestisetpadesátikilometrovém úseku dosáhli průměrné rychlosti sto kilometrů v hodině.

Čím více se blížili centru města, tím byl provoz hustší a Bell se vrátil ke stylu jízdy, kterým hladce proklouzával kolem koňských povozů, menších vozíků i automobilů. Velice se mu ulevilo, když prašný povrch vozovky konečně přešel v cihlové dláždění. Hnal se kolem velkých červených tramvají, jejichž koleje se táhly prostředkem ulice. Pře-

kvapilo jej množství automobilů, které míjel. Ani netušil, že se jich na ulicích prudce se rozvíjejícího města, čítajícího sto dvacet tisíc obyvatel, nachází na dva tisíce.

Bell si uvědomil, že hlavní třídy Města andělů jsou znatelně širší než bulváry San Franciska, takže měl více prostoru na vyhýbání a objíždění ostatních účastníků provozu. Projeli centrem města, kde se všechny hlavy s respektem otáčely po červeném locomobilu, řítícím se rychlostí blesku. Policista zahvízdal na píšťalku a zatvářil se uraženě, když ho Bell vůbec nevzal na vědomí a uháněl si to dál. Policista naskočil na kolo a jal se neposlušné auto stíhat, ale brzy zůstal daleko vzadu, až mu vůz kompletně zmizel z dohledu.

Když Bell po dvou kolech střihl zatačku, objevilo se před ním obrovské nádraží. Na chodníku vedle vchodu do budovy stál muž v hnědém obleku a v klobouku se širokou krempou a divoce mával rukama. Bell zabrzdil před Bobem Harringtonem, hlavním Van Dornovým agentem pro jižní Kalifornii. Harrington Bronsona zprvu nepoznal. Muž v blátem obaleném koženém plášti a helmě vypadal jako strašidlo, alespoň do chvíle, než si svlékl brýle.

„Bože můj, Horáci, já tě ani nepoznal,“ pronesl rozčilený muž s opáleným obličejem s ostře řezanými rysy. Se svými sto třiadvadesáti centimetry se tyčil nad Bellem i Bronsonem.

Bronson toporně vystoupil na chodník a protáhl ztuhlé svaly. „Pochybuj, že by mě poznala vlastní matka.“ Obrátil se a ukázal na Bella, stále ještě sedícího za volantem. „Bobe, tohle je Isaac Bell. Isaaku, tohle je Bob Harrington.“

Bell si sundal řidičské rukavice a potřásl Harringtonovi rukou. „Rád vás poznávám, Bobe.“

„Slyšel jsem toho spoustu o vašich pozoruhodných výkonech, Isaaku. Je pro mě čest se s vámi setkat.“

Bell však už nehodlal ztrácet čas dalšími lichotkami. „Co je nového s Cromwellovým soukromým vlakem? Dorazili jsme včas, abychom ho stihli zastavit?“

Harrington zvolna zavrtěl hlavou. „Mrzí mě, že vás musím zklamat, ale ve stanici Ventura pravidelný osobní vlak odbočil na vedlejší kolej a nechal zvláštní vlak projet. Ten pak v Los Angeles minul železniční stanici a vydal se na expresní trať na jih do San Diego. Tím se mu

podařilo ušetřit skoro půl hodiny.“

„Jak je to dlouho?“ otázal se Bell, jehož naděje náhle poklesly.

„Asi dvacet minut.“

„Byli bychom ho porazili o deset minut,“ konstatoval našťavaně Bronson. Bell pohlédl na uondaný locomobile. Zvažoval, jestli má v sobě ještě dostatek síly na absolvování konečného sprintu. Nicméně i bez pomoci zrcadla věděl, že sám je ještě vyčerpanější než automobil.

Harrington si prohlížel unavené muže. „Můžu nechat Cromwella zatknout svými lidmi, jakmile ten jeho speciální vlak zastaví na nádraží v San Diegu.“

„Ten je moc chytrý, než aby se ukazoval na nádraží,“ poznamenal Bell. „Určitě vystoupí někde těsně před městem a použije zase nějaký svůj převlek.“

„Kam podle vás míří?“

„Do jedné z místních bank.“

„Do které?“ chtěl vědět Harrington. „Je jich tady přinejmenším deset.“

„Do té s největšími aktivy.“

„Vy si doopravdy myslíte, že jeden jediný lupič se sám pokusí vyloupit banku Wells Fargo v San Diegu?“ otázal se skepticky Harrington. „To je přece nejbezpečnější banka v celé jižní Kalifornii.“

„Naopak, právě to ho láká, aby se o to pokusil,“ odpověděl Bell. „Cromwell miluje takové výzvy.“

„Zatelefonuju tam, a až Cromwell dorazí, budou mí agenti už stát u vchodu do banky.“

Bell pochybovačně zavrtěl hlavou. „Ten si jich všimne a celou akci odvolá. Pokud ho ale nechytíme přímo při činu, nemáme stále dost důkazů k jeho usvědčení. A kromě toho, vaši agenti nemají ani tušení, jak vypadá. I kdyby měli, tak v jeho převlecích ho nepoznají, natolik je dobrý.“

„Nemůžeme tu ale přece jen tak stát a nechat ho volně vejít do banky,“ zaprotestoval Bronson. „Vždyť všechny lidi tam uvnitř povraždí.“

Bell se obrátil na Harringtona. „Povězte svým agentům, aby zavřeli banku do té doby, než se tam s Horácem dostaneme.“

„Nehodláte snad pokračovat do San Diega?“ vyhrkl nevěřícně

Harrington.

„Ale ano,“ odvětil prostě Bell a unaveně se opět vyšplhal za volant locomobilu.

„Která cesta z města směrem na jih je nejrychlejší?“

„Jenom zůstaňte na té cestě podél trati. Ta vás zavede přímo do San Diega.“

„V jakém je stavu?“

„Celá je dobře udržovaná,“ potvrdil Harrington. Pochybovačně však pohlédl na rudý stroj. „Měli byste tam dorazit v dobrém čase, ovšem jestli ta vaše herka vydrží.“

„Dovezla nás až sem,“ odvětil Bell s náznakem úsměvu. „Doveze nás až na konec.“

„Povězte vašim agentům, že k nim jedeme,“ požádal unavený Bronson. Vypadal jako člověk stoupající po schůdcích k šibenici.

Harrington chvíli pozoroval, jak se locomobile vzdaluje ulicí. Pak pomalu zavrtěl hlavou a odebral se k nejbližšímu telefonu.

O deset minut později Bell překročil zevní obvod města a namířil kovového orla na špici mosazného chladiče na širokou cestu do San Diega. Dokonce i po divoké jízdě ze San Franciska Bronson stále obdivoval Bellovu zkušenost a mistrovství, s jakými stanovil správné otáčky motoru a odhadl přesně ten okamžik, kdy měl stisknout spojku a dlouhou mosaznou tyčí zařadit správný nesynchronizovaný rychlostní stupeň.

Bellův unavený mozek se věnoval dvěma činnostem: sledoval cestu před sebou a současně si představoval, jak Jacob Cromwell přepadává a vykupuje další banku a zabíjí všechny lidi uvnitř. Čím víc se blížili k cíli, tím měl nervy napjatější a krev se mu čerila adrenalinem. Spolehlivý motor zatím pravidelně rázoval, ne nepodobný rytmu zdravého srdečního tepu.

ČAS UBÍHAL, TAKŽE UPLYNULY BEZ DEVÍTI MINUT DVĚ HODINY, než locomobile spolkl dvě stě kilometrů, které dělily obě města. Nad oceánem na západě se slabě třpytily poslední odlesky světla, když sjížděli z Mount Soledad směrem k centru San Diega, jež před nimi rozvínovalo koberec budov, zbarvených posledními paprsky slunce do zlatova. I když měl locomobile pár výkonných acetylenových reflektorů, Bell nechtěl zastavovat, aby je mohl uvést do provozu.

„Jak jsme na tom s benzinem?“ otázal se skřehotavým hlasem. Pusu měl plnou prachu.

Bronson se otočil dozadu, odšrouboval uzávěr z velké nádrže a ponořil do ní hůlku. Když ji vytáhl, ke svému překvapení zjistil, že je mokrá jen špička.

„Řekněme, že celý závod dokončíme na benzinové páry.“

Bell beze slova přikývl.

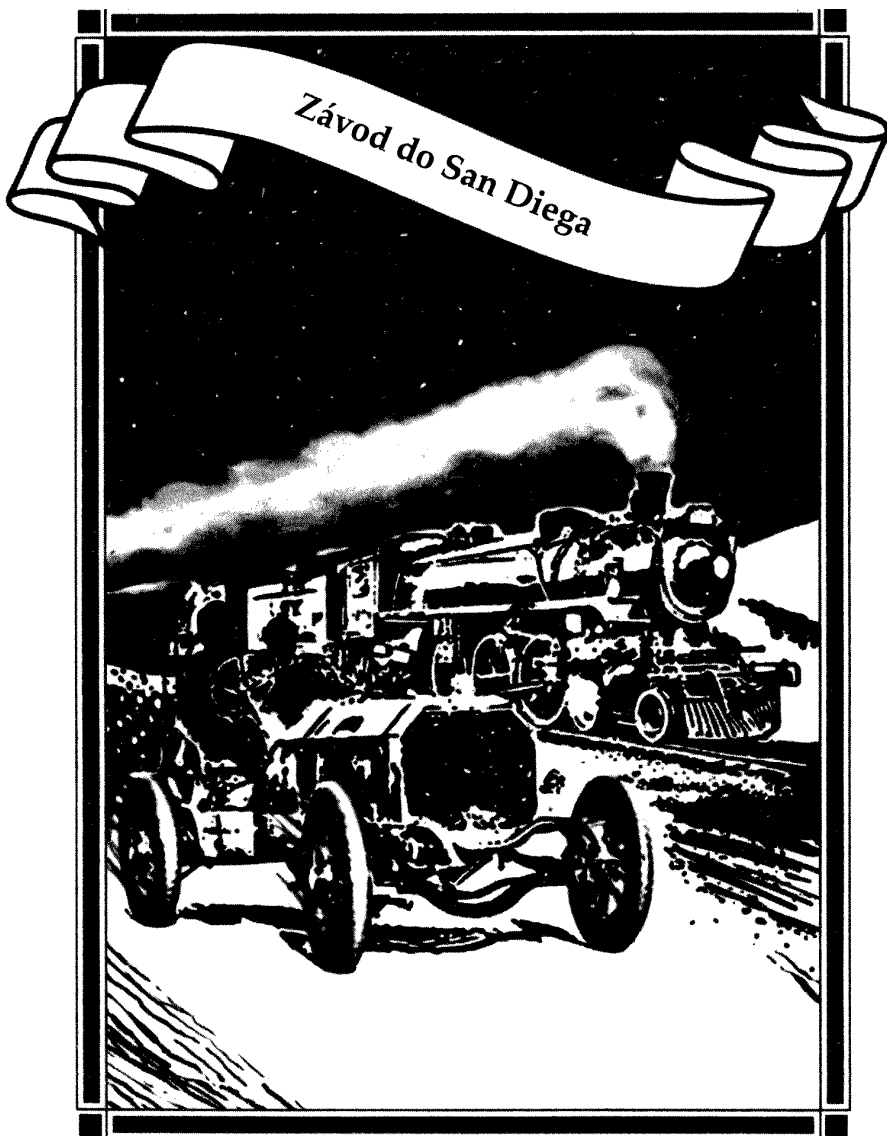
Trvalé mučivé napětí si na něm už zřetelně vybíralo svou daň. Po hodinách kroucení s velkým volantem, po tisícovkách jeho otoček ovládajících tuhou přední nápravu, už měl otupělé paže, jako by ani nepatřily k jeho tělu. Také kolena a kotníky ho bolely z neustálého ovládání spojky, brzdy a plynu. A obě ruce byly pod koženými řidičskými rukavicemi pokryty puchýři. Přesto jel Bell i poslední kilometr stále na plný plyn. Locomobile se hnal ke konečnému cíli jako medvěd za jelenem.

Také vůz byl značně opotřebovaný. Vzorek na michelinkách byl prakticky sjetý, kola se po tolika nárazech viklala, spolehlivý motor začínal vydávat podivné zvuky a zpod víčka chladiče se valila pára.

„Rád bych věděl, co Cromwell zamýšlí,“ poznamenal Bell. „Na loupež je dneska už pozdě. Banka je zavřená až do zítřejšího rána.“

„Je pátek. Banky v San Diegu jsou otevřené až do devíti hodin večer.“

Hnali se po India Street, ulici rovnoběžné s železniční tratí. Budova nádraží byla asi půldruhého kilometru před nimi, když Bell na okamžik odtrhl oči od silnice a pohlédl na vlak s jediným vagonem, který právě na jejich úrovni zpomaloval.

Lokomotiva táhnoucí jediný soukromý Pullmanův vůz pomalu zastavila.

Vlak stanul na výhybce, čtyři koleje od cesty. Z komínku lenivě stoupal kouř a strojvůdce vypouštěl přebytečnou páru. Topič se vyšplhal na tendr a chystal se čerpat vodu z velké dřevěné nádrže do lokomotivy. S rostoucí tmou v Pullmanově voze zablikala a rozsvítila se světla. Vagon byl nyní zaparkovaný zhruba půldruhého kilometru od nádraží a městského centra.

Bellovi bylo okamžitě jasné, že tento soukromý vlak patří Cromwellovi.

Neváhal ani chvíli. Stočil volant ostře doleva a za vydatného drncání se vydal s locomobilem přes koleje. Když se dostal přes troje z nich, všechny čtyři ojeté pneumatiky praskly, takže zbytek vzdálenosti k vlaku dojel po ráfcích, od kterých při nárazech na ocelové kolejnice odskakovaly jiskry.

Bronson neřekl ani slovo. Byl jako zmrazený v šoku, dokud si nevšiml vlaku a neuvědomil si, co má Bell za lubem. Vzrušení přešlo do euforie, když pochopil, že se po osm set kilometrech dlouhé krkolomné honičce ocitli na dosah svému cíli.

Bell prudce zarazil locomobile napříč před lokomotivou. Když se teď konečně přestal pohybovat, vypadal omlácený automobil opuštěně, přehřátý kov praskal, bylo slyšet syčení páry unikající z chladiče a cítit zápach rozervaných pneumatik. Jejich bláznivá a divoká štvance tedy končila odpovídajícím vyvrcholením před tím, než definitivně dopadli kořist, kterou pronásledovali nejzazšími kouty pekla.

„Možná že předbíháme,“ varoval Bronson. „Ještě se ani nepokusil o loupež. A bez spáchaného zločinu ho nemůžeme zatknout.“

„Možná. Ale cestou ze San Franciska jsem o tom hodně přemýšlel. Lepší bude, když Cromwella sbalíme teď, ještě než se pustí do akce. Jestli naši léčku prohlédne, jsme ztraceni. O shromáždění dostatečných důkazů k jeho usvědčení se budu starat později. Kromě toho teď není na domácí půdě. Nemůže si tedy zavolat nějakého dráheho právníka, který by ho dostal ven na kauci.“

Bell si uvědomoval, že z vagonu v těch několika minutách od zastavení vlaku neměl nikdo čas vystoupit. Vyšplhal se tedy z auto-

mobilu a poněkud nejistou chůzí se vydal k pullmanu. Cestou z něho postupně opadávala únava i různé bolesti. Náhle se zastavil a vklouzl mezi vagon a uhelný tendr, protože přímo před ním dva muži vykládali na zem vedle kolejí motocykl.

Trpělivě počkal několik minut, dokud se zevnitř nevynořil člověk oblečený v uniformě průvodčího. Ten přehodil nohu přes sedadlo motocyklu, ve kterém Bell rozeznal značku Harley-Davidson. Muž byl otočený zády k Bellovi, který se potichu přiblížil, až stál pouhého půldruhého metru za ním. Motocyklista se právě ohnul, aby otevřel kohout přívodu paliva a mohl nastartovat.

„Harley je dobrá mašina,“ pronesl chladným hlasem Bell, „já ale dávám přednost Indianu.“

Muž na motocyklu při zvuku známého hlasu zkameněl. Zvolna se obrátil a uviděl za sebou stát přízrak. Shora sem dopadalo strašidelné světlo elektrických lamp lemujících odstavné koleje. Ta osoba měla na sobě krátký kožený kabát, jezdecké kalhoty a vysoké boty, které vypadaly, jako by je někdo protáhl bažinou. Na čele měla zvednuté brýle a zpod helmy vykukovaly prameny světlých vlasů, poznamenaných zaschlým bahnem. Avšak nade vši pochybnost to byla jemu známá tvář, s pronikavýma očima a poněkud zašpiněným knírkem, lemujícím horní ret.

„Vy!“

„To není moc originální,“ poznamenal cynicky Bell. „Ale jelikož jsem stejný výraz použil i já v bance v Telluride, nebudu kritizovat.“

Mezi oběma muži se rozhostilo ticho, které jako by trvalo věčnost. Ve skutečnosti však šlo jen o pár vteřin, během nichž se Cromwell přesvědčil, že to zjevení je doopravdy Isaac Bell. Cromwell tam jenom stál a cítil, jak v něm narůstá skepse, neochota uvěřit, a jak ve tváři bledne.

„Byl jste přece mrtvý!“ vydechl. „Vždyť jsem vás zastřelil!“

„A to dokonce dvakrát,“ potvrdil jeho slova Bell, ale do hlasu se mu začínala vkrádat břitkost. Pravou rukou držel automat Colt 1905, ústí namířené přesně mezi Cromwellovy oči, s pohledem pevným jako ocelová tyč v betonu.

Poprvé ve svém životě se Jacob Cromwell nechal dokonale pře-

kvapit. Jeho bystrá mysl, do posledního zákoutí naplněná přílišnou sebedůvěrou, nikdy neuvažovala, jak by měl jednat, kdyby ho zatkli. Na nemyslitelné nikdy nemyslel. Vždycky se považoval za nedotknutelného. Nyní stál tváří v tvář svému úhlavnímu nepříteli, který měl být mrtev. Připadal si jako kapitán, jehož nepotopitelná loď najela na skálu.

Cromwellova osmatřicítka spočívala v kapse pláště, on ale věděl, že Bell by mu vystřelil mozek z hlavy dřív, než by tasil. Raději pomalu zvedl ruce nad hlavu v gestu ponížené kapitulace.

„Co bude teď?“

„Hodlám si vypůjčit váš soukromý vlak a dopravím vás v něm zpátky do San Franciska. Tam vás předám policii, která na vás uvalí vazbu až do soudního procesu, v němž vás odsoudí za vraždy k smrti oběšením.“

„Máte to pěkně naplánované.“

„Ten den musel přijít, Cromwelle. Měl jste skončit, když jste v té štvanci vedl.“

„Nemůžete mě zatknout. Žádný zločin jsem nespáchal.“

„Proč jste tedy maskovaný jako vlakový průvodčí?“

„Proč mě na místě nezastřelíte a neskončíte celý případ?“ nadhodil Cromwell, jehož arogance se opět začínala drát na povrch.

„To by bylo jako pouhé plácnutí přes ruku za všechny ty vraždy,“ poznamenal sarkasticky Bell. „Bude lepší, když budete mít dost času přemýšlet o tom, jak se vám kolem krku utahuje katova smyčka.“

Bronson se vynořil zpoza pullmanu, s taseným dvojčinným revolverem Smith & Wesson ráže .44 namířeným přímo na Cromwellova prsa. „Skvělá práce, Isaaku. Načapal jsi tady našeho přítele ještě předtím, než stačil spáchat další zločin.“

Bell podal Bronsonovi poniklovaná želízka s dvojitým zámkem. Agent neotálel a zacvakl je na Cromwellově zápěstí. Pak ho podrobil osobní prohlídce, při níž v plášti našel colt .38 automat.

„Tak tohle je zbraň, se kterou jste spáchal skoro čtyři desítky vražd,“ pronesl chladným hlasem Bronson.

„Odkud jste se tady vzali?“ vyzvídal Cromwell, když uviděl Bronsona. Bylo mu jasné, že by tito muži ani na okamžik nezaváhali

a zastřelili ho při první známce pokusu o útěk.

„Isaac nás sem dopravil ze San Franciska ve svém automobilu,“ odpověděl, jako by to byla ta nejvšednější věc na světě.

„To není možné!“ odfrkl Cromwell.

„Taky jsem si to myslel,“ přitakal Bronson, ale zavedl Cromwella po schůdcích do Pullmanova vozu, kde vytáhl vlastní pouta, poměrně hrubě jimi spoutal věžňovy kotníky a smýkl s ním na gauč.

Bell se smutně vydal zpátky po trati, až došel k pomlácenému locomobilu. Za ním se objevil muž v kombinéze a džínové čapce strojvedoucího. Měl sudovitý hrudník, v ruce plechovku s olejem a překvapeně zíral na vrak.

„Jak jenom proboha tahle ojetina dokázala zmobilizovat poslední síly a projet celou trať ještě před mým vlakem?“

„To je dlouhá historie,“ pronesl unaveně Bell.

„Co se s ním bude dít?“

Bell odpověděl pomalu, skoro pietně. „Pošleme ho do továrny, kde ho vyrobili, do Bridgeportu v Connecticutu, kde bude přestavěn a bude zase jako nový.“

„Spravovat tenhle vrak?“ ujišťoval se strojník a vrtěl přitom hlavou. „Stojí to za to?“

Bell se láskyplně ohlédl na locomobile a pak řekl: „Ano, protože si to zaslouží.“

„JSTE BLÁZNI, JESTLI SI MYSLÍTE, ŽE VÁM MŮŽE PROJÍT MŮJ ÚNOS,“ konstatoval pohrdlivě Cromwell. „Nemáte žádné právo mě zadržovat bez zatykače. Jen co se vrátíme do San Franciska, moji právníci budou tvrdě požadovat mé propuštění. Nejdřív udělám blázny z Van Dornovy detektivní agentury a pak budu volný jako pták. Načež podám sérii žalob, která vaší agentuře zlomí vaz a utopí ji v moři skandálů.“

Cromwell seděl připoutaný ke gauči uprostřed obývací části vagonu. Jeho zápěstí, nohy a dokonce i krk byly uvězněny v ocelových poutech, jež byly řetězem připevněny k vázacím kruhům na podlaze předního zavazadlového prostoru vagonu. Nikdo nechtěl sebezmenovat riskovat. Čtyři po zuby ozbrojení agenti losangeleské úřadovny Van Dornovy agentury seděli ve voze ani ne tři metry od bandity, brokovnice s upilovanou hlavní nabitě a připravené v ruce.

„Možná budete mít příležitost ukázat své arogantní ego přátelům na radnici, kamaráde,“ pravil Bell, „ale svobodně budete moci kráčet asi tak jako prase k řezníkovi.“

„Jsem nevinný,“ pronesl Cromwell věčně. „Můžu prokázat, že jsem nebyl nikdy v blízkosti těch bankovních loupeží, ze kterých mě obviňujete. Kde máte důkazy? Kde jsou vaši svědkové?“

„Já jsem svědek,“ pravil Bell. „Prohlédl jsem vaše přestrojení tehdy v Telluride ještě předtím, než jste mě postřelil.“

„Vy? Pane Belle? Která porota by uvěřila vašemu svědectví? Proces by byl fraška. Nemáte nic, čím byste přispěl k obžalobě, a tím méně k rozsudku.“

Bell se lišácky usmál. „Nejsem jediný svědek. Ve městech, kde jste vraždil, jsou i další lidé, kteří vás identifikují.“

„Opravdu?“ Cromwell se opřel pohodlně o polštáře, jako by neměl jedinou starost. „Podle toho, co jsem o tom vraždícím lupiči četl, tak se pokaždé na spáchání zločinu přestrojil. Jak ho tedy můžou identifikovat?“

„Na to si můžete počkat.“

„V San Francisku mám dost velký vliv,“ pronesl Cromwell s přesvědčením. „Výrazným způsobem jsem přispíval na volbu každé-

ho federálního i nejvyššího soudce. Jsou mými dlužníky. To samé platí i pro dobré občany města. I když se vám podaří předvést mě na lavici obžalovaných, žádná porota složená z mých spoluobčanů mě neodsoudí, zvláště když vezmou v úvahu ty tisíce dolarů, které jsem utratil pro jejich dobro.“

„Ohlašujete sázku ještě předtím, než jste dostal do ruky karty,“ pravil Bell. „Z Washingtonu pošlou federálního soudce, aby převzal váš případ, a soud bude zasedat v jiném městě, kde nejste takový oblíbenec.“

„Můžu si dovolit nejlepší právníky v zemi,“ chlubil se Cromwell. „Bez ohledu na to, kdo bude sedět v soudcovském křesle, mě žádná porota neodsoudí za zločiny při tak chabých důkazech. Určitě ne člověka s mou reputací, člověka milovaného chudými a bezdomovci San Franciska.“

V Bronsonově obličeji se zračilo zhnusení. Musel vynaložit veškerou sílu vůle, aby Cromwella neudeřil pěstí do obličeje. „Tohle povídejte rodinám obětí, které jste chladnokrevně zavraždil. Povězte jim, jak vám peníze, které jste uloupil, umožnily marnotratný život bankéře ve vile na Nob Hillu.“

Cromwell se bezostyšně usmál, ale neřekl nic.

Vlak začal zpomalovat. Bronson přešel k oknu a vyhlédl ven. „Přijíždíme do Santa Barbary. Strojvedoucí tu nejspíš zastaví, aby nabral vodu.“

„Chtěl bych si na nádraží odskočit ven,“ oznámil Bell. „Rád bych vyřídil jednu maličkost.“

Jakmile vlak zarazil, Bell seběhl ze schůdků na nástupiště a rychle zmizel v nádražní budově. Po deseti minutách zatáhl strojvedoucí za páku pišťaly na znamení, že miní opět vyrazit. Bell vycválal z haly na peron a vyšplhal se po schůdkách do Pullmanova vozu.

„O co tady vůbec šlo?“ otázal se Bronson.

Cromwell okamžitě pojal podezření, že se děje něco, co se mu nebude líbit. Poposedl si a naklonil se kupředu, aby lépe slyšel.

„Telefonní linky nad strží, kde je přerušila ta záplava, už jsou opravené,“ odpověděl Bell Bronsonovi. Pak se pohrdlivě, s cynickým úsměvem podíval na Cromwella. „Zavolal jsem do Van Dornovy kanceláře a předal našim agentům instrukci, aby zatkli vaši sestru

jako spolupachatele.“

„Jste blázen,“ vykřikl Cromwell.

„Myslím, že jsme schopni dokázat její spoluúčast na Řezníkových vraždách.“

Cromwell vzkypěl, obličej znetvořený odporem a nenávistí, ale řetězy, kterými byl připoután, ho strhly zpět. „Ty špinavý prase,“ zasyčel nenávistně. „Margaret neměla vůbec nic společného s těmi loupežemi. Nevěděla nic o mých...“ Těsně před obviněním sebe sama se zarazil. Zvolna se sesunul na gauč a znovu nabyl ztracenou rovnováhu. „Draze zaplatíte za to, že jste zatáhli nevinnou ženu do vašich směšných obvinění. Margaret bude zpátky ve svých komnatách do hodiny poté, co ji obviníte ze zločinů, o nichž vůbec nic neví.“

Bell se upřeně zadíval Cromwellovi do očí, se sebejistotou pantera, který se chystá urvat kus masa z těla antilopy. „Margaret bude mluvit,“ řekl. „Bude mluvit, jen aby zachránila svého bratra. Bude samozřejmě lhát, ale my ji přitom přistihneme tisícovkou drobných detailů, jež nemůže znát. Margaret bude tím svědkem, který vás, i když nechtěně, dovede na šibenici.“

„I kdybych byl vinen, Margaret by nikdy neřekla jediné slovo proti mně,“ prohlásil s jistotou Cromwell.

„Ale řekne, až pochopí, že jinak půjde na celý zbytek svých dní do vězení, což by znamenalo ztrátu dosavadního luxusního života. Bude vystupovat jako korunní svědek, aby nemusela v opačném případě zaplatit.“

„Velice Margaret podceňujete.“

„Myslím, že ne,“ odpověděl tiše Bell.

Cromwell se napjatě usmál. „Nikdy se vám nepodaří spojit Margaret s těmi zločiny, stejně jako nedokážete přesvědčit porotu o mé vině.“

Bell se chvíli na bankéře upřeně díval. „Jste vinen?“

Cromwell se zasmál a hlavou pokynul kolem sebe. „To se mám před svědky přiznat, že jsem ten Řezník? Ale no tak, Belle.“ Tentokrát už to nebyl žádný pan Bell. „Bruslíte na hodně tenkém ledě a vy to víte.“

Pak mu Bell stáhl z levé ruky rukavici. Na místě, kde vyrůstal

kdysi malík, byla nyní kovová trubička.

„Uvidíme,“ přemítal Bell nahlas. „Uvidíme.“

* * *

BELL nechtěl ani trochu riskovat. Jakmile dojeli do San Franciska, nařídil strojvůdci, aby minul nádraží a zamířil na vedlejší kolej seřaďiště. Bronson dodal menší armádu agentů z těch, kteří byli k dispozici, aby eskortovali Jacoba Cromwella do sanitky. Tam ho na cestu přes město přivázali k lehátku.

„Nemůžeme riskovat a zavřít Cromwella do okresní věznice,“ rozhodl Bell. „Jeho přátelé by ho odtud dostali nejdéle do hodiny. Vezmeme ho naproti přes Záliv do státní věznice San Quentin. Dáme ho k ledu, dokud nebudeme schopni vznést proti němu formální obvinění.“

„Reportéři ze všech novin ve městě nám budou v patách, jen aby o tom mohli napsat článek,“ řekl Bronson.

„Rozhlásí tu novinu telegrafem do všech redakcí po celé zemi, odsud až do Bangoru v Maine,“ poznamenal s úsměvem Bell. „Jediné, co musíme teď zařídít, je postarat se, aby nám neproklouzl mezi prsty. Cromwell se zaručeně pokusí podplatit každého dozorce, který se k němu přiblíží.“

„Znám správce věznice v San Quintinu,“ ozval se Bronson. „Je naprosto poctivý a rovný. Jestli si Cromwell myslí, že se mu ho podaří podplatit, pak se hrozně mýlí.“

„Nepočítej s tím, že se o to nepokusí.“ Bell pohlédl na Cromwella, kterého právě poněkud drsně nakládali do sanitky. „Navléknete mu kapucu, aby ho nikdo nepoznal. Vezměte strážné pod přísahu a naříd'te, aby Cromwella drželi na samotce, bez kontaktu s dalšími vězni. Potřebné papíry dodáme veliteli vězení zítra ráno.“

„Co Margaret? Pochybuju, že soudce, který má ruku v Cromwellově kapse, bude ochotný vydat na ni zatykač.“

„Pusťte se do toho,“ instruoval je Bell. „Začněte na ni tlačit. Vsadím se, že jakmile se dozví, že její bratr je zatčen a že by mohla skončit jako on, sežene co možná nejvíc peněz a pokusí se zmizet. A tím nám sama vběhne do náručí.“

Dřív než Bell zamířil do Bronsonovy kanceláře, stavil se v telegrafní ústředně a poslal Van Dornovi dlouhý telegram s popisem posledních událostí, týkajících se zejména zatčení Řezníka. Současně požádal o veškerou pomoc, kterou by jim mohl poskytnout plukovník Danzler z federální vlády.

* * *

CROMWELL měl v jednom pravdu. Margaret vyšla z policejní stanice za necelou půlhodinu poté, co ji sem eskortovali dva Van Dornovi agenti. Když dorazili na stanici, byli tam už Cromwellovi právníci a domlouvali výši kauce. Po ruce byl dokonce i řidič, který čekal v rolls-royceu, stojícím na zakázaném parkování, připravený odvézt ji domů. Jako zázrakem se tu objevil i soudce, který pohotově podepsal propouštěcí doklady. Novináři, jenž byl náhodně přítomen, protože se zabýval jakýmsi vloupáním, připadala celá akce se zatčením a prakticky okamžitým propuštěním jako čirá formalita.

V té době Bronson se svými agenty pokračoval sanitkou na trajekt, který je převezl na protější břeh Zálivu do okresu Marin. Jakmile se dostali z prostoru přístavu, zamířili do státní věznice San Quentin. Jak Bronson předpokládal, byl hlavní dozorce velmi vstřícný a dokonce hrdý na to, že bude mít ve svém zařízení slavného Řezníka do doby, než Bell s Bronsonem zařídí jeho oficiální obžalobu.

Když Bell opustil telegrafní stanici, vydal se ke Cromwellově bance. Výtahem se vyvezl do ředitelské kanceláře a přistoupil k Marion sedící za stolem. „Vezmi si klobouk,“ oslovil ji bez jakéhokoliv úvodu tónem, který nepřipouštěl žádný odpor. „Na zbytek dne si bereš volno.“

Zajíkla se, krajně překvapená jeho náhlým příchodem po třech dnech. Znovu pocítila, jak je k němu fyzicky přitahována. Pochopila, že není možné se s ním přít, ale přesto učinila nesmělý pokus. „Nemůžu jen tak z ničeho nic odejít, kdy se mi zachce. Mohla bych ztratit zaměstnání.“

„Už jsi o zaměstnání přišla. Tvůj šéf je totiž za mřížemi.“ Obešel stůl a odtáhl židli, aby mohla vstát.

Pomalu se zvedla a upřeně na něj hleděla. „Co to říkáš?“

„Představení skončilo. Zadržuju Cromwella do doby, než dostaneme nezbytný zatykač a dokumenty pro jeho obvinění.“

Skoro jako by se pohybovala v mlze, vytáhla ze skříňky za stolem klobouk a kabelku. Pak zůstala stát, bezradná, nejistá, co má udělat. Oči jí klouzaly po kanceláři, až je nakonec váhavě a nevěřícně upřela na podlahu. Nikdy si nepomyslela, že by se Jacob Cromwell, i přes všechny své zločiny, mohl stát zranitelným.

Bell viděl, jak se Marion dokáže začervenat, a i teď ho zasáhla její stydlivá reakce. Vzal jí klobouk z ruky a v rozmarném úhlu jí ho usadil na hlavě. „Takhle se mi to líbí,“ řekl se smíchem.

„Mně tedy ne,“ odsekla s podrážděním v hlase jako typická žena. Upravila si klobouk na svých krásných vlasech do správné polohy. „Kam mě povedeš?“

„Na pláž, kde se můžeme brouzdat pískem a v klidu hovořit o posledních událostech.“

„Pojedeme tím tvým fešáckým autem?“

Bolestný výraz jeho obličeje ji překvapil. „Obávám se, že s ním v nejbližší době nikam jezdit nebudeme.“

VÝSTAVBA VĚZENÍ SAN QUENTIN BYLA ÚSPĚŠNĚ ZAHÁJENA na den pádu Bastily, 14. července 1852. Proč bylo toto zařízení později pojmenováno po známém chovanci Miguelu Quentinovi, který si tu odpykával trest za vraždu, nikdo neví. Výraz *San* je španělsky svatý. Quentin rozhodně žádný svatý nebyl, ale jeho jméno tu zůstalo a vězení se stalo známým jako San Quentin.

V tomto nejstarším státním vězení v Kalifornii se v roce 1893 konala první poprava pověšením Jose Gabriela za vraždu starších manželů, u nichž pracoval. Vězněny zde byly i ženy, a to v oddělené budově. Do roku 1906 zemřelo za vězeňskými zdmi přes sto odsouzců. Byli buď zavražděni spoluvězni, spáchali sebevraždu, nebo sešli ze světa z přirozených příčin. Všichni byli pochováni na hřbitově vně vězeňských zdí.

Richard Weber, správce věznice, byl mohutný chlap, hbitý jako gymnasta, energický, workoholik oddaný svému povolání. Měl podsaditou postavu, pevnou jako skála, tvář neustále roztaženou v úsměvu, který zvedal jeho ústní koutky vzhůru. Byl přísným zastáncem disciplíny s rázným přístupem k reformám. Velmi nesmlouvavě trval na povinnosti vězňů pracovat, něco vyrábět, obdělávat zahradu a účastnit se řady vzdělávacích kurzů.

Jeho program drobného odměňování vězňů, spolu s oceněním jejich chování eventuálním zkrácením trestu, mu vynesl reputaci „tvrdého ale spravedlivého správce“.

Bronson ho svým prohlášením, že Weber je nepodplatitelný, téměř dokonale vystihl. Weber byl znám jako člověk, kterému jsou korupce a úplatky na hony vzdáleny.

Byl devótní katolík a spolu se svou ženou vychovali osm dětí. Jeho plat, jakožto šéfa největší tuzemské věznice, byl dostatečný, ale na nějaké vyskakování to nicméně nebylo. Jeho snem bylo stát se jednoho dne rančerem na farmě v údolí San Joaquin. Zůstávalo to však stále pouze snem.

I když se říká, že každý člověk má svoji cenu, všichni, kdo znali správce věznice Webera, ho považovali za nedotknutelného. Avšak, jak se ukázalo, pod tvrdou slupkou bezúhonnosti byl i on jenom člo-

věk.

Nedlouho poté, co byl Cromwell zamčen na samotce, Weber tohoto loupícího bankéře v malé cele dvě patra pod hlavní budovou navštívil. Poručil strážnému, aby odemkl kovové dveře, načež vešel dovnitř a posadil se na malé skládací sedátko, které si přinesl s sebou.

„Pane Cromwelle,“ oslovil ho zdvořile, „vítejte v San Quentinu.“

Cromwell vstal z kavalce a lehce se uklonil. „Asi bych měl odpovédět, že jsem vděčný za vaši pohostinnost, ale to by byla lež.“

„Pochopil jsem, že s námi pobudete jen krátký čas.“

„Dokud mne federální soud neobžaluje,“ dopověděl Cromwell. „To vám řekl Bronson z té Van Dornovy agentury?“

Weber přikývl. „Pověděl mi, že čeká na instrukce z washingtonské kriminálky.“

„Víte, proč mě zavřeli?“

„Bylo mi řečeno, že jste ten známý Řezník.“

„Jste informován o mém společenském postavení?“ tázal se dál Cromwell.

„Jsem,“ odpověděl Weber. „Vlastníte Cromwellovu banku a jste obdivovaným filantropem.“

„A vy si myslíte, že takový člověk by dokázal vylupovat banky a zabít desítky lidí?“

Weber si poposedl. „Musím přiznat, že tu myšlenku považuji za značně nepravděpodobnou.“

Cromwell zaútočil. „Když vám dám své slovo, že jsem nespáchal žádné ty zločiny, ze kterých mě vláda Spojených států falešně obvinila jen proto, aby převzala mou banku, propustíte mě?“

Weber na okamžik přemítal, ale pak zavrtěl hlavou. „Je mi líto, pane Cromwelle, ale k takovému postupu nemám oprávnění.“

„Ani v tom případě, kdy nebyla ani vznesena formální obžaloba?“

„Ujistili mě, že v současnosti se obžaloba již formuluje.“

„Jestliže se vám zaručím, že nehodlám utéct, ale naopak že nejkratší cestou zamířím ke svému advokátovi v tomto městě a získám od soudu nezbytné propouštěcí doklady, byl byste ochoten mě propustit?“

„Možná že ano, kdybych to mohl udělat. Avšak jako správce

věznice vás nesmím pustit mimo areál, dokud nebudu mít v ruce vaše propouštěcí papíry. Kromě toho venku kolem vězení patrolují Van Dornovi agenti, aby vám zabránili v útěku.“

Cromwell se rozhlédl po cele s betonovými zdmi, bez okénka, jen s jedinými ocelovými dveřmi.

„Podařilo se někdy nějakému odsouzenci odsud utéct?“

„Během existence San Quetinu neuspěl dosud nikdo.“

Tehdy se Cromwell odmlčel, aby nastražil svou past. „Předpokládejme – pouze předpokládejme, veliteli –, že mě osobně odvezete do San Franciska.“

Weber se zájmem vzhlédl. „Co máte na mysli?“

„Dopravte mě k okresnímu prokurátorovi Horvathovi a do jedné hodiny vám zvláštní posel doručí padesát tisíc dolarů v hotovosti do vašeho domu v katastru věznice.“

Správce chvíli zvažoval Cromwellovu nabídku. Věděl, že ta nabídka je myšlena vážně. Bankérovo jmění se pohybovalo v mnoha milionech dolarů, a to ještě v hotových penězích, které nezanechávaly žádnou stopu. To pro případ, že by kolem začali čenichat vyšetřovatelé. Padesát tisíc dolarů byla obrovská suma. Peníze přitom mohl ukrýt až do odchodu do penze. Weber si dokázal spočítat, že to je dost peněz, aby si za ně mohl koupit vytoužený ranč, jakému v celém státě nebude rovno. Byla to nabídka, kterou ani čestný, bezúhonný muž nemohl odmítnout.

Nakonec Weber vstal ze stoličky, přistoupil k ocelovým dveřím a třikrát na ně zaklepal. Dveře se otevřely a v nich se objevil uniformovaný dozorce. „Dejte tomuto vězni přes hlavu kápi a zaveďte ho do kanceláře za mým domem. Budu tam čekat.“ Pak se otočil a opustil celu.

O deset minut později dostrkal dozorce Cromwella do velitelské kanceláře. „Sejměte mu kápi a pouta,“ rozkázal Weber. Jakmile byla kápě odložena a pouta na rukou i na nohou uvolněna, mohl dozorce odejít.

„Doufám, že se mohu spolehnout na vaše slovo gentlemana, že skutečně obdržím kompenzaci do jedné hodiny od chvíle, kdy vás dopravím na schody radnice?“

Cromwell slavnostně přitakal. „Můžete být naprosto klidný, ješ-

tě dnes odpoledne budete mít peníze v ruce.“

„Dobře tedy.“ Weber zašel do šatny a objevil se s ženskými šaty, kloboučkem, kabelkou a šálou. „Oblečte si to. Jste poněkud menší a postavu máte podobnou, jako má moje žena. Budete převlečený za ni, dokud neprojedeme vnitřní branou a zevními vraty. Držte hlavu skloněnou a strážní si ničeho nevšimnou. Dost často se mnou jezdí na výlety po okolí nebo do města.“

„Co Van Dornovi agenti, kteří patrolují kolem věznice?“

Weber se lehce zasmál. „Já jsem ten poslední člověk, kterého by podezírali z nějakého podvodu.“

Cromwell pohlédl na dámské oblečení a zasmál se.

„Něco je tu směšného?“ zeptal se Weber.

„Ne,“ odvětil Cromwell. „Jenom že tohle pro mě není nic nového.“

Cromwell na sebe vzal šaty velitelovy ženy, omotal si kolem krku šál a nasadil klobouk do čela, takže mu stínil obličej a maskoval tak strniště vousů na bradě. „Jsem zcela připraven,“ ohlásil.

Weber ho vedl přes dvůr ke garáži, kde odpočívala ředitelská fordka model T. Nenuceně zatočil klikou, nahodil motor a vyšplhal se za volant. Vůz se zvolna pohyboval po vyštěrkované cestě směrem k vnitřní bráně, kde ho strážný mávnutím poslal dál. U hlavní brány to bylo něco jiného. Zde k vozu přistoupili dva strážní, aby od ředitele obdrželi jeho osobní souhlas s otevřením. „Shari a já letíme do města koupit nějaký dárek k narozeninám manželčiny sestry,“ pronesl Weber klidným hlasem.

Strážný po levé ruce poslechl, zasalutoval uctivě svému představenému a mávnutím vůz propustil. Strážný na pravé straně zíral na Cromwella, který předstíral, že cosi hledá v kabelce. Strážný se trochu skrčil, aby viděl pod klobouk, ale Weber zachytil náznak toho pohybu a vyšťekl na něj. „Nechte toho civění a otevřete bránu.“

Strážný se narovnal a mávl na technika, který ze strážní věže ovládal mechanismus, pohybující masivními ocelovými vraty. Jakmile se jeho křídla od sebe oddálila natolik, že bylo možné mezi nimi proklouznout, Weber stiskl páku plynu a uvolnil stlačení pedálu vysokých rychlostních stupňů. Automobil poskočil kupředu a vzápětí již bafal po cestě k přístavišti, kde se cestující nalodovali na palubu trajektu do San Franciska.

„COŽE UDĚLAL?“ ZAŘVAL BELL DO TELEFONU.

„Co se děje?“ otázal se Bronson, který vešel do místnosti právě ve chvíli, kdy Bell pokládal sluchátko.

Bell k němu pozvedl oči, ve tváři vepsaný vztek. „Tvůj přítel, ten spravedlivý a nezkorumpovatelný správce San Quentinu, propustil Cromwella na svobodu.“

„To nemůže být pravda,“ vybuchl nevěřicně Bronson.

„To tedy pravda je, můžeš tomu věřit,“ utrl se na něj Bell. „To byla Marion Morganová, Cromwellova osobní sekretářka. Sdělila mi, že před pěti minutami vešel do své kanceláře.“

„To se zaručeně mylí.“

„Naopak. Má naprostou pravdu,“ ozval se ode dveří Curtis. Pohlédl na Bronsona. „Jeden z našich agentů, který sledoval jeho sestru Margaret, ho zahlédl, jak schází ze schodů radnice a nastupuje do jejího auta.“

„Správce Weber tedy bere úplatky,“ zamumlal Bronson. „Tomu bych nikdy nevěřil.“

„Cromwell mu zřejmě nabídl královské výkupné,“ poznamenal Bell.

„Mí agenti ve věznici oznámili, že Weber opustil areál ve svém automobilu. Se svou ženou jel na nákupy do města.“

„To není poprvé, co se Cromwell přestrojil za ženu,“ zabrblal hněvivě Bell. „Ženského oblečení se nejspíš zbavil, jakmile se ocitli mimo dohled ze San Quentinu a ještě předtím, než dorazili k trajektu.“

„Co teď můžeme dělat?“ ptal se Curtis.

„Telegrafoval jsem plukovníku Danzlerovi, šéfovi federální kriminalky. Pátrá po nějakém federálním soudci, jenž by vydal takový zatykač, aby nebyl zpochybnitelný žádným okresním či městským soudcem. Jakmile Cromwella dostaneme do rukou, vyřadíme ho natrvalo z provozu.“

„I s použitím železnice to je přinejmenším na čtyři dny,“ uvažoval nahlas Bronson. „A co když se pokusí opustit stát? Nemáme jediný legální nástroj, jak ho zastavit.“

„Když jsme ho zabásli v San Diegu, neměli jsme také žádný legální nástroj. Sebereme ho a dáme na nějakém tajném místě k ledu do do-

by, než dostaneme příslušné papíry.“

Bronson se tvářil pochybovačně. „Než ho stačíme znovu sbalit, jeho kamarádíci, například starosta, policejní náčelník, okresní šerif a jeho zástupci, ho začnou usilovně chránit za pomoci celé hordy po zuby ozbrojených policajtů a státních zástupců. Mých sedm agentů tak přečíslí přinejmenším dvacet ku jedné.“

„To má Cromwell doopravdy takový vliv?“ podivil se Curtis.

„Vedle stupně korupce v San Francisku vypadají korupční praktiky demokratické strany v Tammany Hall v New Yorku bezmála jako ženský klášter,“ konstatoval Bronson. „A Cromwell odvedl víc než svůj podíl, aby se městští funkcionáři mohli dál rozvalovat v pohodlí a teplicku.“

Bell se mazaně usmál. „My však máme svou vlastní armádu,“ podotkl potichu. „Jestliže o to požádáme, plukovník Danzler povolá celý armádní pluk, který je umístěn v Presidiu.“

„Můžeme je potřebovat dřív, než si myslíš,“ upozornil Bronson. „Jestli Cromwell vybere ze své banky veškerou hotovost a najme si další vlak, může být za hranicemi v Mexiku volný jako pták, dřív než hne prstem.“

„Má pravdu,“ přitakal Curtis. „Za stávající situace jsme bezmocní. Nemůžeme mu udělat vůbec nic. Než se Danzler stačí spojit s velitelem Presidia, nařídí mobilizaci vojáků a zahájí pochod na město, bude příliš pozdě. Cromwell se díky úplatkům dostane pohodlně za hranice.“

Bell se zaklonil v křesle a zadíval se do stropu. „Ale také to tak nemusí dopadnout,“ pronesl pomalu.

„Copak se to vyrojilo v té mysli plné zákoutí?“ chtěl vědět Curtis.

„Předpokládejme, že prezident Spojených států požádá prezidenta železniční společnosti Southern Pacific, aby Cromwellovi žádný vlak nepronajali.“

Bronson se na něj tázavě podíval. „To je možné?“

Bell souhlasně kývl. „Plukovník Danzler má ve Washingtonu velké slovo. Van Dorn mi prozradil, že si je velice blízký s prezidentem Rooseveltem. Za války totiž bojovali bok po boku na pahorku San Juan Hill. Myslím, že můžeme bezpečně očekávat, že prezidenta Roosevelta přemluví.“

„Co jestli si Cromwell pronajme loď?“ vyzvídal dále Bronson.

„V tom případě bude vyslána válečná loď Spojených států, která najaté plavidlo zastaví, vyzvedne Cromwella a vrátí se s ním do San Franciska. Tou dobou už budeme mít potřebné doklady k jeho zatčení a zahájení soudu.“

„Skoro to zní, jako bys myslel na všechny eventuality,“ pronesl obdivně Bronson.

„Cromwell je kluzký had,“ připustil Bell. „Kdyby existoval nějaký otvor v síti, kudy by se dalo uniknout, pak by se o to jistě pokusil.“ Odmlčel se a pohlédl na hodiny na stěně nad sebou. „Čtyři třicet pět. Na šestou mám domluvenou večeři.“

„S Marion Morganovou?“ nadhodil Curtis s lišáckým úsměvem. „Připadá mi, jako byste kromě sledování Cromwella měli ještě něco mezi sebou.“

Bell přikývl. „Je to nádherná žena.“ Vstal a navlékl si plášť. „Připravuje večeři u ní doma.“

Bronson zamrkal na Curtise. „Náš přítel je šťastný muž.“

„Nějak jsem ztratil ponětí o čase,“ přiznal Bell. „Co je dneska za den?“

„Úterý sedmnáctého dubna,“ posloužil Curtis. Pak ještě ironicky dodal: „A píše se rok 1906.“

„Ten rok si pamatuju,“ prohlásil Bell, když překročil práh dveří. „Uvidíme se ráno.“

Avšak jeden muž z téhle trojice se zítřka bohužel nedožije.

* * *

MARGARET zastavila s mercedesem pod krytým vjezdem, chránícím vozidla u předního vchodu do sídla předtím, než se přesunou na vnitřní dvůr. Nejprve vyzvedla bratra před radnicí a odvezla ho do jeho banky, kde strávil dvě hodiny, zamčený ve své kanceláři. Když se konečně objevil, rozjeli se za naprostého mlčení do Nob Hillu. Z přístřešku na kočáry vyšel šofér a zavezl vůz dovnitř. V okamžiku, kdy vešli do foyer, Margaret strhla z hlavy klobouk, hodila ho na podlahu a planoucím zrakem pohlédla na bratra.

„Doufám, že jsi teď spokojený, když náš osud visí na vlásku.“

Cromwell se jako stařec došoural do obývacího pokoje, kde se unaveně slo-

žil do křesla. „Dopustil jsem se chyby, že jsem podcenil Bella,“ prohlásil. „Odhalil mě, ještě než jsem stačil udělat tu banku v San Diegu.“

Podlaha pod Margaretinýma nohama se zakymácela, jak se její nálada kvapem změnila. „Isaac je naživu? Viděl jsi ho?“

Soustředěně na ni pohlédl. „Zdá se, jako bys o něj projevovala neobvyklý zájem,“ prohodil s pobavením v hlase. „Jsi ráda, že náš bůh pomsty stále existuje?“

„Říkal jsi přece, že jsi ho v Telluride zabil.“

Cromwell hovořil stejným tónem, jako by popisoval nákladní vůz s uhlím. „Myslel jsem si, že jsem ho zabil, ale on zjevně přežil. Byla to jediná chyba, které jsem se za dvacet let dopustil.“

„Takže to byl on, kdo tě přivezl ze San Diega a vsadil do San Quentinu.“

Cromwell mlčky kývl. „Neměl na to žádné právo. Dostal se tím mimo zákon. A teď se Bell snaží zbořit nebe i peklo, jen aby mě prohlásili za Řezníka a poslali na šibenici.“

„Uniknout z města nebude žádná hračka. Van Dornovi agenti sledují každičký náš krok.“

„Nemám v úmyslu utíkat v noci jako nějaký zlodějíček. Je na čase, aby ti, kteří využívali naši laskavost i finanční zdroje, splatili svůj dluh a udrželi nás z dosahu Van Dornových agentů do chvíle, kdy budeme připraveni se v tichosti odebrat na zelenější pastviny.“

Pohlédla na něj rozhodně, mysl již pevně soustředěnou na bezprostřední aktivitu. „V New Yorku si najmeme nejlepší právníky. Nebude možné tě odsoudit. Z Isaaka Bella a celé té Van Dornovy detektivní agentury uděláme předmět celostátního posměchu.“

„Nepochybuju, že u soudu vyhrájeme,“ poznamenal tiše a vážně se na sestru podíval. „Ale jako obdivovaná instituce v San Francisku jsme skončili. V bance dojde k finanční katastrofě, protože naši zákazníci, vyplašení hrozícím skandálem, budou o překot přecházet ke konkurenčním bankovním domům. Cromwellova Národní banka zavře.“ Pro větší efekt se odmlčel. „Pokud...“

„Pokud co?“ zeptala se ho a zachytila jeho tvrdý pohled.

„Pokud potichu a potají nepřestěhujeme náš majetek do jiného města v jiné zemi, kde budeme moci založit novou finanční říši pod jiným jménem.“

Margaret viditelně pookřála, když si uvědomila, že všechno není ztraceno, že její životní styl nutně neskončí skokem z útesu. „Jaké místo a jakou zemi jsi měl na mysli? Mexiko? Nebo snad Brazílii?“

Cromwell se rozpustile usmál. „Moje drahá sestřičko, jenom doufám, že Bell bude myslet stejným způsobem jako ty.“

Cítil samolibé uspokojení, jelikož věřil, že mu ráno stačí tři hodiny, aby zařídil přesun finanční hotovosti ze své banky. Akcie a směnky již odeslal telegraficky ráno, hned jak dorazil do kanceláře. Takže teď ještě zbývalo zabalit pár věcí, zamknout dům a předat klíče realitní kanceláři, aby nemovitost prodala. Jakmile překročí hranici a nechají Spojené státy za sebou, bude to snadná cesta.

* * *

BELL zamyšleně hleděl do nízkých plamenů v krbu obývacího pokoje v Marionině bytě. Ta byla právě v kuchyni a měla napilno. Cestou sem koupil láhev California Beringer 1900 Cabernet Sauvignon. Když Marion vešla do obýváku a začala prostírat, Bell byl už v polovině sklenice. Nyní vzhlédl a pocítil silnou touhu vstát, přistoupit k ní a vtisknout jí na rty polibek.

Vypadala senzačně, elegantní silueta s vosím pasem, s bohatými křivkami a plnými prsy. Na sobě měla růžový saténový živůtek z krajk, který sahal až k bradě a opticky prodlužoval již tak půvabně dlouhý krk. Sukně byla rovněž růžová, dlouhá a splývala jako obrácený květ lilie. Dokonce i s velikou zástěrou, která jí kryla větší část těla, vypadala elegantně.

Slámově blondáté vlasy se leskly ve světle svící postavených na stole. Měla je stažené do hedvábného uzlu a pouze za něžnými oušky splývaly v drobných lóknách. Bell potlačil nutkání políbit ji a při pohledu na ni se prostě oddal pouze představám.

„Nic oslnivého,“ oznámila, když přišla z kuchyně a posadila se na područku jeho křesla. „Doufám, že máš rád hovězí pečení.“

„Pečení miluju,“ odpověděl. V té chvíli se přestal ovládat, stáhl ji z opěradla na klín a dlouze a vroucně ji políbil. Celá se napjala a rozechvěla. Její oči se doširoka otevřely a rozzářily se hlubokomořskou zelení. Když se od sebe odtrhli, její rovnováha zmizela. Barva očí se změ-

nila na bronzově žlutou a výraz v obličeji nabral pikantní nádech. Dech se jí zrychlil a vzápětí si uvědomila hlubokou smyslnost, pocit, jaký s žádným jiným mužem dosud nezažila. Pomalu, ale cílevědomě se vyprostila z jeho klína a trochu roztřeseně se narovnala. Zastrčila si uvolněnou kadeř, která se jí sesmekla podél spánku.

„Už dost,“ promluvila, „pokud nechceš připálené maso.“

„Jak dlouho ještě musím trpět s prázdným žaludkem?“

Zasmála se. „Ještě deset minut. Čekám, až dojdou brambory.“

Sledoval ji, jak míří do kuchyně, její chůze podobná pлавnému pohybu gazely.

Zatímco prostírala na stůl mísy, on dolil sklenice a oba se posadili. Chvilku jedli mlčky, pak se ozval Bell. „Je to úplná delikatesa. Jednoho dne budeš nějakému šťastlivci skvělou manželkou.“

Ta slova ji pohladila jako teplý větřík v zátylku a současně ucítila, jak se jí do prsou valí proud krve, až jí tvrdnou bradavky. Kdesi v tajných hlubinách duše doufala, že se jeho city budou pohybovat tímto směrem, ale současně se obávala, aby jeho náklonnost neochladla a on jednoho večera neodešel do tmy a už se nevrátil.

Bell vnímal zmatek, který Marion prožívá, a nepřál si do něho vstupovat. Změnil tedy téma konverzace. „Jak dlouho byl dnes Cromwell v bance?“

Její city rázem ovládl hněv. Měla na sebe zlost, že na jeho otázku odpověděla podle jeho očekávání, namísto aby přímo odhalila své city vůči němu. „Většinu času strávil v kanceláři, zdál se mi nějak tajnůstkářský. Třikrát také zašel do trezoru v podzemí.“

„Nemáš nějakou představu, co vlastně dělal?“

Zavrtěla hlavou. „Vypadalo to všechno strašně záhadně.“ Poté zvedla hlavu a roztáhla rty v mírném úsměvu. „Když byl ale jednou v trezoru, vklouzla jsem do kanceláře a podívala se na papíry rozložené po stole.“

S odpovědí chvíli otálela, jako by odplatou za ignoranci jejích citů vůči němu. Za moment však dodala. „Vyplňoval příkazy k bankovním převodům a výběrům.“

„To souhlasí. Domníváme se, že Cromwell s Margaretou se chystají opustit náš stát a převádějí si peníze do místa budoucího působení. Není myslitelné, že by Cromwell zůstal v tomto městě a utkal se s námi

před federálním soudem.“

„Vypadá to tak,“ souhlasila potichu Marion. Byla by si ovšem přála, aby jejich společné chvíle byly osobnější a důvěrnější.

„Nevíš náhodou, kam ty peníze z bankovních fondů posílal?“

Zavrtěla hlavou. „Všude byly vyplněny jenom částky, ale ne banky, které je mají přijmout.“

„Co podle tebe dělal v trezoru?“

„Odhaduji, že tam balil bankovní rezervy do beden. Teď už stačí jen je odeslat do jakéhokoliv města, které si zvolí za další působiště.“

„Jsi velice všímavá dáma,“ poznamenal s úsměvem. „A kdybys byla na místě Jacoba a Margaret, kam bys zamířila?“

„V Evropě nebudou nikde v bezpečí,“ odpověděla Marion bez váhání. „Banky na Kontinentu ochotně spolupracují s americkou vládou na zmrazování ilegálních kont. Existuje však bohužel celá řada států, s nimiž podobné dohody nemáme a kde tedy Cromwellovi můžou uložit své fondy a začít znovu budovat novou říši.“

„Co takové Mexiko?“ nadhodil Bell, na kterého Marionina intuice udělala dojem.

Ta však zavrtěla nesouhlasně hlavou. „Margaret by nikdy nemohla žít v Mexiku. Na její gusto je příliš primitivní. Možnou volbou by mohlo být Buenos Aires v Argentině. To město je velice kosmopolitní, ale ani jeden neumí španělsky.“

„Singapur, Hongkong, Šanghaj,“ předříkával Bell. „Není některé z těchto míst zajímavé?“

„To snad spíš Austrálie či Nový Zéland,“ odvětila zamyšleně. „Během let strávených v zaměstnání u Jacoba jsem se však přesvědčila, že nemyslí jako ostatní lidé.“

„Podle toho, jak jsem ho poznal, ti dávám za pravdu,“ přidal se Bell.

Marion se odmlčela, protože mu přidávala na talíř další porci pečene, brambor a zeleniny. „Proč nedáš svému mozku odpočinout a neužíváš plodů mé práce?“ vyzvala ho s úsměvem na tváři.

„Promiň mi to,“ omluvil se upřímně. „Jako společník u večeře jsem byl pěkně nudný patron.“

„Doufám, že máš alespoň rád citrónový koláč s polevou jako moučník.“

Bell se zasmál. „Citrónový koláč přímo zbožňuju.“

„To bys radši opravdu měl, protože jsem ho napekla jako pro regiment.“

Dojedli hlavní jídlo a Isaac se zvedl, aby pomohl sklidit ze stolu. Marion ho ale zatlačila zpátky do křesla.

„Kam si myslíš, že půjdeš?“ zeptala se ho.

Vypadal jako malý kluk dopadený vlastní matkou u nějaké nepravosti. „Chtěl jsem ti pomoci.“

„Posad' se a dopij to víno,“ řekla rázně Marion. „Hosté v mém domě nepracují, zvláště muži.“

Lišácky k ní vzhlédl. „A kdybych nebyl host?“

Marion se odvrátila, v obavách, aby neodhalila své vnitřní emoce. „Pak bych tě využila, abys spravil prosakující vodovodní trubku, vrzající pant u dveří a ulomenou nohu od stolu.“

„To klidně dokážu,“ prohlásil horlivě. „Jsem náhodou strašně šikovný.“

Nevěřicně si ho prohlédla. „Bankéřský synek a šikovný?“

Předstíral, že se ho tato nedůvěra dotkla. „Já v tátově bance v životě nepracoval. Když mi bylo čtrnáct, utekl jsem z domova a dal se k cirkusu Barnum and Bailey. Pomáhal jsem tam stavět a bourat šapitó, krmil slony a dělal různé opravy na cirkusovém vlaku.“ Odmlčel se a ve tváři se mu krátce objevil výraz smutku. „Po osmi měsících mě táta objevil, hnal mě domů a poslal znovu do školy.“

„Takže jsi vysokoškolák.“

„Harvard. Phi Beta Kappa v ekonomice.“

„A k tomu chytrý,“ dodala náležitě omráčena.

„A co ty?“ zapátral. „Kam jsi chodila do školy?“

„Já byla v první absolventské třídě na Stanfordu. Promovala jsem na právech, ale brzy jsem zjistila, že právnické firmy nemají ve zvyku zaměstnávat ženy, takže jsem se začala věnovat bankovníctví.“

„Teď jsem omráčený já,“ přiznal upřímně Bell. „Zdá se, že jsem potkal sobě rovného.“

Marion najednou ztichla a na tváři se jí objevil podivný výraz. Bella okamžitě napadlo, že něco není v pořádku. Přispěchal k ní a objal ji paží. „Není ti špatně?“

Pozvedla k němu své korálově zelené oči. Vypadaly hluboce za-

myšlené. Pak vydechla jediné slovo. „Montreal!“

Naklonil se k ní blíž. „Co jsi to říkala?“

„Montreal... Jacob a Margaret se chystají k útěku přes kanadské hranice a dál do Montrealu, kde si můžou otevřít další banku.“

„Jak to víš?“ vyzvídal Bell, překvapený Marioniným podivným názorem.

„Právě jsem si vzpomněla, že jsem zahlédla slovo Montreal naškrábané na poznámkovém bloku vedle telefonu,“ vysvětlovala. „Připadalo mi, že to nemá žádný význam, a pustila jsem to z hlavy. Teď to ale všechno dává smysl. Poslední místo, kde by policie Cromwelloy hledala, je Kanada. Snadno tam mohou získat novou identitu a koupit si ty správné lidi, aby se z nich stali poctiví občané, kteří rozjízďejí solventní finanční instituci.“

Z Bellovy tváře zmizely známky zmatku. „Tohle do sebe dokonale zapadá,“ pronesl zvolna. „Kanada je nejspíš to poslední místo, kam by nás napadlo se podívat. Nejvíce se totiž nabízí zločinci celá léta využívaná cesta do Mexika, které obvykle slouží jako startovní čára pro další přesun na jih.“

Pak myšlenky na Cromwella zvolna začaly blednout a z Bella se stával tichý, jemný a milující muž, který Marion po chvíli něžně svíral v náručí. „Já věděl, že existuje důvod, proč jsem se do tebe zamiloval,“ pravil tichým a zastřeným hlasem. „Jsi chytřejší než já.“

Marion se celá chvěla, když chytla Bella kolem krku a zašeptala: „Ach, bože, Isaaku, také tě miluju.“

Jemně se dotkl svými rty jejích, ale to ji už v náručí unášel z obývacího pokoje do ložnice. Lehce se od něj odtáhla a pozvedla trochu uličnický pohled. „Ale co ten citronový koláč?“

Bell upíral zrak na její půvabné rysy a zasmál se. „Můžeme si je vzít k snídani.“

Bell nemohl ani předvídat, a už vůbec ne vědět, že během pár hodin nebude koláč nic než nejasná vzpomínka.

SAN FRANCISCO, POVAŽOVANÉ ZA TYPICKÉHO REPRESENTANTA ZÁPADU, bylo v roce 1906 spleť protikladů. Jeden spisovatel nazval město Babylonem bombastičnosti, Paříží romantiky a Hongkongem dobrodružství. Někteří další šli ještě dál a vykreslili San Francisco jako bránu do ráje.

Toto město bylo snad dynamické a vzrušující, ale ve skutečnosti se též až neskutečně roztahovalo, bylo špinavé, pokryté sazemi, páchnoucí, plné výtržností, korupce a vulgarity, s menším kouzlem, než měl Londýn v osmnáctém století. Spojovalo pohádkové bohatství s odpornou chudobou. Uhelný kouř z parníků, lokomotiv, sléváren, domácích krbů a sporáků zahaloval ulice, pokryté výkaly tisíců koní. Žádný svoz a zpracování odpadů neexistovaly a i zčernalé nebe jako by páchlo.

Většina domů byla vystavěna ze dřeva. Od krásných staveb na Federal Hillu, přes stylová panská sídla na Nob Hillu, až k chatrčím a kůlnám na vzdálených předměstích, to vše podle šéfa hasičů připomínalo tisíce soudků s prachem, čekajících, až je někdo podpálí.

Podoba města i mýty o něm se měly dramaticky změnit během sto padesáti vteřin.

V pět hodin dvanáct minut ráno dne 18. dubna začalo slunce prosvětlovat oblohu na východě. Plynové pouliční lampy zhasínaly a z garáží s řinčením vyplouvaly kabiny lanovek, které se chystaly pendlovat do kopců a z kopců, v tomto městě značně početných.

Ranní ptáčata kráčela za svou prací, dělníci po noční směně směřovali domů. Pekaři už byli u svých pecí. Policisté z časně směny pokračovali v obchůzkách svých rajonů. Vesměs očekávali další klidný den. Od západu vál mírný větřík, tentokrát bez obvyklé mlhy.

Avšak v 5.32 se pokojný svět San Franciska doslova rozsypal. Nejprve se ozvalo hluboké burácivé hřmění, vycházející z hlubin několik kilometrů za Golden Gate.

Do San Franciska vtrhlo peklo.

Úvodní otřes zatřásl okolní krajinou a bylo ho cítit v celé oblasti Zálivu. Pětadvacet vteřin nato se přes město přehnaly zčeřené vzduté děsivé vlny masivního zemětřesení, které smetlo prakticky celé měs-

to jako nějaká obrovská ruka, jež jediným mávnutím shazuje ze stolu kupičky knih.

Skalnaté stěny zlomu San Andreas Fault, jež se o sebe odírají již miliony let, se náhle oddělily. Severoamerická tektonická deska pod zemí a pacifická deska pod mořem se oddálily a posunuly v opačných směrech – jedna na sever a druhá na jih.

Nepředstavitelná síla se hnala na bezbranné město rychlostí jedenáct tisíc kilometrů v hodině. Projevovala se katastrofálním řáděním, jež za sebou zanechávalo jen smrt a zkázu.

Tlaková vlna udeřila s barbarskou rychlostí. Chodníky ulic probíhajících z východu na západ se začaly zvedat a lámat, než se zřítily zpátky do vzniklých kráterů. Jak otřesy země nelítostně postupovaly dál a dál, celé bloky vysokých staveb se rozkolébaly a rozkymácely jako vrby v hurikánu. Od dřeva, malty ani cihel se nečekalo, že by takový nápor měly vydržet, takže budovy se jedna po druhé bortily a jejich stěny jako lavina zavalovaly ulice v oblacích prachu a trosek. Všechna okna obchodů v této oblasti popraskala a vysypala se v záplavě ostrých střepů na chodníky.

Mohutné pěti až desetipatrové budovy obchodního centra se kácely s hrozivým rachotem připomínajícím dělostřeleckou baráž. Na ulicích se otvíraly a vzápětí zase zavíraly malé propasti a strže, některé naplněné spodní vodou, jež unikala do kanalizace. Koleje tramvají a lanovek se kroutily a ohýbaly jako svazky špaget. Nejničivější otřesy netrvaly déle než minutu, poté jejich intenzita rychle slábla, i když menší následné otřesy se ohlašovaly ještě několik dalších dní.

Když se nad celým tím chaosem konečně rozsvítilo plné denní světlo, všechno, co z velkého města plného vysokých budov se značným počtem obchodů, kanceláří, bank, divadel, hotelů, restaurací, hospod a bordelů, obytných domů a apartmánů zůstalo, bylo několik čtverečných kilometrů nepravidelných hromad rozdrčeného zdiva, rozštípaného dřeva a pokrouceného železa. Přestože na první pohled vypadaly bytelně, většina budov nebyla vyztužená a rozpadla se na kusy dřív, než bylo zemětřesení třicet vteřin staré.

Městská radnice, nejmohtnější působivá stavba západně od Chicaga, byla srovnána se zemí a úplně zničená, její litinové sloupové leželo zpřelámané na ulici. Z Paláce spravedlnosti zůstala jen kost-

ra pokroucených ocelových nosníků. Akademie věd zmizela, jako by tu nikdy nebyla. Budova pošty sice stála, ale prakticky neexistovala. Ani Grandiózní divadlo už neuvede žádnou hru. Pouze proslulá pěti-patrová budova Wells Fargo odmítla zřítit se k zemi, nicméně její interiér byl naprosto zpustošený.

Jako první se zřítily tisíce komínů. Žádný z nich nepočítal s možným zemětřesením. Rostly skrze střechy a dosahovaly vysoko nad ně. Bez jakékoliv podpěry, neschopné se ohnout nebo se zhoupnout, se při pohybech země zprvu otřásly a vzápětí lámaly a propadaly střechami na ulice, už tak ucpané troskami. Později bylo zjištěno, že dobře sto lidí zahynulo v postelích pod zhroucenými komíny.

Dřevěné přízemní či patrové domy se opile nahnuly do všech směrů, posunuté ze svých základů, nachýlené v groteskních úhlech. Většinou zůstávaly kupodivu vcelku, jen se vychýlily ze svého původního místa, někdy až o sedm metrů, nebo přes chodník do vozovky. I když se zevní stěny zdály nedotčené, interiéry byly zcela zpustošené, podlahy propadlé, trámy zlámané, nábytek i obyvatelé domu rozdrceni a pochováni ve sklepích. Levnější domy v chudších čtvrtích města se proměnily v hromady rozštípaných trámů a prken z bočních stěn.

Ti, kteří zemětřesení přežili, zůstali jako omráčení, neschopni hovořit ani šeptem. Když se konečně začal usazovat obrovský mrak prachu, křik zraněných nebo zavalených ve zřícených stavbách se ozýval jako tlumené kvílení. Dokonce i poté, co pominula hlavní vlna, se země stále ještě chvěla v sérii následných atak, které kácely zděné stěny na ulici a následně působily další otřesy, vydávající zvláštní dunivé zvuky.

Jen málo měst v historii lidské civilizace utrpělo takovou zničující zkázu jako San Francisco. A přitom to byla jen úvodní část daleko horšího rozkladu, který měl teprve nastat.

* * *

OTŘES ZEMĚ smýkl postelí s Isaakem a Marion na druhou stranu ložnice. Činžovní dům se kolem nich s temným duněním chvěl sérií otřesů. Zvukové efekty byly ohlušující, zejména když na zem padalo

nádobí a rozbíjelo se. Knihovny se kácely a knihy se rozlétaly po celém pokoji, obrázky padaly ze zdí a doposud rovně stojící klavír se pohnul a valil se jako balvan po nakloněné podlaze, aby nakonec vypadl na ulici. Celá přední stěna činžovního domu se totiž oddělila od zbytku budovy a v záplavě suti se zhroutila do ulice.

Bell popadl Marion za paži a napůl ji nesl, napůl táhl sprškou padající omítky směrem ke dveřím, kde zůstali po následujících třicet vteřin stát. Hrůzné zvuky za tu dobu ještě zesílily. Podlaha se jim pod nohama pohybovala jako mořská hladina v bouři. Sotva se stačili skrýt v dočasném úkrytu dveřního otvoru, když se na střeše zakymácel velký komín a vzápětí se skácel, prolétl dvěma apartmány ve vyšších poschodích a zmizel v otvoru vzniklém ani ne tři metry od nich.

Bell v celém tom blázinci poznal zemětřesení. Kdysi již jedno, téměř stejně ničivé, sám zažil, když se svými rodiči jako dítě cestoval po Číně. Pohlédl do bledé tváře Marion, která k němu vzhlížela celá omámená a ochromená šokem. Neradostně se na ni usmál, ve snaze dodat jí odvahy, když se podlaha v salonu utrhla z trámů a svezla se do apartmá pod nimi. Mohl se jenom dohadovat, jestli jsou jeho obyvatelé zavalení a mrtví, nebo jestli se jim podařilo nějak utéct.

Téměř celou jednu minutu se drželi na nohou, přidržovali se rámu dveří, zatímco jejich svět se měnil v noční můru, horší než v tom nejděsivějším snu.

Otřesy a chvění se posléze zklidnily a nad zničeným bytem se rozhostilo strašidelné ticho. Prach z opadané omítky se jim dral do nosů a znesnadňoval dýchání. Teprve tehdy si Bell uvědomil, že stále ještě stojí na nohou a křečovitě se drží rámu, Marion v tenounké noční košilce a on v její pánské obdobě.

Povšiml si, jak její zářivé dlouhé vlasy zbělely jemným popraškem rozdrcené omítky, který se stále ještě vznášel ve vzduchu.

Bell přehlédł ložnici. Vypadalo to, jako když se obrátí koš na odpadky dnem vzhůru. Uchopil Marion kolem pasu a přitáhl ji k šatníku, kde na věšácích stále ještě visely jejich šaty, dosud nepokryté prachem.

„Obleč se, a honem,“ rozkázal. „Tahle budova není moc stabilní a může se každou chvíli sesypat.“

„Co se to stalo?“ zeptala se naprosto zmatená. „Nebyl to nějaký

výbuch?“

„Ne, myslím, že to bylo zemětřesení.“

Rozhlížela se po zničeném pokoji a náhle spatřila zborcený dům na druhé straně ulice. „Dobrý Bože!“ vyhrklo z ní, „Celá stěna je pryč.“ Pak zjistila, že pryč je i její piano. „Och, to snad ne. Babiččino piano! Kam zmizelo?“

„Myslím, že to, co z něho zůstalo, je dole na ulici,“ odvětil soucitně Bell. „Ale už dost povídání. Pospěš si a hod' si něco na sebe. Musíme odsud vypadnout.“

Rozběhla se k šatníku, náhle opět naprosto soustředěná, takže Bell se přesvědčil, že je stejně pevná a tvrdá jako ty cihly, které kolem nich padaly. Zatímco on si oblékl šaty, které měl na sobě včera večer, Marion vklouzla do bavlněné blůzky, přes ni navlékla kabátek ze surové vlny a k tomu sukni ze stejného materiálu na ochranu před chladem, který sem přinášela čerstvá bríza vanoucí od moře. Je nejen krásná žena, pomyslel si Bell, ale i praktická.

„Co mé šperky, rodinné fotografie, moje cennosti?“ otázala se. „Neměla bych si je vzít s sebou?“

„Vrátíme se pro ně později, jestli bude tenhle dům stále ještě stát.“

Do dvou minut byli oblečení a pak ji Bell opatrně vedl kolem zejícího otvoru po pádu komínu a mezi pokáceným nábytkem ke dveřím bytu. Marion si připadala jako v jiném světě, když hleděla do volného prostoru tam, kde ještě nedávno stála zeď. Namísto ní mohla pozorovat sousedy, jak nevěřicně bloudí uprostřed ulice.

Dveře byly zaklíněné. Zemětřesení posunulo celou budovu a zkřížilo všechny dveře. Bell znal lepší způsob, než se proti nim vrhat a vrážet do nich ramenem. To bylo šílenství. Zaujal vyvážený postoj na jedné noze, zatímco druhou prudce vytrčil proti dveřím. Ty se však ani náznakem nepohnuly. Rozhlédl se tedy po místnosti a vzápětí překvapil Marion svou silou, protože pozvedl těžkou pohovku a vrhl ji proti dveřím jako beranidlo. Po třetím nárazu se dveře rozštíply a opile se zhouply na jednom pantu.

Schodiště bylo naštěstí stále ještě na svém místě a obloukem přecházelo do spodního patra. Bell s Marion prošli domovním vchodem a na ulici narazili na obrovskou kupu trosek, jež sem napadala

poté, co se zřítila přední stěna domu a zavalila chodník. Nové průčelí vypadalo, jako by někdo tu zeď oddělil obřím sekáčkem.

Marion se zastavila, v očích plno slz, když rozpoznala rozbitý babiččin klavír na vrcholu kupy trosek. Bell si všiml dvou mužů, pomalu postupujících ulicí s vozem taženým dvěma koňmi, na kterém byly různé poškozené předměty. Bell na chvíli Marion opustil a šel si s těmi lidmi promluvit. Z dálky to vypadalo, jako by domlouvali nějaký obchod. Nakonec oba muži kývli na souhlas a Bell se vrátil k Marion.

„Co to mělo znamenat?“ chtěla Marion vědět.

„Nabídl jsem jim pět set dolarů, když odvezou babiččino piano do Cromwellova skladu u nádraží. Až se věci zase vrátí k normálu, postarám se o jeho opravu.“

„Díky, Isaaku.“ Marion si stoupla na špičky a políbila Bella na tvář, překvapená, že nějaký muž dokáže být natolik ohleduplný a uprostřed obrovské katastrofy myslet i na takové drobnosti. Armáda lidí, shromažďující se uprostřed ulice, byla podivně omráčená. Neozýval se pláč ani kvílení, prostě žádné známky hysterie. Všichni mluvili jen šeptem, šťastní, že jsou naživu, ale bez představy, co budou dělat, kam půjdou, nebo jestli se zemětřesení bude opakovat. Mnozí z nich byli stále jen v nočních úborech. Matky k sobě tulily děti a ty nejmenší pevně tiskly k prsům, zatímco muži se bavili mezi sebou a hodnotili napáchané škody na svých domovech.

Nad zničeným městem se rozprostřelo ticho před bouří. Všichni byli přesvědčeni, že to nejhorší je, zaplat'pánbůh, za nimi. Ale ta největší tragédie je teprve čekala.

Bell s Marion kráčeli ke křižovatce Hyde a Lombard Street. Od sud viděli, jak se koleje lanovek kroutí směrem k ulicím pod svahem Russian Hillu jako nějaký stříbrný potok. Nad místem zkázy stále ulpíval mrak prachu, jen pomalu se rozpadal, poháněný k východu svěží brízou vanoucí od pevniny. Zhruba od přístavních zařízení, jež nedaleko přístavní budovy Ferry Building vybíhala do vody, na západ až k Fillmore Street a od Zálivu na severu až daleko na jih bylo ještě před chvílí veliké město jen obrovským mořem zpustošených zřícenin.

Řada hotelů a ubytoven byla srovnána se zemí, přičemž zemřely

stovky hostů, kteří tou dobou ještě hluboce spali. Do kopců se neslo sténání a křik raněných, uvězněných pod hromadami trosek.

Stovky elektrických sloupů se skácely, dráty vysokého napětí se přetrhaly a šlehaly přitom na všechny strany, ne nepodobné pouštnímu chřestýši. Z přerušených a roztřepených konců sršely elektrické jiskry. Ve stejnou chvíli praskly i trubky vedoucí pro město plyn, takže nyní vypouštěly do ovzduší svůj jedovatý obsah. Nádrže na topný olej nebo petrolej v podzemí výrobních podniků popraskaly, takže se hořlavé roztoky vydaly směrem k elektrickým obloukům, kde končily v explozích oranžových plamenů. Ve zbořených domech podpálily žhavé uhlíky z popadaných komínů nábytek a dřevěné konstrukce.

Zanedlouho se za podpory větru z řady drobných ohýnků vyvinul masivní požár. Už za několik minut bylo město zahaleno kouřem z ohňů po celém San Francisku, vyžádá si to tři dny k jejich zkrocení a životy stovek lidí. Mnozí zranění a uvěznění, kteří nemohli být včas zachráněni, nebudou nikdy identifikováni, protože uhoří do zuhelnatění a intenzivní žár změní jejich těla v popel.

„Bude to ještě horší, mnohem horší,“ pronesl zvolna Bell. Obrátil se k Marion. „Chci, aby ses přesunula do parku Golden Gate, tam budeš v bezpečí. Později se tam objevím a najdu si tě.“

„Kam půjdeš ty?“ zašeptala bezmocně a v duchu se otřásla při představě, že bude sama.

„Do Van Dornovy kanceláře. Město bude potřebovat každického bezpečnostního agenta ke zvládnutí chaosu.“

„Proč nemůžu zůstat tady, v blízkosti svého bytu?“

Znovu se podíval na stále rostoucí požár. „Protože je otázkou pouhých několika hodin, než oheň dosáhne na Russian Hill. Tady zůstat nemůžeš. Myslíš, že do toho parku dojdeš?“

„To zvládnou,“ ujistila ho a srdnatě kývla. Pak ho objala kolem krku. „Miluju tě, Isaaku Belle. Miluju tě tolik, až to bolí.“

Uchopil ji lehce kolem štíhlého pasu a políbil ji. „Taky tě miluju, Marion Morganová.“ Než ji od sebe odstrčil, trochu zaváhal. „Tak, teď buď hodná holčička a vyraz na cestu.“

„Budu na tebe čekat u mostu.“

Ještě chvíli jí podržel ruku ve svých dlaních, pak se ale otočil a

začal se prodírat zástupy lidí, kteří se shlukovali uprostřed ulice, co možná nejdále od budov, jelikož městem se stále ještě šířily následné otřesy.

Bell použil jedno z dlouhých schodišť vedoucích z Russian Hillu. Na několika místech bylo sice přerušené, ale jeho cestu dolů na Union Street neblokovalo. Posléze zahrnul na Stockton a poté na Market Street. Scéna všeobecné zkázy překonávala vše, co si kdy dokázal představit.

Nejezdily žádné tramvaje, takže všechny automobily, mnohé z nich zabavené z výstavních síní, stejně jako veškeré koňské povozy byly přeměněny v sanitky a svázely raněné do provizorních nemocnic, které vyrostly na některých městských náměstích. Těla mrtvých, alespoň těch, které bylo možno vytáhnout, se odvážela do skladišť, jež se přeměnila v dočasné márnice.

Hroutící se zdi nejenže zavalily ty lidské nešťastníky pohybující se po chodníku, ale dokonce i koně, zapřažené do nákladních vozů. Po desítkách je kosily tuny padajících cihel. Bell byl dokonce svědkem příhody, kdy kočího i jeho koně rozmačkal na kaši sloup elektrického vedení, který dopadl přímo na jejich cisternu s mlékem.

Když dorazil na Market Street, Bell vklouzl do otvoru po hlavním vchodu, který byl nyní jedinou přístupovou cestou do budovy novin Hearst Examiner. Pátral po nějakých uprchlících, když se proti němu objevilo stádo krav, které uteklo ze svého přístřešku v přístavu. Rozzuřený a vyděšený skot se hnál ulicí, ale vzápětí zmizel, pohlcen jednou z velkých strží, které se v důsledku divoké seizmické činnosti vytvořily na ulicích.

Bell se stále zdráhal pochopit, jak se hlavní městská třída se všemi těmi výstavními domy mohla od včerejšího večera tak změnit. Zástupy automobilů zmizely, pryč byly davy šťastných, spokojených lidí, kteří zde, v obchodním srdci města, pracovali nebo nakupovali. Celý bulvár byl téměř k nepoznání. Vysoké budovy se zřítily a přeměnily v hromady trosek, mohutné sloupy se svými ozdobnými převýslými lištami a ornamenty byly vytržené z fasád, rozbité na kusy a vržené na chodníky a do ulice. Velká skla výkladních skříní obchodů a kanceláří byla popraskaná a rozbitá. Nápis, jež kdysi propagovaly místní obchody a služby, ležely na hromadách uprostřed rozvalin.

Jak se Bell prodíral troskami, zjistil, že bloky na jižní straně města jsou stravovány mořem požárů. Dobře věděl, že je jen otázkou času, než se velké hotely, vládní budovy, kancelářské objekty, obchodní domy a divadla přemění v holé ohořelé kostry. K dispozici bylo žalostně málo hasičů a téměř veškeré podzemní vodovodní potrubí bylo v důsledku zemětřesení popraskané. Ze stovek městských hydrantů a kohoutů tekla voda jen čůrkem, pak odkapávala a později vyschla úplně. Hasiči byli tak v boji s rozšiřujícím se ohněm bezmocní, proto se pustili do heroického zápasu a pokusili se poničené potrubí spravit.

Bell se musel neustále vyhýbat automobilům odvázejícím raněné, zdolávat kupy cihel a dalších překážek, až se přiblížil na dohled ke Call Building. Na první pohled se tento jedenáctipatrový mrakodrap zdál být v dobrém stavu, ale při bližším ohledání zjistil, že jedna zeď základny se posunula asi šedesát centimetrů přes chodník směrem do vozovky. Uvnitř budovy celkem pochopitelně objevil, že nefunguje ani jeden výtah, protože interiér byl posuny pozměněn. Vystoupal tedy po schodech do pátého patra k Van Dornovým kancelářím. Cestou překračoval hromady omítky, spadané ze stropu. Stopy bot v bílém prášku mu napověděly, že ho už kdosi předběhl.

Nábytek v kanceláři, rozházený otřesy při zemětřesení, kdosi postavil na původní místa.

Bell vešel do zasedací místnosti a našel zde čtyři Van Dornovy agenty, včetně Bronsona, který se k němu okamžitě hnal a srdečně mu potřásl rukou. „To jsem tedy doopravdy rád, že tě vidím živého. Báł jsem se, jestli neležíš pod tunou suti.“

Bellovi se podařilo vykouzlit na tváři úsměv. „Marionin dům ztratil přední průčelí a její byt je v hrozném stavu.“ Odmlčel se a rozhlédl kolem. Nikde neviděl Curtise, proto se zeptal: „Neslyšeli jste něco o Artovi?“

Pohled do tváří přítomných odpověděl Bellovi dostatečně jasně. „Art je nezvěstný. Předpokládá se, že ho pohřbily tony cihel na cestě z hotelu Palace do naší kanceláře,“ odvětil vážně Bronson. „Podle zpráv, které jsme dokázali sehnat, jsou dva z mých agentů zranění nebo mrtví. Zatím ještě nevíme nic jistě. Ti, co tady vidíš, jsou jediní, kteří vyvázli bez zranění.“

Bell měl pocit, jako by mu kolem hrudníku pevně utáhli řemen. Smrt už viděl a znal, ale ztratit někoho blízkého znamenalo trvalou bolest. „Curtis je mrtev,“ zamumlal Bell. „Byl to bezvadný chlap, dobrý přítel a jeden z nejlepších detektivů, se kterými jsem spolupracoval.“

„Taky jsem ztratil dobré muže,“ pravil zvolna Bronson. „Ale teď musíme dělat všechno, abychom ulehčili trpícím.“

Bell se na něj podíval. „Jaký máš plán?“

„Setkal jsem se s policejním šéfem a nabídl mu Van Dornovy služby. I přes různá naše nedorozumění v minulosti přijal tu nabídku rád. Budeme dělat, co budeme moct, abychom zabránili rabování, pozatýkali ty, kteří okrádají mrtvolky a vylupují zdemolované byty, a předali je do městského vězení. Díkybohu ho zbudovali jako nějakou pevnost, takže pořád ještě stojí.“

„Rád bych se k vám připojil, Horáci, ale mám nějakou jinou práci.“

„Jistě, rozumím.“ Pak potichu dodal: „Jacob Cromwell.“

Bell přikývl. „To zemětřesení a všechen následný zmatek mu poskytují ideální příležitost k odjezdu ze země. Hodlám ho zastavit.“

Bronson mu podal ruku. „Hodně štěstí, Isaaku.“ Gestem jedné ruky ukázal kolem sebe. „Tato budova není bezpečná. I když se sama nezříčí, zničí ji požár, který se sem už blíží. Musíme sebrat všechny naše záznamy a opustit ji.“

„Kde tě budu moct kontaktovat?“

„Ustavíme velitelské stanoviště v Celnici, která byla poškozena jen lehce. Přijíždějící vojenské jednotky, které mají udržovat pořádek a bojovat s ohněm, zřizují své velitelství také tam.“

„Někdo z nás by měl pana Van Dorna informovat, co se tady stalo.“

Bronson zavrtěl hlavou. „To není možné. Všechny telegrafní dráty jsou stržené.“

Bell potřásl Bronsonovi rukou. „Tobě také hodně štěstí, Horáci. Ozvu se, jakmile se dozvím, kde ten Cromwell je.“

Bronson se usmál. „Vsadil bych se, že u vás doma nic takového nezažiješ.“

Bell se hlasitě zasmál. „Nezapomeň na velký požár Chicaga v

roce 1871. Tahle vaše kalamita přišla od Boha. Ale Chicago lehlo popelem kvůli krávi, která kopytem shodila lucernu.“

Když se rozloučil, vrátil se Bell po točitých schodech dolů na zpustošenou Market Street. Rychle se propletl mezi hromadami trossek a davy lidí, kteří se zde scházeli, aby pozorovali obrovský požár, který se právě prokousával Čínskou čtvrtí a neoblomně mířil do městského obchodního centra.

Došel k hotelu Palace, který byl na tom líp než Call Building. Přímo před vchodem tam stál muž, jehož Bell okamžitě poznal: Enrico Caruso, který minulého večera zpíval ve Velké opeře roli Dona José v *Carmen*. Nyní zde čekal, zatímco jeho komorník mu vynášel zavazadla na chodník. Zpěvák byl oblečen do dlouhého huňatého kožichu, který měl navlečený přes pyžamo, a kouřil doutník. Když ho Bell míjel, uslyšel, jak si slavný tenor pro sebe mumlá: „Zatracené místo, zatracené místo. Už nikdy sem nepojedu.“

Vzhledem k výpadku elektřiny výtahy nejezdily, zato schodiště byla relativně čistá, bez troskek. Když se Bell ocitl ve svém pokoji, ani ho nenapadlo balit. Neviděl nejmenší důvod, proč by se měl zdržovat a tahat se zavazadlem. Do cestovní tašky naházel jen několik osobních potřeb. Jelikož původně neplánoval v San Francisku žádné životu nebezpečné dobrodružství, nechal svůj colt .45 i derringer na pokoji. Teď však strčil colt do cestovní tašky a derringer do malého pouzdra uvnitř klobouku.

Jak tak krácel po Powell Street směrem ke Cromwellově vile na Nob Hillu, uviděl skupinku mužů, jak se zoufale snaží pohnout jedním trámem, vyčnívajícím z haldy sutí, jež kdysi bývala hotelem. Jeden z nich na něj zamával a vyzval ho: „Pojďte nám pomoci!“

Ti muži se všemožně snažili vysvobodit ženu, zpola zasypanou sutí a trémovím, v jejímž okolí zuřivě šlehaly plameny. Žena byla stále oblečená v županu a Bell si všiml, že má dlouhé kaštanové vlasy.

Na okamžik jí stiskl ruku a tiše ji oslovil: „Buďte statečná. My vás odsud dostaneme.“

„Můj manžel a moje holčička – jsou v bezpečí?“

Bell pohlédl do pochmurných obličejů zachránců. Jeden z nich zvolna zavrtěl hlavou. „Brzy je uvidíte,“ slíbil. Cítil, jak se intenzivně

žár ohně přibližuje.

Bell přidal svoji sílu k ostatním, ale i tak se marně snažili pozvednout trám, spočívající obrovskou váhou na nohách nebohé ženy. Byla to marná snaha. Trám vážil několik tun a šest mužů s ním pohnout nemohlo. Žena byla velice srdnatá a pozorovala snahy zachránců v naprosté tichosti až do chvíle, kdy plameny začaly přeska-
kovat na župan.

„Prosím vás!“ žadonila. „Nenechte mě uhořet!“

Jeden z mužů, byl to hasič, se jí zeptal na jméno a napsal si ho na kousek papíru, který měl v kapse. Zbývající muži ustoupili před intenzivním žářem a hrozícími plameny, zděšení neúspěchem své snahy ženu zachránit.

Když jí župan chytil plamenem, začala křičet. Bell bez dalšího zaváhání vytáhl derringer a střelil ji doprostřed čela. Pak, bez jediného ohlédnutí, se spolu s hasičem rozběhli po ulici.

„Musel jste to udělat,“ pronesl hasič s rukou na Bellově rameni. „Umřít upálením je ta nejhorší smrt. Nemohl jste ji nechat trpět.“

„Ne, to jsem nemohl,“ přitakal Bell, v očích slzy. „Ale tu strašlivou vzpomínku si ponesu až do hrobu.“

CROMWELL SE PROBUDIL VE SVÉ POSTELI A PRVNÍ, CO UVIDĚL, byl uprostřed pokoje zavěšený lustr, který se nyní pohupoval jako kyvadlo. Křišťálové přívěsky hlasitě cinkaly. Nábytek tančil po místnosti, jako by byl posedlý zlým duchem. Velký obraz zachycující hon na lišku se sesmekl ze stěny a hlučně dopadl na naleštěnou týkovou podlahu. Celý dům sténal, jak se kamenné bloky zdí o sebe třely.

Do místnosti vklopýtala Margaret, která se snažila udržet na nohou po celé trvání otřesů. Neměla na sobě nic než noční košili, protože byla příliš šokovaná, než aby si oblékla třeba jen župan. Obličej měla bílý jako prsa racků, zlatohnědé oči maximálně rozevřené strachem, rty se jí chvěly. „Co se to děje?“ otázala se.

Cromwell natáhl ruku a přitáhl ji k sobě.

„To je zemětřesení, drahá sestřičko. Nic, čeho bychom se měli obávat. Samo to přejde. Mimochodem, to nejhorší je už za námi.“

Ta slova zněla poklidně a celkem tiše, ale v jeho očích byla znát nervozita. „Nespadne na nás ten dům?“ zeptala se bojácně.

„Tenhle dům určitě ne. Je budovaný jako Gibraltarská skála.“

Sotva dopověděl, začaly se tři mohutné komíny nad hřebenem střechy naklánět a posléze se zřítily k zemi. Naštěstí byly všechny přistavovány k obvodovým zdem zvenčí, takže se skládaly vně domu, aniž by střechu porušily. Většina poškození připadala na vrub několika úseků zevních zdí obklopujících dům, jež praskaly a kácely se k zemi za zvuků připomínajících rachocení hromu. Po nekonečné době se záchvěvy začaly uklidňovat.

Dům vydržel nejhorší otřesy a uchoval si konstrukční celistvost; až na tři zřícené komíny a místy porušenou obvodovou zeď vypadal stejně jako před zemětřesením. A jelikož vnitřní zdi byly z kamene obložené dřevem a natřené barvou či polepené tapetou, nevznášel se tu ani žádný oblak prachu z opadané omítky. I strop byl jen z mahagonových trámů.

„Ach, bože,“ povzdechla si Margaret. „Co budeme dělat?“

„Postarej se o dům. Shromáždí služebnictvo a zjisti, jestli není někdo z nich raněný. Pak je nech uklidit nepořádek uvnitř domu.“

Navenek se chovej, jako by naší hlavní prioritou bylo navrácení domu do původního stavu. Mezitím můžeš balit, ale ber jenom nejcennější šperky a oblečení, které považuješ za nezbytné k útěku ze země.“

„Zapomínáš na Van Dornovy agenty,“ poznamenala a rychle pohlédla vzhůru.

„To zemětřesení je pro nás hotovým požehnáním. Celé město zachvátil chaos. Van Dorn, jeho detektiv Bell i pomocní agenti mají plné ruce naléhavější práce, než nás sledovat.“

„A co ty?“ chtěla vědět Margaret a přitáhla si košili těsně k tělu.

„Já se vrátím do banky, abych zlikvidoval zbytek hotovosti v trezorech. Většinu peněz jsem už včera uložil do kufrů. Až bude všechno sbalené, odvezeme s Abnerem kufry rollsem do skladiště a naložíme je do mého nákladního vagonu na výlet přes kanadské hranice.“

„Podle tebe to zní úplně jednoduše,“ poznamenala suše.

„Čím jednodušší, tím lepší.“ Vyhrabal se z postele a zamířil do koupelny. „Zítra touhle dobou spadne naposledy naše opona v San Francisku a za pár krátkých měsíců rozjedeme novou bankovní říši v Montrealu.“

„Kolik podle tvého odhadu máme?“

„Už jsem telegraficky převedl patnáct milionů do čtyř bank ve čtyřech různých provinciích Kanady,“ odpověděl. „Spolu povežeme další čtyři miliony v hotovosti.“

Ulehčeně se doširoka usmála, strach ze zemětřesení byl dočasně potlačen. „To je tedy víc, než jsme měli před dvanácti lety, když jsme přišli do San Franciska.“

„Mnohem víc,“ přitakal spokojeně Cromwell. „Přesně o devatenáct milionů.“

* * *

BELL dorazil do sídla na Cushman Street o pouhých dvacet minut poté, co Cromwell odešel. Pečlivě si dům prohlížel a byl překvapen jen povrchními škodami ve srovnání se zničujícím dopadem zemětřesení, jaký viděl v centru města. Přešel hromadu cihel, které

bývaly součástí dvouapůlmetrové zdi, a kráčel po příjezdové cestě k přednímu vchodu.

Zatáhl za zvonek, ustoupil o krok a čekal. Po dlouhé době se pootevřely dveře a na Bella vykoukla hospodyně. „Co chcete?“ téměř se na něj obořila. Veškerá formální zdvořilost ve světle přetrvávajícího strachu ze zemětřesení prakticky zcela zmizela.

„Jsem z Van Domrnovy detektivní agentury a přišel jsem za panem Cromwellern.“

„Pan Cromwell teď není doma. Odjel krátce po těch strašných otřesech země.“

Přes záclony na skleněných dveřích viděl Bell blížící se postavu. „Nevíte, jestli nešel do své banky?“

Hospodyně o krok ustoupila a na prahu se objevila Margaret. Zírala na muže stojícího před ní v šatech pokrytých prachem, špínou a sazemi. Obličej měl začerněný popelem, oči unavené z té spousty utrpení, kterou viděl. Sotva ho poznala.

„Isaaku, jste to vy?“

„O trochu horší a utahaný, obávám se. Ale ano, jsem to já.“ Smekl klobouk. „Rád vás vidím, Margaret. Jsem šťastný, že jste to zemětřesení přežila bez zranění.“

Její tmavé oči byly doširoka otevřené a měly v sobě měkký pohled, jako by ho viděly poprvé. Margaret ustoupila dovnitř domu. „Pojďte dál, prosím.“

Když vstoupil, uviděl, že ji vyrušil od čištění a uklízení toho zmatku, pokrývajícího podlahy sídla. Většinou to byly střepy servisů, porcelánových figurek a stínidel na lampy od Tiffanyho. Paní domu měla na sobě pohodlnou červenou bavlněnou sukni a vlněný svetr. Navrch si oblékla dlouhou zástěru. Vlasy si stáhla do těsného uzlu na temeni hlavy, s volnými prameny spadajícími jí podle tváří. I přes poněkud všední zjev naplnila vzduch kolem sebe sladkou vůní. Ať byla oblečená do večerní róby nebo do pracovního, Margaret byla pokaždé naprosto omračující žena.

Zavedla ho do obývacího pokoje, kde mu nabídla křeslo u krbu. Popel z krbu se rozsypal po koberci, když se zřítíl komín. „Nedal byste si šálek čaje?“

„Dal bych duši za malý hrnek kafe.“

Obrátila se na hospodyni, která již slyšela vyslovené přání, takže teď jenom pokývala hlavou a odběhla do kuchyně. Margaret si uvědomila, jak je obtížné dívat se přímo do Bellových hypnotizujících očí. Náhle v sobě objevila rostoucí choutky, které v jeho přítomnosti pociťovala již dříve.

„Co chcete udělat s Jacobem?“ otázala se bez nějakých úvodních řečí.

„Myslím, že odpověď na tuhle otázku znáte,“ odvětil neutrálním tónem.

„Nemůžete ho ale znovu unést. Ne v San Francisku. To už přece bezpochyby víte.“

„Vy a on jste zkorumpovali v tomto městě příliš mnoho politiků, než abyste mohli být zatčeni pro spáchané zločiny,“ prohlásil s hořkostí Bell. Odmlčel se a zadíval se na sloužící, kteří po domě uklízeli a vraceli nábytek a ostatní zařízení na místo. „Zdá se, že tu hodláte zůstat.“

„Proč ne?“ odpověděla s předstíraným rozhořčením. „Je to naše město. Máme tu kvetoucí podnik a řadu blízkých přátel. Naše srdce jsou otevřená vůči místním chudým. Proč bychom měli proboha odjíždět?“

Bell byl téměř v pokušení Margaret uvěřit. Je dobrá, pomyslel si spolu se vzpomínkou na onen večer v hotelu Brown Palace, kdy s ní tančil. Velice dobrá.

„Jacob je v bance?“

„Odjel obhlédnout škody.“

„Viděl jsem, co zůstalo z Market Street. Většina budov je zničená, jenom pár jich stojí, a Cromwellova banka je právě na trase šířícího se požáru.“

Margaret jako by se to netýkalo. „Jacob postavil banku, aby vydržela tisíc let. Stejně zbudoval i náš dům, a ten, jak vidíte, zemětřesení přežil, zatímco daleko honosnější stavby na Nob Hillu utrpěly těžké škody nebo byly zničeny. Cromwellův dům byl zbudován, aby vydržel.“

„Ať to je jak chce, Margaret,“ pronesl Bell smrtelně vážně, „vás i Jacoba upřímně varuju, aby vás nenapadlo pokusit se odjet ze země.“

Vtom konečně vzplál její hněv a Margaret vyskočila na nohy. „Nevyhrožujte mi a ani na chvíli si nemyslete, že můžete tyranizovat mého bratra. Vy jenom blufujete, Isaaku. V tomhle městě nemáte žádnou pravomoc, ani vliv. Můj bratr a já tu budeme ještě dlouho potom, co vy už tu nebudete.“

Také on vstal. „V tomhle ohledu uznávám svou porážku. Ve městě nemám žádný vliv, a stejně tak neznám ani jeho politickou mašinerii. Jakmile však překročíte hranice San Franciska, budete vy dva patřit mně. S tím počítejte.“

„Vypadněte!“ zasyčela zuřivě.

Dlouhou chvíli si pak hleděli do očí, v nichž se na obou stranách zračila náhle probuzená nenávist. Teprve pak se Bell zvolna sebral, nasadil si klobouk a odkráčel k hlavním dveřím.

Margaret také vyskočila a vykřikla: „Už nikdy nevložíte ruku na mého bratra! Nikdy, až do konce světa. Jen přes mou mrtvolu!“

Zastavil se, aby na ni naposledy pohlédl. „Kéž byste tohle nikdy neřekla.“ S těmito slovy vyšel ze dveří.

* * *

ABNER zkušeně kličkoval s rolls-roycem směrem ke Cromwellově bance na křižovatce Sutter a Hyde Street. Obratně se vyhýbal kupám cihel a davům lidí, kteří zaplňovali ulice. Na jednom rohu zastavil auto policista a nařídil Abnerovi, aby jel do Technického pavilonu, obrovské budovy a arény, která hostila ohromný archiv a kde se odehrávaly mnohé výstavy, sportovní události a koncerty. Vzhledem k naléhavé potřebě pohotovostních stanovišť rozhodlo město přeměnit pavilon v nemocnici a márnici. Policista trval na tom, aby Cromwell poskytl rolls pro dopravu raněných.

„Já mám pro svoje auto jiné užití,“ oznámil arogantně Cromwell. Do komunikační trubice pak zavelel: „Abnere, pokračujte k bance.“

Policista vytáhl z pouzdra revolver a namířil ho na Abnera. „Osobně zabavuji tento automobil a postarám se, že pojede přímo k pavilonu, nebo ustřelím vašemu řidiči hlavu a předám auto někomu slušnějšímu.“

Na Cromwella to příliš velký dojem neudělalo. „Pěkná řeč, strážníku, ale auto zůstane se mnou.“

Policistův obličej zrudl hněvem. Zamával revolverem. „Já vás nehodlám varovat podruhé...“

Policista se zapotácel dozadu s šokovaným výrazem v očích, když se mu do prsou zaryl projektil z Cromwellova coltu .38. Okamžik ještě stál, celý ohromený, než jeho srdce přestalo pumpovat krev, a teprve pak se zhroutil na chodník.

V celém následujícím průběhu času nebyla ani trocha zaváhání, znepokojení nebo výčitek svědomí. Abner bleskově vyklouzl zpoza volantu, popadl mrtvé tělo, jako by to byla pouhá figurína, a posadil je na sedadlo spolujezdce. Pak sám vklouzl za volant, zařadil jedničku a pomalu odjel.

Na ulicích byla taková vřava – lidé křičeli, občas se ozval hřmot dalšího hroustícího se domu, hasičské sirény kvílely –, že si vraždy policisty nikdo nevšiml. Těch několik lidí, kteří viděli, jak se skládá k zemi, se domnívalo, že je zraněný a řidič rollse ho bere na ošetření do nemocnice.

„Zbavíte se ho?“ otázal se Cromwell asi tak stejným tónem, jako kdyby žádal sluhu, aby hodil mrtvého švába do koše.

Abner odpověděl do komunikační trubice obdobně. „O tuhle záležitost se postarám.“

„Až budete hotov, zajděte k zadnímu služebnímu vchodu do banky. Běžte dovnitř, klíč máte. Potřebuju, abyste mi pomohl s několika kufry k autu.“

„Ano, pane.“

Když rolls dojel na roh Sutter a Market Street a Cromwell uviděl blížící se peklo a skutečný rozsah zkázy, pomalu se začínal obávat, co najde, až přijede k bance. Narůstající obavy však rychle ustoupily euforii, jakmile uviděl její budovu.

Cromwellova Národní banka přestála zemětřesení téměř nedotčená. Pevná kamenná stavba jako by chtěla podpořit Cromwellovo chvástání o tisícileté budoucnosti této budovy. Nespadla žádná zeď a ani jeden z řady masivních drážkovaných sloupů. Jedinou zvenčí patrnou škodou bylo popraskané barevné okenní sklo, jehož střepy přeměnily chodník v okolí banky v duhový kaleidoskop.

Abner zastavil vůz a otevřel zadní dvířka. Kolem předního vchodu se potulovalo několik bankovních zaměstnanců, kteří přišli ze zvyku do práce. Většinou nevěděli, jak jinak naložit s tragickým narušením svých životů. Cromwell vystoupil z auta a byl sotva v polovině schodů, když ho obklopili zaměstnanci, všichni mluvili najednou a zasypávali ho desítkami otázek. Zvedl ruku, aby si zjednal ticho, a ujistil je: „Prosím, prosím, běžte domů a zůstaňte u svých rodin. Tady nemůžete nic dělat. Slibuji vám, že vaše platy budou vypláceny pravidelně až do doby, kdy začne znovu normální provoz.“

Byl to falešný slib. Nejenže jim Cromwell ani v nejmenším nehodlal vyplácet plat po dobu, kdy bude banka zavřená, ale podle šíření požáru v obchodní čtvrti si byl jistý, že je pouze otázkou několika málo hodin, než oheň zachvátí a zničí i tuto budovu. Ačkoliv zdi byly postaveny z kamene a byly tudíž odolné, dřevěné střešní trámy byly velice hořlavé, což zaručovalo, že z celé budovy bude zakrátko jen prázdná skořápka.

Jakmile se zaměstnanci rozešli do svých domovů, Cromwell vytáhl z kapsy pláště svazek velkých bronzových klíčů a odemkl jimi masivní bronzové přední dveře. Ani za sebou nezamykal, protože dobře věděl, že během krátké doby zničí veškeré doklady oheň. Zamířil přímo k trezoru. Časový zámek byl nastavený na osm hodin, kdy měl provést danou číselnou kombinaci. Teď bylo sedm pětáctiřicet. Cromwell klidně přešel ke koženému křeslu u stolu úředníka, který vyřizoval poskytování půjček. Oprášil ho, posadil se a z pouzdra v náprsní kapse vytáhl doutník.

S pocitem, že plně ovládá situaci, se v křesle opřel, zapálil si doutník a k vyzdobenému stropu haly vyfoukl obláček modrého kouře. Zemětřesení, pomyslel si, se nemohlo objevit ve vhodnější dobu. Přišel sice o několik milionů, ale pojistné by mělo pokrýt veškeré škody na bankovní budově. Jeho konkurenti užívají své výnosy na půjčky, ale Cromwell vždy realizoval aktiva v hotovosti nebo investoval do cenných papírů. Jakmile se roznese, že zmizel z města, bankovní kontrolori se vrhnou na Cromwellovu banku jako smečka vlků. S velkou dávkou štěstí by pak mohli vkladatelé dostat deset centů za každý investovaný dolar.

Přesně v osm hodin se z mechanismu trezoru ozvala zvonkohra, jak se odemykaly zámky jeden po druhém. Cromwell přistoupil k sejfů a otočil velkým kolem s paprsky jako na lodním kormidle a nakonec uvolnil ocelové tyče ze zářezů. Teprve pak přitáhl obrovské dveře na gigantických naolejovaných pantech. Několik tun se pohybovalo lehce jako dvířka kuchyňské kredence. Cromwell vstoupil do sejfů.

Další dvě hodiny strávil skládáním zlatých certifikátů vyšších hodnot za čtyři miliony dolarů do pěti velkých kožených kufrů. Tehdy dorazil už i Abner, který zatím stačil ukrýt tělo policisty pod zříceninou železářství, a začal vynášet kufrů k rollsu. Na Cromwella pokaždé dělala dojem Irova drsná síla. On sám sotva dokázal nadzvednout jeden konec naplněného kufrů nad podlahu, zatímco Abner si ho nadhodil na rameno jen s mírným heknutím.

Rolls stál v podzemí u nákladních dveří, používaných obrněnými automobily pro dopravu hotovosti z nedaleké mincovny San Francisco Mint. Cromwell pomohl Abnerovi naložit kufrů do objemného zadního prostoru a pak je zakryl pokrývkami, které přinesl ze svého domu. Pod pokrývkami umístil polštáře z křesel v bankovní dvoraně a upravil je tak, že vypadaly jako mrtvá těla.

Pak se Cromwell vrátil znovu dovnitř a nechal dveře sejfů otevřené, aby jeho zbývající obsah mohl být zničen. Vyšel ven a vyšplhal se na místo spolujezdce v řidičské části rollse a usadil se vedle Abnera. „Jed'te ke skladišti u železničního seřadiště,“ nařídil.

„Musíme to vzít oklikou přes severní doky a objet požár zadem, jestli se chceme dostat ke kolejišti,“ upozornil Abner a zařadil jedničku. Když minul obrovský oheň stravující právě Čínskou čtvrť, zamířil na sever směrem k Black Pointu. Původně dřevěné stavby v okolí se již přeměnily v kupičky kouřícího popele, z nichž trčely polorozbořené komíny, připomínající začouzené náhrobky.

Některé ulice byly skoro čisté a volně průjezdné. Abner se vyhýbal těm ucpaným spadlými zdi. Dvakrát je zastavila policie, která chtěla využít rolls jako sanitku, ale Cromwell pokaždé jenom ukázal na tvary pod pokrývkami připomínající mrtvolů a prohlásil, že je na cestě do márnice. Policista pokaždé uctivě ustoupil stranou a pokynul jim, aby pokračovali v jízdě.

Abner musel kličkovat kolem skupinek běženců, jimž shořely domy a kteří s sebou nesli jen skromný majetek. Nebyla patrná žádná panika, lidé se pohybovali zvolna, jako by byli na nedělní procházce. Tu a tam ti chudáci mezi sebou hovořili, ale častěji se ohlíželi na místa, jež před dnešní katastrofou bývala jejich domovem.

Cromwella ohromila intenzita a rychlost, s jakou plameny stravovaly dosud stojící budovy. Prudký oheň co chvíli poslal oblak jisker a hořících trosek na sousední střechu, která se do několika minut změnila v plápolající pochodeň. Poté plameny pohltily celý dům a strávily ho za kratší dobu, než za jakou by se začala vařit voda.

Do města už dorážely jednotky pravidelné armády z okolních vojenských základen, aby pomohly udržovat pořádek a spolu s městskými hasiči bojovaly s ohněm. Deset rot dělostřelců, pěchoty, jezdeckta a nemocniční sbor – celkem sedmnáct tisíc lidí – napochodovaly do města se zbraněmi a náhradní municí v pásech, připraveny hlídat ruiny, banky, trezory a sejfy obchodů, poštu i mincovnu před rabováním. Měli rozkaz zastřelit každého, koho přistihnou při krádeži.

Minuli karavanu čtyř automobilů plných vojáků. Na zadních sedadlech aut byly složeny krabice s dynamitem z Kalifornské prachárny. Během několika minut poté prudká exploze otřásla celým už tak zničeným městem. Domy a obchody byly srovnávány se zemí, aby se zpomalilo divoké šíření ohně. Ačkoliv závod s plameny viditelně prohrávali, vojáci rychle vyhazovali do povětří jeden městský blok za druhým v posledním zoufalém pokusu zastavit postup požáru.

Přes stále houstnoucí závoj kouře prosvítalo mdle žluté světlo. Na ruiny vůbec nedopadaly sluneční paprsky, snad jen s výjimkou předměstí. Matný sluneční kotouč se zdál červený a vypadal menší než obvykle. Armádní jednotky, hasiči a policisté postupně ustupovali plamenům a současně poháněli běžence směrem na západ, pryč od blížící se katastrofy.

Abner opatrně točil volantem rollsu, jak se vyhýbal sutinám na vozovce a davům lidí, prchajících směrem k přístavu trajektů v naději, že se jim podaří přepravit přes Záliv do Oaklandu. Konečně narazil na trať a sledoval ji k hlavnímu seřadišti Southern Pacific ke Cromwellovu skladišti. Zde vyjel na rampu a zaparkoval vůz těsně

vedle uzavřeného železničního vagonu, čekajícího v nakládací zóně. Všiml si čísla namalovaného na jeho boku: 16455.

Cromwell netušil, že Bell o jeho železničním vagonu ví. Avšak agenta, který byl ustanoven ho sledovat, Bronson odvolal k jiným úkolům v souvislosti se zemětřesením. Všechno vypadalo bezpečně. Cromwell si pečlivě prohlédl visací zámek na velkých posuvných dveřích, aby se přesvědčil, že se ho nikdo nepokoušel otevřít. Spokojeně zasunul klíč a odstranil zámek, který tu byl spíše pro efekt než na skutečnou ochranu. Pak se skrčil pod vagon a padacími dvířky v podlaze se dostal dovnitř. Odtud okamžitě uvolnil těžké závory, které zajišťovaly dveře, a otevřel hlavní vchod.

Abner nečekal na instrukce a sám začal z rollse přinášet těžké kufry s penězi. Zavazadla pokládal na podlahu vozu a Cromwell je pak přetahoval dovnitř. Když limuzínu zbavili zátěže čtyř milionů dolarů, Cromwell shlédl na Abnera a poručil mu: „Jed'te zpátky do domu, sežeňte mou sestru a její zavazadla a vraťte se sem.“

„Vy zůstáváte, pane Cromwelle?“ zeptal se Abner.

Cromwell souhlasně kývl. „Musím něco dohodnout s dispečerem tamhle na opačné straně seřadiště.“

Abner věděl, že realizovat okružní jízdu od skladiště na Nob Hillu a zpátky je prakticky nemožné, ale nedbale Cromwellovi zaslutoval a řekl: „Udělám, co budu moci, abych vaši sestru přivezl v pořádku a zdravou.“

„Jestli to někdo dokáže, pak to budete vy, Abnere!“ zareagoval Cromwell. „Mám ve vás absolutní důvěru.“

Pak Cromwell zatáhl posuvné dveře a padacími dvířky v podlaze vylezl ven. Když Abner sjížděl rollsem z rampy, viděl Cromwella, jak přechází koleje cestou k boudě s kanceláří dispečera.

BELL SCHÁZEL UNAVENĚ Z NOB HILLU, ALE ZASTAVIL SE, ABY pomohl skupince mužů odstraňovat trosky jakéhosi malého hotýlku, z něhož zbylo jen o málo víc než kupa rozštípaných dřevěných trámů a rozdrčených cihel. Zpod trosek se ozýval vzlykající chlapecký hlas. Bell spolu s ostatními muži horečně pracoval, odhazoval trosky stranou a hloubil otvor směrem k žalostnému pláči.

Zhruba po hodině se konečně dostali k malé vzduchové kapse, která uchránila hochu před rozdrčením. Po dalších dvaceti minutách byl chlapec volný, takže ho mohli přenést do čekajícího auta, které ho odvezlo na stanici první pomoci. Až na kotníky obou nohou, které byly evidentně zlomené, měl na těle jen pár modřin.

Chlapci podle Bella nebylo víc než nějakých pět let. Neustále plakal a volal mámu a tátu. Muži, kteří ho zachránili, na sebe smutně pohlédli. Věděli totiž, že chlapcovi rodiče a případně i sourozenci leží pohřbeni někde pod troskami tohoto bývalého hotelu. Beze slova se pak všichni rozešli a každý se vydal svou cestou, smutný, ale vděčný, že pomohl zachránit alespoň jeden život.

O dva bloky dál minul Bell vojáka dohlížejícího na skupinu mužů, kteří byli přiděleni k záchranářské službě – sbírali cihly z ulice a skládali je na okraj chodníku. Bellovi se zdál hezký profil jednoho z nich nějaký povědomý, proto se ze zvědavosti zeptal staršího chlápka, jenž sledoval tuto sanitární operaci, zda by mu mohl prozradit totožnost onoho „dobrovolníka“.

„To je můj synovec,“ odvětil stařík se smíchem. „Jmenuje se John Barrymore. Je herec, teď účinkuje ve hře *Diktátor*.“ Na chvíli se odmlčel. „Nebo jsem měl spíš říct, že účinkoval. Divadlo je totiž v troskách.“

„Myslel jsem, že ho poznávám,“ poznamenal Bell. „Viděl jsem ho v Chicagu v *Macbethovi*.“

Starý muž potřásl hlavou a ušklíbl se. „Byla to boží zásluha, že Jack vstal z postele, a zásluha armády Spojených států, že ho přiměla k práci.“

Voják se pokusil přimět k práci i Bella, ale ten se vykázal Van Dornovým pověřením, takže mohl pokračovat. Jak ubíhaly hodiny od

katastrofy, ulice se začínaly vyprazdňovat, až byly téměř pusté, s výjimkou vojáků na koních a několika zvědavců, kteří se přišli podívat na oheň.

Než Bell urazil osm bloků ke Cromwellově bance, srdce města po obou stranách Market Street už hořelo prudkým plamenem. Když došel ke schodům vedoucím k masivním bronzovým dveřím, byl oheň jen pět či šest bloků daleko. Vtom Bella zastavil mladý voják, snad teprve osmnáctiletý, v ruce pušku s nasazeným bajonetem.

„Jestli jste přišel do banky rabovat, jste mrtvý muž,“ oznámil mu vážným hlasem.

Bell se prokázal jako Van Dornův agent a zalhal: „Jsem tu, abych zkontroloval banku, jestli tu nezůstaly nějaké doklady nebo peníze, které by bylo ještě možné zachránit.“

Voják sklonil pušku. „V pořádku, pane, můžete projít.“

„Co kdybyste šel se mnou? Třeba budu potřebovat nějakou pomoc při odnášení něčeho cenného.“

„Je mi líto, pane,“ odpověděl voják, „mám rozkaz patrolovat na ulici, než sem dorazí plameny, a zabránit tak rabování. Nedoporučuji vám trávit uvnitř příliš času. Bude to otázka pouhé hodiny, než oheň dospěje do této oblasti.“

„Budu opatrný,“ ujistil ho Bell. Vystoupal po schodech a strčil do jednoho křídla dveří, které naštěstí nechal Cromwell odemčené. Uvnitř to vypadalo, jako by banka byla zavřená na neděli. Pokladní přepážky, stoly a další nábytek vyvolávaly dojem, že jen čekají na znovuzahájení provozu pondělního rána. Jedinou viditelnou škodou byla rozbitá barevná okna.

Bella překvapilo, že našel trezor otevřený. Když do něj vstoupil, okamžitě viděl, že většina peněz je pryč. Pouze stříbrné a zlaté mince, spolu s několika bankovkami ne vyšší hodnoty než pět dolarů, zůstaly ve svých přihrádkách. Jacob Cromwell tady byl a odešel. Čas, který Bell strávil zachraňováním malého chlapce, mu nyní scházel, takže nestihl dopadnout Cromwella při likvidaci finanční hmotnosti banky.

Bell ani v nejmenším nepochyboval, že Cromwell hodlá využít katastrofy k tomu, aby zmizel z města a pláchl přes hranice do ciziny. Zaklel, když si uvědomil, že jeho locomobil není pojízdný. Pěší

procházení ruin ho stálo spoustu času a sil. Nicméně nyní opustil banku a zamířil k Celnici, která se nacházela rovněž na předpokládané trase požáru.

* * *

MARION se Bellovými instrukcemi přece jen plně neřídila. V rozporu s jeho radou se vyšplhala zpátky po nestabilním schodišti do svého bytu. Zde si do velkého kufru zabalila rodinné fotografie, osobní záznaky a šperky. Prostor doplnila několika dražšími šaty. Když skládala dvojce šaty a jednu hedvábnou pelerínu, usmívala se pro sebe. Zachraňovat své krásné věci, to dokáže jenom žena, pomyslela si. Muži by na tom zase tolik nezáleželo.

Marion dovlékla kufr dolů po schodech a připojila se tak k ostatním, kteří přišli o střechu nad hlavou a nyní nesli nebo táhli zavazadla naplněná skrovným majetkem, lůžkovinami a domácími poklady. Jak se tak plahočili do městských kopců, nikdo z nich se neohlížel na domy a byty, v nichž až do dnešního dne v míru a pohodlí žili.

Celou noc desetitisíce lidí ustupovaly před neúnavnými požáry. Poněkud překvapivě se neobjevil ani náznak paniky či zmatku. Ani jedna žena neplakala, ani jeden muž neprojevoval hněv vůči neštěstí, jež je postihlo. Za nimi před ohněm couvaly rovněž vojenské hlídky, jež pobízely zástupy k pohybu vpřed a příležitostně postrkávaly vyčerpané nebo odpočívající opozdilce.

Táhnout těžké kufry v kopcích nahoru a dolů, blok po bloku, míli po míli, se čím dál tím důrazněji jevilo jako příliš velká zátěž. Tisíce zavazadel i s obsahem zůstávaly opuštěné na zemi, protože jejich majitelé už byli totálně vyčerpaní. Někteří si opatřili rýče a zakopávali kufry na prázdných parcelách v naději, že po zlikvidování požáru se sem pro ně vrátí.

Marionina odvaha a síla vůle rostly do té míry, že přesáhly veškeré její dřívější představy. Nesla nebo táhla svůj kufr jako automat, jako člověk na pokraji bezvědomí. Vyrovnávala se s tou dřinou hodiinu po hodině zcela sama, žádný muž jí pomoc nenabídl. Muži a jejich rodiny byli totiž plně zaměstnáni heroickými snahami zachránit vlastní majetek. Nakonec, když už Marion nebyla schopna kufr nést,

se jí nabídl jakýsi mladík. Marion mu s pláčem děkovala za pomoc.

Teprve v pět hodin ráno dorazili do parku Golden Gate, kde se jich ujal voják, který je poslal do jednoho ze stanů, vztyčených právě pro potřeby uprchlíků.

Vstoupila dovnitř, upřímně poděkovala neznámému mladíkovi, který odmítl za svou pomoc jakoukoliv odměnu, schoulila se na jedno skládací lůžko a do deseti vteřin již hluboce spala.

* * *

NEŽ BELL dorazil k Celnici, připadal si, že prochází ohnivou stěnou. I když už byla pokročilá noc, město bylo zalito tajemným oranžovým blikavým světlem. Davy lidí utíkaly před plameny, ale nejdřív všichni kvapem nakládali věci z domů a obchodů na vozy a prchali tak na poslední chvíli.

Oheň se blížil k Celnici ze tří stran a hrozil, že ji zcela obklíčí. Vojáci na střechách okolních domů bojovali marnou bitvu ve snaze uhasit plameny a zachránit budovu, jejíž horní patro bylo těžce poškozeno zemětřesením. Nižší poschodí byla však prakticky netknutá a sloužila jako velitelské koordinační centrum jednotek armády a oddílu námořní pěchoty a námořnictva, kterým byla svěřena starost o dodávku a údržbu požárních hadic.

Bell prošel mezi vojenskými strážnými rozestavěnými kolem budovy a vstoupil dovnitř. V prostorách hlavní haly uviděl Bronsona, jak hovoří se dvěma policisty a jedním armádním důstojníkem nad podrobnou mapou rozloženou na konferenčním stolku.

Bronson zahlédl popelem pokrytého muže, s tváří černou od sazí, stojícího u dveří, ale několik vteřin ho nepoznával. Pak se mu však po obličejí rozlil úsměv, přistoupil k Bellovi a objal ho.

„Isaaku, jsem tak rád, že tě vidím.“

„Vadilo by ti, Horáci, kdybych si sedl?“ nadhodil vyčerpaný Bell. „Šel jsem pěkný kus pěšky.“

„Samozřejmě.“ Bronson ho zavedl ke křeslu stojícímu před psacím stolem s rolovací čelní deskou. „Dovol, abych ti nabídl šálek kávy. Přes to inferno kolem nás si ho nemůžeme ani ohřát. Nikomu to ale nevadí.“

„Moc rád bych si dal, díky.“

Bronson nalil tekutinu ze smaltované konvice do hrníčku a postavil ho před Bella na stůl. K Bronsonovi přistoupil vysoký muž se zlatohnědýma očima, střapatými tmavohnědými vlasy, oblečený v neposkvrněné bílé košili s kravatou.

„Vypadá to, že jste už zažil lepší časy,“ poznamenal.

„Spoustu,“ odpověděl Bell.

Bronson se otočil na cizince. „Isaaku, tohle je spisovatel Jack London. Píše pojednání o zemětřesení.“

Bell kývl hlavou a vsedě potřásl muži rukou. „Myslím, že budete mít materiálu tak na deset knih.“

„Možná stěží na jednu,“ opáčil s úsměvem London.

Bell Londona krátce informoval o tom, co ve městě viděl. Hrůzu spojenou se zastřelením ženy v hořících troskách však vynechal. Když Bell domluvil, London mu poděkoval a přešel ke stolu, kde si vsedě začal třídit poznámky.

„Co víš o Cromwellovi? Přežili on a jeho sestra?“

„Oba jsou živí a daří se jim dobře. Navíc míří přes hranice do ciziny.“

„Jsi si jistý?“ ujišťoval se Bronson.

„Dostal jsem se do Cromwellovy banky příliš pozdě. Trezor byl úplně čistý, zbavený všech bankovek větších než pětidolarovka. Musel zmizet tak se třemi, případně čtyřmi miliony.“

„Nebude moct opustit město. Ne za situace, která tu teď nastala. Nábřeží je zcela zaplněné tisícičkami uprchlíků, toužících dostat se naproti do Oaklandu. Neexistuje způsob, jak by mohl propašovat tolik peněz prostě jen v pár kufrech.“

„On na něco přijde,“ poznamenal Bell, který si vychutnával studenou kávu a zase se cítil skoro jako člověk.

„A co Margaret? Šla s ním?“

Bell zavrtěl hlavou. „To nevím. Před polednem jsem se stavil u jejich domu a Margaret se chovala, jako by s Jacobem hodlali zůstat ve městě a utkat se s námi u soudu. Když jsem zjistil, že zmizel s bankovní hotovostí, už jsem se kvůli postupujícímu ohni nemohl do Nob Hillu vrátit. I tak jsem to sotva zvládl.“

„Co Marion?“ zeptal se opatrně Bronson.

„Poslal jsem ji do parku Golden Gate. Tam by měla být v bezpečí.“

Bronson se chystal odpovědět, když do místnosti vrazil nejvýš tak dvanáctiletý kluk.

Na hlavě měl širokou placatou čepici, na sobě tlustý svetr a pumpky. Bylo zřejmé, že má za sebou dlouhý běh, protože byl tak udýchaný, že téměř nemohl mluvit.

„Hledám... hledám pana... pana Bronsona,“ vypravil ze sebe přerývaně.

„Já jsem Bronson,“ vzhlédl agent se zájmem. „Co mi chceš?“

„Pan Lasch...“

Bronson se ohlédl na Bella. „Lasch je jeden z mých agentů. Byl na našem setkání krátce po zemětřesení. Má za úkol hlídat vládní sklad u vlakového seřadiště. Pokračuj, synu.“

„Pan Lasch povídal, že mi dáte pět dolarů, když vás najdu a vyřídím vám jeho vzkaz.“

„Pět dolarů?“ Bronson se na hochu podíval podezíravě. „To je pro kluka tvého věku spousta peněz.“

Bell se usmál, vytáhl z peněženky desetidolarovou bankovku a podal ji chlapci. „Jak se jmenuješ, synu?“

„Stuart Leuthner.“

„Prošel jsi dlouhou cestu od kolejí přes zemi zničenou ohněm,“ poznamenal Bell. „Vezmi si těch deset dolarů a pověz nám, co ti řekl Lasch.“

„Pan Lasch povídal, abych panu Bronsonovi vyřídil, že ten uzavřený nákladní vagon zaparkovaný před skladištěm pana Cromwella je pryč.“

Bell se naklonil k chlapci a jeho dosud vlídná tvář se zamračila. „Řekni to ještě jednou,“ vyzval ho. Hoch se obrátil na Bella a v očích se mu objevily obavy. „Povídal, že zavřený vagon pana Cromwella je pryč.“

Bell upřel pohled na Bronsona. „Zatraceně!“ zamručel. „On tedy ujel z města.“ Pak dal mládenci další desetidolarovku. „Kde máš rodiče?“

„Ti pomáhají vydávat jídlo na Jefferson Square.“

„Měl bys je radši najít. Určitě mají o tebe starost. A pamatuj si,

drž se dál od ohně!“

Celý zmatený hleděl chlapec na dvě bankovky po deseti dolarech. „Bože všemohoucí, dvacet dolarů. Jéje, díky, šéfe.“ Pak se otočil jako na obrtlíku a vyrazil ven z budovy.

Bell se složil do křesla u psacího stolu. „Vlak?“ zavrčel. „Kde schrastil lokomotivu?“

„Já pozitivně vím, že každý trajekt je nacpaný k prasknutí lidmi, co utíkají přes Záliv do Oaklandu. Odtamtud je odváží dál na západ společnost Southern Pacific, která k tomu využívá všechny osobní vlaky v okruhu sto padesáti kilometrů. Nevěřím, že by si byl schopen pronajmout lokomotivu, její posádku a uhlák.“

„Ten jeho nákladní vagon se ale nepřemístil sám.“

„Věř mi,“ prohlásil Bronson, „do Oaklandu nebyl trajektem převezen jediný nákladní vagon. Jenom lidi. Jediné vlaky schopné pohybu přivázejí z východu zásoby.“

Bell se znovu zvedl z křesla a upřel na Bronsona chladný pohled. „Horáci, potřebuju automobil. Nemůžu ztrácet celé hodiny pochodováním po ulicích, které ještě nelehly popelem.“

„Kam půjdeš?“

„Ze všeho nejdřív musím najít Marion, jestli je v bezpečí,“ odvětil Bell. „Pak zamířím na nádraží a za dispečerem. Jestli si Cromwell najal vlak, nebo ho ukradl, bude o tom u dispečera nějaký záznam.“

Bronson se ušklíbl jako liška. „Bude ti stačit Ford model K?“

Bell se na něj překvapeně obrátil. „Nový model K má šest válců a výkon až čtyřicet koní. Copak ty nějaký máš?“

„Vypůjčil jsem si ho od bohatého majitele konzumu. Je tvůj, jestli mi slíbíš, že zítra kolem poledne ho budu mít zpátky.“

„Jsem tvým dlužníkem, Horáci.“

Bronson položil obě ruce na Bellova ramena. „Splatíš mi to tím, když chytíš Cromwella a jeho ďábelskou sestru.“

MARION SPALA V JEDNOM KUSE ŠEST HODIN. KDYŽ SE VZBUDILA, zjistila, že stan obývá ještě pět dalších osamocených žen. Jedna seděla na kavalci a plakala. Dvě další vypadaly zmateně a jako ztracené, zatímco zbývající demonstrovaly svou sílu. Nabídly se totiž, že v kuchyňském zařízení, jež bylo vybudováno v parku, budou krmit trpící. Marion vstala z lůžka, narovнала si oblečení a se svými novými přítelkyněmi vzápětí rázovala k několika velkým stanům, jež vztyčila armáda jako provizorní nemocnici.

Okamžitě po příchodu ji lékař instruoval, jak ošetřovat a obvazovat rány, které nemusí vidět doktor. Lékaři byli většinou na operačních sálech a pomáhali tam zachraňovat životy těžce raněných. Marion brzy ztratila pojem o čase. Ospalost a vyčerpání zahнала tím, že šla pracovat na dětské oddělení. Mnozí z malých pacientů byli tak stateční, až jí to rvalo srdce. Poté, co se věnovala řezným ranám a odřeninám jedné asi tříleté holčičky, jež ztratila rodinu, se musela odvrátit se slzami v očích, když jí dívka tenkým hlasem děkovala.

Přesunula se k dalšímu kavalci, kam právě přivezli mládence z operačního sálku, kde mu rovnali a sádروали zlomenou nohu. Právě mu kolem těla zastrkovala příkrývku, když za sebou ucítila přítomnost někoho cizího. Pak se ozval známý hlas: „Promiňte, sestro, ale upadla mi ruka. Mohla byste mi to opravit?“

Marion se prudce otočila a vrhla se do otevřeného náručí Isaaka Bella.

„Ach, Isaaku, díky bohu jsi v pořádku. Měla jsem o tebe strach.“

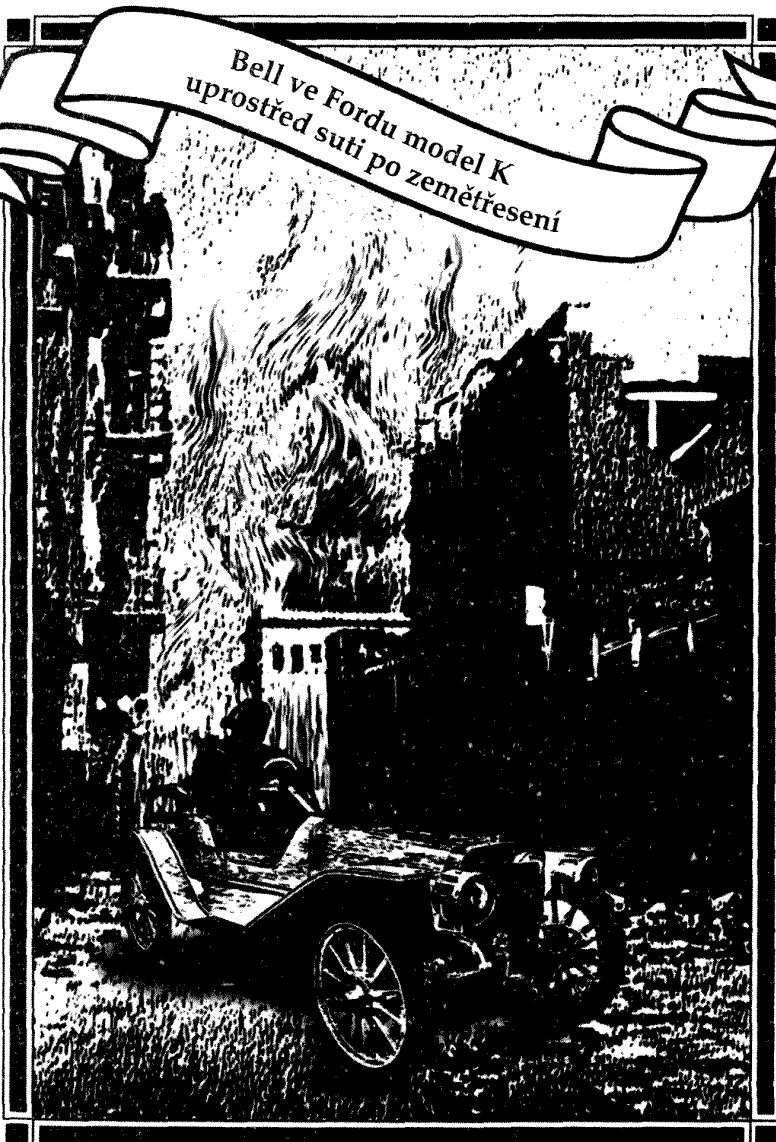
Bell se přes špínu v obličejí zešíroka usmál. „Trochu opotřebovaný, ale stále plně funkční.“

„Jak jsi mě vůbec našel?“

„Jsem detektiv, vzpomínáš? První pomoc byla první místo, kam jsem se podíval. Věděl jsem, že půjdeš ve stopách Florence Nightingalové. Tvé srdce je totiž příliš velké, než abys nepomáhala potřebným, a zvláště dětem.“ Stiskl ji v náručí a do ucha jí zašeptal: „Jsem na vás pyšný, paní Bellová.“

Vymanila se ze sevření a zmateně mu pohlédla do očí. „Paní Bellová?“

Bell ve Fordu model K
uprostřed sutí po zemětřesení

Úsměv z Bellovy tváře nezmizel. „Není to zrovna romantická chvíle ani místo pro nabídku k sňatku, ale vezmeš si mě?“

„Isaaku Belle,“ vzlykala, „jak se opovažuješ mi něco takového udělat?“ Pak roztála, přitáhla si jeho hlavu k sobě a políbila ho. Když ho pustila, pravila: „Samozřejmě si tě vezmu. Je to nejlepší nabídka, kterou jsem za dnešek dostala.“

Bell se přestal usmívat, sevřel rty a ztvrdl mu i hlas. „Můžu se tu zdržet jenom minutu. Cromwell a Margaret jsou na útěku ze San Franciska. Pokud budu dýchat, nemůžu takového vraždícího vyvrhele nechat volně pobíhat na svobodě.“

Jeho zápal ji děsil, ale vroucně ho objala. „Nestává se každý den, aby dívka dostala nabídku k sňatku od milence, který hned nato uteče.“ Znovu ho políbila, „Koukej se vrátit, slyšíš?“

„Jak nejdřív budu moci.“

„Budu na tebe čekat tady. Nemyslím, že by kdokoliv z nás v nejbližší době tohle stanové město opouštěl.“

Bell zvedl její ruce k obličeji a obě je políbil. Pak se otočil a opustil zdravotnický stan.

* * *

BELL ani nepomyslel na návrat do Cromwellovy rezidence na Nob Hillu, aby se přesvědčil, že Margaret rovněž uprchla. Byl si jistý, že provází na útěku svého bratra.

Domy postavené jako paláce pro bohaté a mocné byly nyní jednou hořící hranicí. Ze všech částí města byl slyšet hukot plamenů, rachot řítících se zdí a exploze dynamitových náloží.

Model K byl lehký a rychlý. A navíc byl odolný. Ford dokázal šplhat přes kupy sutí na vozovce jako horská koza. Aniž by to samozřejmě věděl, Bell v podstatě sledoval trasu, po které jel před ním Cromwell s Abnerem. Postupoval rovněž podle severního pobřeží, pryč od plápolajících ohňů. Uplynulo zhruba půl hodiny od chvíle, kdy opustil Marion, když zastavil na nákladové rampě Cromwellova skladiště. Jeho nákladní vagon tu skutečně nebyl.

Posunovací lokomotivy řadily vozy do osobních vlaků, které odvážely uprchlíky do jižních oblastí státu, které měly ještě otevřené

tratě, zatímco nákladní vagony byly určeny k transportu jídla a léků z Los Angeles. Bell vedl automobil podle kolejí, až narazil na dřevěnou budovu s nápisem KANCELÁŘ DISPEČERA nad střechou. Bell zabrzdil, seskočil na zem a vstoupil dovnitř.

Několik úředníků tu pilně pracovalo nad spoustou papírů týkajících se různých vlaků, ale nikdo se na Bella ani nepodíval. „Kde najdu šéfa dispečerů?“ otázal se jednoho ze ztrhaných mužů.

Ten pokynul hlavou ke dveřím. „Tamhle.“

Bell našel hlavního dispečera, jak vypisuje čísla na velkou tabuli, jež znázorňovala tratě vedoucí do a ze seřadovacího nádraží. Jmenovka na stole hlásala MORTON GOULD. Byl to menší muž s ubíhající čelistí a jestřábím zobákem místo nosu. Na tabuli bylo zakresleno na třicet vlaků v pavučině tratí vycházejících ze seřadiště. Bella napadlo, ve kterém z nich je asi Cromwellův zavřený vagon.

„Pan Gould?“

Gould se otočil a uviděl před sebou muže, který vypadal, že prošel z jedné strany pekla na druhou. „Copak nevidíte, že mám napilno? Jestli chcete chytit vlak, tak musíte jít na nádraží Southern Pacific, nebo na to, co z něho zůstalo.“

„Jmenuju se Bell a jsem z Van Dornovy detektivní agentury. Hledám krytý nákladní vagon číslo 16455.“

Gould pokynul k tabuli. „Southern Pacific hýbe nebem a zemí, jen aby přepravila tisíce běženců z města naší flotilou trajektů a přívozů do Oaklandu, kde jsme shromáždili osobní vlaky, které je z této oblasti odvezou. Z celého státu stahujeme přes čtrnáct set pomocných vozů. Vagony – osobní i nákladní –, které jsou na této straně Zálivu, a je jich tři sta, jsou posílány přes jižní hranice státu. Jak podle vás můžu v tomhle sledovat pohyb jednoho jediného vagonu?“

Bell se pozorně zadíval Gouldovi do očí. „Tento vagon patřil Jacobu Cromwellovi.“

Bylo to tady, sotva postřehnutelná známka poznání. „Žádného Jacoba Cromwella neznám.“ Gould se odmlčel, aby se na Bella trochu bázlivě podíval. „Co to má všechno znamenat?“

„Vyčlenil jste lokomotivu, aby odtáhla jeden soukromý nákladní vagon.“

„Vy jste se zbláznil. V takové naléhavé situaci bych přece nevy-

členil soukromý vlak.“

„Kolik vám zaplatil?“

Dispečer pozvedl ruce. „Člověk, kterého neznám, mi přece nemohl nic platit. To je směšné.“

Bell Gouldovy lži přehlížel. „Kam měl Cromwellův vlak namířeno?“

„Tak tedy, podívejte,“ řekl Gould, jemuž v očích začal narůstat strach. „Chci, abyste odsud vypadl, ať jste nebo nejste Van Dornův agent.“

Bell smekl klobouk a udělal pohyb, jako by ho zevnitř vytíral, ale příští věc, kterou dispečer uviděl, byl funkční konec derringeru. Bell zatlačil dvojitou hlaveň proti Gouldovu zevnímu koutku levé očnice. „Pokud mi během následujících šedesáti vteřin neřeknete pravdu, vystřelím a kulka vám hrozivě znetvoří obličej, kromě toho, že současně přijdete o obě oči. Přál byste si strávit zbytek života jako znetvořený slepec?“

Gouldova tvář ztuhla v hypnotické křeči hrůzy. „Jste blázen.“

„Máte padesát vteřin, po kterých už nic neuvidíte.“

„To nemůžete!“

„Můžu a také to udělám, pokud mi neřeknete, co chci vědět.“

Chladný výraz obličeje spolu s ledovým hlasem Goulda přesvědčily, že hrozba je myšlena vážně a Van Dornův detektiv neblufuje. Divoce se rozhlédl kolem sebe, jako by tam někde byla cesta úniku, ale Bell nemilosrdně pokračoval.

„Třicet vteřin,“ ohlásil a natáhl kohoutek derringeru.

Gould shrbil ramena, oči plné hrůzy.

„Prosím, ne,“ zamumlal nezřetelně.

„Povězte mi to!“

„Dobře,“ odpověděl potichu Gould. „Cromwell tady byl. Zaplatil mi deset tisíc dolarů v hotovosti za připojení jeho vagonu k nejrychlejší lokomotivě a vypravení celého vlaku na trať směřující na jih.“

Bell mírně přivřel oči. „Na jih?“ zeptal se nevěřičně.

„To je jediná cesta z města,“ odpověděl Gould. „Všechny vlakové trajekty se používají k převozu lidí do Oaklandu a transportu záchranných vlakových souprav zase opačným směrem. Jiná cesta

pro něj neexistovala.“

„Jaký měl plán cesty?“

„Dolů do San José, pak kolem Zálivu na sever, dokud jeho vlak nezabočí východně na hlavní trať vedoucí přes hory Nevadou do Salt Lake City.“

„Jak je to dlouho, co vyrazil?“ chtěl Bell vědět.

„Asi před čtyřmi hodinami.“

Bell stále nepolevoval. „Kdy by měl být v Salt Lake City?“

Gould zavrtěl křečovitě hlavou. „Těžko říct. Strojvedoucí bude muset strávit spoustu času na vedlejších kolejích, aby záchranné vlaky mohly projíždět co nejrychleji. Jestli bude mít štěstí, tak vlak dorazí do Salt Lake zítra pozdě odpoledne.“

„Jaký typ lokomotivy jste přidělil pro potřeby Cromwellova soukromého nákladního vagonu?“

Gould se naklonil nad stůl a zkontroloval poznámky ve velké hlavní knize ležící na stole. „Dal jsem mu číslo 3025, což je lokomotiva 4-6-2 Pacific vyrobená firmou Baldwin.“

„Je to rychlá mašina?“

Gould souhlasně přikývl. „Máme jenom pár rychlejších.“

„Kdy bude některá z nich k dispozici?“

„Proč se ptáte?“

„Chci nejrychlejší mašinu, kterou máte,“ odpověděl Bell, stále ještě s derringerem hrozivě přitisknutým ke Gouldovu spánku. „Jde o životně důležitou naléhavou situaci. Musím ten Cromwellův vlak dohnat.“

Gould se zahloubal do velké tabule. „Mám tady číslo 3455, lokomotiva 4-4-2 Baldwin Atlantic. Je rychlejší než Pacific. Toho času je ale v dílnách v Oaklandu na opravách.“

„Za jak dlouho může být připravena vyrazit?“

„Oprávérenská dílna by měla dokončit práci a připravit ji na start za tři hodiny.“

„Beru ji,“ pravil bez zaváhání Bell. „Postarejte se, aby Van Dorn dostal účet za čas, kdy ji budu využívat.“

Gould vypadal, jako by chtěl protestovat a s Bellem se přít, ale při pohledu na derringer si to rozmyslel. „Když mě nahlásíte, ztratím zaměstnání a zavřou mě.“

„Dejte mi tu lokomotivu a naved'te mě kolem San José na Salt Lake City, a nebudu nic hlásit.“

Gould vděčně vydechl a jal se dávat dohromady papíry k pronájmu a připravovat plán cesty pro lokomotivu přidělenou Van Dornově detektivní agentuře. Když dokončil tento úkol, Bell převzal dokumenty a chvíli si je prohlížel. Poté spokojeně a beze slova opustil kancelář, nastoupil do fordu a vyrazil směrem k Ferry Building.

JAK SE BELL BLÍŽIL K PŘÍSTAVNÍ BUDOVĚ, ZAHALIL SI HLAVU DO DEKY, aby se uchránil před žhavými uhlíky zasypávanými široké okolí. Povšiml si, že Čínská čtvrť zmizela a zbyly tu po ní jen stovky hromad dýmajících a spálených trosek. Ferry Building přežila pouze s povrchními škodami na hodinové věži. Hodinový stroj se zastavil na 5.12, tedy v okamžiku, kdy udeřilo zemětřesení.

Ulice a chodníky v okolí Ferry Building připomínaly obrovskou davovou scénu. Utíkaly tisíce lidí, kteří se obávali, že bude zničené celé město. V neuspořádaných davech panoval zmatek a hotové peklo. Lidé tu čekali zabalení do pokrývek a obloženi majetkem, který zachránili a dokázali odnést na trajekt. Někteří před sebou tlačili dětský kočárek nebo alespoň kočárek pro panenku. Přesto všechno, uprostřed této noční múry, byli všichni na sebe vlídní, zdvořilí a ohleduplní.

Bell se zastavil vedle mladého muže, který tu zdánlivě jen tak postával a pozoroval oheň zuřící přes ulici vedoucí od přístaviště. Bell v ruce držel dvacetidolarovou zlatou minci. „Jestli umíte řídit auto, zajedete s tímhle k Celnici a odevzdáte ho Horáci Bronsonovi z Van Dornovy detektivní agentury, pak tohle je vaše.“

Mladý muž vykulil oči, ani ne tak kvůli penězům, jako pro možnost řídit automobil. „Ano, pane,“ pravil jasným hlasem. „Umím řídit strýcova maxwella.“

Bell pobaveně sledoval, jak chlapec řadí rychlost a vyráží hustě zalidněnou ulici.

Pak se obrátil a připojil se k lidským zástupům, které se toužily co nejrychleji vzdálit zkáze města.

Za tři dny odešlo z poloostrova, kde se rozkládalo San Francisco, pětadvacet tisíc lidí. Železniční společnost Southern Pacific odvezla všechny zcela zadarmo, kamkoliv si přáli. Již během čtyřiařidvaceti hodin po zemětřesení vyrážely přeplněné trajekty ze San Franciska do Oaklandu každou hodinu.

Bell se prokázal Van Dornovými pověřovacími listinami a nastoupil na palubu trajektu *Buena Vista*. Našel si volné místo k sezení nad lopatkovým kolesem a otočil se, aby viděl plameny vystřelující

stovky metrů vysoko a kouř patrný ještě ve výšce tří set metrů. Od-
sud to vypadalo, jako by celé město bylo jedinou hořící hranicí.

Jakmile v Oaklandu vystoupil z lodě na molo, železniční za-
městnanec ho nasměroval k opravárenské dílně, kde stála jeho loko-
motiva. Mamutí ocelové monstrum představovalo zblízka úžasnou
podívanou. Bylo celé natřené černou barvou, od smetadla na špičce
stroje až po zadní část tendru. Bell odhadoval, že střecha kabiny
strojvůdce je dobrých pět metrů nad kolejemi. Obrovská hnací kola
měla dvě stě tři centimetry v průměru. Ve své době byla lokomotiva
typu Atlantic bezesporu špičkovým zdrojem mechanické síly.

Bellovi však připadal tento stroj hrubý a ošklivý. Číslo 3455 by-
lo namalováno na boku kabiny, nápis SOUTHERN PACIFIC byl
vyveden většími písmeny na boku tendru, odkud se k topeništi čerpa-
lo uhlí a voda. Bell přistoupil k muži v tradiční pruhované strojvůd-
covské kombinéze a pruhované čepici se štítkem. Muž měl v ruce
velkou olejničku s dlouhou hubičkou a mazal s ní ložiska na spojo-
vacích táhlech od pístů válců k hnacím kolům.

„Zatraceně pěkná lokomotiva,“ pronesl obdivně Bell.

Strojvedoucí vzhlédl. Byl menší než Bell a zpod čepice mu trče-
ly prameny vlasů barvy pepř a sůl. Obličej měl drsný, jak se celá léta
vykláněl z kabiny do proudu vzduchu kolem uhánějící lokomotivy.
Obočí nad nebesky modrýma očima bylo klenuté a huňaté. Podle
Bella vypadal ten muž starší, než ve skutečnosti byl.

„Žádná není lepší než *Adeline*“ odpověděl strojvůdce.

„*Adeline*?“

„Snáz se to pamatuje než čtyřmístné číslo. Většina lokomotiv
má ženské jméno.“

„*Adeline* vypadá velice silná,“ pokračoval v obdivování Bell.

„Postavili ji pro nejtěžší osobní dopravu. Baldwinovy závody ji
dodaly před pouhými pěti měsíci.“

„Jak rychle dokáže jet?“

„Záleží na tom, kolik vagonů táhne.“

„Řekněme, že žádný.“

Strojvedoucí se na malou chvíli zamyslel. „Na dlouhé rovince
prázdné tratě by měla maximální rychlost nějakých sto šedesát kilo-
metrů v hodině.“

„Já se jmenuju Bell.“ Podal strojvůdci příslušné papíry. „Najal jsem si váš stroj pro zvláštní úkol.“

Strojvůdce pečlivě prohlížel všechny doklady. „A heleme se, Van Dornova parta detektivů. Co je v tom zvláštního?“

„Slyšel jste někdy o Zlodějském řezníkovi?“

„Kdo by neslyšel? V novinách jsem si ale přečetl, že je stejně smrtelný jako kdokoliv jiný.“

Bell nechtěl zabíhat do detailů. „Jdeme po něm. Pronajal si lokomotivu třídy *Pacific*, aby odvezla jeho speciální soukromý vagon. Míří do Salt Lake City, odkud hodlá pokračovat do Kanady. Počítám, že má tak pětihodinový náskok.“

„Spíš šestihodinový, než nabereme uhlí a vyvineme dost páry.“

„Údajně tu měly být nějaké opravy. Ty jsou už hotové?“

Strojvedoucí kývl. „Oprávérenská dílna vyměnila vadné ložisko v jednom kole.“

„Čím dřív vyrazíme, tím líp.“ Bell natáhl před sebe ruku: „Mimochoodem, jmenuju se Isaac Bell.“

Strojvůdce mu rukou upřímně potřásl. „Nils Lofgren. Mým topičem je Marvin Long.“

Bell vytáhl z kapsy hodinky a zkontroloval čas. „Uvidíme se za pětáctýřicet minut.“

„Kousek dál po trati budeme nakládat uhlí.“

Bell spěchal k terminálu v Oaklandu, až narazil na dřevěnou budovu, v níž sídlila kancelář Western Union. Šéf telegrafu mu sdělil, že do Salt Lake City je otevřená pouze jedna linka a že zprávy jsou tudíž o několik hodin opožděné. Bell mu však objasnil svou misi, takže šéf byl velice ochotný spolupracovat.

„Jaký máte vzkaz?“ zeptal se. „Postarám se, aby došel přímo do naší kanceláře v Salt Lake.“

Bellův telegram zněl:

Řediteli Van Dornovy kanceláře. Salt Lake City. Nezbytné zastavit lokomotivu táhnoucí vagon číslo 16455. Veze Řezníka. Zachovejte nejvyšší opatrnost. Je nesmírně nebezpečný. Chyťte ho a zadržte, dokud nepřijedu.

Isaac Bell, zvláštní agent

Počkal, dokud telegrafista nevytřukal celou zprávu, a teprve pak opustil kancelář a vydal se k místu, kde Lofgren s Longem brali uhlí a vodu. Vyšplhal se do kabiny, kde byl představen Longovi, silnému muži s širokými rameny a mohutnými svaly, napínajícími rukávy džínové košile. Na hlavě neměl žádnou pokrývku a jeho rudé vlasy měly téměř barvu plamenů, šlehajících za dvířky topeniště. Stáhl si koženou rukavici a potřásl si s Bellem rukou, ztvrdlou a mozolnatou mnohahodinovou prací s uhelnou lopatou.

„Jakmile budete chtít vyrazit, jsme připraveni,“ oznámil Lofgren.

„Tak jedem,“ odpověděl Bell.

Zatímco Long přikládal do ohně, Lofgren se usadil na sedačce v pravé části kabiny, zajistil Johnsonovu tyč k přepínání směru, otevřel válcové kohouty a dvakrát zatáhl za šňůru nad svou hlavou, takže do parní píšťaly vpustil proud páry a všem okolo dal na vědomí, že vyřázejí. Pak uchopil dlouhou páku regulátoru a oběma rukama ji přitáhl k sobě. *Adeline* se dala do pohybu a postupně nabírala rychlost. O deset minut později dostal Lofgren povolení najet na hlavní trať směrem na východ. Lokomotiva typu Atlantic se začala pohybovat vpřed. Stroj se pomalu posunoval po kolejích. Long udržoval oheň mírný, stejnoměrný a zářivě živý. Za těch pět let, co krmil lokomotivy, si stačil vypracovat techniku, která bránila ohni, aby nehořel moc divoce, nebo aby naopak neskomíral. Lofgren trhl za páku regulátoru, hnací kola se několikrát protočila v hlasitém oblaku páry a nad komínem se objevil černý mrak.

Bell se posadil na levé straně kabiny. V duchu cítil úlevu, že konečně nastala poslední fáze honičky, jež by měla skončit dopadením Cromwella a jeho předáním chicagským úřadům. Živého či mrtvého.

Po chvíli si uvědomil, že vibrace lokomotivy na kolejnicích je stejně uklidňující jako plavba na gumovém raftu po hladině horského jezera. S potěšením shledal, že bařání páry pohánějící kola a teplo sálající z topeniště jsou pro člověka s posláním jednoznačně uklidňující. Než přijeli do Sacramenta a zhoupli se volným obloukem na východ přes pohory Sierra Nevada, Bell sklouzl ze svého sedadla, zív a zavřel oči. V minutě byl ponořen do hlubokého spánku, přestože se nacházel uprostřed hřmotu uhánějící *Adeline*, mířící svojí velkou ochrannou mříží k Sieře Nevadě a průsmyku Donner Pass.

SUDOVITÝ HRUDNÍK I BÝČÍ RAMENA ABNERA WEEDA BYLY POKRYTÉ potom, jak házel do topeniště jednu lopatu uhlí za druhou. Udržet dokonale účinný oheň bylo docela umění a on ho rozhodně neovládal. Prostě jen otevřenými dvířky házel uhlí do topeniště a ani v nejmenším nereagoval na stížnosti strojvedoucího, že příliš mnoho uhlí snižuje žár ohně.

Abner jenom dočasně zastupoval topiče Ralpha Wilbankse, velkého hmotného muže, který byl vyčerpaný z toho, jak po několik hodin udržoval potřebnou teplotu páry, jež hnala velkou lokomotivu typu Pacific po příkrých svazích Sierra Nevady. Ti dva se dohodli, že se budou střídát – hodinu přikládat, hodinu odpočívat.

Abner i během práce zůstával bdělý a pozorný, svůj Smith & Wesson měl zastrčený za pasem. Pohledem neustále hlídal strojvůdce, který byl plně zaměstnaný tím, jak udržoval vysokou a přitom bezpečnou rychlost v četných zatáčkách po úbočí hor, kontroloval trať před sebou a pátral po nějaké nečekané překážce jako kupříkladu protijedoucím vlaku. Konečně dosáhli vrcholu stoupání a zahájili klesání, které končilo až rovinou pouště.

„Přijíždíme do Rena,“ zakřičel strojvedoucí Wes Hall nad hukotem plamenů z topeniště. Tento impulzivní muž s rysy stárnoucího kovboje chtěl původně na protest vlak zastavit, když zjistil, že po něm jeho pasažéři chtějí, aby vytvořil rychlostní rekord v cestě přes hory, avšak změkl. Abner mu totiž přitiskl Smith & Wesson k hlavě a vyhrožoval, že zabije jeho i topiče, jestliže jej neposlechne. Tato hrozba a tisíc dolarů v hotovosti, kterými Cromwell zdůraznil přesvědčování, přiměly Hala a Wilbankse nasadit tak vysoké tempo Pacifiku, jak se jen odvážili.

„Před námi máme signál Stůj,“ oznámil Wilbanks.

Hall mávnutím ruky tuto skutečnost potvrdil. „Musíme zastavit a na vedlejší koleji počkat.“

Abner namířil revolver na strojvůdcovu hlavu. „Zatáhněte za píst’a-lu. Jedeme dál.“

„Nemůžeme,“ protestoval Hall, přičemž se díval Abnerovi přímo do očí. „To je určitě expres, který přiváží do San Franciska zásoby. Jede po stejné koleji proti nám. Radši mě tedy zastřelte, než abych zavinil

srážku, při níž zemřeme všichni a provoz v obou směrech se zastaví minimálně na týden.“

Abner zvolna zastrčil revolver zpět za pásek. „Dobře. Jakmile ale vlak přejede, ať už jsme zpátky na hlavní koleji.“

Hall začal přitahovat páku regulátoru. „Můžeme toho zpoždění využít, abychom načerpali vodu a nabrali uhlí.“

„Dobře. Ale koukejte se chovat nenápadně, nebo to do vás napálím.“

„Ralph ani já ale už stejně moc dlouho nevydržíme. Jsme hotoví.“

„Své prachy si vyděláte – a zůstanete naživu –, jedině když se budete činit,“ pronesl výhružně Abner.

Když se Abner vyklonil z levé strany kabiny, uviděl lokomotivní depo a malé město Reno v Nevadě, které se náhle objevilo v dálce. Jakmile se přiblížili, Abner zpozoroval postavu s malou červenou vlaječkou v ruce, stojící u výhybky. Hall zapískal, aby dal najevo, že rozuměl a zpomaluje, aby mohl být převeden na vedlejší kolej.

Hall zastavil Pacific naprosto dokonale, s tendrem přesně pod zvýšenou obří nádrží na vodu na jedné straně kolejí a truhlou s uhlím na straně druhé. Wilbanks vyskočil na tendr, popadl visící provaz a nasměroval hubici z nádrže tak, aby voda stékala do tendru. Hall slezl z kabiny na zem a s olejnicou v ruce kontroloval ložiska a další příslušenství. Jelikož Cromwell spěchal natolik, že ani nechtěl počkat na brzdaře, musel nyní Hall prohlédnout i ložiska tendru a připojeného vagonu.

Abner nepřetržitě sledoval Halla i Wilbankse. Přitom se přesunul ke dveřím nákladního vagonu. Pažbou revolveru dvakrát zabouchal, chvilku počkal a pak zatřásl znovu. Dveře se zevnitř odemkly, otevřely a v nich se objevili Jacob a Margareta a shlíželi svrchu na Abnera.

„Co je to za zpoždění?“ chtěl vědět Cromwell.

Abner pokynul hlavou směrem k lokomotivě. „Jsme na vedlejší koleji a čekáme, až projede expresní vlak se zásobami. Mezitím posádka nabírá vodu a uhlí.“

„Kde to jsme?“ otázala se Margaret. Byla oblečena netradičně v pánských kalhotách s nohavicemi zastrkanými do vysokých bot. Trup jí halil modrý svetr a na hlavě měla ve vlasech pestrý šál.

„U Rena,“ odpověděl Abner. „Jsme už z hor venku. Sierra je za námi a krajina tady pomalu přechází v rovinatou poušť.“

„Co trať před námi?“ chtěl vědět Cromwell. „Budou nás zdržovat nějaké další vlaky přivázející pomoc?“

„Zjistím to od výhybkáře, jestli očekávají ještě jiné vlaky jedoucí západním směrem. Jestli ale ano, pak se jim musíme vyhnout a dát jim přednost.“

Cromwell seskočil na zem a rozložil před sebou mapu. Cáry na ní znázorňovaly železniční tratě ve Spojených státech západně od Mississippi. Ukázal na bod, který znamenal právě Reno. „Oukej, jsme tady. Příští uzel, odkud jde železnice také na sever, je Ogden v Utahu.“

„Ne tedy Salt Lake City?“ podivila se Margaret.

Cromwell zavrtěl hlavou. „Hlavní trať železnice Southern Pacific se severně od Salt Lake spojuje s tratí Union Pacific. My tedy v železničním uzlu v Ogdenu zamíříme na sever a budeme pokračovat na Missoulu v Montaně. Odtamtud pojedeme po kolejích Northern Pacific až do Kanady.“

Abner pečlivě sledoval posádku lokomotivy. Registroval topičovu snahu směřovat uhlí násypným žlabem do tendru i zvláštní, skoro taneční pohyby strojvůdce. „Posádka téměř spí vestoje. Budeme rádi, jestli vydrží ještě čtyři hodiny.“

Cromwell se zadíval do mapy. „Ve stanici Winnemucca v Nevadě je vozovna, to je zhruba dvě stě sedmdesát kilometrů naším směrem. Tam si pořídíme další posádku.“

„A co s těmito dvěma? Nemůžeme je nechat běžet k nejbližšímu telegrafu, aby zalarmovali policii na trase před námi.“

Cromwell se na chvilku zamyslel. „Vezmeme je s sebou a pak je někde uprostřed pouště vysadíme. Nesmíme riskovat, aby se Van Dornovi lidé dozvěděli, že jsme na útěku ze San Franciska. Určitě by telegrafovali po trati, aby náš vlak zastavili. Radši ještě cestou přerušíme telegrafní dráty.“

Margaret se dlouze zadívala na Sierru a na trať, kterou měli za sebou. „Myslíš, že po nás Isaac jde?“

„Jediná správná otázka je, ne jestli, ale jak dlouho mu to vydrží, drahá sestřičko,“ pronesl se svou obvyklou dávkou sebejistoty. „Než mu dojde, že jsme opustili San Francisco, a než sežene lokomotivu, se kterou by se mohl pustit do stíhání, budeme už napůl cesty do Kanady a on nebude mít sebemenší šanci nás zastavit.“

ADELINE BYLA LOFGRENOVOU PÝCHOU A LÁSKOU. Hovořil k ní, jako by to byla půvabná žena, a ne ocelové monstrum s ohnivým dechem, jež právě útočilo na svahy Sierry a průsmyk Donner Pass. Bez svého obvyklého nákladu dvou set tun vagonů plných cestujících a jejich zavazadel se lokomotiva takřka vznášela.

Jarní vzduch byl chladný a ostrý a na zemi stále ještě ležel sníh. Donner Pass představoval neblaze proslulou oblast horského masivu, která byla svědkem nejdojemnější epizody z historie Západu. Karavanu, sestávající z vozů tuctu rodin, jež později vešly do historie jako Donnerova společnost, zde roku 1846 zastihl zimní blizzard, jenž se stal příčinou nesmírného utrpení trvajícího až do chvíle, kdy byli tito pionýři zachráněni. Mnozí však přežili jedině díky tomu, že jedli své mrtvé druhy. Z původních sedmaosmdesáti mužů, žen a dětí doputovalo do Kalifornie nakonec jen pětáctýřicet živých.

Bell byl naplno vzhůru od chvíle, kdy projeli Sacramentem. Scenerie mu připadala fascinující – do výšky čnící kamenité vrcholky, husté lesy jedlí s některými větvemi stále ještě obtěžkanými sněhovou peřinou, či tunely v žulových vrcholcích hor, proražené zde roku 1867 čínskými dělníky. *Adeline* se právě vrhla do černého ústí jednoho takového dlouhého tunelu. Hřmění parního stroje bylo mnohonásobně zesílené odrazem od stěn, takže výsledek se rovnal dunění stovek vířících bubnů. Brzy se však vpředu v temnotě objevil svědý kruh, který rychle rostl, až *Adeleide* s hlasitým zahřměním prakticky vystřelila do plného slunečního svitu. Po několika kilometrech se před cestujícími otevřel panoramatický pohled na Donnerovo jezero a vlak zahájil dlouhé klesání s mnoha zatáčkami až na úroveň pouště.

Bell se cítil poněkud nesvůj, když se mu v jedné ostré zatáčce tratě nabídl pohled na téměř kolmý třísetmetrový sráz, začínající pouze jeden či dva kroky od kolejí. Zato vůbec nemusel popohánět Lofgrena k rychlejší jízdě. Strojvedoucí udržoval velkou lokomotivu v zatáčkách téměř v šedesátikilometrové rychlosti, tedy zhruba o patnáct kilometrů větší, než bylo považováno za bezpečné.

„Jsme za vrcholem,“ oznámil Lofgren, „a máme před sebou sto dvacet kilometrů klesání.“

Bell se zvedl a přenechal Longovi topičovo sedátko na levé straně kabiny. Long se vděčně posadil a odpočíval. Lofgren totiž zavřel přívod páry a dovolil lokomotivě sjíždět horským průsmykem dolů. Lang házel uhlí prakticky bez přestávky celou dobu, co v Sacramentu najeli na hlavní trať a vydali se do příkrého stoupání přes Sierru.

„Můžu vám pomoci?“ otázal se Bell.

„Jen si poslužte,“ opáčil Lang a zapálil si dýmku. „Povím vám, jak se hází uhlí do topeniště. I když se budeme příští hodinu loudat, nesmíme nechat oheň vyhasnout.“

„To se uhlí lopatou nehází jen tak?“

Long se ušklíbl. „Tak jednoduché to zase není. A neříká se lopata, ale *hajcrovka* velikost čtyři.“

Následující dvě hodiny Bell dřel před spleť trubek a ventilů a snažil se zapracovat a pochopit tajemství správného topení pod kotlem lokomotivy. V zatáčkách se tendr kolébal ze strany na stranu, což ztěžovalo nabírání uhlí. Pokud *Adeline* jela z kopce, bylo topení celkem snadné, protože bylo zapotřebí krmit oheň jen natolik, aby se udržel tlak páry. Bell se rychle naučil otvírat dokořán dvířka topeniště lopatou a rozsypávat uhlí po roštu. Takže místo vytváření žhnoucí kupy uhlí získal fortel, jak udržet rovnoměrný oheň s jasným oranžovým plamenem.

Ostré zatáčky už měli za sebou, trať se nyní vinula širokými oblouky k úpatí hor. Zhruba hodinu poté, co Bell vrátil lopatu opět Langovi, topič zavolal na Lofgrena: „Máme vodu a uhlí stěží tak na osmdesát kilometrů.“

Lofgren kývl, aniž by odtrhl zrak od tratě před sebou. „To je tak akorát do Rena. Tam můžeme nabrat uhlí a vodu a také naložit posádku na vystřídání.“

Bell si uvědomoval, že závodní tempo při přejezdu pohoří si od Lofgrena i Longa vybralo svou daň. Viděl, jak se na strojvedoucím odráží přestálá fyzická i psychická zátěž, stejně jako fyzické nároky na udržování dostatku páry na příkrých svazích odsály sílu ze zdánlivě neunavitelného topiče. Bellovi se zdálo logické, že v podobném stavu budou i členové Cromwellovy posádky. Pohlédl na hodinky a napadlo ho, jestli se jim podařilo alespoň zkrátit náskok uprchlíků.

„Jakpak dlouho může trvat, než dáme dohromady novou posádku?“ otázal se Bell.

„Stejně dlouho, jako nám zabere nakládání vody a uhlí,“ opáčil Lofgren. Pak se unaveně usmál, přičemž odhalil křivý chrup, a dodal. „Ovšem za předpokladu, že budeme mít štěstí a k dispozici budou vhodní lidé.“

„Jsem vám oběma strašně vděčný,“ prohlásil Bell upřímně. „To byl hrdinský čin, jak jste překonali Sierru. Určitě jste vytvořili rekord.“

Lofgren vytáhl své veliké Walthamovy železniční hodinky s rytinou lokomotivy na rubu. „Opravdu,“ zasmál se. „Překonali jsme o osm minut rekordní čas, který jsme jen před šesti měsíci dosáhli s Marvinem a *Adeline*.“

„Vy tuhle lokomotivu milujete, že?“ nadhodil Bell.

Lofgren se zasmál. „Vezměte všechny stroje typu Atlantic, které se kdy ocitly na kolejích. Jsou na světě nejlepší a všechny jsou vyrobeny stejně, s identickými rozměry i konstrukcí. Přesto je každá lokomotiva něčím odlišná – jako lidé. Všechny jsou jedinečnými osobnostmi. Některé jezdí rychleji než ty ostatní i se stejným tlakem páry. Některé se dokážou předvádět, zatímco jiné přinášejí smůlu a jsou s nimi pokaždé nějaké potíže a komplikace při opravách. Ale *Adeline* je miláček. Nemá žádné rozmary, nikdy není zlostná, výstřednosti jsou jí cizí, nikdy nemá špatnou náladu. Zacházejte s ní jako s dámou a je z ní čistokrevná kobylka, co vyhrává závody.“

„Vy o ní mluvíte skoro jako o živé bytosti.“

„*Adeline* představuje sto sedm tun železa a oceli, ale k tomu všemu má srdce.“

Blížili se k Renu. Lofgren zatáhl za šňůru pístů, aby oznámil svůj záměr sjet na vedlejší kolej pro vodu a uhlí. Stáhl páku regulátoru a zpomalil. Výhybkář přehodil okamžitě páku výhybky a pustil Bellovu lokomotivu na vedlejší kolej, stejně jako to před nedávnem provedl s Cromwellovou soupravou. Pak mávl zeleným praporem na znamení, že vedlejší trať je otevřená.

Ještě než se *Adeline* úplně zastavila, seskočil Bell ze strojvůdcovské kabiny a rozběhl se přes kolejiště k budově, která vypadala jako tisícovka dalších nádraží malých měst po celé zemi. Stanice

měla charakteristické plaňkové stěny, klenutá okna a špičatou střechu. Nástupiště bylo prázdné, takže na Bella to dělalo dojem, že v nejbližší době tu žádný osobní vlak zřejmě stavět nebude.

Vstoupil do budovy, prošel kolem nákladní a osobní pokladny a zastavil se až u malé telegrafní kanceláře. Když vešel dovnitř, našel tam dva muže uprostřed živé konverzace. Jejich obličejové výrazy byly nápadně vážné, až ponuré.

„Prosím za prominutí,“ oslovil je Bell, „ale hledám přednostu stanice.“

Ten vyšší z dvojice zůstal na Bella chvíli hledět a teprve pak přikývl. „Já jsem přednost, Burke Pulver. Co pro vás můžu udělat?“

„Neprojel tudy v posledních deseti hodinách vlak pouze s jedním nákladním vagonem?“

Pulver přikývl. „Museli dvě hodiny čekat na vedlejší koleji, než v protisměru projely dva expresy se zásobami pro oběti zemětřesení v San Francisku.“

„Zdrželi se tedy dvě hodiny?“ ujistil se Bell, náhle plný optimismu. „Před jakou dobou odsud odjeli?“

Pulver stočil pohled na nástěnné hodiny. „Asi před čtyřmi a půl hodinami. Proč se ptáte?“

Bell se představil a krátce objasnil honičku za Cromwellem.

Pulver se podíval Bellovi do očí. „Chcete říct, že v nákladním vagonu byl ten známý Řezník?“

„Ano, byl tam.“

„Kdybych to byl věděl, pověděl bych to šerifovi.“

Časové zpoždění bylo kratší, než se Bell vůbec odvažoval doufat. „Máte tu náhradní posádku na lokomotivu? Moje je utahaná po rekordní jízdě přes pohoří.“

„Koho máte za posádku?“

„Lofgrena a Longa.“

Pulver se zasmál. „To mě mohlo napadnout, že ti dva se pokusí překonat vlastní rekord.“ Podíval se na tabuli visící na jedné stěně. „Mám po ruce jednu posádku.“ Odmlčel se. „Myslel jsem si hned, že na tom vlaku je něco zvláštního. Reno je stanice, kde prakticky každý vlak, ať z východu nebo ze západu, střídá posádky. To, že tu svou nevystřídali, bylo krajně neobvyklé. Ten váš lupič se s takhle opotře-

bovaným strojvedoucím a topičem daleko nedostane.“

Bell pohlédl na telegrafistu, plešatého muže se zeleným stínítkem na čele a s podvazky na rukávech košile. „Rád bych varoval policii ve městech na trati, aby zastavili vlak a zajali banditu jménem Jacob Cromwell.“

Telegrafista zavrtěl hlavou. „To nejde. Dráty jsou dole. Na východ se nikam nedovolám.“

Bell poznamenal: „Vsadil bych se o všechny peníze, že o ty dráty se postará Cromwell.“

Pulver se ponořil do studia tabule na další stěně. Ukazovala vlaky, které měly Renem projet. „Během dvaceti minut budu mít pro vás posádku. Měli byste mít hladkou cestu až do Elka. Potom, alespoň doufám, budou již telegrafní dráty fungovat, jinak byste se mohli čelně střetnout s nějakým vlakem v opačném směru.“

„V tom případě,“ pravil cynicky Bell, „mi bude útěchou pomýšlení, že to Cromwell schytl jako první.“

ADELINE SE ROZJELA NA ROVINATÉM, OTEVŘENÉM ÚSEKU TRATĚ. Dosahovala rychlosti téměř sto padesáti kilometrů v hodině, s burácením přejížděla můstky nad vyschlými roklemi, jako blesk se řítila malými městy a pádila podle semaforů, signalizujících volnou trať. Telegrafní tyče podél tratě splývaly v rozmazané šmouhy. Komínek lokomotivy chrlil šedivý kouř smíchaný s jiskrami a popelem, který, hnán protivětrem, pak tvořil horizontální mrak nad kabinou.

Russ Jongewaard, smutný potomek Vikingů s vlasy jako len, seděl na strojvůdcovské sedačce, jednu ruku na páce regulátoru, zatímco Bill Shea, vysoký veselý Ir, házel do topeniště jednu lopatu uhlí za druhou. Když od Bella slyšel, že zde půjde o úpornou snahu polapit nechvalně známého Řezníka, rádi se připojili k honičce.

Lofgren i Long rovněž zůstali na palubě. „Nabízíme dobrovolně své služby na celou dobu,“ pravil Lofgren. „Když budeme čtyři, můžeme se vzájemně vystřídat a nemusíme zastavovat pro další posádku.“

Bell se přiřadil ke dvojici topičů. Jeho rána na stehně po Cromwellově výstřelu v Telluride nebyla ještě zcela zhojená, ale pokud nohu přespříliš nezatěžoval, necítil prakticky žádnou bolest. Jeho „hajcrovka“ pokaždé obsahovala ve srovnání s Langem nebo Sheaem tak polovinu uhlí, ale zato stačil udržovat dvakrát rychlejší frekvenci. Oba topiči společnosti Southern Pacific hlídali ukazatel vody a manometr páry. Opakovaně se ujišťovali, že uhlí dobře hoří a stroj pracuje s párou pod tlakem jednoho sta kilogramů, tedy jen nepatrnou čárku pod červenou značkou bezpečného maxima. Stejně pečlivě sledovali kouř vycházející z komínku. Jakmile se z šedivé barvy začal čistit do běla, okamžitě přikládali.

Mezi Lofgrenem a Jongewaardem se vyvinula nevyhlášená soutěž, což nezůstalo nepovšimnuto.

Jakkoliv *Adeline* jako dokonalý stroj prokazovala svou nesmírnou sílu a bleskovou rychlost otáčení hnacích kol, byla to vůle a vytrvalost mužů, kteří ji řídili tak, že toho dne zlomila rychlostní rekord jízdy přes Nevadu. Oba strojvedoucí se překonávali, aby dostihli vlak

s vrahem tolika nevinných lidí.

Když uviděli semafor signalizující za Elkem volnou trať, Lofgren nastavil páku regulátoru až na doraz a profičel nádražím rychlostí sto padesát dva kilometry za hodinu, takže cestující na perónu, kteří čekali na osobní vlak, zírali zděšeně na *Adeline*, která se kolem nich mihla jako obří dělová koule.

Železničních křižovatek bylo naštěstí jen málo a nacházely se daleko od sebe – bylo to pouze pár vedlejších kolejí odstupujících z hlavní trati –, takže mohli udržovat maximální rychlost bez zpomalování. Později však docházelo k mučivým zdržením, zejména v okolí města Wells, a pak ještě dál po trati u Promontory. V obou případech museli dát přednost vlakům s materiální pomocí směřujícím na západ. Tyto přestávky sice využili k nabrání vody a uhlí, ale celková časová ztráta činila osmdesát minut.

Na každé zastávce se Bell vyptával přednostů na Cromwellův vlak. Ve Wellsu mu přednosta stanice pověděl, že strojvedoucího a topiče, kteří vedli Cromwellův vlak až z Oaklandu, nalezl traťmistr, který ve svém úseku kontroloval kolejnice a pražce. Oba ubožáky nechal dopravit do města. Sotva dokázali stát, jak byli hladoví a vyprahlí. Potvrdili však, čeho se Bell nejvíc obával: Cromwell nechával často zastavit a pak se jeho poskok vyšplhal na telegrafní sloup a přerušil dráty.

„Jak jsme na tom?“ otázal se Lofgren, když Bell vyšplhal do kabinky.

„Přednosta stanice říkal, že ten vlak tudy projel před třemi hodinami.“

„Takže jsme na ně od Rena nahnali půldruhé hodiny,“ pronesl Long s širokým úsměvem a vědomím, že jejich snaha přináší své ovoce.

„Odsud až do Ogdenu budete muset dávat veliký pozor. Cromwell přerušil telegrafní spojení. Pojedeme naslepo, pokud se týká vlaků mířících na západ.“

„To není zase taková hrozba,“ řekl Jongewaard. „Žádná společnost nebude riskovat a posílat vlaky po hlavní trati, aniž by se spojila s náčelníky stanic a dohodli s nimi jízdní řád. Přesto si musíme dát pozor, zejména kolem zatáček, kde nevidíme dál než půldruhého kilometru před sebe.“

„Jak je to do Ogdenu daleko?“ zeptal se Bell.

„Asi osmdesát kilometrů,“ odpověděl Jongewaard. „Měli bychom tam být asi tak za hodinu.“

* * *

S LOFGRENEM u páky regulátoru vjela *Adeline* za čtyřicet dvě minuty do Ogdenu. Lokomotiva byla nasměrována na vedlejší kolej k doplnění vody a uhlí. Zastavila u zásobníku. Další postup byla v podstatě už zažitá rutina. Zatímco se Long a Shea věnovali čerpání, Lofgren s Jongewaardem kontrolovali stroj, olejovali hnací táhla a ložiska kol. Bell pospíchal do velké budovy nádraží, kde vyhledal kancelář dispečera.

Zavalitý muž seděl za stolem a oknem pozoroval přijíždějící osobní vlak. Jeho pozornost poutala zejména atraktivní mladá žena, která ukazovala kotníky, když scházela po schůdcích z Pullmanova vagonu. Bell si přečetl jméno na malé vizitce na stole.

„Pan Johnston?“

Johnston stočil pohled k Bellovi a přátelsky se usmál. „Ano, to jsem já. Co pro vás můžu udělat?“

Bell snad už pošesté od odjezdu ze San Franciska vypověděl historii honičky za Cromwellem „Můžete mi říct, kdy tudy ten vlak projel?“

„Vůbec tudy neprojel,“ opravil ho Johnston.

„Neprojel vaší stanicí?“ Bellovo tmavé obočí povyskočilo k jeho blondáté hřívě vlasů.

„Jo,“ potvrdil Johnston, opřel se do otáčivého křesla a nohy ve vysokých botách položil na povytaženou zásuvku. „Byli přesměrováni na severní trať.“

„Jak?“ Bell téměř vyštěkl. „To přece nebyl pravidelný vlak.“

„Nějaká bohatá žena ukázala dispečerovi na přestupní stanici papíry, podle nichž si ten vlak pronajala spolu s právem jízdy do Missouly v Montaně.“

„To byla lupičova sestra,“ zareagoval Bell. „Pokoušejí se překročit hranice a zmizet v Kanadě.“

Johnston chápavě přikyvoval. „Dispečer se mě ptal na provoz jižním směrem. Až do zítřejšího rána nemá jet žádný vlak, takže jsem

mu řekl, ať té dámě cestu na sever povolí.“

„Kdy k tomuhle došlo?“

„Před necelými dvěma hodinami.“

„Musím ten vlak chytit,“ pronesl rozhodným hlasem Bell. „Rád bych dostal povolení do stanice Missoula.“

„Proč nechcete zatelegrafovat šerifovi do Butte, aby zastavil vlak a lupiče i jeho sestru zadržel?“

„O to jsem se pokoušel už od Rena, ale Cromwell přerušil všechny dráty až sem. Není důvod očekávat, že s tím teď přestane.“

Johnston vypadal dost šokovaně. „Můj Bože, vždyť mohl způsobit čelní srážku!“

„Dokud se on a jeho sestra nedostanou na kanadskou hranici, nemají co ztratit, dokonce i kdyby to mělo stát životy těch, co se jim připlou do cesty.“

Šokovaný Johnston konečně pochopil. „Dostaňte toho mizerného parchanta,“ pravil hlasem, do něhož se vkrádalo zoufalství. „Velice rád vám dávám povolení do Missouly.“

„Jsem vděčný za každou pomoc, kterou mi můžete poskytnout,“ prohlásil Bell upřímně.

„Jaké je číslo vašeho vlaku?“

„To není ani vlak, jenom lokomotiva s tendrem číslo 3455.“

„Jaký je to stroj?“

„Baldwinův Atlantic 4-4-2,“ odpověděl Bell.

„Ta je pěkně rychlá. Co střídající posádka?“

„Mám vlastně dvě posádky, protože všichni chtějí vytrvat v honičce, dokud toho banditu nechytíme.“

„V tom případě jediné, co pro vás můžu udělat, je popřát vám štěstí.“ Johnston vstal a potřásl Bellovi rukou.

„Díky.“

„Dvě hodiny je sakramentský náskok,“ konstatoval potichu Johnston.

„Od Oaklandu jsme na ně nahnali dvě a půl hodiny.“

Johnston se na chvíli zamyslel. „Máte před sebou opravdovou štvaniči. Bude to v každém případě o fous.“

„Já ho zastavím,“ prohlásil statečně Bell. „Musím ho zastavit, jinak bude znova zabíjet.“

V SRDCÍCH MUŽŮ, KTEŘÍ SE LOPOTILI A DŘELI, ABY UDRŽELI DOSAVADNÍ tempo *Adeline*, stále klíčila naděje. Všichni se vybičovali k maximálnímu výkonu, aby dokázali nemožné. Muži a ženy, pracující na farmách a rančích podél tratě, přerušovali práci a překvapeně sledovali uhánějící osamocenou lokomotivu. Ohlašovala se z dálky znamením píšťalou a pak se za necelou minutu přehnala kolem nich a zanechala za sebou chvíli přetrvávající kouřový ohon.

Lofgren na místě strojvůdce nutil stroj ke stále větším výkonům, takže hranici Utahu a Idaha přeletěl téměř stošedesátikilometrovou rychlostí. Projeli nádražími v městech Pocatello, Blackfoot i Idaho Falls, jejichž přednostové zůstávali stát zmatení a v šoku, neschopni pochopit význam samotné lokomotivy s tendrem, která se objevila prakticky odnikud, bez předchozího upozornění, a neslýchanou rychlostí profrčela jejich stanicí.

Ještě než vyrazili z Ogdenu, Bell opatřil hromadu příkrývek, takže členové posádek mohli mezi službou při řízení lokomotivy nebo při házení uhlí do topeniště alespoň na chvíli zamhouřit oči. Zpočátku se jim zdálo nemožné usnout na krátkou chvíli zejména kvůli hluku pracujícího parního stroje, syčení páry a klapání ocelových kol po spojnicích kolejí. Jak se však stupňovalo jejich vyčerpání, bylo stále snazší sklouznout v říši zapomnění do doby, kdy na ně znovu přišla řada, aby řídili lokomotivu nebo přikládali uhlí.

Až na krátké zastávky k nabrání uhlí a vody *Adeline* nikdy nezpomalila.

Na zastávce ve Spenceru v Idahu se Bell dozvěděl, že na Cromwellův vlak ztrácejí pouze padesát minut. Vědomí, že se k pronásledovaným rapidně blíží, je povzbudilo k ještě intenzivnějšímu snažení.

Zpráva přednosty stanice ve Spenceru vyvolala v Bellově hlavě zmatek. Podle ní hlavní trať Southern Pacific končila ve stanici Missoula, odkud vedla stotřicetkilometrová vlečka do malého přístavu Woods Bay v Montaně na břehu jezera Flathead.

„Co z toho vyvozujete?“ zeptal se Lofgren Bella, když ho u řízení vystřídal Jongewaard.

„Cromwell určitě našel další posádku poté, co strojvůdce a topiče z Winnemucca málem uhnal k smrti,“ odpověděl Bell.

Lofgren přikývl. „Bez telegrafního spojení a tedy bez řádné informace musíme předpokládat, že je někde uprostřed pustiny vysadil a přinutil nastoupit náhradní posádku na konečnou etapu sprintu přes hranice.“

„Tu tedy bude muset absolvovat po silnici autem.“

Lofgren na něj zvědavě pohlédl. „Proč to říkáte?“

Bell pokrčil rameny. „Přednosta stanice Spencer mi tvrdil, že trať Southern Pacific končí ve Woods Bay na východním břehu jezera Flathead. Předpokládám tedy, že do Kanady se Cromwell odtud dostane jen po silnici.“

„S tím nesouhlasím. Podle mě naloží svůj vlak na železniční trajekt, který jezdí přes jezero.“

Bell se tázavě podíval na Lofgrena. „Železniční trajekt?“

Lofgren kývl. „Klády z těžby dřeva v Kanadě jsou naloženy na ploché vagony a dopraveny přes hranice do malého přístavu Rollins na západním břehu jezera. Tady najedou na přívoz, který je dopraví na východní břeh, a odtud pokračují ve vlcích na pily v různých místech Jihozápadu.“

„Proč ale Southern Pacific jednoduše neprotáhne svou trať přímo na sever do Kanady?“

„Železniční společnost Great Northern Railroad dostala od americké vlády právo vybudovat železnici napříč severními Spojenými státy. Položili tedy koleje z přístavu na západním břehu jezera Flathead na sever k hranicím, kde se vagony přepřáhnou k jejich lokomotivám. Až sem je totiž z dřevorubeckých táborů dopraví Canadian Pacific Railroad. Představitelé z Great Northern i Southern Pacific odmítli spolupráci a nikdy nepropojili trať kolem jezera.“

„Jak tohle všechno víte?“

„Můj strýc bydlí v Kalispell, nad jezerem. Už je v penzi, ale býval strojvůdcem u společnosti Great Northern. Jezdil s vlakem mezi městy Spokane a Helena.“

Zájem v Bellově hlase vystřídalo vzrušení. „Vy mi říkáte, že Cromwell může přepravit svůj vlak trajektem přes jezero k trati společnosti Northern Pacific a pokračovat na sever do Kanady, aniž by z

toho svého vagonu musel vystoupit.“

„Asi tak to je.“

„Jestli se trajektem dostane přes jezero a my ho nestačíme zastavit...“ Hlas se postupně vytratil.

Lofgren spatřil v Bellových očích obavy. „Nemějte strach, Isaaku,“ řekl sebejistým tónem. „Cromwell nemůže být před námi víc než nějakých patnáct kilometrů. Chytneme ho.“

Bell dlouho nepromluvil. Pak rozvážně sáhl do náprsní kapsy a vytáhl odsud kus papíru. Zvolna ho rozložil a podal Lofgrenovi.

Strojvůdce ho prostudoval a pak, aniž by zvedl od papíru oči, pravil: „Vypadá to jako seznam jmen.“

„To také je.“

„Komu patří ta jména?“

Bell ztišil hlas, až ho nad rachocením lokomotivy málem nebylo slyšet. „Jsou to muži, ženy a děti, které Cromwell zavraždil. Nosím ho u sebe od chvíle, kdy jsem dostal příkaz ho dopadnout.“

Lofgren pozvedl zrak a pohlédl předním okénkem na trať před nimi. „Měli by to vidět také ostatní.“

Bell přikývl. „Myslím, že je na to vhodná doba.“

* * *

O TŘI HODINY POZDĚJI, když byl Lofgren opět u řízení lokomotivy, začala Adeline na příjezdu do Missouly zpomalovat. Lofgren zastavil asi padesát metrů před výhybkou. Shea seskočil z kabiny, utíkal po trati a přehodil výhybku na vlečku vedoucí na sever k jezeru Flathead. Výhybkáře, který vyběhl z boudy a hnal se k němu, ignoroval.

„Hej, co to děláte?“ spustil výhybkář, celý zachumlaný proti studenému větru.

„Není čas na vysvětlování,“ odtušil Shea a zamával Lofgrenovi na znamení, že může najet na odbočku. Když *Adeline* pomalu projížděla kolem, oslovil výhybkáře: „Neprojel v poslední hodině na tuhle odbočku ještě nějaký vlak?“

Výhybkář přisvědčil. „To víte, že projel, a taky bez povolení.“

„Jak je to dlouho?“ chtěl vědět Shea.

„Asi dvacet minut.“

Shea už neodpověděl, rozběhl se za *Adeline* a vyhoupl se do kabiny. „Podle výhybkáře,“ hlásil, „odbočoval Cromwell na tuto trať před dvaceti minutami.“

„Sto třicet kilometrů na dohnání dvaceti minut,“ pronesl Jongewaard zamyšleně. „To bude hodně těsné.“

Otevřel naplno regulátor a pět minut po přjetí výhybky už uháněli stopětatřicetikilometrovou rychlostí.

Blížili se k východnímu břehu jezera Flathead, až ho konečně spatřili. Největší sladkovodní jezero na západě Spojených států je pětadvacet kilometrů dlouhé, dvacet šest kilometrů široké a zaujímá plochu čtyř set jednaosmdesáti čtverečních kilometrů s průměrnou hloubkou téměř padesát pět metrů.

Nyní byli v cílové rovině dlouhé a hrůzné šťvanice. Lofgren seděl na místě topiče a pomáhal Jongewaardovi sledovat trať před nimi. Bell, Shea a Long tvořili uhelný tým, který měl krmit topeniště. Bell neměl kožené rukavice jako ostatní, proto si obalil dlaně hadry, používanými k otírání oleje. Tato ochrana fungovala, ale přesto se mu na dlaních začaly vyrazet puchýře z mnohahodinového házení lopatou.

Brzy dosáhli rychlosti větší, než na jakou byla tato trať stavěna. Tentokrát nezpomalovali ani před mosty. Zatáčky projížděli po zevní koleji. Jedno dvojité esíčko projeli v divokém oblouku, který roztrásl všechny šrouby v tendru. Naštěstí však následoval rovný úsek. Jongerwaard tedy příštích pětadesát kilometrů projel rychlostí sto třicet kilometrů v hodině.

„Heuréka!“ vykřikl najednou Lofgren a naléhavě ukázal kupředu.

Všichni se vyklonili z kabiny, i když jim ledový vítr hnal slzy do očí. Ale bylo to tu. Šest, sedm, osm kilometrů přímo před nimi byl patrný nenápadný obláček kouře.

MARGARET SI HOVĚLA NA GAUČI, NA SOBĚ HEDVÁBNÉ ŠATY s výšivkou, a pozorovala, jak v široké skleničce stoupají k hladině bublinky šampaňského. „Ráda bych věděla, jestli je to pravda,“ řekla potichu.

„Co jestli je pravda?“ Cromwell se na ni tázavě podíval.

„Že tahle sklenička byla vymodelována podle prsu Marie Antoinetty.“

Cromwell se zasmál. „V každé legendě je zrnko pravdy, jistě.“

Pak se Margaret dívala z okna, které Cromwell odkryl – bylo zapuštěné v zadní stěně vagonu, a jakmile se zavřelo, nebylo vůbec vidět. Koleje míhající se pod koly jako by se táhly do nekonečna. Bylo vidět, že projíždějí údolím obklopeným zalesněnými kopci.

„Kde to jsme?“

„Jezero Flathead je v samém centru Skalistých hor.“

„Jak máme ještě daleko na hranici?“

„Ještě třicet minut k trajektu přes jezero,“ odpověděl Cromwell a otevřel dnes již druhou láhev šampaňského. „Půl hodiny plavby k trati společnosti Great Northern, a než slunce zapadne, budeme v Kanadě.“

Pozvedla sklenici k přípitku „Na tebe, bratře, a na brilantní ústup ze San Franciska. Kéž jsou naše příští snažení stejně úspěšná jako ta minulé.“

Cromwell se samolibě usmál. „Na to se napiju.“

* * *

VPŘEDU, v kabině lokomotivy, nutil Abner s revolverem v ruce posádku k maximálnímu výkonu. Tuto dvojici unesl z malé kavárničky nedaleko seřadiště v Brigham City v Utahu. Byli to Leigh Hunt, strojvedoucí s rezatými kudrnami, a jeho topič Bob Carr, sporý pořízek, který pracoval původně jako brzdař, než postoupil na místo topiče, což byl krok k jeho vytouženému místu strojvedoucího. Právě se vrátili z turnusu a šli si vypít kávu, než se rozejdou domů, když je Abner namířenou zbraní přinutil nastoupit do kabiny lokomotivy,

táhnoucí Cromwellův přepychový nákladní vagon.

Podobně jako Wilbanks s Hallem byla minulá posádka vysazena uprostřed pustiny, kde Abner zároveň přerušil telegrafní dráty.

Abner nyní seděl na střeše tendru nad úrovní kabiny, takže mohl Hunta s Carrem pohodlně pobízet k udržování tempa lokomotivy k jezeru Flathead. Jeho pozornost upoutaly kupící se mraky na východě nad Skalistými horami.

„Zdá se, že se chystá bouřka,“ zakřičel na Carra.

„Vypadá to na chinook,“ zakřičel Carr přes rameno v odpověď a dál nabíral uhlí.

„Co to je chinook?“ zeptal se Abner.

„To je teplý víchr, který vane ze Skalistých hor. Při něm může klesnout teplota za hodinu až o pětadvacet stupňů a síla větru může překročit sto šedesát kilometrů za hodinu. Dost na to, aby smetl vagon z kolejí.“

„Za jak dlouho nás dostihne?“

„Možná za hodinu,“ odvětil Carr. „Zhruba tou dobou, kdy dojedeme do Woods Bay, přístavu trajektu přes jezero. Až tam dorazíme, budete muset přechkat tu bouři. Trajekt v tomhle větru nejezdí.“

„Pročpak?“ pátral Abner.

„Při víchru sto šedesát kilometrů v hodině se dělají vlny až sedm metrů vysoké a železniční trajekt nebyl postavený na takhle drsnou vodu. Posádka za takových podmínek rozhodně nevypluje.“

„Telegrafovali jsme předem, aby trajekt počkal na náš příjezd,“ konstatoval suše Abner. „Pojedeme přes jezero, a to bez ohledu na vítr.“

* * *

UVNITŘ CROMWELLOVA pohyblivého paláce Margaret sklouzla do příjemné lehké dřímoty, zatímco její bratr vsedě relaxoval nad novinami, které sebral v Brigham, když Abner zajímal novou vlahkovou posádku.

Většina novinek se týkala zemětřesení v San Francisku. Psalo se tu, že se konečně podařilo zvládnout požáry, a Cromwella napadlo, jestli přežilo jeho sídlo na Nob Hillu a budova banky.

Zvedl hlavu, protože zaslechl nějaký zvuk, poněkud jiný než jednotvárný rytmus kol na kolejích. Ten cizí zvuk byl tlumený a jako by přicházel z daleka. Celý ztuhl, když v něm poznal píšťalu lokomotivy. Cromwell byl doslova omráčený. Teď mu došlo, že je zaručeně pronásledován.

„Bell!“ vybuchl hněvivě.

Margaret se tím hlasitým výkřikem probudila. „Co tu hulákáš?“

„Bell!“ vyštěkl Cromwell. „Honí nás už od San Franciska.“

„Co to říkáš?“

„Poslouchej,“ vyzval ji. „Jen poslouchej.“

A pak to uslyšela i ona, ten neklamný zvuk parní vlakové píšťaly. Byl sice slabý, sotva slyšitelný, ale byl tam.

Margaret se bleskově přesunula k oknu a zahleděla se zpátky po trati. Bylo to, jako by ji někdo udeřil pěstí do břicha. Za zatáčkou viděli nad řadou stromů plnicích funkci větrolamu stoupající černý dým.

„Musíš to říct Abnerovi!“ zaječela.

Cromwell si to samozřejmě také uvědomil, a proto se vydal po žebříku k větracímu otvoru ve střeše vagonu. Odstrčil stranou poklop a protáhl se na střechu. Vystřelil z revolveru, aby přes rachocení lokomotivy upoutal Abnerovu pozornost. Abner výstřel uslyšel a plazil se po střeše tendru, dokud se nepřiblížil asi na čtyři metry ke Cromwellovi.

„Za námi jede vlak,“ křičel Cromwell.

Abner se zeširoka zapřel nohama, udržel rovnováhu i při kolébání a poskakování tendru, a pohlédl přes střechu nákladního vagonu. Ze zatáčky se vynořil uhánějící vlak a byl v dálce zřetelně viditelný. Vypadalo to jako samotná lokomotiva s tendrem, bez vagonů. Přibližovala se, a to dost rychle, jak se dalo usuzovat z kouře, jenž explodoval z komínku, ale byl okamžitě protivětrem strháván dozadu.

Teď byly oba vlaky na dohled i na doslech a k přístavu trajektu ve Woods Bay na jezeře Flathead zbývalo pouze něco málo přes třicet kilometrů.

ADELINE TEĎ PŘIPOMÍNALA PLNOKREVNÍKA, KTERÝ SE ZJEVIL ODNĚKUD ze zadní části startovního pole, s dusáním proběhl zatačkou na začátku vzdálené rovinky a začal se prodírat stádem, aby se ujal vedení. Přenosná táhla, otáčející mohutnými hnacími koly na kolejích, se slila v jednu velkou rozmazanou skvrnu. Žádná lokomotiva dosud nepracovala tvrději. Od začátku tratě v Oaklandu až do divočiny v Montaně ujela delší vzdálenost a rychleji než kterákoliv jiná na světě.

Nikdo jí sice rychlost neměřil, ale všichni v její kabině i ti, kteří ji viděli hnát se kolem, neměli nejmenší pochybnost, že na rovném úseku tratě dosahovala rychlosti vyšší než sto pětáctýřicet kilometrů v hodině.

Jongewaard posunul páku regulátoru až na doraz, čímž nutil *Adeline* k výkonům na trati, která na takovou rychlost nebyla stavěná. Oba strojívdci seděli na sedátkách, oči upřené na trať před sebou. Bell s Longem házeli do ohniště uhlí, zatímco Shea ho systematicky na roštu rozhrnoval, aby oheň hořel pravidelně a dosáhl tak maximální teploty při dokonalém spalování.

Bafání parní výpusti se změnilo v trvalé syčení a z komínku se valil stále větší oblak kouře. Bell co chvíli přestal házet lopatou, aby se podíval na vlak, který se před nimi každou minutou zvětšoval. Neměl nejmenší chuť přiblížit se ke Cromwellovi nepozorovaně. Zatáhl za šňůru píšťaly, která vydala pronikavé dlouhé zaječení, jež rozřízlo brízu, která začínala vát směrem od jezera. Bellovy rty se stáhly do napjatého úsměvu. Jenom doufal, že Cromwell cítí, že to bude on, Bell, kdo ho dostane.

Bell se otočil, vzhlédl k obloze a zjistil, že změnila barvu z nebesky modré v šedavý rubáš. Proměnu měl na svědomí chinook, vanoucí ze Skalistých hor k východu. Obrovské víry zvedaly prach, listí a drobné úlomky, které tak připomínaly oblaka plev létající z mlátičky. Hladina jezera Flathead se během necelých dvaceti minut změnila z klidných vod v rozbouřenou masu.

Náhle Jongewaard spolu s Lofgrenem současně varovně vykřikli: „Vůz na trati!“

Oči všech se zaměřily kupředu. Na železničním přejezdu tam uviděly farmáře s vozem sena, taženým koňským spřežením. Musel slyšet píšťalu, ale zřejmě špatně odhadl rychlost vlaku a rozhodl se, že ještě pohodlně projede. Jongewaard zatahl Johnsonovu tyč, čímž zařadil zpátečku a začal brzdit.

Když si farmář uvědomil, že to ocelové monstrum je jenom sto metrů od něj, začal bičem popohánět koně z cesty blížící se smrti, ale bylo už pozdě.

Adeline se zabořila do vozu v explozi sena, dřevěných planěk, třísek a rozlámaných kol. Muži v kabině se instinktivně přikrčili pod ochranu kotle, zatímco kolem kabinky a nad tendrem létaly trosky.

Koně jako zázrakem vyrazili kupředu a podařilo se jim bez zranění uniknout. Bell ani nikdo z ostatních však neznali osud farmáře. Jongewaardovi se podařilo zastavit *Adeline* asi sto metrů od místa střetu. Bell a zbytek posádky vyskočili z kabiny a utíkali zpátky.

Všem se značně ulevilo, když našli farmáře ležet asi půldruhého metru od kolejí, zjevně vážněji nezraněného. Zvedl se sám do sedu a rozhlížel se, celý zmatený, po svém zničeném voze.

„Nejste raněný?“ ptal se Bell s úzkostí.

Farmář si zkontroloval ruce a nohy. Cítil však pouze, jak mu na hlavě roste boule. „Mám jenom pár naraženin a odřenin,“ zamumlal. „Ale světe, div se, jsem pořád v jednom kuse. Díky Bohu.“

„Vaši koně také přežili bez úrazu.“

Shea s Longem pomohli farmáři vstát a dovedli ho ke koním, kteří jako by už zapomněli na onen letmý dotek smrti a v klidu žrali trávu podle cesty. Sedlák byl velice rád, když se přesvědčil, že se koním opravdu nic nestalo, ale na druhou stranu ho zlobil pohled na stovky rozbitých kusů vozu, rozházených po okolí.

Bell, jako by četl jeho myšlenky, mu podal vizitku Van Dorna. „Spojte se s mou detektivní agenturou,“ poučoval ho. „Ta vám nahradí ztrátu toho vozu.“

„Tak tedy ne železnice?“ otázal se farmář, poněkud zmatený.

„To nebyla chyba železniční společnosti. Ale je to dlouhá historie a dočtete se o ní v novinách.“ Bell se obrátil a s pocitem marnosti hleděl po trati na rychle se ztrácející kouř z Cromwellovy lokomotivy. Přesto odmítal uvěřit, že by takhle blízko před cílem prohrál.

Všechno ještě nebylo ztraceno. Tou dobou už Jongewaard couval s Adeline, aby Bell s posádkou mohli nastoupit.

Když viděl, že už se farmář dokáže o sebe postarat, vyzval Bella: „Naskočte si, čas nám běží.“

Sotva se Bell, Lofgren a topič vyšplhali do kabiny, Jongewaard už popoháněl lokomotivu v obnoveném pronásledování lupičova vlaku. Tou dobou však na ně udeřil i chinook. Vítr hnal prach a utrhané listí, jako by vrhal pěnové vrcholky příbojové vlny proti pláži. Viditelnost se náhle snížila na sotva dvě stě metrů.

Jongewaard už nemohl vyhlížet z postranního okénka, protože by měl oči plné prachu. Musel se spokojit se zaskleným otvorem v čelní stěně a zpomalit ze sto dvaceti na sedmdesát kilometrů za hodinu.

Zahlédl semafor vedle trati s ramenem ve vodorovné poloze, tedy signalizující lokomotivám STOP. Této výstrahy však nedbal. Následovalo znamení, že překračují zevní hranici města Woods Bay. Jelikož neznal vzdálenost k přístavu trajektu, zpomalil natolik, že se Adeline kradla jen čtyřicítkou.

Jongewaard se obrátil na Bella. „Omlouvám se za tu nevalnou rychlost, ale já nevím, jestli je městský přístav vzdálený osm set metrů nebo osm kilometrů. Musel jsem zpomalit pro případ, že bychom narazili na lupičův vlak nebo na nějaký plochý vagon s kládami.“

„Kolik času jsme podle vás ztratili?“ tázal se Bell.

„Dvanáct minut, podle mých hodinek.“

„Doženeme je,“ konstatoval Bell s mírnou nejistotou v hlase. „Není moc pravděpodobné, že by posádka trajektu riskovala plavbu v tomto počasí.“

Bell měl pravdu, když tvrdil, že za špatného počasí trajekt nejedí, ale krutě se zmýlil, když podcenil Cromwella. Zlodějský řezník a jeho sestra nedošli tak daleko jen proto, aby se teď pokorně vzdali.

Cromwella s Margaret dosud nikdo nezastavil. Jejich vlak se právě posunoval po molu a chystal se nalodit na trajekt.

KDYŽ PŘIJEL CROMWELLŮV VLAK, ŽELEZNIČNÍ TRAJEKT ČEKAL V PŘÍSTAVU. Výhybka byla přehozená tak, že lokomotiva zamířila po dřevěném molu k čekající lodi. Dál však cesta nevedla. Trojčlenná posádka trajektu se rozhodla, že není bezpečné pokoušet se přejet jezero při chinooku. Lepší bude počkat, až vítr utichne a hladina jezera se zklidní. Seděli tedy v malé lodní kuchyni, pili kávu, četli noviny a ani je nenapadlo se zvednout, když Cromwellův vlak najel na palubu.

Cromwell vystoupil z nákladního vagonu a vydal se k lokomotivě. Musel se sklánět proti prudkému větru. Cestou se zastavil a pátravě se zahleděl na vlny, rostoucí a převalující se na hladině jezera. Pak stejně podrobně studoval lopatková kola na parní pohon umístěná na bocích trajektu.

Omšelá dřevěná destička na kormidelně hlásala KALISPELL. Lod' byla značně stará. Barva byla popraskaná a loupala se, dřevěná paluba ochozená a prohnílá. Tento trajekt sloužil již mnoho let – příliš mnoho. Cromwellovi však připadal dost odolný, aby přestál silný vítr i strmé údoly stále rostoucích vln. Cítil jistotu, že se dokáže dostat na západní pobřeží i v tomto počasí. Rozčílovalo ho však, že nikde nevidí ani stopu po posádce.

Podíval se po trati zpátky a potěšilo ho, že vlak pronásledovatelů není nikde v dohledu. Mohl se jen dohadovat, co bylo příčinou jeho zpoždění. Mávl na Abnera v kabině lokomotivy. „Dohlédněte, aby topič pořádně přikládal, abychom měli dost páry, až dorazíme na trať Great Northern.“

„Můžete se spolehnout,“ odpověděl Abner a namířil zbraň na topiče Carra, který celou konverzaci vyposlechl. „Slyšel jste. Tak koukejte přikládat.“

„Viděl jste posádku trajektu?“

Abner pokrčil rameny. „Nikoho jsem neviděl.“

„Radši byste je měl popohnat. Musíme vyrazit. Ta lokomotiva za námi může dorazit každou chvíli.“

„Co ale posádka naší lokomotivy?“ řekl Abner. „Jakmile je nechám o samotě, zaručeně se pokusí utéct.“

„Odvažte poutací lana,“ nařídil Cromwell. „Nikam neutečou, jakmile odrazíme od přístaviště. Já se poohlédnu po posádce trajektu.“

Abner seskočil na palubu a vyběhl na molo. Našel zád'ová a příd'ová vázací lana, držící trajekt u břehu. Vlny se sem valily z prostředku jezera a kolébaly trajektem dopředu a dozadu. Lod' narážela na odbíječe visící na krytu lopatkového kola na pravoboku. Abner čekal, zatímco trajekt splouval od břehu a poutací lana se napínala. Když se voda začala vracet, lana byla náhle volná.

Abner počkal na tento okamžik, svlékl lana z pacholat a jejich konce hodil přes zábradlí na palubu *Kalispellu*. Mrštný jako kočka přeskočil z mola zpátky na palubu a vrátil se ke kabině lokomotivy.

Cromwell vyšplhal po žebříčku do kormidelny. Vděčně vklouzl dovnitř, pryč z vyjícího větru. Ani zde nikdo nebyl, tak se vydal po schodišti vedoucím do lodní kuchyně. Tam našel kompletní posádku, jak posedává a znuďeně si čte.

Vzhledli, když se Cromwell objevil na schůdkách, ale kromě toho neprojevili jedinou známku zájmu.

„Vy jste pan Cromwell?“ zeptal se mohutný muž s červeným obličejem, divokým vousem a těžkým červeným kostkovaným kabátem.

„Ano, jsem Cromwell.“

„Slyšeli jsme vás, jak najíždíte na palubu. Jsem kapitán Jack Boss, k vašim službám.“

Odtahité chování Bosse, který ani nevstal, a dvou mužů posádky, z nichž žádný neprokázal nejmenší zájem, Cromwella rozčílilo. „Je nanejvýš důležité, abychom okamžitě vyrazili na cestu.“

Boss zavrtěl hlavou. „To nepůjde. Jezero nějak moc kope. Nejlepší by bylo počkat, až se vítr uklidní.“

Chladnokrevně, jako by si zapaloval doutník, Cromwell vytáhl z kapsy kabátu colt .38 a střelil jednoho z mužů posádky do čela. Překvapení bylo dokonalé. Námořník sklouzl pozadu ze sedadla a nevzdávající pohled dále upíral před sebe, jako by stále četl noviny.

„Dobrý Bože,“ uklouzlo Bossovi, obličej zkamenělý šokem.

Cromwell namířil zbraň do obličeje druhého námořníka, který se nekontrolovaně roztrásl. „Okamžitě vyrazíte na jezero, nebo to do-

stane i tenhle druhý.“

„Jste blázen,“ vyhrkl Boss.

„Můj společník už uvolnil úvazová lana, takže byste neměli ztrácet čas nějakými protesty.“

Boss se zahleděl na mrtvého člena své posádky a pak zvolna, téměř jako v mdlobách vstal. Zabodl svůj zrak do Cromwella, v očích směs znechucení a vzteku. „Můžete klidně postřílet nás všechny,“ pronesl pomalu. „Všichni umřeme, ještě než se dostaneme na protější břeh.“

„To je riziko, které musíme akceptovat,“ ukončil hovor Cromwell, tón hlasu tvrdý a otrávený.

Boss se otočil na člena posádky Marka Ragana. „Budeš se muset postarat o motor sám.“

Ragan, mladík ani ne sedmnáctiletý, souhlasně přikývl. „To zvládnou.“

„Tak přilož pod kotel, ať máme dost páry na cestu v tomhle počasí.“

Chlapec kvapně opustil kuchyň a vydal se po žebříku dolů do strojovny.

Boss, těsně následován Cromwellem, vyrazil naopak vzhůru, rovnou do kormidelny.

Cromwell se zadíval Bossovi do očí. „Ani se nepokoušejte neuposlechnout mé instrukce, kapitáne. Jinak zemře ten kluk ve strojovně. Ne že bych váhal zabít třeba i vás, kdybyste mě nedopravil ke trati na protějším břehu.“

„Jste zplozenec pekla,“ vyhrkl Boss, obličej zkroucený hněvem.

Cromwell se zasmál a šlehl po Bossovi pohledem ledovým jako smrt. Pak se otočil a opustil kormidelnu.

Jak kráčet směrem ke svému luxusnímu vagonu, zaslechl pronikavý hvizd parní píšťaly. Znělo to, jako by jeho zdroj byl jen pár set metrů daleko. Pak uslyšel syčení páry a rachocení kol lokomotivy. Za clonou vznášejících se úlomků a trosek hnaných chinookem se náhle zhmotnila veliká lokomotiva.

Příliš pozdě, pomyslel si samolibě. *Kalispell* už splula dobrého půldruhého metru od mola. Nikdo a nic ho teď už nemohli zastavit. Zamířil do nákladního vagonu a s úsměvem na rtech se vyšplhal

dovnitř.

* * *

JONGEWAARD prudce zastavil *Adeline* pouhých deset metrů od okraje mola. Ještě než se veliká hnací kola přestala otáčet, Bell už hbitě seskočil z kabinky a doběhl poslední kousek cesty. Železniční trajekt právě míjel dřevěné piloty a mířil na jezero, lopatková kola se začala otáčet. Když Bell dosáhl okraje mola, vzdálenost lodě od mola se zvětšila již na dva a půl metru.

Bell ani na chvíli nezaváhal, zbytečně nepřemýšlel ani se nerozběhl, aby se lépe odrazil. Vzdálenost se zdála dost velká a on skočil z mola na palubu. Věděl, že skok je příliš dlouhý, proto se zachytil rukama za zábradlí. Tělem se zhoupl jako hodinové kyvadlo a prudce narazil do trupu trajektu. Jen tak tak, že se nepustil zábradlí a nespadl do vody, i když mu náraz vyrazil dech. Křečovitě se držel zábradlí, dokud ho znovu nepopadl, ale narůstající bolest v hrudi nepolevovovala. Se zoufalou pomalostí se vytáhl na palubu trajektu, přímo v sousedství Cromwellova vagonu.

Bell si lehce přejel prsty hrudník a zjistil, že si zlomil jedno nebo dvě žebra. Zatřel zuby, aby překonal bolest. Namáhavě se zvedl na nohy a chytil se jedné z příček žebříku vedoucího na střechu vagonu. Takto lépe odolával kolébání a kymácení lodi, jež se prodírala proti větru. Jak se *Kalispell* ocitla dále od břehu, vlny hnané větrem se lámaly přes příd, dopadaly na spodní palubu s kolejemi a vířily kolem monstrózních kol lokomotivy. Strašlivý vítr přinesl vzestup teploty o víc než deset stupňů.

Bell odhodil jakoukoliv opatrnost. Trhnutím otevřel nákladní dveře vagonu, překulil se po podlaze, až zalapal bolestí po dechu, ale svůj colt .45 držel pevně v ruce. V jeho prospěch mluvil moment překvapení. Svým příchodem Cromwella nevyplašil, neboť on věřil, že přišel Abner. Až příliš pozdě zaregistroval svého největšího nepřitele.

„Ahoj, Jacobe,“ pozdravil se srdečným úsměvem Bell. „Nepostrádal jste mě?“

Následovalo pár okamžiků omračujícího ticha.

Bell se zvedl na kolena a pak na nohy, přičemž neustále mířil coltem na Cromwellovo srdce. Zavřel za sebou dveře, aby zarazil nápor větru dorážejícího na starý trajekt.

Rychle se rozhlédl po interiéru. „No ne,“ řekl se zájmem. „Má poklona.“ Volnou rukou ukázal na exoticky zařízený vagon. „Tak takto stylově jste utíkal z místa činu.“

„Jsem rád, že to oceňujete,“ prohodil Cromwell konverzačním tónem.

Bell se ostražitě usmál, colt stále pevně namířený. Pohlédl na kožené kufry vyrovnané podél jedné stěny. „Hotovost z vaší banky, že? To musí být úctyhodná sumička.“

„Dost na to, abychom mohli rozjet nový podnik,“ odpověděl Cromwell upřímně.

„Vy jste nás sledoval?“ zeptala se Margaret zmateně. Byla to spíše otázka než konstatování.

„Ani ne tak sledoval, jako spíš pronásledoval,“ odsekl odměřeně Bell.

Zcela podle očekávání se Cromwell brzy vzpamatoval. „Jak to, že jste přijel tak rychle?“

„Naštěstí jsem měl rychlejší stroj a odhodlanější posádku.“

„Vy jste věděl, že jsme s Margaret odjeli ze San Franciska?“

„Vystopoval jsem tenhle nákladní vagon a došlo mi, že jste ho nechal přetřít a použil jste nové číslo. Mí agenti ho hlídali, ale pak přišlo naneštěstí to zemětřesení a agenti dostali naléhavější úkoly někde jinde.“

„A vy jste zjistil, že jsem opustil seřadiště,“ dohadoval se Cromwell.

Bell přikývl. „Teprve když jsem zašel do vaší banky a tam jsem se přesvědčil, že jste odnesl ze sejfu všechny bankovky vyšších hodnot.“

„Jak jste ale mohl vědět, že míříme do Kanady?“

„To ten dispečer v kanceláři Southern Pacific,“ zalhal Bell, aby vynechal Marioninu roli v celé záležitosti. „Přitiskl jsem mu revolver k hlavě a přesvědčil ho, aby mi sdělil, po jaké trati váš najatý vlak cestuje. Pak už to byla jenom otázka doplňování detailů.“

„To bylo velice chytré, pane Belle.“ Cromwell držel v ruce

skleničku se šampaňským a uznale se na Bella díval. „Vypadá to, že jsem vás podcenil.“

„Já vás také jednou nebo dvakrát podcenil.“

Margaret promluvila jen nepatrně hlasitěji než šeptem. „Co s námi zamýšlíte udělat?“ Šok u ní přešel v zoufalství.

„Jakmile přistaneme, předám vašeho bratra místnímu šerifovi. Pak seženu nezbytné doklady, abych vás oba mohl eskortovat do Chicaga. Jemu se tam dostane urychleného soudního procesu bez poroty složené z vašich starých přátel a nakonec ho za všechny jeho zločiny pověsí.“ Bellův hlas byl náhle ledový a hrozivý. „A vy, drahá Margaret, nejspíš strávíte nejlepší léta svého života ve federálním vězení.“

Bell zachytil výměnu významných pohledů mezi oběma sourozenci. Mohl se jenom dohadovat, co si ti dva myslí, ale přesto si byl jistý, že to rozhodně není dobré znamení. Sledoval Cromwella, jak se zabořil do polštářů na jednom konci zdobeného gauče.

„Možná že naše cesta bude v tomhle počasí trvat o něco déle.“ Jako by chtěla jeho slova potvrdit, sklouzla láhev šampaňského ze stolu na podlahu. „Škoda. Chtěl jsem vám nabídnout skleničku.“

Bell pouze odhadoval, kde má Cromwell svůj colt .38. „Ve službě nikdy nepiju,“ pronesl žertem Bell.

Když se jedno lopatkové koleso při manévrování lodě ve vlnách ocitlo venku z vody, celý trup se rozvibroval. Margaret zalapala strachy po dechu a upřeně se zadívala na rostoucí loužičky podle okrajů padacích dveří ve dně vagonu.

* * *

VENKU skučel vítr a *Kalispell* praskala a úpěla při náporu vln vysokých jako hora, které se valily po celé délce jezera Flathead. Unavená stará loď nořila před do hřebenů vln hnaných větrem, načež se odporně propadala do jejich údolu. Jedna hrozivě čnějící vlna rozbila čelní okno můstku, takže od té chvíle byla kormidelná pravidelně zaplavována.

Kapitán Boss si vyhrnul límec pláště a odhodlaně uchopil kormidelní kolo. Vítr ho bičoval vodní tříští, která jej bodala do kůže

obličeje a rukou.

Z komunikační trubice se ozvalo pronikavé zapískání. Boss otevřel její ústí a ohlásil se: „Kormidelna.“

Z trubice se dutě ozval Raganův hlas. „Tady dole nabíráme vodu, kapitáne.“

„Zvládnou to pumpy?“

„Zatím ano. Ale trup nepěkně praská. Bojím se, aby nepovolily přepážky.“

„Bud' připraven se okamžitě odtamtud stáhnout, jestli se to zhorší. Běž na střechu nad kuchyní a odvaž tam záchranný člun.“

„Provedu, pane,“ odpověděl Ragan. „A co vy, kapitáne?“

„Zavolej mi, až budeš odcházet ze strojovny. Když to bude možné, půjdu za tebou.“

„Co ti lidé ve vlaku? Nemůžeme je přece jen tak opustit.“

Boss byl člověk s hlubokými morálními kořeny, bohabojný muž s velkou vnitřní silou, gentleman ze staré školy, kdy dané slovo platí jako zákon. Všichni lidé žijící v okolí jezera si ho vážili a respektovali ho. Nyní hleděl rozbitým oknem kormidelny na vzdálený břeh a na běsnící vody dorážející na příď. Náhle s jistotou věděl, že *Kalispell* to nedokáže.

„Za ty zodpovídám já,“ pronesl zvolna. „Ty jen zachraňuj sám sebe.“

„Bůh vám žehnej, kapitáne.“

Pak se komunikační trubice odmlčela.

CHINOOK PŘIPOMÍNÁJÍCÍ TORNÁDO BYL NEJNIČIVĚJŠÍ, CO MÍSTNÍ lidé pamatovali. Srovnal se zemí několik stodol, odnesl pár střech, vyvrátil stromy z kořenů, převal telegrafní a telefonní dráty. Teplý vítr plnou silou bičoval a bouřlivě vířil hladinu jezera Flathead, jehož vody pak nemilosrdně bušily do unavené staré *Kalispell*, potácející se mezi vlnami. Záchranný člun, ve který kapitán Boss věřil jako v poslední prostředek spásy, byl vytržen z úvazků a rozdrčen. Jeho zbytky zmizely v neklidných vodách.

Boss bojoval s kormidlem v zoufalé snaze udržet *Kalispell* v rovném kurzu k protilehlému západnímu břehu, vzdálenému nyní jen něco málo přes tři kilometry. Stále v sobě živil slaboučkou naději, že by snad přece jen mohli dosáhnout bezpečí malého přístavu Rollins, ale v hloubi duše věděl, že osud není jemu ani jeho lodi příznivě nakloněn. Trvale tu hrozilo nebezpečí, že se loď obrátí dnem vzhůru. Lokomotiva, tendr, nákladní vagon – to všechno byla ta poslední stébla slámy, jež mohla zlomit velbloudovi hřbet.

Bez jejich zátěže by *Kalispell* plula výše ve vodě, takže by tolik netrpěla nárazy obrovských vln, jež se převalovaly přes dolní železniční palubu. Boss se podíval na příd', jen aby se přesvědčil, že je těžce poškozená. Fošny v těchto místech byly zčásti rozdrčené, zčásti odtržené od trámů.

Jeho oblečení včetně tříčtvrtečního těžkého kabátu bylo prosáklé až na kůži. Boss chmurně jednou rukou pustil kormidlo, přitáhl si k ústům komunikační trubici a ostře pískl. Uběhlo téměř třicet vteřin, než Ragan odpověděl.

„Ano, pane kapitáne?“

„Jak to tam dole vypadá?“

„Páry mám dostatek, ale voda tu pořád stoupá.“ Raganův hlas nesl stopu strachu. „Už mi je nad kotníky.“

„Až ti bude sahat ke kolenům, opusť strojovnu,“ nařídil mu Boss.

„Pořád ještě chcete, abych uvolnil ten záchranný člun?“ ujišťoval se poněkud úzkostně Ragan.

„O ten se už nemusíš starat,“ uklidňoval ho trochu hořce Boss.

„Už ho odplavila voda.“

Ted' byl v Raganových slovech patrný strach. „Co si počneme, jestli budeme muset opustit loď?“

Boss odpověděl rozhodně a energicky. „Budeme se modlit, aby kolem plavalo dost trosek, kterých bychom se přidrželi, než bouře skončí.“

Poté zavěsil konec komunikační trubky a mohutně se opřel do kormidla, aby znovu srovnal kurs trajektu proti směru vln. Vtom do levé strany přídě narazila mohutná vlna a pootočila *Kalispell* bokem proti vlnám. Přesně toho se Boss bál nejvíc. Kdyby v tom okamžiku narazila do boku nějaká větší vlna, loď by se naklonila přes kritický úhel, převrátila se dnem vzhůru a díky obrovské zátěži by šla ke dnu jako kámen.

Během boje s vlnami střelil pouze krátkým pohledem na spodní palubu s vlakem. Překvapilo ho, jak se kymácí dopředu a dozadu, když příd' trajektu padá do údolu vlny a následně je opět zaplavována hřebenem další vlny, která divoce víří kolem kol lokomotivy.

Boss pocítil určité zadostiučinění, když si uvědomil, že v případě potopení trajektu poputují do hlubin i kriminálníci z vlaku.

* * *

UVNITŘ kabiny lokomotivy se Hunt s Carrem chytali každého ventilu, ciferníku či rukojeti, aby zabránili svému otloukání proti kotli či bočním stěnám. Abner seděl na sedadle topiče a nohama se vzpíral proti panelu pod předním oknem. Nemusel ted' nepřetržitě mířit na posádku lokomotivy, když všichni měli co dělat, aby sebou nenechali smýkat a vyvarovali se tak případného zranění. On už pro ně nepředstavoval nejvážnější hrozbu, tou byla bouře.

Poslední věc, kterou tedy Abner očekával, bylo spiknutí strojvůdce a topiče proti němu. Neslyšel jejich tlumená slova, neviděl kradmé posunky, kterými se oba muži dorozumívali. Neměl nic jiného na starosti, než rozechvěně zírat na divokou vodní masu nenávistně útočící na *Kalispell*. Vtom při jednom z dalších otřesů vypadl ze svého sedadla strojvůdce a po krátkém potáčení po kabině narazil přímo do Abnera. Náraz Abnera na okamžik ohromil, ale vzápětí

odstrčil strojvedoucího zpět na jeho místo.

Abner si tou dobou vůbec nevšímal topiče, který se stále snažil krmit ohniště uhlím a současně udržovat rovnováhu ve vzpínající se kabině lokomotivy. Hunt znovu narazil do Abnera, který ho, tentokrát už značně nevrle, začal cpát na jeho polovinu. Hunt se však tentokrát na Abnera aktivně vrhl a přitiskl mu paže k tělu. Pak se svalil a rozezleného nepřítele strhl na sebe.

Vtom se do akce zapojil i vyburcovaný Carr, který mávl lopatou nad hlavou a plnou silou udeřil Abnera mezi lopatky. Avšak právě když se Carr rozmáchl, trajekt sklouzl do údolu vlny, takže topičova „hajcrovka“ Abnerovu hlavu minula. V opačném případě by mu byla zaručeně rozrazila lebku. Carr měl pocit, jako by narazil do klády. Přesto to byl divoký útok a úder drtící kosti. Většinu mužů by byl zaručeně paralyzoval a zbavil vědomí. Ne však Abnera. Ten jenom zalapal po dechu, s obličejem zkřiveným bolestí, odtrhl se od Hunt a vztyčil se na kolena. Sáhl po svém Smith & Wessonu a zamířil na Carra. Obličej měl prázdný, bez jakéhokoli výrazu, oči ani nemrkly, když stiskl spoušť. Carrova lopata byla napřažená k dalšímu úderu, ale topič znehybněl v okamžiku, když mu kulka provrtala hrud'. Náraz střely ho vrhl do bludiště různých ventilů, pak se pomalu složil na kolena a nakonec sesul k zemi.

Bez nejmenšího zaváhání Abner stočil hlaveň proti strojvedoucímu a střelil ho do břicha. Hunt se předklonil, ale oči měl stále upřené na Abnera, v pohledu směsici ledové nenávisti a bolesti s šokem. Klopýtl dozadu, jednou rukou si přidržoval břicho, druhou měl nataženou. Abner si příliš pozdě uvědomil, co Hunt zamýšlí. Dříve než mohl reagovat, Hunt uchopil horizontální mosaznou páku brzdy a posunul ji zleva doprava. Umírající muž pak učinil poslední pohyb; objal páku regulátoru, přitáhl ji k sobě a vzápětí padl mrtev k zemi.

Hnací kola se protočila a lokomotiva sebou cukla kupředu. V důsledku zdrcujícího úderu do zad byl Abner příliš pomalý. Jeho zrak kalila mlha, takže mu trvalo zhruba tři vteřiny, než si uvědomil, že lokomotiva se sune po přední palubě. Jakýkoliv pokus ji zastavit přišel pozdě. Ve chvíli, kdy Abner konečně stáhl páku regulátoru zpátky, sto třicet čtyři tuny vážící lokomotiva se už začala nořit z přídě *Kalispellu* do chladných hlubin jezera Flathead.

ZPOČÁTKU SI NIKDO V CROMWELLOVĚ UZAVŘENÉM VAGONU neuvědomoval, že se vlak začal přesouvat z lodi do jezera. Důvodem byly divoké záchvěvy, vyvolané vlnami a náporu větru. Bell jako první rozeznal změnu v pohybech a vycítil, že se pohnula hnací kola lokomotivy. Rozrazil nákladové dveře a vtom se do něj opřel takový vichr, až zavrával. Pak však vtáhl hlavu mezi ramena a vyklonil se ven. Uviděl dva děsivé jevy najednou. Předně to vypadalo, jako by se paluba začala pohybovat směrem k zádi, to proto, že vlak se vydal vpřed, a za druhé, přední čtyřkolový podvozek lokomotivy právě sjížděl z přídě trajektu do dmoucích se, rozbouraných vod.

Bell se bleskově otočil. „Vlak klouže z trajektu do jezera!“ překřičel burácení větru. „Rychle vyskočte, dokud ještě můžete!“

Cromwell v tom viděl příležitost a na chvíli pozapomněl na blížící se katastrofu. Beze slova vyrazil z gauče a současně tasil svůj automat. Dopustil se bláznivé chyby. Namísto toho, aby okamžitě stiskl kohoutek a Bella zastřelil, chvíli zaváhal a pak pravil: „Sbohem, Isaaku.“

Náhle však na ruku s revolverem cosi narazilo a vystřelená kulka se zabořila do rámu dveří vedle Bellovy hlavy.

Před Cromwellem náhle stála Margaret, v tmavých očích žár, rty pevně sevřené až do chvíle, kdy promluvila. Nebyla na ní patrná jediná známka strachu, jediná stopa zděšení. Stála tam, s nohama zešířena rozkročenýma na podlaze vagonu. „Už dost, Jacobe,“ pravila.

Neměla čas říct něco víc. Bell ji popadl za paži a vyzval ji: „Skočte! Rychle!“

Jediný Bell pochopil, k čemu zaručeně dojde. Znovu vyhlédl ven a uviděl, že lokomotiva téměř zmizela pod vodou a tendr s jejich nákladním vagonem také zrychlují pohyb. Paluba byla nakloněná v ostrém úhlu a *Kalispellu* hrozilo krajní nebezpečí, že půjde pod hladinu spolu s vlakem. Teď však zbývaly pouze vteřiny, než nákladní vagon zmizí přes příď ve vodě.

S obličejem znetvořeným nenávistí obrátil Cromwell zbraň znovu proti Bellovi, avšak Margaret se postavila mezi oba muže. Cromwell si konečně uvědomil hrozící nebezpečí, v očích se mu objevilo

pochopení, že porážka i smrt jsou jen několik vteřin vzdálené. Pokusil se odstrčit Margaret stranou, aby mohl vyskočit ze dveří, ona ale ovinula paže kolem bratrova pasu a táhla ho naopak dovnitř. Rozmáchl se revolverem a hlaveň jí dopadla na tvář. Objevilo se několik kapek krve, ale její objetí bylo i nadále pevné, takže se z něho nemohl vymanit.

Přední kola nákladního vagonu následovala už nezadržitelně tendr na cestě přes příď do vody. Bell se pokusil vyrvat Margaret předními dveřmi ven, ona se ale příliš pevně držela svého bratra. Nakonec se Bellovi podařilo jenom utrhnout rukáv jejího modrého svetru a tím s ní ztratil veškerý kontakt.

Pohlédla na Bella a v očích se jí objevil něžný výraz. „Je mi líto, Isaaku.“

Vztáhl po ní ruku, ale už bylo příliš pozdě. Bell vypadl ze dveří.

Za letu se divoce přetočil a dopadl na dřevěnou palubu ramenem na opačné straně, než měl zlomená žebra. I tak byl náraz dostatečně prudký, takže bolestivě zalapal po dechu. Zůstal ležet a s hrůzou sledoval, jak je Cromwellův nákladní vagon vtahován pod hladinu. V mysli se mu mihla naděje, že by Margaret stále ještě mohla vyskočit z otevřených dveří a zachránit se. Ale nemělo k tomu dojít. Kypící bílá vodní clona zakryla vagon a otevřenými dveřmi pronikla do jeho nitra takovým proudem, že by byl jakýkoliv pokus o únik nemožný. Bell se přesto zuby nehty držel malinké naděje. Ležel na palubě, zrak upřený na bubliny vycházející z hloubky do míst, kde se právě plavil *Kalispell*. Nepřestával upírat oči na místo, kde se vlak potopil a které se nyní stále víc vzdalovalo, ale ani Margaret, ani její bratr se na hladině neobjevili.

Příď trajektu se zhoupala vzhůru a celý trup se vynořil z vody alespoň o čtvrt metru, teď když se zátěž lodě snížila přinejmenším o nějakou stovku tun. K nesmírné úlevě kapitána Bosse v kormidelně se téměř okamžitě dramaticky zvýšila stabilita *Kalispell*, takže nyní prorezával vlny, poháněný lopatkovými kolesy, přímo k západnímu břehu jezera.

Bellovi trvalo přinejmenším deset minut, než se po palubě přesunul ke dveřím vedoucím na schody do kormidelny. Když se tam konečně vyšplhal, vypadal jako ona pověstná „mokrá myš“. Boss na

něj překvapeně pohlédl.

„Odkudpak jste se tu vzal?“

„Skočil jsem na palubu ve chvíli, kdy jste odplouvali z přístaviště ve Woods Bay. Jmenuju se Bell a jsem agentem Van Dornovy detektivní agentury.“

„Měl jste štěstí, že vás nesebrali s ostatními.“

„Ano,“ odvětil potichu, „měl jsem štěstí.“

„Kdo byli ti lidé?“

„Dva z nich byli nevinní železničáři, kteří zde byli jako zajatci. Po zbývajících třech bylo vyhlášeno pátrání pro podezření z vražd a loupeží. Chystal jsem se je zatknout, jakmile dorazíme do přístavu.“

„Ubožáci. Utonutí není nejlepší cesta odchodu z tohoto světa.“

Bella hluboce zasáhla lítost a pocit viny. Když teď obracel zrak k hladině jezera, postrádala jeho tvář jakýkoliv výraz. Voda už zdaleka nevypadala nebezpečně a z větší části ji čeřilo jen jemné vlnění. Chinook se přesunul na východ a děsivé větry přešly v pouhou živou brízu.

„Ne,“ zamumlal. „Vůbec to není dobrý způsob odchodu z tohoto světa.“

VZHŮRU Z HLUBIN

Kalispell prodírající se bouří

16. DUBNA 1950 JEZERO FLATHEAD, MONTANA

POTÉ, CO Z HLUBIN JEZERA OBRŘÍ JEŘÁB VYZDVIHL TENDR a posadil ho na nákladní člun za mohutnou lokomotivu, potápěči se soustředili na podvlečení ocelových lan pod nákladním vagonem. I přes bahno a vrstvu slizu se dalo zřetelně přečíst jméno Southern Pacific, namalované na bocích tendru.

Bylo již pozdě odpoledne a ředitel záchranné operace Bob Kaufman netrpělivě rázoval po palubě. Před chvílí se objevili nad hladinou potápěči, kteří na dně nastoupili na plošinu, jež byla posléze vyzvednuta a přenesena na člun. Kaufman pohlédl na mraky na obloze, byly sice temné, ale nehrozily rapidním zhoršením počasí. Zatímco čekal, až pomocníci uvolní a sejmou mosaznou potápěčskou helmu z hlavy šéfa potápěčské skupiny, zapálil si nedočkavě doutník. Jakmile se objevila poněkud proplešatělá hlava muže kolem čtyřicítky, Kaufman se ho zeptal: „Jak to tam vypadá?“

Potápěč kývl. „Lana jsou zajištěná. Můžete říct jeřábníkovi, ať začne zvedat.“

Kaufman mávl na mechanika, který obsluhoval mohutný jeřáb, čníci z paluby prámu vysoko k nebi. „Všechna lana zajištěna!“ zakřičel. „Zvedat!“ Pak se Kaufman obrátil k vysokému postaršímu stříbrolasému pánovi, stojícímu po jeho boku. „Jsme připraveni vyzvednout ten nákladní vagon, pane Belle.“

Isaac Bell souhlasně přikývl. Obličej měl klidný, i když nezastíral známky očekávání. „Tak dobře, pane Kaufmane. Podívejme se, jak to vypadá po tolika letech na dně jezera.“

Jeřábník pohnul ovládacími pákami a napnul lana. Tiché bzučení diesellového motoru jeřábu stoupalo z volnoběhu až do vysokých otáček, aby se nakonec vyrovnalo při zvedání nákladního vagonu. Tato operace však nebyla zdaleka tak složitá, jako předtím zvedání stočtyřiatřicetitonové lokomotivy. Jakmile se vagon odlepil ode dna, záchranné práce už probíhaly hladce.

Bell sledoval, téměř morbidně fascinován, jak se vůz vynořuje z jezera a stoupá, dokud ho rameno jeřábu pomalu nepřesunulo nad prám. Pak ho jeřábník obratně a velice opatrně uložil za lokomotivu s

tendrem.

Když tak hleděl na vlak, Bell si jen stěží vybavoval, jak to vypadalo před tolika lety. Přistoupil k vagonu a setřel zelený porost z čísla, které bylo pod stékajícím bahnem sotva patrné. Teprve teď se jasně ukázalo číslo 16455.

Bell upřel oči na nákladové dveře. Byly stále ještě otevřené, jako ve chvíli, kdy z nich před lety vypadl. Vnitřek vagonu byl temný, protože slunce se schovalo za mraky.

V duchu se vracel zpátky a připomínal si onen osudový den, kdy se vlak rozjel po palubě trajektu a klesl na dno jezera. Poněkud se děsil toho, co nalezne uvnitř.

Kaufman přinesl žebřík, po kterém před chvílí lezli do kabiny lokomotivy, a opřel ho o otevřené dveře vagonu. „Až po vás, pane Belle.“

Bell beze slova přikývl a zvolna se vydal po žebříku vzhůru, až stanul na prahu nákladního vagonu. Chvíli se díval do temného interiéru a naslouchal odkapávání vody. Silou potlačil chvění. Vlhkost a zápach bahna a kalu připomínaly dech smrti, dávné, zlé a nekonečně strašidelné. Kdysi elegantní vybavení a ozdoby luxusního vozu teď vypadaly jako zjevení z noční můry. Plyšový koberec na zemi byl pokryt sedimentem, oživeným dlouhými tenkými šlahouny. Složitě vyřezávaný bar, kožená křesla a pohovka, Tiffanyho lampy u stropu a dokonce i obrazy na stěnách vypadaly groteskně pod nánosem bláta a vegetace. Na podlaze sebou mrskalo několik malých rybek, které nestačily utéct, když se vagon vynořoval z vody.

Skoro jako by si přál odložit osudový krok, Bell se s čvachtáním a váhavě přesunul k jedné boční stěně. Tam skutečně našel pět kožených kufrů, jak si je pamatoval, když je viděl v roce 1906 naposledy. Vytáhl z kapsy zavírací nůž a s jeho pomocí vypáčil zrezivělé, téměř zamrzlé zámky na prvním kufru. Když kufr otevřel, uvnitř našel jen překvapivě malé množství bláta. Opatrně vzal do ruky jeden balíček. Papírové bankovky byly promočené, ale držely tvar i konzistenci. Tisk na zlatých certifikátech byl stále zřetelný a dobře čitelný.

Kaufman se připojil k Bellovi a zůstal fascinovaně hledět na hromady bankovek nacpaných v kufru. „Kolik toho tam podle vás je?“

Bell zavřel víko a pokynul k dalším čtyřem kufrům. „Hrubým odhadem? Možná tak čtyři nebo pět milionů.“

„Co se s tím stane?“ chtěl vědět Kaufman a v očích se mu objevila jiskra.

„Vrátí se zpátky do banky, jejíž vkladatelé byli oloupeni o své vklady.“

„Radši byste o tom neměl před mými lidmi moc mluvit,“ podotkl Kaufman vážným tónem. „Mohli by si začít myslet, že se jednalo o klasickou záchranářskou akci.“

Bell se usmál. „Jsem si jist, že bankovní komisaři v San Francisku budou velice štědrí, až budou přiznávat odměnu pro vás a pro vaše lidi.“

Kaufman se zatvářil spokojeně. Bloudil zrakem po interiéru. „Tohle musel být luxusní palác na kolech, než se to potopilo. Ještě jsem neviděl nákladní vagon předělaný na privátní salonní Pullmanův vůz.“

„Tady se nekoukalo na výdaje,“ poznamenal Bell, když si všiml lahví značkového šampaňského a drahé brandy, rozházených v sedimentu na zemi.

Kaufman se zatvářil pochmurně, když ukazoval na dvě neformné vyvýšeniny rostoucí z podlahy. „To jsou ti dva, které hledáte?“

Bell vážně přikývl. „Jacob Cromwell, nechvalně známý Řezník, a jeho sestra Margaret.“

„Řezník,“ zašeptal s respektem Kaufman. „Vždycky jsem si myslel, že zmizel.“

„Ta legenda se tradovala z roku na rok, protože peníze nebyly nikdy nalezeny.“

Tuková tkáň, která kdysi tvořila část Cromwellova těla, se rozpadla a jeho mrtvola, stejně jako těch z lokomotivy, podlehla saponifikaci a nabrala voskový vzhled. Bylo těžké si představit, že toto bývalo kdysi smutně proslulým lupičem a zabijákem. Skoro jako by se rozpustil v nerozlišitelnou hroudu hnědé želatiny. Jeho tělo bylo pokroucené, jako by se v čase smrti svíjel hrůzou, když se do nitra nákladního vagonu na jeho cestě ke dnu valily tuny chladné vody. Bell však věděl své. Jakkoliv Cromwell mohl bojovat o přežití, hrůza by

se ho však nikdy nezmocnila.

Už také nepředstavoval děsivou postavu. Vláda jeho loupeží a vražd skončila před čtyřiačtyřiceti lety ve vodách jezera Flathead.

Pak se Bell brodil bahnem ke druhé kupičce. To bylo vše, co zůstalo z Margaret. Její proslavené vlasy byly rozprostřené v usazenině, propletené s oddenky rostlin podobných rákosu. Kdysi půvabná tvář nyní vypadala jako socha, od které sochař v polovině odešel. Bell se nemohl zbavit vzpomínky na její krásu a živost onoho večera, kdy ji potkal ve výtahu hotelu Brown Palace.

Kaufman přerušil tok jeho myšlenek. „To je jeho sestra?“

Bell přikývl. Cítil zdrcující smutek a soucit. Stále mu tanula na mysli její poslední slova těsně předtím, než vypadl z vozu. Nikdy nedokázal vysvětlit svůj vztah k této ženě. Z jeho strany se nejednalo o prostou lásku, spíše šlo o něhu zamaskovanou záští. Její zločinecké aktivity po boku bratra však rozhodně nesnesly odpuštění. Zasloužila si zemřít tak jistě jako její bratr.

„Dnes se to moc posoudit nedá,“ poznamenal Kaufman, „ale mohla to být půvabná žena.“

„Ano, to tedy byla,“ souhlasil potichu Bell. „Půvabná žena plná života, ale zahalená pláštíkem hříchu.“ Smutně se odvrátil, avšak oči mu zůstaly suché.

* * *

KRÁTCE před půlnocí se záchranářský člun vyvázal u starého železničního přístavu v Rollinsu. Bell se dohodl s Kaufmanem na převezení ostatků do nejbližší márnice a na uvědomění nejbližších příbuzných Hunta a Carra. Nepřekvapilo ho, že vidí na břehu Josepha Van Dorna, obklopeného čtyřmi jeho agenty.

Van Dorn již oslavil osmdesátku, ale stále ještě stál a pohyboval se vzpřímeně, na hlavě měl hustou hřívu šedivých vlasů a v očích lesk. Přestože jeho dva synové vedli detektivní agenturu z kanceláří ve Washingtonu, on stále ještě pracoval ve své staré kanceláři v Chicagu, kde se zúčastňoval konzultací nad nevyřešenými případy.

Bell k němu přistoupil a potřásl si s ním rukou. „Rád tě zase vidím, Josephu. Už je to dávno.“

Van Dorn se zešíroka usmál. „Moje práce už není tak zajímavá od chvíle, co jsi odešel do penze.“

„Nic by mně ale nezabránilo vrátit se k tomuto případu.“

Van Dorn hleděl na nákladní vagon. V mdlém světle přístavu vypadal jako nějaké odporné monstrum pocházející z hlubin. „Bylo to tam?“ otázal se.

„Peníze?“

Bell pouze kývl.

„A Cromwell?“

„Jak on, tak i jeho sestra Margaret.“

Van Dorn si těžce vzdychl. „Takže po dlouhé době je opravdu všechno za námi. Teď můžeme konečně napsat konec legendy o Řezníkovi.“

„Navrácení ukradených peněz se ale dožilo jen málo vkladatelů Cromwellovy banky,“ poznamenal zvolna Bell.

„Máš pravdu, ale o tom nečekaném štěstí budou uvědoměni jejich potomci.“

„Kaufmanovi a jeho posádce jsem slíbil tučnou záchranařskou prémii.“

„Tu taky dostanou,“ slíbil Van Dorn. Položil Bellovi ruku na rameno. „Dobrá práce, Isaaku. Jenom škoda, že jsme ten vlak nenašli před padesáti lety.“

„Jezero je v místech, kde byl potopený, devadesát metrů hluboké,“ vysvětloval Bell. „Ta záchranařská společnost, najatá akcionáři sanfranciské banky, tehdy v roce 1907 sice propátrala dno vlečením, ale vlak nenašla.“

„Jak se to mohlo stát?“

„Lokomotiva zřejmě zapadla do nějaké prohlubně ve dně a vlečné lano přešlo nad ní.“

Van Dorn se otočil a kývl k autu zaparkovanému nedaleko přístavního mola. „Počítám, že pojeděš domů.“

Bell souhlasně přikývl. „Čeká mě manželka. Vracíme se hned zpátky do Kalifornie.“

„Do San Franciska?“

„Během pátrání jsem si to město zamiloval a rozhodl se po zemětřesení zůstat a vybudovat si tam svůj domov. Bydlíme ve starém

Cromwellově domě na Nob Hillu.“

Bell se s Van Dornem rozloučil a přešel přes přístaviště k čekajícímu autu. Kovově modrá barva kabrioletu Packard Custom Super 8 se v přístavních světlech leskla. I když noc byla chladná, auto mělo střechu dole.

Na místě řidiče seděla žena s elegantním kloboučkem posazeným na vlasech, jež byly přibarveny do původního blond odstínu. Sledovala, jak se k ní blíží. Její oči měly stejně jako před mnoha lety zelenou barvu korálového moře. Veselé vrásky kolem očí svědčily o tom, že se ráda směje, a rysy obličeje nesly známky nehynoucí krásy.

Bell otevřel dvířka a vklouzl na sedadlo vedle ní. Řidička se naklonila a políbila ho pevně na ústa. Pak se narovnala a uličnicky na něj pohlédla. „Už byl čas, aby ses vrátil.“

„Byl to těžký den,“ přitakal s dlouhým povzdechem.

Marion zamyšleně otočila klíčkem zapalování a nastartovala. „Našel jsi to, cos hledal?“

„Jacob, Margaret i peníze, to všechno tam je.“

Marion se zahleděla přes temné vody jezera. „Přála bych si říct, že je mi to líto, ale nějak se nemůžu přimět, abych cítila smutek a zapomněla na jejich ohavné zločiny.“

Bell si už nepřál bavit se o Cromwellových, takže změnil téma. „Mluvila jsi s dětmi?“

Marion sešlápla plyn a vyrazila s autem od přístaviště na hlavní cestu. „Dnes odpoledne jsem hovořila se všemi čtyřmi. Jak se dostaneme domů, připravili nám oslavu výročí.“

Poklepal jí po koleně. „Cítíš se na celonoční řízení?“

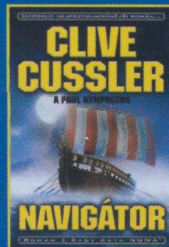
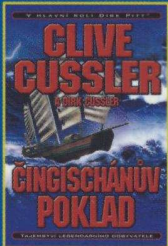
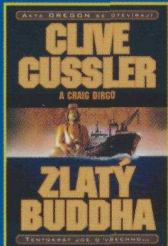
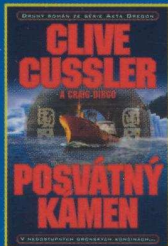
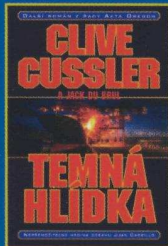
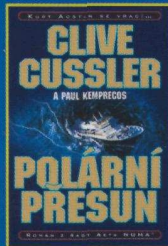
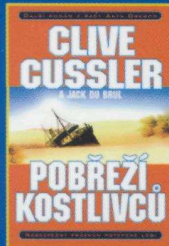
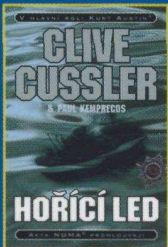
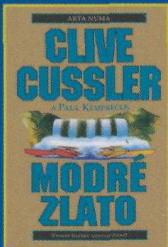
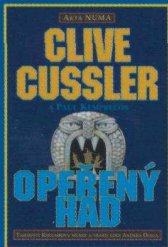
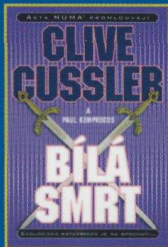
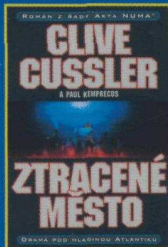
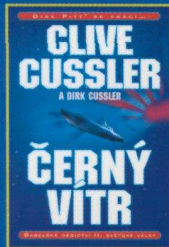
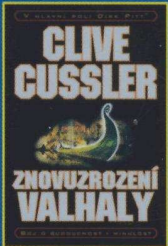
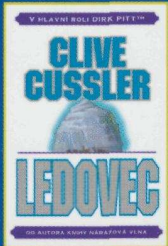
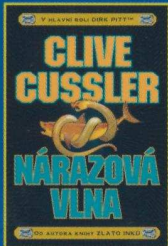
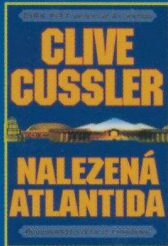
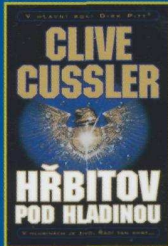
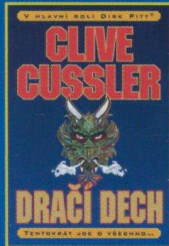
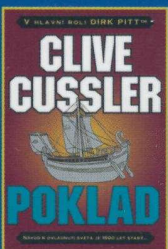
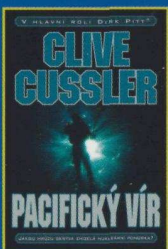
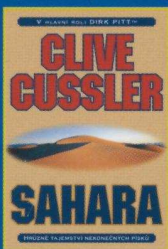
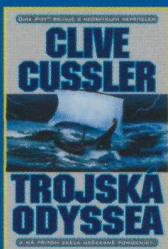
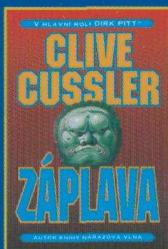
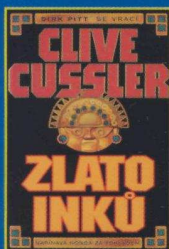
Usmála se a políbila mu ruku. „Čím dřív přijedeme domů, tím líp.“

Chvilí pak pokračovali v jízdě mlčky, ztraceni ve vzpomínkách na události již dávno minulé. Opona za minulostí definitivně padla. Nikdo z nich se už za vlakem ani neobrátil.

Desítky let oblažuje Clive Cussler čtenáře
romány plnými napětí, akcí a čiré odvahy.

Nyní všechny tyto atributy znovu ožívají v historickém dobrodružném románu,
který překypuje temnými intrikami a sleduje osudy dvou protivníků.

Nakladatelství BB/art již vydalo:

ISBN 978-80-7381-446-5

9 788073 814465

Cena 249 Kč

Nakladatelství BB/art
e-mail: bbart@bbart.cz
www.bbart.cz